

Giới thiệu Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài

Truyện Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài của tác giả Thiên Quang thuộc thể loại ngôn tình hiện đại. Một bản hợp đồng, trải qua một kiểm nghiệm cô được duyệt làm người mang thai hộ, cô đau khổ giao thân mình cho một chàng trai mang mặt nạ hồ ly xa lạ, đến khi cô hạ sinh đứa con thì lại bị "mẫu tử phân li"...

Năm năm sau, cô tiến vào Tần thị, trở thành thư kí của tổng giám đốc Tần Trọng Hàn. Cô lại không hay biết ông chủ trước mặt là chàng trai năm ấy... Về sau, cô luôn cảm thấy có một đôi mắt sắc lạnh luôn nhân lúc cô không để ý liền nhìn cô không rời, loại cảm giác này thật đáng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Chương 1: Kiểm tra sức khỏe.

Edit + Beta: Tiểu Mãn.

“Cởi hết quần áo ra rồi nằm lên trên giường, hai chân giang rộng ra!” Người bác sĩ nữ khoác chiếc áo dài màu trắng đang dặn dò.

Trên chiếc giường màu xanh biển có một người con gái xinh đẹp nhưng nhỏ bé và yếu ớt đang căng thẳng nhắm mắt lại, hiện rõ hàng lông mi dài mỏng manh và mềm mại như cánh bướm, tuy không cử động mà cũng đẹp vô cùng, thêm đôi môi đỏ mọng hơi nhếch lên một chút, khóe miệng cong biểu hiện sự đau khổ tuyệt cùng.

Cảm giác cay đắng tràn ngập ở trong lòng, Tiêu Hà Hà mười bảy tuổi đang chịu khuất nhục mà nghe theo chỉ dẫn của bác sĩ, lặng lẽ cởi bỏ quần áo rồi nằm lên giường phẫu thuật chờ bác sĩ kiểm tra.

Tiêu Hà Hà dường như cảm thấy được trong ánh mắt của người bác sĩ nữ kia mang đầy ý tứ châm chọc, bà ta nhất định cho rằng cô là người phụ nữ ham mê hư vinh.

Đây là lần đầu tiên, Tiêu Hà Hà cởi hết quần áo trước mặt người khác.

Ánh nắng của mặt trời mạnh mẽ xuyên thấu qua rèm cửa chiếu thẳng vào phòng, sáng chói lợi khiến người khác khó có thể mở mắt ra. Nhưng mà trong lòng của cô lại mang một mảnh âm u, bởi vì cô đã đồng ý công việc mang thai hộ thì nhất định sẽ bị xã hội khinh bỉ.

Cô mới mười bảy tuổi.

Bác sĩ kiểm tra rồi đỡ cô nằm xuống, Tiêu Hà Hà nghe bác sĩ lạnh nhạt nói: “Được rồi, mặc quần áo vào đi!”

Tiêu Hà Hà cảm lấy quần áo rồi mặc vào, thở một hơi thật dài, cửa ải khó khăn như vậy cuối cùng cũng qua, cô có thể lấy được một nửa khoản tiền kia.

Cô có gương mặt trắng ngần, tóc màu đen thẳng mượt buông xuống sau lưng, chiếc áo sơ mi rộng rãi bao quanh thân thể yếu ớt, ai cũng sẽ dễ dàng thấy được bộ dạng yếu đuối này, một con người không có sự che chở.

Ngoài cửa có một chàng trai mặc bộ quần áo sang trọng đang đứng chờ, nhìn thấy Tiêu Hà Hà được bác sĩ đưa ra, anh liền đưa mắt nhìn Tiêu Hà Hà, thấp giọng hỏi: “Bác sĩ Lý, kết quả kiểm tra như thế nào?”

“Mao đại nhân yên tâm, đúng thật là nữ, cũng không có mang bệnh phụ khoa!” Bác sĩ Lý không có kiêng kị mà nói thẳng.

Sắc mặt Tiêu Hà Hà nhất thời hồng một mảnh, không dám nhìn chàng trai trước mắt này, cô chỉ biết chủ nhân của anh là muốn tìm cô để mang thai hộ, đến hình dáng người kia như thế nào, là cao là thấp là béo là gầy, Tiêu Hà Hà cũng không biết, chỉ biết rằng người đó đã đưa ra năm trăm vạn để tìm người sinh hộ. Không hề nghi ngờ gì nữa, đó là một người bí ẩn.

“Tiêu tiểu thư, đi thôi!” sau khi Mao Chi Ngôn cùng bác sĩ Lý nói vài câu liền dẫn theo Tiêu Hà Hà lên một chiếc xe, ngay lập tức chiếc xe tiến thẳng đến biệt thự Thanh Vân Sơn.

“Tiêu tiểu thư, từ hôm nay cô sẽ ở đây để mang thai, đảm bảo đứa trẻ phải thuần khiết, chủ nhân dặn dò cô không được rời khỏi biệt thự một bước mãi cho đến khi thụ thai, chủ nhân sẽ cho cô một số tiền lớn, Tiêu tiểu thư không cần lo lắng bệnh tình của em trai mình vì khoản tiền kia trong ngày hôm nay sẽ được chuyển đến thẻ của cô.”

Tiêu Hà Hà thờ ra, “Tôi, tôi cũng không thể gọi điện thoại sao?”

“Đương nhiên!” Mao Chi Ngôn ôn hòa nói. “Tiêu tiểu thư, đây cũng không phải là hạn chế tự do của cô nhưng chủ nhân đưa ra số tiền lớn như vậy, cô đương nhiên cũng nên có trách nhiệm, có phải không?”

“Ừ!” Tiêu Hà Hà không an tâm mà nắm chặt bàn tay.

“Tiêu tiểu thư, trong phòng trên lầu có quần áo, toàn bộ đồ dùng hàng ngày sau này thiếu thứ gì mỗi ngày tôi đều sẽ mang đến, Tiêu tiểu thư, thủ tục luật sư đều đã hoàn thành tốt, chỉ cần cô ký tên là được.”

“A...!” Tiêu Hà Hà sững sốt, vì em trai cô phải kí.

Lúc đặt bút lên trên giấy, tâm trạng của Tiêu Hà Hà là một mớ hỗn độn không chịu nổi, cô không biết tương lai sẽ về đâu nhưng cô buộc phải hạ bút xuống, giống như mang cả cuộc đời của mình hủy đi, nhưng mà cũng không còn biện pháp khác! Em trai cô chờ tiền để phẫu thuật, cô rung rung nước mắt mà ký tên, đưa cho Mao Chi Ngôn. “Anh Mao, vậy tôi nay người đó, người đó liền muốn tới sao?”

“Đúng, đêm nay chủ nhân sẽ đến.”

“Tiêu tiểu thư, tôi đi về trước, phần hợp đồng này cô nên cất kỹ!” Mao Chi Ngôn xoay người rời khỏi biệt thự.

Biệt thự to như vậy, chỉ còn lại một mình Tiêu Hà Hà. Cô sợ hãi chờ đợi đêm đến, cô không muốn bán chính mình, không, đã bán.

Cô bỗng nhiên có chút căng thẳng, không biết người chủ nhân đó là nhân vật như thế nào?

Mở cửa phòng ngủ trên lầu hai ra, ngay lập tức khiến cô ngạc nhiên, thiết kế đơn giản, tông màu là trắng đen, không khí trang nghiêm, ngay cả ga giường cũng là màu trắng, trắng thuần khiết làm cho người ta cảm thấy thiếu tự tin, Tiêu Hà Hà nghĩ, người đó có phải thích sạch sẽ hay không?

Toàn bộ dụng cụ đều màu trắng như là chuẩn bị riêng cho cô. Chiếc giường ngủ lại to như vậy, mở ngăn tủ ra lại có rất nhiều quần áo mới, đều là những mẫu mà cô chưa từng thấy qua, nhưng vừa thấy biết ngay là hàng hiệu.

Cô đối với những thứ này không có hứng thú, cô chỉ nghĩ về việc nhanh chóng kết thúc hợp đồng này một chút, sớm ngày trở về trường học, tiếp tục với những trang sách vở của cô. Tắm rửa thay quần áo rồi chờ đợi người đó.

Buổi tối 10 giờ, một chiếc Bentley màu đen xuất hiện ở biệt thự.

Tiêu Hà Hà lập tức căng thẳng, đến rồi, người đó đã đến rồi!

Cô hít thở sâu một hơi, đứng gần cửa ở dưới lầu, tiếng giày da bước trên mặt đá cẩm thạch từ xa đang đến gần, đến cửa thì tiếng bước chân đã ngừng lại, rồi một bước tiến đến sát cánh cửa, tim của cô lúc này như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Bỗng nhiên cánh cửa mở ra, một cái bóng cao lớn chắn những tia sáng chiếu vào, phía dưới là chiếc quần tây trắng tấp và đôi giày da bóng loáng. Nhìn lên xem, đáng người thon dài, cân đối, chỉ là trên mặt của người đó có đeo một chiếc mặt nạ hóa trang hình hồ ly.

Trái tim Tiêu Hà Hà nhảy thình thịch, bị choáng một trận, suýt nữa là đứng không vững.

Người đàn ông nhanh chóng đảo tầm mắt qua nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang bất an của Tiêu Hà Hà, anh mở miệng, “Cô là Tiêu Hà Hà?”

Giọng nói rất êm tai, trầm thấp, cuốn hút, mang một chút gợi cảm, cực kỳ thích hợp làm MC, một MC trẻ tuổi.

Tiêu Hà Hà lùi về phía sau một bước, cực kì căng thẳng mà nhỏ giọng nói: “Vâng!”

Nói xong, Tiêu Hà Hà lén ngược mặt nhỏ lên nhìn, lại thấy khóe môi anh đang nhếch lên, bên môi không che dấu chút sự chế giễu. “Cô biết mình nên làm gì?”

Trực giác của Tiêu Hà Hà cho biết, anh là người đàn ông nghiêm khắc, cô nhất thời sợ tới mức không biết nói cái gì cho phải.

“Như thế nào? Cô xấu hổ sao?” Môi mỏng của anh hé mở, bàn tay nhanh chóng mà nhẹ nhàng cảm nhận thân thể cô. “Ngẩng đầu lên!”

Tiêu Hà Hà bị ép ngẩng đầu lên đối diện ánh mắt anh, căng thẳng nuốt nước bọt.

“Ừ, có thể tạm chấp nhận, đã tắm rồi sao?”

Trống ngực Tiêu Hà Hà đập thình thịch. “Đã tắm sạch!”

“Đi thôi! Đến phòng ngủ!” Giọng nói của người đàn ông vẫn trầm thấp, cuốn hút như cũ, anh khẽ chạm vào tai Tiêu Hà Hà.

“Vâng!” Cô cực kỳ ngoan ngoãn, cô biết cô cần khoản tiền này để cứu mạng em trai mình, nhất định cô phải có được.

“Sợ sao?” Anh lại hỏi, giọng điệu không hề chối tai.

“...” Tiêu Hà Hà không nói gì, cô đứng là rất sợ, nhưng mà cô cũng không dám nói.

Người đàn ông bỗng nhiên xoay người, một giây tiếp theo hai chân cô đã cách mặt đất, thân thể cô rơi vào một vòng tay ấm áp, nồng đậm hơi thở của

người đàn ông vây quanh, lần thứ hai cô cảm thấy đầu óc choáng váng, mặt đỏ như quả đào chín mọng, “Anh, bản thân tôi có thể tự đi!”

Thế nhưng anh lại không nói gì, khoe miệng nhếch lên, ôm lấy cô đi thẳng đến phòng ngủ trên lầu hai. “Tiêu Hà Hà, hôm nay hợp đồng bắt đầu có hiệu lực, cô hối hận sao? Tôi cho cô vài phút để suy nghĩ lại!”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Chương 2: Mất đi trong sáng.

Edit + Beta: Tiểu Mẫn.

“Tôi không hối hận!” Cô đang chột dạ lại kiên định nói, vì em trai, vì nhà họ Tiêu, cô cam tâm tình nguyện giao bản thân của mình cho người đàn ông này.

Sau mặt nạ là ánh mắt lạnh như băng đột nhiên nhu hòa nhìn xuống, vẫn như cũ lảng lảng mà dừng ở gương mặt cô, thấp giọng nói: “Cô xác định là cô biết kẻ tiếp sẽ?”

Tiêu Hà Hà bị anh ôm vào trong phòng ngủ, đặt cô lên chiếc giường lớn, anh cởi bỏ âu phục, phóng lên ghé sofa bên cạnh, không có một nếp nhăn.

Tiêu Hà Hà nhìn động tác của anh, cô chắc chắn người đàn ông này thích sạch sẽ.

“Tôi biết!” Vẫn là kiên định như thế, không chút nào lùi bước, chỉ cần em trai sống tốt, tất cả đều đáng giá.

Đột nhiên, cô cảm thấy bộ ngực của cô bị một đôi tay nắm chặt, đau quá, lực đạo của anh quá to lớn làm cô muốn khóc, những giọt lệ tạo thành màn sương trước mắt, cô nhìn thấy khoe miệng của anh nhếch lên, dường như không vui. “Cô thật sự là không biết xấu hổ, lại bán đứng thân thể của chính mình, cực kỳ thích tiền như vậy sao?”

Trong lòng đau xót, nước mắt Tiêu Hà Hà ở trong vành mắt đảo quanh, sao cô có thể không biết xấu hổ?

Cô thật sự không còn cách nào khác, cô không thể đứng nhìn em trai của mình chết!

Nhưng mà cô không có ý định giải thích, dù sao cô cũng là vì tiền bạc mới làm người mang thai hộ.

Thấy cô không nói, anh dường như lại càng không vui, một bàn tay thăm dò bên trong áo ngủ của cô, chạm lấy bộ phận mềm mại kia, không ôn nhu mà bắt đầu vuốt ve, một bên cười lạnh: “Nơi này chưa có ai từng chạm qua?”

Đột nhiên thân thể kéo đến một trận lạnh lẽo, cô không khỏi khẽ run lên, anh dờm môi xuống xương quai xanh của cô.

Trong lòng cảm thấy cực nóng làm cô vừa giận vừa thẹn, chưa bao giờ có cảm giác khó chịu đến vậy, theo bản năng cô liền né tránh, hướng về phía bên kia giường mà lăn đi.

Trong đầu thậm chí còn muốn chạy trốn, nhưng mà trốn tránh thì khoản tiền kia phải làm sao bây giờ?

Anh giữ chặt cô, kéo áo ngủ của cô lên để lộ ra dáng người xinh đẹp. Cúi đầu hôn lên nơi anh vừa dùng tay chạm qua, ngữ điệu lạnh lùng: “Cô không phải là cần tiền sao? Ừm? Thế thì làm gì phải trốn? Chạy thoát ngay lập tức sẽ không có tiền!”

“Không! Chúng ta cũng không thể tiếp tục vào ngày mai được sao?!” Tiêu Hà Hà sợ hãi mà kêu to, đẩy trúng thân thể anh, giẫy dụa lăn về hướng bên kia giường.

Cô sợ, thật sự sợ! Người đàn ông này quá kinh khủng.

“Cô không cần tiền sao? Tốt lắm, cô hiện tại có thể rời khỏi đây!” Anh buông cô ra, hừ lạnh một tiếng.

Tiêu Hà Hà nhất thời sững sốt, cô đang làm cái gì thế này! Nhìn mặt nạ hồ ly ở trước cô, cô đột nhiên vội vàng mà yếu đuối ôm lấy cánh tay của anh, nhỏ giọng run rẩy nói: “Tôi không né tránh nữa!”

Khoe môi anh cong lên, vươn tay lên, lần thứ hai chạm lấy ngực của cô, áo ngủ trên người lần lượt bị xé rách, thân thể trắng tinh cứ như vậy mà bị phơi bày ở trong không khí, vô cùng lạnh lẽo, lại bị anh giữ chặt, cảm giác nóng bừng lại trở lên.

Cô sợ tới mức cắn đôi môi đỏ mọng, hai mắt hoảng sợ.

Nụ hôn của anh thăm dò vào trong khoan miệng cô, mang theo một chút mùi hương của rượu, điên cuồng tìm kiếm mà Tiêu Hà Hà lại trừng lớn hai mắt, trừng chàng trai ở trước mặt, hình ảnh hồ ly ở trước mắt cô hiện ra, trong tương lai chỉ sợ trong mơ cô đều loanh hoay không thoát được hình ảnh này rồi.

Vốn là dùng lại ở dưới cằm, ngón tay từ từ trượt xuống, mang theo chút hương rượu quét xuống ở trên làn da của cô mà bắt đầu kích thích, cô khẽ run, đôi bàn tay nhỏ nắm chặt khăn trải giường.

Chỉ nghe ‘Xoẹt’ một tiếng, quần lót nhỏ của cô bị xé thành hai mảnh, cảm giác lạnh lẽo kéo đến, cô hét lên một tiếng, cuống quýt lấy tay che lại.

“Không!” Cô cắn chặt cánh môi, theo bản năng nắm chặt hơn.

“Lấy tay ra!” Ánh mắt anh đen lại.

“Tôi . .” Cô phải nói ra trước khi hắn thực hiện động tác tiếp theo, chỉ kịp phát ra một tiếng tiếng hét chói tai.”Aaa. . .!“

Thân thể lần đầu bị người khác xâm phạm như vậy, cô thống khổ, đau đến toàn thân run rẩy. Mà anh sớm đã xuyên thấu tất cả các trở ngại, chiếm đoạt cô, trong một cái chớp mắt anh đã biến cô thành một người phụ nữ, là người phụ nữ của anh!

Cô nghĩ muốn kêu anh dừng lại, nhưng mà cô lại thật sự cần anh, cô cần mang thai đứa con của anh, kiếm lấy tiền để lo thuốc men cho em trai, cô sớm đã không cách nào lựa chọn nữa.

Anh chạm lấy cô, cơ thể ham muốn đồng thời bị vén cao, cô còn là một xử nữ, thật chặt.

Khi anh xuyên thấu thân thể cô, Tiêu Hà Hà lại im lặng, đôi tay gắt gao mà nắm chặt lấy hai bên khăn trải giường, ngoài trừ nước mắt thì hành động gì cô cũng không thực hiện.

Anh khám phá sau một hồi, rốt cục thẹn mà dừng lại, nặng nề nằm sấp trên người cô mà thở hổn hển. Anh cảm thấy người dưới thân khẽ run, bình tĩnh trở lại anh bắt đầu nhìn cô mà dâng lên một trận thương hại. . .

“Được rồi, đừng khóc rồi!” Anh tự tay ôm cô vào trong ngực, ôn nhu hôn hít lấy nước mắt trên mặt cô.”Muốn tiền, nhất định phải trải qua cửa ải này, tôi sẽ thưởng cho cô gấp bội!”

Lời của anh như hung hăng đâm một đao vào trong lòng cô, cô đột nhiên đẩy hắn ra, “Được rồi, đêm nay được rồi chứ?”

“Cô có tư cách cự tuyệt sao? Tiếp tục một lần nữa!” Anh táo bạo tuyên bố, xem nhẹ hàng lệ trên đôi má cô. Tuy là lần đầu tiên của cô nhưng mà anh chính là không nghĩ muốn buông tha cho cô, đã rất lâu không có cảm giác như thế rồi !

Lần thứ hai cùng trên giường, Tiêu Hà Hà thút thít, muốn khóc lại khóc không được, lại một lần nữa, cô đau đến chết đi sống lại. Bây giờ, so với lần trước anh càng thêm thô bạo hơn, cô không biết mình có còn mạng sống sót không.

Cô nhin không được liền gãy dựa, lại không thể nào tránh được, anh ở trên người nặng như núi Thái Sơn, tránh không được, tránh một lần anh lại một lần đoạt lấy.”Anh buông! Buông. . . Thả. . . Tôi!”

Giọng nói bởi vì thống khổ mà ngắt thành mảnh nhỏ, vang lên đứt quãng.

Anh lại dùng một bàn tay nâng cằm của cô lên, giọng điệu lạnh lùng: “Như thế đã chịu không được rồi sao? Cô không cần tiền rồi hả?”

Nói xong, ra sức khám phá ở trong cơ thể của cô, thật lâu sau, cuối cùng anh mới buông cô ra, Tiêu Hà Hà cảm thấy giữa hai chân của mình chảy ra một chất lỏng ẩm ướt, không biết là vết máu, là cái gì. . .

Trong phòng thật yên tĩnh, anh đi tắm, Tiêu Hà Hà như tượng gỗ nằm ở trên giường lớn, khóe mắt chảy ra những dòng lệ. . .

Điện thoại, ngay lúc này vang lên, phá đi không gian đang yên tĩnh.

Anh rất nhanh đã tắm xong, bước ra nghe điện thoại, ngữ điệu cực kỳ ôn nhu nói khẽ: “Lam Anh, sao còn chưa ngủ?”

Ngữ khí của anh nhẹ nhàng quá, mềm nhẹ giống như đang cùng tình nhân tâm sự, Tiêu Hà Hà chưa xót cười, người đàn ông này thực biết làm diễn trò, mới vừa điên cuồng muốn cô hai lần, thế nhưng lúc này lại thiên nhiên an ủi một người phụ nữ khác như vậy.”Được rồi, tôi về nhà trước, cô không cần chờ tôi, đi ngủ sớm một chút, ngoan!”

Anh cúp điện thoại, bắt đầu lau khô những giọt nước trên người, mặt nạ hồ ly vẫn ở trên mặt của anh như cũ, che khuất đi dung mạo, tầm mắt Tiêu Hà Hà nhìn trần nhà, không nhìn anh, anh mặc quần áo từ tế vào liền đưa tấm mắt nhìn vết máu trên ga giường, trong lòng bị thứ gì đó làm xúc động, lạnh giọng nói: “Ngồi dậy đi tắm, ngày mai thay đổi khăn trải giường, không được để tôi nhìn thấy bất kì thứ gì trên đó nữa!”

Anh mới vừa lấy mất sự trong sáng của một cô gái mười bảy tuổi, cô trong sáng đến mức khiến anh phải ngạc nhiên, cũng làm cho anh điên cuồng.

Tiêu Hà Hà không cử động, nước mắt chảy càng nhiều, chàng trai này quả thực thích sạch sẽ.

Anh mặc quần áo từ tế, đứng ở trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống, “Cô chỉ là người mang thai hộ, nếu làm xong, tôi sẽ không bạc đãi cô!”

“Cảm ơn tiền của anh!” Tiêu Hà Hà chậm chạp nói. “Anh có thể đi rồi!”

Ngay lúc này, điện thoại Tiêu Hà Hà cũng vang lên, cô rất nhanh đi xuống giường, không để ý chính mình toàn thân trần truồng, cũng không cần biết anh đang đứng ngay trước mắt, bởi vì người duy nhất gọi cho cô lúc này chỉ có Tiêu Tiêu, em trai của cô, cũng là người thân duy nhất hiện tại.

Anh thấy cô vội vàng đi nghe điện thoại, trong mắt hiện lên tia tức giận, vừa muốn đi liền ngừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 3: Mất đi em trai

Edit + Beta: Tiểu Mẫn.

“Này! Tiêu Tiêu sao? Em khó chịu chỗ nào?” Tiêu Hà Hà lo lắng hỏi.

Đầu bên kia lại truyền đến thanh âm xa lạ, “Tiêu tiểu thư, tôi là bác sĩ của Tiêu Tiêu, thật xin lỗi, em trai của cô đã qua đời! Chiều nay, cậu ấy bởi vì không thấy cô, rất lo lắng nên đã bất tỉnh, sau đó đã không còn tỉnh lại, Tiêu tiểu thư, cô biết rõ bệnh tim của cậu ấy, chịu không được đá kích, chúng tôi cũng thật xin lỗi!”

“Ông nói cái gì?” Tiêu Hà Hà cắn chặt bốn ngón tay, nước mắt rơi xuống liên tục không ngừng. “Không. . . Không thể, Tiêu Tiêu sẽ không chết, không thể. . .”

Anh kinh ngạc quay lại phía sau lưng, nhìn thấy Tiêu Hà Hà xinh đẹp đang mang thân thể trần truồng run rẩy, tim của anh đột nhiên như ngừng đập, đã chết người?

Anh đi qua, ngồi ở đối diện cô, đã nhìn thấy khoe miệng cô chảy máu, bốn ngón tay ở trong miệng đều bị cắn nát, anh khẽ nhíu mày nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương này.

“Tôi lập tức qua đó, lập tức qua đó!” Tiêu Hà Hà đột nhiên để điện thoại xuống rồi đứng lên, lại bởi vì giữa hai chân quá đau nhứt nên thiếu chút nữa đã té ngã, anh liền vươn tay đỡ lấy cô.

“Xảy ra chuyện gì?”

Tiêu Hà Hà không có ngần ngại, nước mắt giàn giụa, Tiêu Tiêu đã chết, cô thật sự đã mất tất cả, người thân duy nhất đã qua đời, cô muốn đi tìm Tiêu Tiêu, “Tôi muốn đi ra ngoài, tôi muốn đi ra ngoài, tôi không cần tiền nữa, chúng ta hủy bỏ hợp đồng đi, tôi không cần tiền nữa rồi!”

“Cô chắc chắn?” Anh nhíu mày.

Tiêu Hà Hà thoát khỏi anh, cầm lấy quần áo của mình mặc vào, mặc kệ ánh mắt của người đàn ông phía sau bao nhiêu phần kinh ngạc, cô cầm túi xách lên, chỉ lấy đồ đạc của mình sau đó liền rời khỏi.

Anh ngay lập tức bắt được cô. “Buổi tối từ nơi này không thể xuống núi, đã xảy ra chuyện gì?”

Tiêu Hà Hà rung rung nước mắt. “Tôi muốn xuống núi!”

Anh không cần phải nhiều lời nữa, ánh mắt thâm thúy nheo lại, “Tôi đưa cô xuống núi!”

Dọc theo đường đi, nước mắt Tiêu Hà Hà không ngừng chảy, anh ngồi lái xe bên cạnh lại trầm mặc không nói gì, trực tiếp đưa cô đến bệnh viện. “Nếu cô không muốn làm, tôi cũng sẽ không miễn cưỡng! Một nửa chi phí coi như bồi thường cho cô về chuyện đầu đêm qua!”

Tiêu Hà Hà bất động một chút, lập tức xuống xe, không nói lời nào.

Nhìn bóng dáng cô rất nhanh chạy vào bệnh viện, đôi tay thon dài đặt trên tay lái đang xiết chặt đến trắng bệch, anh lấy tay tháo mặt nạ xuống, liền lộ ra một gương mặt hoàn mỹ, chỉ là giữa trán gât gao nhíu lại, một tia vẻ lo lắng hiện lên gương mặt này. . .

Lúc Tiêu Hà Hà đuổi tới phòng bệnh, bảo vệ vừa mới dùng khăn trắng dụng che đậy thân thể Tiêu Tiêu.

“Em trai tôi đâu? Em trai tôi đâu?” Cô hỏi giống một người điên.

“Tiêu tiểu thư, thực xin lỗi, đã không còn cách nào rồi!” Bác sĩ áy náy giải thích với Tiêu Hà Hà, bệnh nhân chết đi mặc dù là chuyện rất bình thường, ông thân là bác sĩ đã coi như không thấy gì nhưng mà đứa trẻ này mới mười lăm tuổi, đã chết thì quả thật rất đáng tiếc.

Trên giường bệnh, nhìn chiếc khăn trắng đang che đậy thân thể gầy yếu kia, Tiêu Hà Hà gào thét, âm thanh rất chói tai: “Không. . .”

“Tiêu tiêu thư, hãy kiềm chế đau thương!” Bác sĩ và bảo vệ khuyên cô.

Chỉ gào thét lên rồi cô run rẩy bước đến vén tấm khăn trắng kia, nhìn thấy gương mặt trắng xám của Tiêu Tiêu, môi xanh tím, nước mắt của cô lại một lần nữa rơi không ngừng.

Trong tích tắc đấy, cũng chỉ là nước mắt rơi đầy mặt, dùng hết toàn bộ sức lực để mình không phát ra bất kỳ thanh âm nào: “Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu à. . .”

Giống như chỉ cần dưới đáy lòng dốc sức la lên như vậy, em trai sẽ trở về bên cạnh cô.

Nửa tháng sau.

Tiêu Hà Hà đã đủ tỉnh táo để tiếp nhận việc Tiêu Tiêu đã qua đời. Mà lúc này đây cô cũng phát hiện mình mang thai.

Chỉ có một đêm, cô lại mang thai!

Hoảng hốt, dờ dẫm, chán nản, tiếp theo là mừng vui lẫn sợ hãi, cô vẫn còn một người thân, một sinh mạng mới đang ở trong bụng cô.

Đi ra khỏi cửa bệnh viện khoa phụ sản, tay Tiêu Hà Hà cầm tờ xét nghiệm, trên đó có dấu cộng, cô liền nở một nụ cười sau hơn một tháng buồn bã.

Nghĩ đến người chủ nhân kia, quả thực không có tìm đến cô!

Nếu anh biết, cô không biết sẽ như thế nào, nghĩ đến việc này, Tiêu Hà Hà liền hoảng loạn lên, không được, cô muốn chạy trốn, lập tức trốn sẽ không có người biết chỗ của cô.

Bước nhanh đi thẳng về phía trước, trong hành lang, cảnh tượng Tiêu Hà Hà vội vàng đã đâm đầu vào lòng ngực của người đối diện, “A! Thực xin lỗi!”

Theo bản năng liền ngẩng đầu lên, nhìn thấy một bóng dáng thon dài, bộ âu phục màu đen bao lấy thân thể rắn chắc của anh, thân hình càng lúc càng cao to, gương mặt thon gầy mang theo đông tuyết lạnh giá, đôi mắt đen sâu thẳm như là ánh sao trên trời, lấp lánh đến chói mắt, loáng thoáng lại nhìn thấy vẻ buồn rầu trong đó, chiếc mũi cao thẳng như tượng điêu khắc của Hy Lạp Cổ, đôi môi mỏng sắc sảo không mang theo bất cứ tia cảm tình nào.

“Thực xin lỗi anh!” Tiêu Hà Hà lần thứ hai xin lỗi. Không hiểu vì sao cảm thấy người này có chút quen thuộc, lại nhất thời nghĩ không ra đã gặp nhau ở nơi nào.

Người đàn ông kia chỉ cúi đầu, nhìn thấy Tiêu Hà Hà thì kinh ngạc sững sờ, liền gật đầu. “Không có gì!”

Giọng nói trầm thấp lạnh lùng giống như tảng băng vạn năm lạnh lẽo, Tiêu Hà Hà giật thót mình, hơi hơi cúi đầu rồi xoay người rời đi.

Anh cũng không có ngăn lại, mà chỉ quay đầu đưa mắt nhìn bóng dáng đơn độc đang hốt hoảng rời đi, ánh mắt thâm thúy mà bí hiểm.

Vừa cúi đầu, phát hiện trên mặt đất có một tấm báo cáo xét nghiệm, anh nhặt lên thì thấy người tên Tiêu Hà Hà mang kết quả là dấu cộng, đó chính là đánh dấu cô đã mang thai, ánh mắt anh nheo lại, lần thứ hai quay đầu mắt nhìn cô gái vừa rời đi, ánh mắt nguy hiểm như một con bao đã nhìn thấy con mồi, một loại sức mạnh làm cho người khác sợ hãi. . .

“Trọng Hàn, sao anh lại tới đây? Không phải đã nói không cho anh đến rồi sao?” Đột nhiên, âm thanh ngọt ngào của cô gái truyền đến, Tần Trọng Hàn lại rất nhanh mang báo cáo xét nghiệm bỏ vào trong túi áo, khẽ miệng ôn nhu gọi lên mang ý cười.

“Lam Ảnh, anh lo lắng cho nên mới đến xem như thế nào?”

Ngồi điệu cả hai giống nhau, cô gái bộ dáng cũng rất xinh đẹp, đôi mày được vẽ cực kì tinh xảo đang nhíu lại, mí mắt trắng nõn mở ra một đôi mắt to sáng ngời, môi anh đào nhỏ, đáng tiếc lại mang một tia vẻ u sầu. “Trọng Hàn, không còn cách nào biện pháp, bác sĩ nói muốn làm phẫu thuật, có lẽ cả đời này em sẽ không có con được nữa! Bác trai sẽ không để cho em bước vào nhà họ Tần!”

“Lam Ảnh, không cần lo lắng, chúng ta sẽ đi Mi xem sao!” Tần Trọng Hàn an ủi mà vỗ vỗ vai của Mạc Lam Ảnh. “Đi thôi, chúng ta về nhà!”

Đi ra cửa lớn của bệnh viện, Tiêu Hà Hà hốt hoảng gọi xe, mãi đến sau khi lên xe cô mới phát hiện không thấy tờ xét nghiệm nữa, nhất định là vừa rồi để vào chàng trai kia, không cẩn thận đã rơi mất rồi.

Trên chiếc xe đang mở thông báo tin tức: “Các vị thính giả, bản đài mới vừa nhận được tin tức, lúc trước có tin đồn tổng giám đốc Tần thị Tần Trọng Hàn và đại tiểu thư Mạc thị Mạc Lam Ảnh có hôn ước, lại không biết bởi vì nguyên nhân gì Tần Lăng Hàng Đồng Sự Trưởng ra mặt tuyên bố hủy bỏ hôn ước, trong khoảng thời gian ngắn Tần Trọng Hàn sẽ không kết hôn!”

Tiêu Hà Hà sững sờ, trong đầu hiện hình ảnh lên vừa rồi, hắc...c! Đúng rồi, người kia là tổng giám đốc Tần thị, cô đã từng gặp ở trên tạp chí.

Người có tiền trên thế giới có người phiền não, người không có tiền cũng sẽ có người bị phiền não. Đời người không ổn định, sướng khổ tự biết! Lần thứ hai cô dùng tay xoa bụng dưới, nơi này sẽ sinh ra một người thân mới của cô!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 4: Mất đi đứa con.

Edit + Beta: Tiểu Mân.

7 tháng sau.

Bệnh viện khoa phụ sản.

“Mế Cách, tớ sợ!” Tiêu Hà Hà mang về mặt thống khổ đầy mồ hôi, tay cô nắm chặt lấy tay của Mế Cách, nhin không được liền thét chói tai: “Aaa...đau quá a!”

“Hà Hà, cậu kìm chế chút đi, bác sĩ nói đứa trẻ sẽ lập tức chào đời, không phải sợ, tớ sẽ ở bên ngoài chờ cậu! Cậu hãy nghĩ đến về mặt thật đáng yêu của Bảo Bảo, cậu phải dũng cảm lên, Bảo Bảo còn đang chờ người mẹ như cậu sinh nó ra! Nha?” Mế Cách lo lắng cùng bảo vệ đẩy giường của cô tiến vào phòng sinh.

Một giờ sau, cuối cùng cũng nghe được tiếng khóc của trẻ sơ sinh trong phòng sinh truyền ra, Mế Cách hai tay tạo thành chữ thập, cầu khẩn: “A! Rốt cục cũng bình an rồi!”

Phòng sinh cửa mở ra, bác sĩ tháo khẩu trang xuống, “Mẹ con đều bình an, là đứa con trai, bảy cân sáu lượng!”

“Cảm ơn bác sĩ!” Mế Cách cảm động cúi đầu, thay Hà Hà cảm kích bác sĩ. “Cảm ơn. . .”

“Đi xem bạn của cô đi, cô ấy đã rất kiên cường!” Bác sĩ mỉm cười rời khỏi.

Mang cảm giác vui mừng đi đến phòng bệnh thì nhìn thấy khuôn mặt trắng xanh của Tiêu Hà Hà, mắt rung rung. “Mế Cách, là con tớ đúng không? Tớ đã có người thân rồi!”

“Đúng, Hà Hà, cậu có con, đứa bé rất xinh đẹp, chờ cậu khỏe lại có thể xuống giường, chúng ta đi xem nó!”

“Giờ tớ đã khỏe hơn rồi, lúc này ở phòng sinh nhìn thoáng qua, nó thật đáng yêu!” Nói xong, trên mặt Tiêu Hà Hà tràn đầy hạnh phúc.

“Phải đặt một cái tên thật hay? Gọi là gì?” Mế Cách cười hỏi. “Nói trước nha, đây là con trai!”

“Ha ha, thật tốt quá, là con trai của tớ!” Cả hai cùng bật cười, không gian xung quanh cực kì ấm áp. “Ừ, đặt là Tiêu Thừa, thường gọi sẽ là Thịnh Thịnh, được không?”

“Ừ, tên rất hay, kẻ thừa quá khứ khai sáng tương lai, ha ha, không tệ! Con trai của chúng ta là Thịnh Thịnh!” Mế Cách mỉm cười gật đầu.

Nhưng mà vào thời khắc này, bảo vệ đột nhiên hốt hoảng chạy tới, nhìn hai người nói: “Tiêu tiểu thư, con của cô đã không thấy nữa!”

“Cái gì?” Giống như một tiếng sấm, Tiêu Hà Hà hoảng sợ tột đỉnh. “Làm sao có thể không thấy được!”

“Vừa rồi có bốn người mặc áo đen đến đây, bọn họ để lại cái này, nói Tiêu tiểu thư đọc sẽ biết ngay!” Bảo vệ nói xong liền đem phong thư đưa qua.

“Aaa... “Tay chân run rẩy lên, Tiêu Hà Hà nhận lấy phong thư, cô mở ra, phát hiện bên trong là một tờ chi phiếu trị giá năm trăm vạn, mặt trên còn có dấu đóng mộc, cô nhìn thoáng cả khuôn mặt càng thêm trắng xanh, hét lên: “Không!!”

Mế Cách giật lấy phong thư, kinh ngạc, “Tại sao có thể như vậy?”

“Anh ấy đã tìm đến đây, Mế Cách, tôi, anh ấy đã bắt con tôi!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Hà Hà tràn đầy nước mắt, đã không còn chịu nổi cô liền ngã khụy xuống.

“Hà Hà, tớ giúp cậu tìm, chúng ta đi tìm anh ấy!” Mế Cách ôm chặt lấy cô, muốn an ủi cô nhưng lại phát hiện tay chân cô ngày càng lạnh lẽo. “Hà Hà, cậu phải kiên cường, đừng dọa tớ có được hay không?”

“Tớ muốn con của tớ, tớ không cần tiền, tớ chỉ muốn Thịnh Thịnh, con tớ!” Miệng không ngừng kêu gào, cuối cùng là chuyển sang đau thương mà càng gào thét lớn, giống như mèo con bị thương, Tiêu Hà Hà cuộn mình ở trên giường bệnh, đau đớn bất lực. . .

Năm năm sau.

“Mama, chúng ta khi nào thì mới đến nhà dì Mế Cách? Thịnh Thịnh rất thích dì Mế Cách...!”

Trên máy bay, bên cạnh người phụ nữ trẻ là một cậu bé năm tuổi có làn da trắng nõn, đôi môi hồng, răng trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhìn Tiêu Hà Hà.

“Nhanh thôi, Thịnh Thịnh ngoan, đi Mẽ Cách sẽ đến đón Thịnh Thịnh, chúng ta rất nhanh sẽ nhìn thấy dì, ngồi yên nào!” Tiêu Hà Hà ôn nhu cười, nhìn dung mạo thông minh của đứa con trai trước mặt, trong lòng Tiêu Hà Hà không có chút cảm xúc nào, ánh mắt trống rỗng, cô đang ảo tưởng vì tương lai sẽ có duyên gặp lại con của mình, con trai ruột của cô, hiện tại đang ở phương nào?

Tha lỗi cho mẹ, mẹ thật sự không biết con ở đâu, thực xin lỗi!

Một giọt nước mắt rơi xuống khuôn mặt, mỗi khi nghĩ đến cảnh tượng bị cướp đi đứa con, trong lòng cô lại vô cùng đau thương, đối với chàng trai mang theo mặt nạ là hận, hận đến tận xương tủy, sao anh ấy tàn nhẫn như vậy! Làm cho hai mẹ con cốt nhục phân li!

“Mama, mẹ khóc rồi!” Bàn tay nhỏ nhỏ giơ lên lau nước mắt. “Mẹ đừng khóc, Thịnh Thịnh rất ngoan, Thịnh Thịnh sẽ bảo vệ mẹ!”

“Con ngoan, mẹ không khóc! Mẹ chỉ là vui vẻ, chúng ta cuối cùng đã trở về!” Tiêu Hà Hà lau đi nước mắt, hôn lên mặt con trai.

Lúc trước cô chán nản lại nhặt được đứa bé này ở bờ sông, không thể tin được nó lại trở thành con của cô, đi theo cô năm năm trời, mang đến cho cô niềm hạnh phúc to lớn, cô luôn có cảm giác đây là đứa con ruột đang ở cạnh bên mình.

“Mama, con muốn đi tiểu!” Đứa bé cau mày nói.

“Tốt lắm, mẹ dẫn con đi!”

“Không cần! Con muốn tự mình đi, Thịnh Thịnh là con trai, mẹ là phụ nữ mà!” Tiêu Thừa kiên quyết lắc đầu, cời dây an toàn xuống.

“Một mình có thể tự đi sao?”

“Thịnh Thịnh là nam tử hán!” Đứa bé đã đi lướt qua Tiêu Hà Hà, hướng tới cửa phòng vệ sinh chạy tới.

Hàng ghế thứ ba, phía sau Tiêu Hà Hà có một người đàn ông cao lớn cũng vừa đứng lên, hai mắt anh thâm thúy nheo lại, toàn thân phát ra khí thế lạnh thấu xương khiến người khác không dám liếc mắt nhìn một cái, anh giơ tay lên nhìn vào chiếc kim đồng hồ trên cổ tay kim cương, đôi mày kiếm liền nhíu chặt, người đàn ông bước đi đến phòng vệ sinh.

Chỉ mấy bước đã đến trước cửa toilet, đẩy cửa muốn vào, Tiêu Thừa lại ngẩng đầu nhìn ông chú này. “Thúc thúc, Thịnh Thịnh tới trước! Thịnh Thịnh muốn đi tiểu! Thúc thúc xếp hàng đi!”

“Hắc...c!” Anh cuối đầu thì mới phát hiện bên cạnh còn có một cậu bé năm tuổi, Tàn Trọng Hàn nhíu mày, “Cùng đi!”

Thịnh Thịnh cũng nhíu mày, học theo bộ dáng của anh. “Thúc thúc và con không được đi chung! Mời Thúc thúc đi ra ngoài trước!”

Không hiểu sao Tàn Trọng Hàn thấy cậu bé này vẫn chưa cao đến túi quần của mình, lại cảm thấy nó rất quen thuộc, vài phần thân thiết, khuôn mặt nhỏ nhắn này, ánh mắt này, đã gặp ở đâu rồi?

“Thúc thúc mời đi ra ngoài trước!” Thịnh Thịnh lễ phép nói.

“Nhóc con, người nên biết máy bay đã sắp hạ cánh! Chúng ta vẫn chưa được đi vệ sinh!” Tàn Trọng Hàn nói xong liền mở khóa quần của mình, thật sự là buồn cười, nơi vệ sinh lớn như vậy nhóc con này lại dám cùng anh chiếm đoạt!

“Thúc thúc thật xấu, ở trước mặt người khác lại cời quần! Thầy giáo nói đây là sai trái! Oa? Thúc thúc, chim nhỏ của thúc thật lớn nha, chim nhỏ của Thịnh Thịnh thật nhỏ!”

Tàn Trọng Hàn ngạc nhiên! Nhóc con này đang nói cái gì thế?

Cúi đầu nhìn, Tiêu Thừa cau mày, cực kì chán nản. “Vì sao cái của thúc thúc và Thịnh Thịnh không giống nhau?”

Máy bay rất nhanh đang dần hạ cánh, Tiêu Thừa một mực nhíu mày.

Mãi đến khi hạ cánh an toàn, Tiêu Hà Hà không biết lí do gì sau khi trở về từ phòng vệ sinh, con trai cô lại một mực trầm tư.

“Thịnh Thịnh, làm sao vậy?”

“Mama này! Chính là vì thúc thúc kia!” Tiêu Thừa chỉ vào bóng dáng cao lớn phía trước, nói với Tiêu Hà Hà: “Chim nhỏ của thúc thúc đó thật lớn nha, của Thịnh Thịnh thì quá nhỏ!”

“Chim nhỏ?” Tiêu Hà Hà nhất thời không hiểu được.

“Là chim nhỏ đi tiểu á, thúc thúc còn cùng con chiếm đoạt nhà vệ sinh, hại con thiếu chút nữa tè ra quần!”

Hắc...c!

Mặt Tiêu Hà Hà lập tức đỏ hồng đến mang tai, bị lời của đứa con làm cho dở khóc dở cười, cực kì xấu hổ, theo bản năng ngẩng nhìn bóng lưng đang rời đi, trong đám người không thể nghi ngờ người đàn ông đó lại nổi bật như vậy, là một con hạc giữa bầy gà, bóng dáng thon dài rắn chắc, bộ âu phục thật vừa vặn, thấy người đàn ông kia biến mất sau ngã rẽ, xem ra đang vội vàng!

“Thúc thúc không tuân thủ kỷ luật, không biết lễ phép!” Tiêu thừa còn đang nói, “Tiểu xong lại còn không nhả xả nước, là Thịnh Thịnh giúp thúc thúc nhả xả luôn...!”

“Ừ, Thịnh Thịnh rất ngoan!” Tiêu Hà Hà ngượng ngùng ngồi xuống hôn lên mặt đứa con. “Chúng ta đi nhanh đi, dì Mễ Cách nhất định đang sốt ruột chờ đợi!”

“Oa! Con muốn đến gặp dì Mễ Cách, mẹ nhanh lên!” Tiêu Thừa vội vàng lôi kéo Tiêu Hà Hà chạy tới cửa.

“A! Thịnh Thịnh!” Ở cửa đón khách, cô gái toàn thân mặc váy màu vàng bó sát cùng đôi giày cao gót đang kêu to, cô ta chạy đến nhất bả vai Tiêu Thừa rồi ôm chặt. “Con ngoan, có nhớ mẹ không? Hôn một cái nè!”

“Dì Mễ Cách, Thịnh Thịnh rất nhớ dì, dì lại đẹp lên rồi..., có phải gần đây có rất nhiều thúc thúc theo đuổi dì hay không?” Tiêu thừa ôm cổ Mễ Cách, cô ta hôn lên cái cổ trắng nõn trước mặt.

“Ừ! Con ngoan, cho mẹ nuôi hôn chỗ này! Mẹ nuôi đã lưu lại một dấu hôn to!” Nói xong, Mễ Cách đem chính đôi môi đỏ mọng của mình hôn lên mặt Thịnh.

Tiêu Hà Hà nhìn mặt con trai bị in lại vết son môi, bất đắc dĩ cười. “Được rồi, Thịnh Thịnh mau xuống đi, nếu không sợ lát nữa con lại tè hết lên người dì Mễ Cách!”

“Mama, làm sao con có thể vô ý như vậy được? Lúc này con đã đi vệ sinh rồi, còn bị thúc thúc kia thấy chim nhỏ của Thịnh Thịnh...!” Nói xong, Tiêu thừa lại bắt đầu chán nản, dường như là cực kì bối rối.

Mễ Cách kinh ngạc, đem Thịnh Thịnh đặt xuống, vỗ bả vai Tiêu Hà Hà, “Không được nha! Hà Hà, cậu dạy con trai của tớ thế này á! Còn nhỏ như vậy đã bị thấy hết, không con trong sạch rồi!”

“Hà Hà, hai mẹ con ở nơi này đi, dù sao rảnh rồi cũng không có việc làm, không cần trả tiền thuê nhà, không cần lo lắng, hiện tại tớ lại không có ai nấu cơm cho ăn, cậu nấu! OK?”

“Mễ Cách, tớ thật sự cực kỳ cảm ơn cậu, mấy năm nay không có cậu, tớ không biết nên tiếp tục sống thế nào nữa!” Tiêu Hà Hà vừa nghe có nhà ở, trong lòng thật là cảm kích.

“Cậu nha, đừng có xa cách như vậy, vì cái gì không cần khoản tiền kia?” Mễ Cách đến bây giờ cũng không hiểu vì cái gì Hà Hà vẫn không chịu dùng năm trăm vạn đó, đó là số tiền cô đã dùng con trai ruột để đổi lấy!

“Tớ không muốn dùng tiền bán con mình, tớ đã có lỗi với nó, đến bây giờ không biết nó đã ở nơi nào, tớ nếu dùng khoản tiền kia, cả đời lương tâm tớ sẽ bất an!” Tiêu Hà Hà chưa xót cười.

Đó là nỗi thống khổ lớn nhất cả đời cô, cô vĩnh viễn không thể quên được!

“Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều, không dùng thì không dùng, bất quá Thịnh Thịnh này càng ngày càng giống cậu, trừ bỏ ánh mắt, mọi thứ khuôn mặt của nó, từ cái mũi nhỏ, miệng nhỏ, đều rất giống cậu! Thật sự là duyên phận, đứa nhỏ này thật có duyên!” Mễ Cách ngày càng cảm thấy Thịnh Thịnh cực kỳ giống Tiêu Hà Hà, nếu không phải biết nội tình sẽ không ai hoài nghi đứa nhỏ này không phải Tiêu Hà Hà sinh ra.

“Đúng nha, đứa nhỏ này là có duyên với tớ!” Tiêu Hà Hà dường như chỉ nói đến đứa con Tiêu Thừa thì cô mới lộ ra ý cười, mấy năm na, cô gánh vác quá nhiều, rất không dễ dàng mà tốt nghiệp đại học, mang Thịnh Thịnh trở về!

“Được, ngày mai đến Tần thị nộp đơn, chuẩn bị một chút đi!” Mễ Cách quay đầu nhìn Thịnh Thịnh ngủ trên sofa. “Ngày mai tớ phụ trách dẫn Thịnh Thịnh đến nhà trẻ mới, cậu yên tâm đi nộp đơn nha, Tần thị là công ty lớn, nếu cậu có thể nộp đơn thành công, vậy cậu và Thịnh Thịnh ngày sẽ lập tức có cuộc sống tốt!”

“Cảm ơn cậu, Mễ Cách!”

“Vẫn lại khách sao với tớ?” Theo thói quen vỗ vỗ bờ vai cô. “Được rồi, tớ đi ngủ sớm!”

“Ừ!” Tiêu Hà Hà gật đầu.

Hôm sau.

Văn phòng chính của Tần thị.

“Hàn, nghe nói hôm qua cậu ngồi khoang phổ thông trở về?” Toàn thân mặc bộ quần áo màu đen vừa vặn, nghiêng theo hướng ghế sofa, ánh mắt đang đánh giá ông chủ ngồi trước mặt.

“Khoang hạng nhất hết chỗ rồi!” Giọng nam trầm thấp hướng lên, phun ra làn khói màu trắng làm tràn ngập bốn phía, sương khói mờ màng cũng làm cho người khác không thấy rõ biểu tình trên mặt anh lúc này, chỉ nhìn thấy đôi mắt hẹp dài như chim ưng đang âm thầm.

Bằng không thì hôm nay đã không có mặt ở!

Một tuần đi công tác liên tục, ký được mấy bản hợp đồng tuyệt vời liền mang chiến thắng trở về, Tần Trọng Hàn không có nghỉ ngơi lại đến công ty, tự mình thông báo tuyển dụng nhân viên mới.

“Không có đến gặp cô ấy sao?”

“Tăng Ly!” Đột nhiên một âm thanh băng lãnh truyền đến, mang chút cảnh cáo, đơn giản trong hai chữ nghe không ra một tia cảm xúc nào, nhưng mà Tăng Ly lại biết anh nổi giận.

“Được rồi, coi như tớ chưa nói!” Sau khi nghe một trận trầm thấp thì tiếng cười vang lên, Tăng Ly hơi run rẩy nắm chặt thuốc lá trên tay, “Tớ đi ra ngoài, nhìn xem hôm nay có gì đẹp để hay không! Thuận tiện sẵn bắt một chút!”

Hít một ngụm khói, Tần Trọng Hàn đang mang vẻ mặt âm u không rõ ràng càng làm cho vẻ mặt này càng biến hoá kỳ lạ.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mạ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 5: Bắt đầu phỏng vấn.

Edit: Tiểu Mỹ.

Beta: Mỹ - Mãn

Toàn thân mặc một bộ quần áo quê mùa xuất hiện ở Tần thị, Tiêu Hà Hà lúc này mới phát hiện mà tiến lên nhận lời mời của người phụ nữ mang đôi mắt trông chờ, cách ăn mặc sang trọng đặc biệt là điểm dứa lõe lộet.

Lúc này, những người phụ nữ khác bên cạnh đã bắt đầu nhỏ giọng thảo luận.

“Có nghe nói không? Thông báo tuyển dụng lần này là Tần tổng đích thân phỏng vấn đấy!”

“Đúng vậy! Tần tổng đẹp trai như vậy, cuối cùng có thể nhìn thấy được người thật rồi!”

“Người tình trong mộng a! Còn có Tăng Ly cả ngày xuất hiện bên cạnh Tần tổng giám đốc cái kia nụ cười của chàng trai đó đặc biệt mê người! Nghe nói anh ấy cũng như tổng giám đốc giống nhau cùng là người đàn ông độc thân quý báu!”

“Hur! Tăng Ly đến kìa!” Không biết là ai nói một tiếng.

Đột nhiên truyền tới một tiếng thét chói tai khiến Tiêu Hà Hà ngẩn ra, thuận theo tầm mắt của mọi người nhìn qua, thật đáng sợ!

Kìa rõ ràng là khuôn mặt của con trai nhưng lại mềm mại đáng yêu giống như con gái vậy.

Giương mặt trắng nõn, ở dưới ánh đèn có vẻ có chút trong suốt, ngũ quan mảnh khảnh hoàn mỹ tập trung cùng một chỗ, anh đứng ở cửa phòng tiếp đãi huyết sắc, vẻ mặt lười biếng đầy ý cười, khiến vô số cô gái bắt đầu la hét chói tai.

“Ách! Các vị mỹ nữ đã chuẩn bị tốt chưa?” Giọng nam trầm thấp dễ nghe truyền đến “Phòng vấn lập tức liền phải bắt đầu rồi a!”

“Tăng Ly! Tổng giám đốc bảo anh lập tức vào phòng họp chuẩn bị!” Đột nhiên, thư kí Cao phía sau kéo nhẹ y phục của Tăng Ly, thời điểm này anh ấy ở đây khoác lác sẽ ảnh hưởng đến bề ngoài thông báo tuyển dụng của công ty.

Tiêu Hà Hà không có tiến lên mà lui vào một bên ở trong góc phòng, nhìn qua cô gái cùng cách trang điểm xinh đẹp không hợp lắm, vốn là tuân theo lão xử nữ trang điểm lại dẫn tới việc nam Tăng Ly nhìn chằm chằm chẳng thể nói nên lời, có lẽ cô là một người đứng một mình trong góc nhỏ bộ dáng quá mức cô đơn làm cho Tăng Ly nhìn chăm chú một chút, ách! Mỹ nữ ẩn trốn a! Làn da không tồi a!

Chắc chắn! Chính là cách ăn mặc này, rất không phù hợp!

“Tăng Ly, tổng giám đốc ngay lập tức đã tới rồi!” Thư kí Cao hơn bốn mươi tuổi lại hô một tiếng.

“Tốt lắm, Cao đại tỷ người đã tới thời mẫn kinh rồi cứ nói một tiếng tôi kêu em trai tôi mua cho bà chút thuốc âm dưỡng nhan sau khi sinh!”

“Tiểu tử thối có phải chê ta nói nhiều hay không?” Thư kí Cao nhìn lướt qua mọi người ở đây muốn cười nhưng không dám cười, lạnh giọng nói. “Tốt lắm, phỏng vấn sắp bắt đầu rồi, tất cả mọi người chuẩn bị một chút đi!”

Tăng Ly hướng mọi người nháy mắt một cái xoay người tiêu sái hướng phòng họp đi đến.

Mà cửa thang máy đúng lúc này mở ra, Tần Trọng Hàn tiêu sái đi nhanh đến, đi theo phía sau anh là vài người quần áo phẳng phiu là giám khảo bộ dáng nam nữ. Vài người vừa nói chuyện vừa hướng phòng họp đi tới.

“Oa! Rất đẹp trai a!” Hơn hai mươi nữ nhân đều choáng váng.

Tiêu Hà Hà theo bản năng quay đầu lại đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng thon dài chỉ cảm thấy người nọ mặc tây trang trắng tấp, không có một chút nếp nhăn, xem ra bộ dáng giống như là rất thích sạch sẽ!

Sau đó, chợt nghe đến thư kí Cao cầm danh sách gọi: “Người thứ nhất, Tiêu Hà Hà, có đến đây không?”

“Có đến!” Tiêu Hà Hà nghe được tiếng gọi theo bản năng giơ tay lên.

Tầm mắt của mọi người phía sau dời đi, phát hiện toàn thân trang phục màu xám của Tiêu Hà Hà cùng gương mặt đơn thuần ngược lên, làn da lại đặc biệt rất trắng nõn nhưng là cách ăn mặc làm cho người ta không dám khen tặng. Mọi người đều rất khinh thường cái bộ dáng này nghĩ muốn vào Tần thị như vậy có thể vào được sao?

Tiêu Hà Hà cúi thấp đầu đi theo thư kí Cao vào phòng họp.

Trong phòng họp ngồi một loạt người, ở vị trí cao nhất ngay chính giữa người kia cúi thấp đầu hình như đang tập trung suy nghĩ cái gì đó. Ngoài cửa sổ ánh nắng vừa lúc chiếu vào đem bóng dáng của anh tô điểm thêm một chút mơ hồ không rõ như là Satan trong đêm tối đi ra, khỏi ngờ vô phúc.

“Tiểu tiểu thư, nghe nói cô là sinh viên tài cao của đại học tài chính T! Đã đi làm thêm rất nhiều, tính ra cũng coi như là có chút kinh nghiệm rồi?”

Vài vị nhân viên phỏng vấn hỏi vào vấn đề chuyên nghiệp, Tiêu Hà Hà trả lời làm cho tất cả mọi người đều liên tiếp gật đầu, mà lúc này Tần Trọng Hàn vẫn cúi đầu không nói chuyện rồi đột nhiên lại ngẩng đầu lên, neho mắt lại ném ánh mắt về phía Tiêu Hà Hà dừng lại một chút trên gương mặt cô, Tiêu Hà Hà cũng giương mắt, bốn mắt nhìn nhau, Tiêu Hà Hà theo bản năng hơi cúi thấp đầu.

Nháy mắt có một chút kinh ngạc, sau đó Tần Trọng Hàn hỏi: “Cô gọi là Tiêu Hà Hà?”

“Vâng!” Tiêu Hà Hà gật đầu.

Tất cả mọi người vô cùng kinh ngạc, tổng giám đốc như thế nào lại hỏi như vậy một câu hỏi không có liên quan đến vấn đề.

Tăng Ly nhíu lại mày, quay đầu nhìn Tần Trọng Hàn.

Mà Tần Trọng Hàn con mắt sắc bén ánh sáng mang theo tia phức tạp nhìn Tiêu Hà Hà, có như vậy trong nháy mắt như có như không đứng lên.

Tất cả mọi người vẫn chờ Tần tổng giám đốc hỏi vấn đề tiếp theo nhưng mà chờ cả nửa ngày nhưng vẫn không có phản ứng.

“Hàn!” Tăng Ly ở bên cạnh anh đá một cái kéo anh trở về.

Tần Trọng Hàn khôi phục lại tinh thần “Tiểu tiểu thư, vấn đề của tôi đã hỏi xong, cô có thể đi ra ngoài! Nếu có thể thông qua chúng tôi sẽ gọi điện thoại thông báo cho cô!”

Ách!

Tiêu Hà Hà không biết anh là có ý gì, cũng chỉ hạo đi ra ngoài.

“Hàn, cậu tại sao lại như thế này?” Sau khi Tiêu Hà Hà đi ra ngoài, trước mặt các vị giám khảo Tăng Ly nhìn không được hỏi.

“Người này nhận vào!” Tần Trọng Hàn buông xuống lời nói sau đó đứng lên.

“Này! Hàn, còn chưa có phỏng vấn xong mà!” Tăng Ly hô.

“Tôi mệt mỏi rồi, phần còn lại làm phiền mọi người!” Tần Trọng Hàn đi nhanh rời đi.

Đưa mắt nhìn nhau, tất cả mọi người không biết là đang xảy ra chuyện gì. Sao tổng giám đốc chỉ phỏng vấn một người đã rời đi?

Lo lắng không yên chờ đợi, Tiêu Hà Hà chờ điện thoại của Tần thị gọi đến, thông báo cô đã trúng tuyển.

“A! Quá tuyệt vời!” Đễ điện thoại xuống, Tiêu Hà Hà nhảy cẫng lên nếu có thể được trúng tuyển vào công ty của Tần thị lớn như vậy cũng có nghĩa là tương lai sẽ có nguồn thu nhập lớn, cô cùng Thịnh Thịnh sẽ có cuộc sống tốt đẹp hơn!

“Mẹ, làm sao vậy?”

“Con trai, mẹ trúng tuyển rồi!” Tiêu Hà Hà cười ôm lấy con trai.

“Tuyệt quá a! Mẹ, mẹ thật giỏi!” Thịnh Thịnh vỗ tay, thét chói tay. “A.....Mẹ có việc làm rồi, mẹ là giỏi nhất!”

“Ha ha...” Âm thanh cười vui vẻ truyền khắp khu nhà trọ nhỏ. “Ăn mừng một tý, mẹ hôm nay cho người thêm một đồng thức ăn!”

“Tốt quá!”

Trong ghế lô âm u là ngọn đèn không phát ra ánh sáng của nơi đó một chàng trai ngồi dựa vào ghế tựa, trầm tĩnh đưa con mắt liếc toàn cảnh phía dưới lầu, khóe miệng vẫn như cũ có chút kéo xuống dường như hiện ra một nụ cười lạnh, trong cái tàn gạt thuốc đã có bốn năm cái tàn thuốc lá xem ra anh đang cố gắng che giấu cảm xúc rõ ràng đã không thể đợi nữa.

Giống như không nghe được tiếng thét chói tai thông thường ở dưới đài, ánh mắt lạnh lùng tự do nhìn lướt qua mọi người tập trung ở một nơi nào đó.

“Hàn! Đây! Chờ đã bao lâu rồi?” Tăng Ly vào ghế lô đặt mông ngồi trên ghế sofa “Vừa rồi có một em gái rất xinh đẹp anh em thuận tiện đi làm chút chuyện, đợi lâu a!”

Tần Trọng Hàn cười lạnh, thanh nhả cầm trong tay cái tàn thuốc còn chút khói ở trong cái gạt tàn gạt tắt, bóng dáng cao lớn ngay lập tức đứng lên đưa mắt lườm Tăng Ly một cái “Kiểm chế chút, tớ đi trước!”

“Ai...! Cậu còn chưa nói chuyện gì mà như thế nào lại muốn đi?” Tăng Ly kêu lên.

“Ngữ Điện hôm nay sẽ trở về cùng tớ!” Nhân nhật trả lời một câu, Tần Trọng Hàn xoay người rời đi.

“Cắt! Có con trai có gì đặc biệt hơn người đây! Ngày nào đó, tớ đây cũng muốn kiếm một đứa con trai nuôi!” Tăng Ly bất mãn kháng nghị.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chú Ý Thân Phận

Edit: Tiểu Mỹ

Beta: Tiểu Mỹ

Tập đoàn Tần thị là nơi xa hoa nhất khu vực này, cao ốc cao sáu mươi sáu tầng thẳng đến tận mây xanh, nguy nga đồ sộ, toàn bộ cao ốc lấy màu xanh lam làm màu chủ đạo, sáng sớm ánh nắng chiếu xuống tạo ra ánh sáng lấp lánh vô cùng rạng rỡ.

Trước cửa cao ốc, Tiêu Hà Hà hít một hơi thật sâu nhấc chân đi vào cao ốc.

Trong thời gian đi làm, toàn bộ bên trong cao ốc tại đại sảnh người đến người đi tấp nập mà mỗi cái thang máy phía trước đều đã đầy ắp người. Mỗi người đều là quần áo chỉnh tề, khuôn mặt lạnh lùng, xem ra đều rất coi trọng công việc của mình.

”Tiêu tiểu thư, mời lên tầng sáu mươi sáu phòng của thư kí Tổng giám đốc tìm Thư kí Cao đưa tin.” Vừa mới bước vào đại sảnh đã được thông báo nơi làm việc của cô là ở tầng cao nhất.

Hít sâu một cái, Tiêu Hà Hà đi tới cửa thang máy mà toàn bộ đều đã đầy ắp người cô đưa mắt nhìn thang máy bên cạnh thấy không có ai, Tiêu Hà Hà xoay người hướng bên kia đi đến.

”Thì ra là cô ấy sao? Nghe nói ngày hôm qua tổng giám đốc chỉ phỏng vấn một mình cô ấy, người con gái này lại lịch như thế nào?”

”A! Cô ấy lại có thể đi bằng thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc!” Đứng trên đài hai vị tiểu thư cùng nhau nhỏ giọng thảo luận” Một người ngốc mọ!”

”Không đúng, lẽ nào là cùng tổng giám đốc có quan hệ đặc biệt?”

”Không thể nào?” Hai người đang thảo luận thì nhìn thấy ngoài cửa đại sảnh xuất hiện hai cái bóng dáng thon dài liền im bặt mà chỉ...” A! Tổng giám đốc đến rồi!”

”Hur!”

Tiêu Hà Hà ấn nút thang máy, chờ cửa thang máy mở ra.

Tần Trọng Hàn cùng Tăng Ly vừa vào đại sảnh liền phát hiện Tiêu Hà Hà ở đó Tăng Ly hạ xuống ánh mắt cái này hôm qua cô gái kia... cô giống như là đi nhầm đi? Đó là thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc không phải sao?

Tần Trọng Hàn ánh mắt cũng có nhìn qua vừa lúc bắt gặp cô ấn nút thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc ở phía sau, anh nheo mắt lại rõ ràng có chút không vui.

Tần Trọng Hàn và Tăng Ly cùng đi đến, trong nháy mắt thang máy mở ra Tiêu Hà Hà vừa muốn đi vào liền nghe thấy một tiếng trêu tức từ phía sau truyền đến rõ là giọng con trai “Này! Tiểu thư, đây là thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc còn thang máy của nhân viên ở bên kia!”

Theo bản năng quay đầu lại, bốn mắt gặp nhau, Tiêu Hà Hà nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Tần Trọng Hàn mà bên cạnh anh Tăng Ly lại cười rất kỳ lạ.

”Thực xin lỗi! Tôi không biết!” Vô cùng xấu hổ mà giải thích, Tiêu Hà Hà lúc này mới biết nguyên nhân tại sao thang máy không có người đi.

”Không sao! Sau này sẽ biết!” Tăng Ly cười hề hề nói.

”Chú ý thân phận của cô!” Lúc đi ngang qua người cô, Tần Trọng Hàn lạnh lùng nói ra một câu.

Trong nháy mắt gặp thoáng qua, Tiêu Hà Hà ngửi được trên người anh mùi thuốc lá nhân nhạ, toàn thân cứng đờ lại tiếp tục giải thích “Thực xin lỗi!”

”Đừng để ý, nhanh đi qua bên kia đi, ngày đầu tiên đi làm không được đến muộn a!” Tăng Ly lại ném cái nháy mắt cho Tiêu Hà Hà.

Tiêu Hà Hà đỏ mặt hướng thang máy bên kia bước nhanh liền chạy tới, ngày đầu tiên đi làm cô đã biết rõ đại công ty thang máy của tổng giám đốc cùng thang máy của nhân viên đều là tách biệt!

Lúc lên đến tầng cao nhất còn kém năm phút nữa là tới giờ làm việc, Tiêu Hà Hà nhẹ nhàng thở ra cô lần sau nhất định sẽ đến sớm hơn một chút, ngàn vạn lần cũng không đến muộn.

Lo sợ chưa thể bình tĩnh đột nhiên phía sau lại thỉnh thoảng phát ra một tiếng dọa lớn khiến cô rớt hết hồn phách “Tiêu Hà Hà phải không?”

Tiêu Hà Hà xoay người liền thấy vẻ mặt nghiêm túc của thư kí Cao đang đứng ở phía sau cô “Cô vẫn khỏe chứ, tôi là Tiêu Hà Hà!”

Nhân nhạ gật đầu, thư kí Cao cực kỳ khách sáo nhưng cũng xa cách nói: “Hoan nghênh cô gia nhập Tần thị!”

”Xin chỉ giáo thêm!” Tiêu Hà Hà không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh nói.

Thư kí Cao mang theo cô giúp cô hiểu rõ hơn về những điều kiện khi làm việc và sắp xếp cho cô ở bên ngoài phòng thư kí trước sân khấu làm việc cô sẽ phụ trách công việc là tiếp đãi, giúp tổng giám đốc ngăn chặn những việc không cần thiết và những người không liên quan, thu phát văn kiện, nhận điện thoại.

”Tiểu thư, cô có thể đảm nhiệm được không?” Thư kí Cao dặn dò xong, sau đó hỏi.

”Được!” Tiêu Hà Hà nói.

”Thư kí Tiêu, từ hôm nay trở đi cô và tôi giống nhau đều là thư kí của tổng giám đốc, tổng giám đốc không thích nói hảm là muốn nói hoặc là không muốn nói như vậy cô có thể đảm nhiệm sao?”

”Có thể!” Tiêu Hà Hà nổi lên dũng khí nói.

Thư kí Cao mỉm cười “Tôi sẽ ở trên làm việc cố gắng dạy cô, có cái gì không hiểu có thể tới hỏi tôi còn bây giờ tôi trước tiên đi xuống lấy phần văn kiện!”

”Vâng!” Tiêu Hà Hà hít sâu ngồi xuống.

Bên kia đột nhiên cửa phòng tổng giám đốc mở ra, Tiêu Hà Hà theo bản năng đứng dậy.

”Cà phê!” Tần Trọng Hàn đợi đã lâu cũng chưa thấy một ly cà phê sáng cho mình cho nên anh mới ra đây.

”Vâng!” Tiêu Hà Hà lập tức đi pha cà phê giúp anh.

Bước nhanh hướng nơi để cà phê chạy đến, cô bỗng nhiên có cảm giác mũi nhọn đâm vào lưng, nhịn không được xoay người nhưng không ngờ là đâm vào một cái hố sâu u ám. Không khỏi run rẩy, bối rối mở to mắt, lần thứ hai chạy tới.

Tổng giám đốc tại sao lại nhìn cô như vậy? Chẳng lẽ là cô đã làm sai chuyện gì? Chết tiệt, cô làm sao lại quên thư kí Cao có nói sáng sớm trước tiên sau

khi tổng giám đốc vào văn phòng phải lập tức đưa lên một ly cà phê sáng! Đây cũng là công việc của cô, cô hiện tại chỉ có thể làm những việc linh tinh ấy để đi lên!

Hít sâu một hơi, Tiêu Hà Hà thuận thực hướng rót một ly cà phê sau khi ngửi được mùi hương bốn phía cô lập tức bung đi cho Tần Trọng Hàn.

Càng đến gần văn phòng trong lòng cũng rất giống suy đoán con nai con một loại đập thành thịch. Ngày đầu tiên đi làm lại đối mặt với tổng giám đốc nghiêm túc như vậy cô chỉ sợ mình làm sai rồi bị sa thải.

Hít một hơi thật sâu, cuối cùng cô cũng đưa tay hướng cánh cửa rắn chắc làm bằng gỗ lim gõ vài cái.

“Vào đi.” Bên trong cánh cửa truyền ra âm thanh trầm thấp làm cho Tiêu Hà Hà trong nháy mắt sợ sệt, âm thanh này hình như đã nghe qua ở nơi nào rồi nhỉ?

Phút chốc hoảng hốt, Tiêu Hà Hà hít sâu đẩy cửa đi vào “Tổng giám đốc, cà phê của anh!”

“Ừ, đi xuống đi.” Đầu cũng không có ngừng, ngồi ở trước bàn làm việc chàng trai vẫn như cũ vui đầu vào trong công văn, ánh ban mai theo phía sau anh xuyên qua cửa sổ chiếu vào bên trong một màu vàng rực rỡ bao phủ cả cơ thể của anh làm cho cả người anh như mạ một màu vàng kim ở phía trên một tầng chói mắt của quang quyển quá chói mắt làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

“Vâng!” Tiêu Hà Hà đem cà phê đặt trên bàn, xoay người rời đi.

“Đợi một chút!” Người phía sau bàn đột nhiên ngẩng mặt.

“Vâng!” Quay người lại, trong nháy mắt nuốt chút nữa cô đã rơi xuống nơi sâu thẳm trong con ngói của anh.

Cái kia ánh mắt chảy xuôi theo hơi thở lãnh khốc làm cho người ta không dám tới gần nhưng là khí chất không thể khinh thường mà lại làm cho người ta muốn tiếp cận.

“Cà phê là của cô pha?” Tần Trọng Hàn ánh mắt lạnh lùng di chuyển đến phía trên ly cà phê rất chuyên chú ngửi được một mùi vị đến từ Brazil.

“Vâng!” Tiêu Hà Hà theo bản năng bộ dáng phục tùng, mặt đỏ lên, cô ít khi cùng một chàng trai ở chung một chỗ nhưng lại không khỏi đỏ mặt.

Anh nhìn cô, nhìn thật lâu vẫn không nói gì.

“Tổng giám đốc, còn có việc gì?” Tiêu Hà Hà cuối cùng cũng nhìn không được hỏi, cô cảm giác mình đã đứng rất lâu rồi. Mà hình như anh luôn luôn nhìn cô giống như là đặc biệt muốn nhìn tận sâu trong tâm hồn của cô.

Tần Trọng Hàn bung cà phê lên ném một ngụm chi cảm thấy khi vào miệng rất ngọt, cực kỳ dễ chịu “Đi xuống đi!”

“Vâng!” Tiêu Hà Hà gật đầu, nhẹ nhàng thở ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mạ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Gieo Mầm Tai Họa

Edit: Tiểu Mỹ

Beta: Tiểu Mỹ + Tiểu Mẫn

Trải qua một ngày làm việc Tiêu Hà Hà liền hiểu rõ toàn bộ các thao tác làm thư kí tổng giám đốc, đến buổi chiều, thư kí Cao lại dẫn một cô gái đến, thoát nhìn như là nữ sinh vừa mới tốt nghiệp đại học, khi thấy Tiêu Hà Hà cô bé kia lập tức cười tươi chào hỏi “Xin chào, tôi là Hướng Tinh vừa đến công ty, xin chỉ giáo thêm!”

“Xin chào, tôi là Tiêu Hà Hà!” Tiêu Hà Hà khách khí chào hỏi.

Đúng lúc này, một người phụ nữ thân hình mảnh khảnh mang giày cao gót đi tới, Tiêu Hà Hà và Hướng Tinh lập tức cung kính đứng lên, bởi vì mới đến hai người cũng chưa hiểu rõ người đến là ai! Cô gái kia mặc một bộ váy dài màu xanh ngọc cổ áo hình chữ V mở ra rất thấp gần như có thể nhìn thấy như ẩn như hiện rãnh ngực của cô. Dáng người cao gầy, khuôn mặt xinh đẹp khi nhìn thấy Tiêu Hà Hà và Hướng Tinh, ánh mắt híp lại, lúc này thư kí Cao đứng lúc từ trong phòng thư kí đi ra, cô liền thay đổi sắc mặt “Chị Cao, người mới à?”

“Ừ! An Xuyên, đây là hai vị thư kí mới đến, Tiêu Hà Hà và Hướng Tinh, sau này lúc tôi không có ở đây cô phải dạy bảo nhiều cho các cô ấy!”

”Tất nhiên rồi, chị Cao đã căn dặn An Xuyên sao có thể không làm?” Cách trả lời rất khách sáo nhưng lại rất khôn khéo, cẩn thận.

”Leng keng!” Trong phòng chuyên dụng của tổng giám đốc tiếng điện thoại vang lên, Tiêu Hà Hà vừa muốn đi nhận lại bị đẩy sang một bên, chỉ thấy An Xuyên bước lại nhận điện thoại giọng ông ọ nói: “Tổng giám đốc, có gì căn dặn?”

”Cà phê!”

”Vâng!” An Xuyên cúp điện thoại ngay lập tức đi pha cà phê.

Tiêu Hà Hà cùng Hướng Tinh đều có công việc ở ngoài.

Không bao lâu sau, chỉ thấy An Xuyên về mặt như đưa đám từ trong phòng tổng giám đốc đi ra, cô ta nhìn lướt qua Tiêu Hà Hà giọng điệu không vui nói: “Tiêu Hà Hà, tổng giám đốc nói cho cô pha ly cà phê khác mang vào!”

Tiêu Hà Hà sững sốt, nhìn thấy ly cà phê trên tay cô ta, lẽ nào tổng giám đốc không uống cà phê cô ấy pha sao?

”Vâng!” Ngay lập tức đi rót một ly cà phê mới.

Vừa muốn đi thì An Xuyên đã đi tới, cô ta để cà phê xuống bên cạnh tiến đến gần ngửi “Cũng không có gì đặc biệt! Tiêu Hà Hà, cô có phải cùng tổng giám đốc có quen biết hay không?”

”Hắc...c! Không có!” Tiêu Hà Hà lắc đầu “Tôi không quen biết tổng giám đốc! An tiểu thư, tôi đi đưa cà phê cho tổng giám đốc đây!”

An Xuyên nhìn bóng lưng của cô khinh thường hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lóe lên dường như xẹt qua một chút ánh sáng nhạt!

Tiêu Hà Hà đem cà phê đưa đến phòng tổng giám đốc, nhìn thấy Tàn Trọng Hàn đang xử lý văn kiện “Tổng giám đốc, cà phê!”

”Ừ!” Ngẩng đầu lên, Tàn Trọng Hàn chăm chú nhìn Tiêu Hà Hà lập tức đứng lên, âu phục màu đen trắng thớm phụ trợ càng tôn lên dáng người cao to của anh “Sau này cà phê của tôi cô toàn quyền phụ trách!”

”Vâng!” Tổng giám đốc căn dặn Tiêu Hà Hà chỉ có thể nói vâng, cô sẽ làm!

Tàn Trọng Hàn đi tới, Tiêu Hà Hà theo bản năng lùi về phía sau, đầu dường như cúi xuống thấp hơn vô lực nhìn mũi giày của mình ngay lúc đó cô lại ngửi được mùi thuốc lá dễ chịu.

”Thư kí Tiêu, vẫn là thói quen sao?” Tàn Trọng Hàn giọng nói trầm thấp không có một chút độ âm, cơ thể của anh lướt qua cô đi đến ngồi vào một bên trên ghế sofa.

”Vâng” vẫn như cũ phát ra một chữ đơn âm tiết, Tiêu Hà Hà trả lời.

”Cô là trả lời phải không?” Cô nghe thấy âm thanh có vẻ không kiên nhẫn của Tàn Trọng vang lên.

”Vâng!” Theo bản năng trả lời, có chút phiền muộn. Tiêu Hà Hà không tự giác nhếch môi vội vàng ngẩng đầu lên, ánh mắt chống lại Tàn Trọng Hàn.

Chỉ như vậy liếc mắt một cái, đột nhiên cảm giác được không hiểu tại sao tim lại đập nhanh.

Nhìn người phụ nữ này cứ ngỡ ra giống như một khúc gỗ, Tàn Trọng Hàn chột hạ ánh mắt xuống.

Tiêu Hà Hà lại cúi đầu, bàn tay nhỏ bé yếu ớt mà run rẩy nắm chặt khay, không biết Tàn Trọng Hàn vì cái gì lại muốn thăm vấn mình?

”Cô ra ngoài đi!” Tàn Trọng Hàn đột nhiên nói, thanh âm vô cùng lạnh lẽo!

”Mama, sao tới giờ mẹ mới đến đón con?” Trước cổng nhà trẻ có một đứa bé trai môi hồng răng trắng cuối cùng cũng đợi được Tiêu Hà Hà đến, mà công sớm đã không có người chỉ còn lại có Tiêu Thịnh và cô giáo.

”Thực xin lỗi Thịnh Thịnh mẹ tan ca trễ!” Tiêu Hà Hà xin lỗi rồi hướng cô giáo nói: “Thực xin lỗi, cô giáo Thạch đã làm chậm trễ cô tan ca rồi!”

”Không sao, Tiêu tiểu thư cô và con trai cô có gương mặt rất giống nhau!” Cô giáo Thạch lần đầu tiên nhìn thấy Tiêu Hà Hà nhưng cuối cùng cũng biết Thịnh Thịnh môi hồng răng trắng đến như vậy từ là nhờ vào gen của ai! “Nói vậy thì có lẽ đôi mắt cùng lông mày của đứa nhỏ này là giống cha!”

”Hắc...c!” Tiêu Hà Hà có chút xấu hổ, nụ cười cũng không có tự nhiên bởi vì Thịnh Thịnh không phải là con của cô nhưng mà hầu như những người quen biết cô đều nói như vậy!

”Thịnh Thịnh tạm biệt cô giáo đi con!”

”Dạ! tạm biệt cô!” Thịnh Thịnh ngoan ngoãn nói “Mama, con thật sự giống mẹ sao?”

Tiêu Hà Hà cúi đầu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn này, Thịnh Thịnh đúng là càng ngày càng giống mình nhưng mà cuối cùng nó cũng không phải là con trai ruột của cô! “Ừ! Giống!”

Đội cô giáo đi xa, Tiêu Hà Hà nắm tay con trai “Thịnh Thịnh, hôm nay chúng ta ăn cái gì nha!”

“Chỉ cần là đi chung với, ăn cái gì cũng được!”

“Ừ! Thịnh Thịnh thật ngoan!” Tiêu Hà Hà thở dài, đứa bé này thân thiết như vậy nhưng lại không phải con của mình rồi cuộc con trai của cô cuối cùng là đang ở nơi nào? Trải qua cuộc sống có tốt hay là không? Người đàn ông kia sẽ yêu thương nó sao?

Nhớ lại quá khứ, một giọt nước mắt trong suốt trượt dài trên má của cô.

“Mama, tại sao người lại khóc? Có phải là Thịnh Thịnh không ngoan hay không?” Ngẩng đầu lên, lo lắng nhìn Tiêu Hà Hà, Thịnh Thịnh không biết làm sao liền mở miệng “Con sau này sẽ không nóng nảy với mẹ, mẹ tan ca muộn Thịnh Thịnh sẽ đứng ở cổng chờ mẹ!”

“Thịnh Thịnh, không phải, mẹ không có khóc mà chỉ là có hạt cát bay vào mắt thôi!” Tiêu Hà Hà cảm thấy áy náy liền mở miệng giải thích.

“Nhưng mà không có gió! Tại sao lại có hạt cát bay vào?”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn gầy gò hiện ra một chút ý cười “Thịnh Thịnh thật thông minh, mẹ sẽ không bao giờ rơi nước mắt nữa! Đi thôi, mẹ cho Thịnh Thịnh chọn món ăn nha!”

Nhà họ Tần.

“Cha, người đã trở về?” Mang theo một chút ngại ngùng cùng xinh đẹp, đứa con trai nhỏ dường như vô cùng vui vẻ từ trên cầu thang chạy xuống khi thấy Tần Trọng Hàn.

“Ngữ Điện!” Tần Trọng Hàn ôm lấy cậu “Ở nhà có nghe lời hay không?”

“Dạ! Ông nội nói Ngữ Điện rất nghe lời!”

“Ừ!” Tần Trọng Hàn môi hơi nâng lên “Ông nội đâu?”

“Ở thư phòng!” Ngữ Điện chỉ tay lên căn phòng trên lầu nói.

“Cha, người muốn tìm ông nội sao?”

“Ừ, Ngữ Điện trước tiên tự mình chơi đi, chờ lát nữa chúng ta cùng nhau tắm, tối sẽ kể chuyện cho con nghe!”

“Được! Ngữ Điện đi đây ạ!” Ngữ Điện từ trước ngực Tần Trọng Hàn trượt xuống “Cha mau đi đi!”

“Ừ!” Tần Trọng Hàn nhìn bóng lưng con trai, trong đầu hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương của Tiêu Hà Hà, anh không nghĩ tới cũng chỉ có đêm hôm đó mà anh liền có con của mình!

Tại thư phòng.

“Con còn biết trở về à?” Tần Lăng Hàng nhìn thấy Tần Trọng Hàn con thịnh nộ liền nổi lên “Người cuối cùng đến khi nào mới kết hôn? Khi nào tìm một người mẹ cho Ngữ Điện?”

“Ông kêu tôi trở về để nói việc này?” Tần Trọng Hàn nhún mày.

“Nghịch tử! Mạc Lam Ảnh cũng đã đi ba năm rồi, người còn chưa quên được cô ta sao?”

“Không được nhắc đến cô ấy nữa!” Tần Trọng Hàn vẻ mặt lập tức trở nên u ám.

“Vậy thì kết hôn! Đúng lúc cuối tuần này sẽ tổ chức lễ mừng công ty, lúc đó sẽ có rất nhiều thiên kim danh giá của các công ty đến tham dự, người chọn một người!”

“Còn có việc gì không?” Tần Trọng Hàn không kiên nhẫn hỏi “Không có việc gì nói nữa tôi đi ra ngoài!”

Không đợi Tần lão gia nói gì, Tần Trọng Hàn liền rời khỏi thư phòng.

Trong phòng Ngủ Điền.

”Cha, cuối cùng công chúa Bạch Tuyết được hoàng tử hôn thì cuối cùng có tình hay không?”

”Lần sau sẽ nói cho con biết!”

”Cha, không cần nha! Con hiện tại rất muốn biết!”

”Con đoán thử đi?”

”Hôn sẽ tình dậy!”

”Ừ, Ngủ Điền thật thông minh!”

Một tuần sau.

Tiêu Hà Hà khả năng thích ứng cực kỳ tốt bằng không mấy năm nay cũng không thể sống sót, một người con gái mang theo một đứa bé vừa học vừa làm cuối cùng cũng đã lấy được bằng cấp, cho nên chỉ trong thời gian vài ngày cô đã đem công việc của mình sắp xếp vô cùng gọn gàng.

Chỉ là dường như An Xuyên luôn luôn gây sự với cô, luôn đưa cho cô những vấn đề khó khăn, cũng may cô đều cẩn thận xử lý tốt!

Hôm nay, tổng giám đốc không có ở đây, An Xuyên cũng không thấy.

”Hà Hà, nghe nói tổng giám đốc dẫn An Xuyên đi công tác!” Hường Tinh đi đến nói.

”Hắc...c! Phải không?” Tiêu Hà Hà cũng không ham thích bàn tán chuyện người khác, tiếp tục vui đùa vào đồng văn kiện của mình, cô muốn đọc thêm một chút để hiểu biết thêm, khó có được cơ hội ông chủ không có ở đây có thể yên tâm học tập rồi.

”Cô biết không? Bên cạnh tổng giám đốc của chúng ta có rất nhiều phụ nữ nha, nghe nói An Xuyên chính là một người trong số đó! Tổng giám đốc chỉ cần xử nữ! Anh ấy chỉ thích sạch sẽ!”

”Ừ!” Hờ hững trả lời.

Những người đàn ông thích sạch sẽ cũng không có nhiều lắm! Chỉ là.. có thích sạch sẽ đi chăng nữa thì cần gì có nhiều phụ nữ như vậy? Cái này bản thân cũng rất mâu thuẫn.

Cô cho rằng người thật sự thích sạch sẽ sẽ không nên có nhiều phụ nữ như vậy, chính mình chỉ cần một người bên cạnh chẳng phải là càng sạch sẽ hơn sao?

”Tổng giám đốc chỉ uống cà phê của cô, Hà Hà, cô không phải cũng là người phụ nữ của tổng giám đốc chứ?” Thật sự là lời nói ra của Hường Tinh mà không làm cho người ta kinh ngạc thì cũng chết đứng.

”Hắc...c!” Tiêu Hà Hà đột nhiên ngừng đầu lên, cười khanh khách “Hường Tinh, sức tưởng tượng của cô thực sự rất phong phú!”

”Nhưng mà cô là người mà tổng giám đốc rất coi trọng, tổng giám đốc đích thân thông báo tuyển dụng cô! Chúng ta cùng đi chỉ có một mình cô lấy được vinh hạnh đặc biệt này! Cô có biết dưới lầu có bao nhiêu người ghen tị với cô không?”

”Tôi không biết!” Tiêu Hà Hà cười cười “Làm việc đi!”

”Hà Hà, cô thật hiền lành!” Hường Tinh lắc đầu “Cũng đúng! Tổng giám đốc làm sao có thể coi trọng cô, tổng giám đốc như thế giống các người đàn ông khác hẳn là chỉ thích phụ nữ gợi cảm xinh đẹp như An Xuyên mới đúng! Cô không có khả năng trở thành người phụ nữ của tổng giám đốc!”

Cái đó và chúng ta có liên quan gì đây? Tiêu Hà Hà ở trong lòng thờ dài nói.

”Hà Hà! Cô còn trẻ như vậy vì cái gì lại mặc quần áo quê mùa? Bạn trai cô nhìn cô ăn mặc như vậy buổi tối chắc sẽ gặp phải ác mộng!”

”A...!” Tiêu Hà Hà chỉ cười cười.

Cho tới bây giờ cô không lo lắng quá về quan hệ nam nữ cũng chưa bao giờ nghĩ muốn làm chim Phượng Hoàng, từ năm mười bảy tuổi liền mất đi tư cách làm vợ!

Hắc...c! Ngày giỗ của Tiêu Tiêu cũng đã sắp tới rồi!

Nhìn xuống cuốn lịch ngày trên bàn, ở trên mặt có khoanh một cái vòng tròn, là cuối tuần này, cô muốn dắt Thịnh Thịnh đi tảo mộ cho em trai. Ngày đó là ngày giỗ của Tiêu Tiêu cũng là ngày mà cô mất đi sự trong sáng!

”Mama, cậu thật sự lên thiên đường sao?” Trước bia mộ, Thịnh Thịnh nhìn ảnh chụp trên bia mộ khó hiểu hỏi Tiêu Hà Hà “Nhưng thiên đường không phải chỉ có thể đi... không thể trở về sao?”

”Ừ! Cậu sẽ không quay trở về rồi!” Tiêu Hà Hà đưa tay vuốt tấm ảnh trên bia mộ, ứa nước mắt”Cậu là người tốt, cậu ở thiên đường sẽ rất hạnh phúc! Không còn đau khổ nữa!”

”Dạ!” Thịnh Thịnh hiểu chút ít liền gật đầu.

”Tốt lắm, đừng buồn nữa Tiêu Tiêu cũng không muốn nhìn thấy cậu buồn đâu!” Mẹ Cách ở một bên nói, cũng ứa nước mắt.

Đột nhiên cậu kéo áo của Tiêu Hà Hà “Mama, bên kia bà ấy đang nhìn mẹ!”

”Ừ!” Tiêu Hà Hà vừa quay đầu lại, đôi mắt ngấn nước dưới ánh trăng mờ ảo, cô nhìn thấy một người phụ nữ trung niên đứng cách mười thước, trong tay đang cầm một bó hoa, cứ như vậy vẫn không nhúc nhích nhìn Tiêu Hà Hà.

Mở to hai mắt, cuối cùng Tiêu Hà Hà cũng nuốt đi nước mắt nhìn người đang đi tới.

”Hà Hà!” Người phụ nữ kia đi lên phía trước, vừa kinh ngạc vừa vui mừng nhìn Tiêu Hà Hà và đứa nhỏ bên cạnh cô “Hà Hà....”

Tiêu Hà Hà liếc nhìn bà, toàn thân sùnn xám vẫn như cũ trẻ trung xinh đẹp, vẫn như cũ thướt tha thùy mị, cho dù đã qua tuổi bốn mươi cũng vẫn như cũ nhìn không ra một chút dấu vết nào lưu lại theo năm tháng.

Lạnh lùng cười, giống như là chưa từng gặp qua bà, Tiêu Hà Hà nắm tay con trai “Thịnh Thịnh, nói tạm biệt với cậu đi, chúng ta nên trở về nhà rồi!”

”Hà Hà! Đợi một chút, mẹ muốn nói chuyện với con!” Người phụ nữ kia vội vàng nói.

Tiêu Hà Hà đối diện cùng Mẹ Cách “Mế Cách, cậu trước tiên mang Thịnh Thịnh đi ra ngoài, tớ lập tức ra ngay!”

”Được!” Mẹ Cách nắm tay Thịnh Thịnh rời khỏi nghĩa trang.

”Tôi và bà không có gì để nói!” Tiêu Hà Hà lạnh lùng nói.

”Hà Hà, mẹ biết con trách mẹ! Nhưng khi xưa mẹ thật là không còn cách nào!”

”Hừ!” Tiêu Hà Hà cười khinh thường “Thực xin lỗi, tôi phải đi!”

”Hà Hà!” Người phụ nữ ấy kêu to “Cho mẹ một cơ hội đi mà, mẹ biết sai rồi!”

”Không còn kịp rồi!” Tiêu Hà Hà cười lạnh “Từ ngày bà vứt bỏ tôi cùng Tiêu Tiêu thì bà đã mất đi cái tư cách của một người làm mẹ, nếu không phải là bà có lẽ...có lẽ Tiêu Tiêu sẽ không chết!”

”Mẹ.....” Nước mắt của bà rơi xuống “Mẹ thật sự biết sai rồi!”

”Bà sám hối với Tiêu Tiêu đi! Nếu nó tha thứ, tôi sẽ tha thứ cho bà chỉ là...đến cuối cùng tôi cũng không có khả năng nghe được nó nói câu tha thứ cho bà! Bởi vì có nhiều thứ một khi đã vứt đi thì thật sự sẽ không trở lại! Ví dụ như mạng sống, mất đi thì vĩnh viễn sẽ mất đi!” Nói xong, cô thẳng lưng đi lướt qua bà chỉ là lướt qua nhau trong nháy mắt, cô nhìn thẳng phía trước cô không muốn nhìn thấy nước mắt của bà nữa!

Nhanh rời đi, chỉ là ở một góc nào đó vẫn nhìn không được rơi nước mắt, mẹ của cô ở cùng cô và Tiêu Tiêu, lúc cha vừa mất đi lại vứt bỏ họ mà đi theo người đàn ông khác!

Bây giờ, bà có tư cách gì yêu cầu cô tha thứ cho bà đây?

Chạy thật nhanh, Tiêu Hà Hà thậm chí phải nhanh rời khỏi nơi này.

”Àm” một tiếng, cô đụng vào lồng ngực của một người nào đó, ngửi thấy một mùi thuốc lá dễ chịu ở trước mặt, cô bị đâm cho một cái lão đảo suýt chút nữa té lăn trên đất, bị cô đụng vào theo bản năng người kia vươn tay đỡ lấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Đụng Đến Tổng Giám Đốc

Edit + Beta: Tiểu Mỹ

Hoa cúc trắng rơi rụng mà lan tỏa hương thơm ngào ngạt, người con trai ấy đưa tay đỡ lấy Tiêu Hà Hà, nổi giận mà gầm lên một tiếng: “Cô làm sao vậy hả?”

“Thực xin lỗi!” Hai mắt đầm lệ dưới ánh trăng mờ ảo Tiêu Hà Hà theo bản năng giải thích rồi lại đột nhiên giật mình, âm thanh này?

“Cô luôn hấp tấp như vậy sao?” Giọng nói trầm thấp từ trên đỉnh đầu truyền đến.

Đột nhiên ngừng đầu, Tiêu Hà Hà đầu óc được một cái nổ tung, theo bản năng lui về phía sau một bước “Tổng... tổng giám đốc, anh tại sao lại ở chỗ này?”

“Cô thì sao?” Tần Trọng Hàn nhìn cô, rất lâu sau mới nói, giọng khàn khàn.

“Tào mộ!” Tiêu Hà Hà nghĩ rằng cô hỏi như vậy cũng thật sự là rất kỳ quái, tổng giám đốc tới nơi này cũng là đi tào mộ à! Bằng không thì đến nghĩa trang để tảo mộ à?

“Ừ!” Anh ừ nhẹ một tiếng, vẫn như cũ nhìn cô, không hề lên tiếng, hai người cứ đứng trên đường nhỏ ở nghĩa trang anh không lên tiếng Tiêu Hà Hà cũng không biết nên nói cái gì.

Chú ý đến bóng dáng cao lớn trước mặt, không có lý do tự nhiên trong lòng liền khẩn trương “Tổng... tổng giám đốc, để tôi giúp anh đi mua lại một bó hoa khác, thực xin lỗi!”

“Không cần!” Tần Trọng Hàn nhất kiện áo sơ mi cùng quần dài đều là màu đen đúng lúc hiện ra cơ thể cao lớn cùng hai chân thon dài hữu lực, vẻ mặt lạnh lùng cái kia khuôn mặt của anh tràn đầy sự liêu lĩnh cùng kiêu ngạo không thể kiềm chế được, nhìn thoáng qua trên mặt đất hoa cúc rơi đầy.

Tiêu Hà Hà theo bản năng ngồi xổm người xuống “Để tôi giúp anh nhặt lên!”

“Ừ!”

May mà hoa cúc không có bị va chạm làm hư, Tiêu Hà Hà trong lòng rất hối hận mình thật quá hấp tấp lại đụng đến tổng giám đốc, hoa cúc rơi đầy trên mặt đất nhờ Tiêu Hà Hà khéo tay sửa sang lại, trong nháy mắt đã khôi phục lại giống như mới từ cửa hàng bán hoa mua về.

Tần Trọng Hàn nhìn thấy cô ngồi xổm trên mặt đất nghiêm túc sửa sang lại bó hoa, mắt anh hơi nheo lại nhìn không ra cảm xúc bên trong.

Sửa sang lại xong, khoe miệng Tiêu Hà Hà cong lên vô cùng phấn khởi, không tòi nha cũng không phải là hư hỏng.

Đột nhiên có cảm giác ở trên đỉnh đầu có một ánh mắt đang nhìn mình, trong nháy mắt thu lại nụ cười, vừa ngừng đầu lên liền đối diện với ánh mắt thâm thúy của Tần Trọng Hàn.

Hóa ra cô có thể cười đến xinh đẹp như vậy cái kia nụ cười giống như một đạo ma chú làm cho Tần Trọng Hàn đáy lòng trong nháy mắt lay động.

Như vậy cười, có chút bình yên, có chút thỏa mãn giống như một bông hoa nở rộ ở vùng quê, không xinh đẹp nhưng có thể sáng rực toàn bộ một khu rừng.

Chú ý đến ánh mắt phức tạp kia của Tần Trọng Hàn, Tiêu Hà Hà ngượng ngùng đứng lên đưa bó hoa qua cho anh “Tổng giám đốc, hoa của anh! Thực sự xin lỗi!”

Tần Trọng Hàn nhận lấy bó hoa, hai người không cẩn thận chạm tay nhau, giống như có một dòng điện chạy qua, Tiêu Hà Hà nhanh chóng rút tay lại, Tần Trọng Hàn nhẹ vuốt cảm cũng không có biểu cảm gì nhiều.

“Vậy... vậy tổng giám đốc, tôi đi trước!” Tiêu Hà Hà cúi đầu rồi đi.

“Ừ!” Chỉ nhẹ giọng “Ừ” một tiếng.

Tiêu Hà Hà nhanh chóng xoay người giống như là đang né tránh âm hồn một dạng rất nhanh rồi đi.

Anh lại nhìn bóng lưng của cô có vẻ đăm chiêu như đang suy nghĩ điều gì đó! Sau đó xoay người lần thứ hai hướng nghĩa trang đi tới.

Trời ạ! Cô lại có thể ở tại nghĩa trang đụng vào tổng giám đốc, nhưng mà hôm nay không phải thanh minh chẳng lẽ người thân của tổng giám đốc và em trai cô có cùng một ngày giỗ sao?

Tiêu Hà Hà chạy được hơn mười thước bỗng dừng lại nghi hoặc xoay người, cô nhìn thấy bóng dáng cao lớn của Tần Trọng Hàn hướng tới phía đông của nghĩa trang đi tới, mà chỗ đó cũng là nơi chôn cất cha mình.

Cha của Tiêu Hà Hà mất vào một vụ tai nạn xe được mai táng ở phía đông nghĩa trang, lúc Tiêu Tiêu mất cô từng muốn đem Tiêu Tiêu cùng cha mai táng cùng một chỗ nhưng mà nơi đó đã không còn chỗ nữa.

Không nghĩ tới người thân của tổng giám đốc cũng mai táng ở nơi đó!

Tiêu Hà Hà thở dài, cha, thực xin lỗi vốn nghĩ là hôm nay đi thăm người nhưng mà... lần sau đi, tháng sau đến ngày giỗ của người Hà Hà nhất định trở về thăm người!

Thứ hai.

”Thư kí Tiêu, văn kiện cô đã in ra chưa?” An Xuyên lại thay đổi quần áo cả người mặc một bộ váy dài cổ chữ V màu trắng vẫn như trước rãnh ngực như ẩn như hiện.

”Văn kiện gì?” Tiêu Hà Hà khó hiểu.

”Chẳng lẽ thứ sáu sắp hết giờ làm việc tôi có gửi email cho cô, cô không thấy sao?” An Xuyên nhíu mày.

Tiêu Hà Hà sững sốt, hoàn toàn chính xác, cô không có xem hộp thư, cô hoàn toàn không nghĩ tới An Xuyên sẽ gửi bưu kiện vào lúc đó a, cô rõ ràng ở công ty mà.

Tiêu Hà Hà đứng lên bộ dạng phục tùng “Thực xin lỗi, tôi không thấy bưu kiện!”

”Thư kí Tiêu, cô cũng quá không chuyên nghiệp rồi! Chẳng lẽ cô không biết cho dù sau khi tan ca cũng phải thường xuyên mở hòm thư ra kiểm tra, thân là thư kí cô lại hai ngày không có kiểm tra hòm thư?”

”Thực xin lỗi, là tôi không làm tròn bổn phận!”

”Làm sao bây giờ? Đây là văn kiện tổng giám đốc cần, còn chưa phiên dịch ra!” An Xuyên hỏi “Thư kí Tiêu, đây chính là tổng giám đốc cần dặn a!”

”Bây giờ tôi lập tức phiên dịch!” Tiêu Hà Hà trong lòng dĩ nhiên hiểu được An Xuyên đây là đang cố ý làm khó dễ cô.

Hương Tinh ở phía sau đứng lên “Chị An Xuyên, thời gian ngắn như vậy một xấp tài liệu dày như vậy làm sao có thể phiên dịch kịp?”

”Nếu phiên dịch không được thì đó là trách nhiệm của cô những gì cần làm tôi cũng đã làm!” An Xuyên đem tài liệu đặt trên bàn Tiêu Hà Hà, nhắc chân lên tiêu sái bước đi.

Cả ba người không một ai biết được ở một góc nào đó một người có bóng dáng cao lớn đã tận mắt nhìn thấy một màn này, khóe môi hơi cong lên, xem ra sắp có một màn kịch vui để xem rồi! Ủ! Hiện tại làm thôi!

”Hà Hà, cái này rõ ràng là đang làm khó dễ cô rồi!” Hương Tinh nhỏ giọng nói với Tiêu Hà Hà cô nhìn thấy An Xuyên luôn luôn gây sự với Hà Hà.

”Không sao!” Tiêu Hà Hà cười chua sớt, không cần đoán cũng biết An Xuyên là vì vụ cà phê lần trước mà tức giận.

”Cái này văn kiện có mười sáu trang, cô phiên dịch không nổi!” Hương Tinh mở miệng.

”Hai vị tiểu thư xinh đẹp, ai có thể pha cho tôi một ly cà phê?” Đột nhiên có giọng nói cắt ngang hai người.

Vừa quay đầu lại, Tiêu Hà Hà nhìn thấy đó là Tăng Ly, Hương Tinh vừa nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ của Tăng Ly thì khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lập tức đỏ lên, Tiêu Hà Hà chỉ ngồi đó không nhúc nhích, nhanh chóng xem văn kiện trong tay rất nhanh bắt tay vào làm.

”Tăng Ly, buổi sáng tốt lành! Tôi đây liền đi pha cà phê cho anh, chỉ là tôi không pha ngon bằng Hà Hà!” Hương Tinh ăn ngay nói thật, ngay cả tổng giám đốc cũng thích cà phê của Hà Hà pha!

”Phải không? Tốt lắm vậy để cho cô ấy đi pha, Hương Tinh cô theo tôi nói chuyện phiếm đi!” Tăng Ly cười tủm tỉm nhìn Tiêu Hà Hà cúi thấp đầu “Thế nào? Tiêu tiểu thư không muốn giúp những việc như vậy?”

Tiêu Hà Hà ngẩng mặt lên, nhìn thấy Tăng Ly vẻ mặt bí hiểm đang nhìn mình, có chút bất đắc dĩ “Tôi lập tức đi!”

Tăng Ly mắt lướt qua đồng văn kiện trên bàn của Tiêu Hà Hà, ừ, còn mười lăm phút nữa là bắt đầu họp nhưng là thần tiên cũng khó mà dịch ra nhiều văn kiện như vậy! Cô bé này vẻ mặt lại bình thản như vậy, thật sự là làm cho người ta tò mò chết được!

”Tăng Ly, cà phê đến đây!” Tiêu Hà Hà đem cà phê đến trước mặt anh.

”Ừ! Tốt lắm! Tiêu tiểu thư, cô học được kỹ thuật pha cà phê ở chỗ nào vậy?”

”Quán cà phê!” Tiêu Hà Hà bình tĩnh trả lời, cô từng làm việc ở quán cà phê hơn một năm đó là mười bảy năm trước rồi! Lại nghĩ đến năm mười bảy

tuổi, mười bảy tuổi là một năm cô lo lắng nhất cho cuộc đời của mình!

”A! Chẳng trách!” Tăng Ly nhủ mày “Vậy cô biết pha trà không?”

Tiêu Hà Hà vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy trong mắt anh một tia ranh ma, Tiêu Hà Hà nghĩ thầm trong lòng, người con trai này đến cùng có phải hay không có ý cùng cô nói chuyện phiếm, cô còn phải phiên dịch văn kiện nữa a!

”Làm lơ công việc của cô sao?” Tăng Ly nhủ mày, trên khuôn mặt tuấn mỹ cũng không có một chút áy náy, ngược lại cho rằng đó là đương nhiên “Vậy cho tôi thêm một ly trà đi! Tôi luôn luôn thích Trung Quốc và Phương Tây cùng kết hợp!”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Phiên Dịch Viên Tranh Chấp

Edit: + Beta Tiểu Mỹ

Tiêu Hà Hà hít sâu sau đó đứng lên, lần thứ hai đi tới chỗ để nước trà rót một ly trà.

”Ừ! Không thể tưởng được kỹ thuật pha trà của cô cũng giỏi như vậy!” Tăng Ly nhấp một miếng trà “Cái này nước trà hương vị thật tươi mát, màu sắc cũng rất được còn có nhiệt độ rất phù hợp a!”

Tiêu Hà Hà đâu có tâm tình nghe anh “Khen ngợi”, cô nhanh chóng lật chuyển văn kiện trong tay.

Tăng Ly nhìn cô không nói lời nào, người phụ nữ trước mặt sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, toàn vẹn tỏa ra hơi thở lạnh nhạt, thật là một cô quái nếu người phụ nữ khác nhìn thấy Tăng Ly anh đều là một dạng hoa si còn cô thì chế giễu, rõ ràng là đang xem thường anh!

”Tổng giám đốc!” Đột nhiên Hường Tĩnh đứng lên gọi.

Ba người đồng thời hướng hành lang bên kia nhìn, đáng người cao ngất của Tần Trọng Hàn theo thang máy bên kia bắt đầu đi tới, nghe được tiếng chào hỏi anh chỉ ngắn gọn “Ừ” một tiếng!

Anh so với các chàng trai khác đặc biệt lạnh lùng nghiêm túc, nói không nhiều lắm, nhìn thấy Tăng Ly chỉ là nhìn lướt qua bước đi vào văn phòng.

”Tổng giám đốc, đợi một chút a, sao lại nóng nảy như vậy?” Tăng Ly bung một ly cà phê cùng một ly trà hướng phòng tổng giám đốc đi tới.

Tiêu Hà Hà cũng lập tức rót một ly cà phê đưa đến phòng tổng giám đốc.

”Thư kí Tiêu, văn kiện tôi cần chuẩn bị xong chưa?” Phía sau bàn làm việc anh đang kí tên, hỏi.

”Chưa xong!” Tiêu Hà Hà bình tĩnh trả lời.

”Chưa?”

”Hàn, thư kí Tiêu pha trà cũng không tồi a...!” Tăng Ly ở trên ghế sofa một bên nói.

”Cậu cảm miệng!” Lạnh lùng ngăn lại lời Tăng Ly nói.

”Ách!” Không thể không biết xấu hổ, Tăng ly giống như người mẩu một loại tuấn mỹ trên khuôn mặt nhuộm lên một chút bí hiểm, đột nhiên gương mặt cười “Ừ! Thư kí Tiêu, cô không hoàn thành công việc cho công ty tạo thành tổn thất làm sao bây giờ?”

”Thực xin lỗi! Tôi lập tức...” Tiêu Hà Hà cuối đầu xuống “Tôi lấy được văn kiện mới vừa rồi là ở mười lăm phút trước!”

”Tôi muốn chính là phiên dịch tốt văn kiện, không phải lý do của cô!” Một đạo thanh âm lạnh lẽo đột nhiên vang lên, quyết đoán mà cắt ngang câu nói kể kiếp của Tiêu Hà Hà mà ánh mắt của anh cũng đi theo trầm xuống.

”Vâng!” Tiêu Hà Hà cơ thể đột nhiên run lên, hai tay theo bản năng mà nắm chặt khay.

”Văn kiện, tôi muốn văn kiện!” Tần Trọng Hàn đột nhiên đứng lên, một thân tây trang màu đen vừa đứng hiện ra hình thể to lớn cùng hai chân thon dài hữu lực, vẻ mặt lạnh lùng tràn ngập sự liêu lĩnh kiêu ngạo không kềm chế được trên khuôn mặt, của anh nói toạc ra, của anh cuồng ngạo cùng phần cứng rắn lạnh lùng toát ra sẽ làm cho người ta được một trận run rẩy “Mười phút sau cô nếu còn chưa phiên dịch ra vậy thì lập tức thu dọn đồ đạc cắt đứt đi!”

”Tôi...” Tiêu Hà Hà hàm răng hăm sâu ở bên trong, khẽ cắn môi “Vâng!”

"Hàn, cái này rõ ràng là có người hãm hại cô ấy!" Tiêu Hà Hà đi rồi, Tăng Ly cả lo phát phơ gác chân nói "Mười lăm phút trước lấy được văn kiện cậu có thể phiên dịch ra được không?"

"Tôi muốn chính là đủ tư cách làm thư kí, nếu không thể ở văn phòng đứng vững gót chân vậy thì không thích hợp làm!" Tần Trọng Hàn lạnh lùng nói "Công ty không phải là tổ chức từ thiện!"

"Thư kí Tiêu pha cả phê cùng trà thật đúng là không phải bình thường thật là tốt uống, nói như vậy, tớ cũng không thể lấy được góc tường của cậu?" Tăng Ly ngược mắt nhìn Tần Trọng Hàn, trong mắt lóe sáng một tia âm mưu.

"Cậu muốn nói cái gì?"

"Mời cô ấy phục vụ cho tớ a!" Tăng Ly nhú nhú mày "Mười phút tớ xác định cô ấy không thể phiên dịch được!"

"Cô ấy không được!" Tần Trọng Hàn nhàn nhạt nhướn mày "Họp!"

Nói xong, Tần Trọng Hàn nghiêm mặt lại dẫn đầu đi ra ngoài.

Đến cửa đột nhiên gặp được Tiêu Hà Hà.

"Tổng giám đốc văn kiện của anh cần!" Tiêu Hà Hà cầm trong tay văn kiện vừa mới in ra đưa tới trước mặt Tần Trọng Hàn.

Kính ngạc, Tăng Ly thiếu chút nữa bị sặc nước trà "Tiêu tiểu thư cô...cô phiên dịch ra a?"

Tiêu Hà Hà gật gù đầu, ánh mắt bình thản nhưng lại rất bình tĩnh.

Tăng Ly nhìn chăm chăm cô gái trước mặt, anh trước sau như một thông minh lanh lợi nhìn xa trông rộng nhưng cư nhiên nhìn không thấu một người tiểu nữ tử như vậy.

Tần Trọng Hàn ánh mắt nheo lại đứng lên, không nói được lời nào nhận văn kiện cầm ở trong tay nhìn thoáng qua xoay người hướng phòng họp đi đến.

"Tiêu tiểu thư, thân tiên a?" Tăng Ly hướng cô giơ ngón tay cái lên.

Tiêu Hà Hà nhẹ nhàng thờ ra may mắn cái này văn kiện khi Tần Trọng Hàn cùng An Xuyên đi công tác cô sớm thấy được cũng thử phiên dịch tốt đã tồn tại trong máy tính rồi, vừa rồi cô tìm lại cuối cùng thì cho in ra.

"Hà Hà, cô phiên dịch khi nào?" Kính ngạc, Hướng Tinh trước đã chạy tới bát quái.

"Trước kia phiên dịch không nghĩ tới vừa vặn còn giữ!"

"Oa! Cái này An Xuyên nhất định sẽ thấy mình đàn độn a!"

Tiếp tục ngồi xuống, An Xuyên về mặt tối đen tiêu sái đi tới "Tiêu Hà Hà, cô đã sớm phiên dịch tốt vì cái gì còn nói chưa? Vui đùa tôi như vậy cực kỳ thú vị phải không?"

"An tiểu thư, thật có lỗi, tôi không biết phần văn kiện này chính là phần tôi phiên dịch lúc đầu!" Tiêu Hà Hà bình tĩnh nói.

Lạnh lùng đảo qua, An Xuyên khoe môi gọi lên một chút châm chọc "Tổng giám đốc cho cô đi phòng họp!"

"Vâng!" Tiêu Hà Hà đứng lên hướng phòng họp đi tới.

"Tổng giám đốc!" Đứng bên cạnh Tần Trọng Hàn không kêu ngạo cũng không siểm nịnh hỏi "Anh tìm tôi?"

"Ngồi xuống!" Tần Trọng Hàn đầu cũng không ngẩng.

"Cái này không thích hợp!" Tiêu Hà Hà làm sao có tư cách tham gia hội nghị của công ty cùng công ty khác họp tác?

"Bảo cô ngồi cô cứ ngồi!" Tần Trọng Hàn ngẩng đầu ý bảo cô ngồi bên cạnh anh.

"Ngồi đi Tiêu tiểu thư!" Tăng Ly cực kỳ chân chó chạy tới kéo ra ghế dựa cho cô.

"Cảm ơn!"

"Đừng khách sáo, Tiêu tiểu thư tôi thích những người làm việc có chuẩn bị!" Tăng Ly nhàn rỗi ân cần vừa rồi như vậy ngay cả Trọng Hàn cũng đi theo sừng sốt tên kia luôn luôn không có cảm xúc dao động lần này bị chấn động rồi, Tăng Ly ngừng lại cũng thấy buồn cười.

"Ách!" Tiêu Hà Hà cúi đầu rất có nề nếp ngồi bên cạnh Tần Trọng Hàn.

Ngay sau đó, An Xuyên mang theo đến đây hai vị nhân viên của ông ngoại tư vào phòng họp, tầm mắt lướt qua Tiêu Hà Hà thì lộ ra một chút ghen tị cùng hung ác.

“Đừng tưởng rằng trước đó chuẩn bị phải ý!” Thanh âm lạnh lùng giống như một chậu nước lạnh cùng một loại rót qua, Tiêu Hà Hà sững sốt không hiểu tổng giám đốc đang nói cái gì.

“Hàn! Không chuẩn bị mà nói chẳng phải là muốn bị hại thảm hả? Cho nên đòi người vẫn là nơi chốn cần phải chuẩn bị tốt, Hà Hà a, đúng rồi tôi có thể gọi cô là Hà Hà không?” Tăng Ly vẻ mặt chờ mong.

“Đã từng lí tui ý!” Cô có thể nói cái gì nhưng nhà là quản lí quan đại dè chết người.

“Hà Hà, về sau tôi cứ như vậy gọi cô, tôi cho cô biết chức trường chính là từng bước một cái dấu chân máu đi tới giết người vô hình cô phải cẩn thận a...”

“Cậu có kết thúc hay không?” Lạnh lùng ngăn lại, Tần Trọng Hàn ánh mắt như đao.

Tiêu Hà Hà hít thở sâu một hơi khí chỉ có thể gạt đầu.

AVL quốc tế đệ nhất nữ tính công ty, chủ chính là đứng đầu trang phục phẩm bài, công ty cấp dưới Thiết Kế Sư đều là tiêu chuẩn hạng nhất thế giới.

Bọn họ quản lý thiết kế đều là trang phục phẩm bài tuyển đầu mà AVL lại ở trên thế giới trang phục từng đợt rồi lại từng đợt cao trào.

Một người phụ nữ hai mươi bảy hai mươi tám tuổi xung quanh là các thành phần tri thức cùng một người nam trợ thủ của cô, người phụ nữ tóc ngắn gọn gàng, đồ trang sức trang nhã, ánh mắt sắc bén mà khủng hoảng cùng Tần Trọng Hàn sau khi gạt đầu trực tiếp ngồi ở vị trí đã định “Tần tổng bắt đầu đi!”

Tần Trọng Hàn gạt đầu.

Là cô - Ngô Tân Tuyên. Thiết kế sư trang phục nổi tiếng quốc tế chẳng trách ánh mắt khủng hoảng như vậy thì ra là thiết kế sư đứng đầu AVL.

“Ngô tiểu thư về sau chuyện hợp tác cùng AVL liền do Thư kí Tiêu tới phụ trách!”

“Thư kí Tiêu?” Ngô Tân Tuyên sững sốt ánh mắt nhìn lướt qua Tiêu Hà Hà.

Ngay cả Tiêu Hà Hà cùng Tăng Ly đều đi theo sững sốt không biết Tần Trọng Hàn đến cùng có ý tứ gì.

“Tần tổng nếu tôi không đoán sai mà nói anh có vẻ phải một người vừa mới vào công ty cho tôi làm người hợp tác cái này chỉ sợ không được thích hợp đi?”

“Cô ấy có khả năng!” Tần Trọng Hàn ngừng đầu lên hai tay đan vào nhau nhìn Ngô Tân Tuyên “Ngô tiểu thư là không tin tưởng vào con mắt nhìn người của tôi rồi hả?”

Thâm sâu chăm chú nhìn Tần Trọng Hàn một trận “Vậy được rồi! Tiêu tiểu thư ở đây là một kiểu trang phục mới ra hi vọng Tiêu tiểu thư có thể nhận xét một chút!”

Ngô Tân Tuyên đem một tấm hình trong kẹp tư liệu lấy ra đẩy đến trước mặt Tiêu Hà Hà.

Cơ hồ bất luận kẻ nào cũng biết đây là trang phục Ngô Tân Tuyên năm nay mới thiết kế, Tiêu Hà Hà cũng không phải ham thích người thời thượng nhưng cô vừa mới nhìn qua thấy được ở cái này thân quần áo mới ra, đáng tiếc không có ai biết kiểu lễ phục này lại có một cái khuyết điểm nhỏ của sản phẩm bởi vì ngày đó cô cùng Thịnh Thịnh chơi đùa ở quảng trường nhìn thấy trên màn hình lớn bộ quần áo này kích thước lưng áo thiết kế không được tinh tế lắm!

“Đây là một chút khuyết điểm nhỏ của sản phẩm!” Tiêu Hà Hà nói ra làm người khác ngạc nhiên.

“A...?!” Ngô Tân Tuyên trong lòng cả kinh.

Tiêu Hà Hà dùng ánh mắt độc đáo chậm rãi chuyên nghiệp tiêu chuẩn mà nói không chỉ làm cho Ngô Tân Tuyên một bên cả kinh, cao hơn là làm cho Tần Trọng Hàn ngẩn ra chưa từng nghĩ cô cư nhiên giống như cái này chuyên nghiệp tiêu chuẩn.

Tăng Ly trong lòng không ngừng nói thậm chí cô không phải học tài chính sao? Nếu đối trang phục giải thích như vậy độc đáo, làm gì còn mặc quần áo xám xịt như vậy?

“Tần tổng tôi đồng ý cùng Tiêu tiểu thư hợp tác!” Ngô Tân Tuyên nói.

Tiêu Hà Hà sững sốt đối với cô nở nụ cười không hổ là thiết kế sư AVL cư nhiên không thêm đề ý cô nói tác phẩm của cô ấy có khuyết điểm, chẳng trách nhiều người như vậy khâm phục thiết kế của Ngô Tân Tuyên cô không có chút nào ý tài cao ngạo, vẫn như cũ vẫn duy trì chuyên nghiệp tiêu chuẩn cùng công bằng đánh giá.

“Hà Hà, tổng giám đốc cư nhiên cho cô phụ trách chuyện hợp tác cùng AVL a!” Hương Tĩnh vừa hâm mộ vừa ghen tị nói: “Tôi cũng ghen tị với cô!”

Âm thầm cười, Tần thị cùng AVL quan hệ hợp tác trước sau như một mà tập đoàn AVL có 30% cổ phần công ty thật ra là tập đoàn Tần thị mà lần này hàng loạt trang phục mùa đông lại cùng tập đoàn Tần thị hợp tác hạng mục, Tiêu Hà Hà không biết Tần Trọng Hàn vì cái gì đem công việc quan trọng như vậy giao cho mình đây là ngành quản lý việc làm a!

Bên trong phòng làm việc to như vậy chàng trai đáng người cao ngất ngồi ở trên ghế sofa, hai chân thon dài tùy ý vén, áo sơ mi cởi ra hai nút đầu lộ ra bộ ngực rắn chắc bên trong. Một vài sợi tóc rũ xuống che phủ khuôn mặt anh tuấn của anh, lông mi dày che lại mí mắt phía dưới.

Mà bên cạnh An Xuyên bách chuyển thiên hồi mà làm nũng kêu “Hàn~”

“Ừ?” Giọng nam hơi khàn khàn mà lại dồi dào từ tính làm cho người phụ nữ trong lòng có chút run rẩy.

“Đáng ghét, Hàn anh có biết người ta mấy ngày không gặp anh tuần trước sau khi trở về anh cũng không tới tìm người ta!” Giống như ngại ngùng tay chậm rãi đưa tới bộ ngực trần trụi của Tần Trọng Hàn chậm rãi vuốt ve hết sức khiêu khích...

Tiêu Hà Hà không hiểu Tần Trọng Hàn vì cái gì giao cho mình nhiệm vụ khó khăn như vậy, cô muốn đi từ chối để cho anh cho người khác làm cô sợ làm không đến sẽ tạo thành tổn thất cho công ty.

Vừa suy nghĩ vừa im lặng thờ dài bởi vì quá nóng nảy đưa tay đẩy ra cửa gỗ “Tổng giám đốc về việc hợp tác cùng AVL...”

Đột nhiên có giọng nói phát ra, hai người đang ngồi trên ghế sofa ôm hôn phút chốc tách ra, Tiêu Hà Hà về mặt xấu hổ đi cùng một chút sững sờ may mắn chỉ là hôn môi nếu như là một việc khác thì cô cắt ngang như vậy cuối cùng liền có lỗi rồi.

Xấu hổ nuốt nuốt nước bọt, mặt đỏ bừng lên Tiêu Hà Hà mở miệng giải thích: “Thật có lỗi, các người cứ tiếp tục.”

Vừa dứt lời nhanh chóng đóng cửa lại, Tiêu Hà Hà vỗ vỗ ngực lại dùng sức vỗ vào mặt mình, trời ạ cô như thế nào lại làm như vậy như thế nào lại quên gỗ cửa a! Cô thật là một chày gỗ!

Trong phòng làm việc, Tần Trọng Hàn rất nhanh sửa sang lại quần áo, đối với An Xuyên nói: “Ra ngoài!”

“Hàn! Người ta còn chưa...” Vừa mới mở miệng bởi vì vẻ mặt u ám của anh mà im bặt.

Tiêu Hà Hà còn chưa ngồi yên đột nhiên nhìn thấy An Xuyên chưa thỏa mãn dục vọng từ trong phòng tổng giám đốc đi ra, tức giận đi đến trước mặt Tiêu Hà Hà “Tiêu Hà Hà, cô nghĩ tổng giám đốc đem công việc quan trọng như vậy giao cho cô chính là đối với cô thay đổi cách nhìn, hừ! Nhan sắc của cô còn kém chút! Đừng quên thân phận của mình vào phòng tổng giám đốc phải nhớ gỗ cửa!”

“Vâng! Thực xin lỗi!” Tiêu Hà Hà liên tục gật đầu.

An Xuyên tức giận lắc lắc móng rời khỏi.

“Hà Hà cô đụng vào cái gì?” Hương Tinh chạy lại “Không phải là tổng giám đốc cùng An Xuyên đang xxoo đấy chứ?”

“Nào có!” Rất nhanh nói “Cô cả đầu đều là hoa râm tư tưởng!”

Le lưỡi Hương Tinh cười nói “Đối với vẻ mặt của cô rõ ràng là như vậy rồi! Cô xem mặt của cô đỏ thành bộ dáng gì hình như người cùng tổng giám đốc xxoo là cô!”

“Đừng nói đùa!” Tiêu Hà Hà nghiêm túc ngăn lại, cô đắc tội tổng giám đốc không biết có thể hay không bị sa thải. Nhưng mà đội đã lâu cũng chưa đội được Tần Trọng Hàn tức giận.

Sau khi tan ca cửa phòng tổng giám đốc vẫn đóng chặt, Tiêu Hà Hà ngồi ở vị trí của mình, mọi người đi không sai biệt lắm, An Xuyên hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Hà Hà vài lần giẫm lên giày cao gót hướng thang máy đi đến!

Tiêu Hà Hà thấp thòm lo lắng không biết mình có thể hay không sẽ bị sa thải.

Điện thoại đột nhiên vang lên, Tiêu Hà Hà sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, mắt nhìn là phòng tổng giám đốc liền đề xuống nút nghe “Thư kí Tiêu đưa ly cà phê tới!”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mạ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Lại Gặp Rắc Rối

Edit: + Beta Tiểu Mỹ

Trong văn phòng Tàn Trọng Hàn ở phòng nghỉ ngơi rửa mặt chải đầu một chút vuốt xuống nếp nhăn trên áo sơ mi đưa mắt nhìn trong gương anh khí ngũ quan bức người, khóe miệng cười tự giễu.

Lại đi đến phía sau bàn làm việc bắt đầu làm việc.

”Tổng giám đốc, cà phê!” Tiêu Hà Hà lo lắng bụng cà phê đi tới đặt trên bàn.

Cả người cũng không dám thở mạnh sợ một cái không cẩn thận bị âm ỉ vu vu.

”Giúp tôi tìm tài liệu trong cuộc họp sáng nay!” Tàn Trọng Hàn chỉ xuống một đồng tài liệu trước mặt đầu cũng không ngẩng nói.

”Vâng!” Đem cà phê đặt bên cạnh trên bàn trà, Tiêu Hà Hà bắt đầu bắt tay vào làm lại không nghĩ rằng một cái không cẩn thận đụng đổ cà phê “A! Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tổng giám đốc!”

Nguy rồi cô lại gặp rắc rối!

Vội vàng cứu giúp ly cà phê, cà phê nóng bỏng bắn tung tóe trên tay nóng đến da thịt của cô, nóng quá a! Nhưng mà cũng biết ướt bàn của Tàn Trọng Hàn.

Tiêu Hà Hà bắt chập trên tay toàn tâm đau đớn cầm lấy khăn giấy giúp Tàn Trọng Hàn lau chùi cái bàn, một bên lau một bên nói: “Tổng giám đốc, thực xin lỗi tôi không phải cố ý!”

Đến lúc lau sạch sẽ, không tòi, không có nóng đến tổng giám đốc bằng không cô thật đã chết rồi, người ta là kim cương một cân thật so với kim cương đều quý cô như thế nào bồi thường được?

Không có ý nghĩ sẽ phẫn nộ, anh để cây viết trong tay xuống nhìn cô bộ dáng bối rối nhìn lại tay cô ánh mắt sợ hãi lập tức đứng lên kéo tay cô qua “Tay bị phỏng sao?”

Nói xong anh kéo cô đi vào phòng rửa mặt phía sau phòng tổng giám đốc, vội mở vòi nước giúp cô xối nước lên.

Bàn tay to của anh cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, Tiêu Hà Hà muốn lùi về sau nhưng mà anh lại dùng sức nắm, cẩn thận giúp cô dùng nước lạnh rửa.

”Không tòi, không có bị phỏng, bất quá là đã đỏ lên, trở về thoa chút thuốc mỡ!” Anh cuối cùng cũng buông cô ra! Kia tay thật nhỏ a, lại còn có mùi nốt chai sần, xem ra giống như là người đã từng ném qua cực khổ!

Tiêu Hà Hà lông mi dài buông xuống, tim đập thình thịch “Tổng giám đốc, thực xin lỗi, tôi pha thêm cho anh một ly!”

Lông mi đen nhánh rậm rạp, con ngươi đen thâm thúy rơi định trên mặt cô buông xuống, phở duệ môi phong dương lên tao nhã “Hảo!”

Cô giống một con chuột nhỏ một loại xám xịt dán chân tường trốn ra khỏi phòng tổng giám đốc, hít thở sâu một hơi khí, anh cư nhiên không có tức giận, khi trở lại thì cô cẩn thận đem ly cà phê cất kỹ “Tổng giám đốc, đây là tư liệu!”

Tầm mắt của anh dừng ở trên tay cô, hồi lâu sau mới gạt đầu “Ừ!”

”Tổng giám đốc!”

”Ừ?” Tàn Trọng Hàn khép lại tư liệu ngẩng đầu lên.

”Anh vì sao lại đem AVL hợp tác giao cho tôi?”

”Cô không thể đảm nhiệm được?” Tàn Trọng Hàn nhún mày, ánh mắt thâm thúy.

”Tôi chỉ là một người mới!”

”Cô chỉ cần nói cho tôi biết cô có thể hay không thể đảm nhiệm?” Tàn Trọng Hàn nói.

”Ngẩng đầu lên!” Tàn Trọng Hàn khóe môi giơ lên, giọng nói càng thêm từ tính “Cô thích nhìn chăm chăm mũi chân của mình khi cùng người khác nói chuyện?”

”A!” Mặt của cô đỏ lên, xấu hổ mà ngẩng đầu lên, chạm vào ánh mắt thâm thúy của anh.

Không hiểu nhìn anh một đôi mắt thâm thúy rất sâu, giống bảo thạch màu đen một loại chói mắt, làm cho người ta không nghĩ qua là sẽ hãm sâu trong đó.

”Có thể hay không thể?” Anh chăm chú hỏi.

”Có thể!” Tiêu Hà Hà hít thở sâu một hơi khí, kiên định mà đáp.

Mặc kệ như thế nào, cô cũng phải cố gắng thử xem trong thế giới của cô không có thất bại, bởi vì cô không cho phép mình thất bại, cô còn có Thịnh Thịnh phải nuôi. Thịnh Thịnh là nguồn động lực của cô!

”Tốt lắm! Tôi hi vọng nghe được chính là một câu trả lời khẳng định!” Anh nói.

”Cám ơn đề bạt của tổng giám đốc!” Tiêu Hà Hà từ trong thâm tâm cảm kích.

”Cùng nhau dùng cơm đi!” Anh dùng ánh mắt thâm thúy chăm chú nhìn cô nói.

”Cái gì?” Cô kinh ngạc cho là mình nghe lầm.

”Thu dọn đồ đạc, tan ca, cùng nhau dùng cơm!” Anh uống chút cà phê, đứng lên, bóng dáng cao lớn mang theo nồng đậm cảm giác áp bức phả vào mặt.

”Tổng giám đốc, thực xin lỗi, tôi còn có việc! Đi trước!” Cô muốn đi đón con trai, cũng đã trễ thế này rồi, trời ạ cô bị muộn rồi!

Rất nhanh mà chạy đi ra ngoài, Tần Trọng Hàn sợ run lên, đây là lần đầu tiên anh bị phụ nữ từ chối!

Nhìn bóng dáng Tiêu Hà Hà rất nhanh rời đi, Tần Trọng Hàn cũng đi theo ra ngoài, Tiêu Hà Hà xuống lầu đi ra cửa chính công ty sau đó đi thẳng đến trạm xe bus.

Nhưng là xe bus dường như cũng cùng cô đối nghịch lại chưa có tới!

Tần Trọng Hàn lái chiếc xe Bô Gia Định màu xanh ngọc của anh chậm rãi trượt ra cửa chính của công ty, hơi nghiêng mắt nhìn đến trạm xe bus lúc trước lau xuống một bóng dáng mảnh khảnh, cô đang lo lắng nhìn đồng hồ trên tay.

Ánh mắt sắc bén gắt gao khóa lại cái kia bóng dáng.

Tiêu Hà Hà lo lắng chờ đợi xe bus, đột nhiên cảm giác được một cỗ ánh mắt quán quanh lấy mình.

Một chút không hiểu trực giác khiến cho cô nhanh chóng ngẩng đầu, nhìn về phía đường cái, đâu có người nào đâu a, nơi nơi xe tới xe lui, không nói gì chi rắc rối.

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại di động trầm bổng vang lên, Tiêu Hà Hà hoảng sợ, khẩn trương nhận điện thoại.

”Hà Hà, cậu như thế nào lại như vậy? Tớ đem Tịnh Thịnh đón về rồi, cậu không cần vội trực tiếp về nhà!” Đầu dây bên kia truyền đến thanh âm hùng dũng của Mễ Cách.

”Cám ơn cậu Mễ Cách!” Cô đang sốt ruột đây, không nghĩ tới cô ấy đã giúp mình đem con trai đón về rồi. Vậy là tốt rồi, bằng không vừa nghĩ tới bộ dáng thất vọng của Thịnh Thịnh thì trong lòng của cô sẽ rất đau!

Hôm nay mệt mỏi quá a, thật khẩn trương a nhưng là vừa nghĩ tới Thịnh Thịnh, trong lòng đã cảm thấy có khổ có mệt cũng đáng giá.

Hôm nay cư nhiên đụng vào tổng giám đốc cùng thư kí An hôn môi, mà tổng giám đốc lại giống như cái gì cũng chưa phát sinh, không tởm, không xạo cô như vu ngừ, xem ra tổng giám đốc không phải tiểu nhân vì yêu mà mang thù, cuối đầu mắt nhìn xuống tay bị phỏng đỏ, lại xông một họa cũng không bị sa thải, Tiêu Hà Hà vẫn còn nở nụ cười giống trứng số một dạng.

Tần Trọng Hàn ánh mắt vẫn dõi theo bóng dáng của Tiêu Hà Hà, Bô Gia Định chậm rãi xẹt qua, cuối cùng chậm rãi sử qua trạm xe bus, mà chuyển kính trong xe kia lau xuống bóng dáng nho nhỏ lại càng ngày càng rõ ràng.

”Cuối tuần này là lễ mừng công ty, Hà Hà, cô chuẩn bị tốt lễ phục chưa?” Hường Tĩnh hỏi.

”Còn cần lễ phục?” Tiêu Hà Hà kinh ngạc sững sốt “Cũng không thể không tham gia?”

”Không phải đâu! Không tham gia sao được?”

Đang nói, thư kí Cao đi tới tuyên bố tin tức “Cái này thứ bảy, công ty có lễ mừng địa điểm là ở khách sạn Kim Nhã, con gái mặc lễ phục tham dự, con trai mặc tây trang!”

”Ách!” Tiêu Hà Hà chân mày cau lại, lễ phục a! Hào đất tiền!

Trong lòng thấp thỏm bất an nghênh đón thứ bảy.

Cũng may, Mễ Cách có lễ phục đáng người của cả hai cũng không sai biệt lắm, Tiêu Hà Hà cô có thể hỏi mượn lễ phục của cô ấy.

Mễ Cách tìm nhất kiện tiểu lễ phục màu trắng, cảm giác có phần phong cách Brazil, Tiêu Hà Hà sau khi thay Mễ Cách cùng Thịnh Thịnh đều ngây người ra.

"Hà Hà, cậu mặc cái này giống như lễ phục vậy đây, đem xuong quai xanh hoàn mỹ của cậu lộ ra còn có cái này bộ ngực kinh người, a..., trời ạ, là một chàng trai đều phải chảy máu mũi!"

"Dì Mễ Cách, mẹ của con mặc bại lộ như vậy không ai bảo vệ làm sao bây giờ a? Không được, con cũng phải đi con muốn bảo vệ mẹ, không cho sắc lang tới gần!" Thịnh Thịnh nhanh chóng xoay quanh.

"Ha! Tiểu tử, như vậy mới tốt a, cho con tìm cha mà!"

"Con không cần cha, con muốn nhanh lớn lên để cho mẹ già cho con!" Thịnh Thịnh hào khí vỗ vỗ ngực "Con có thể bảo vệ mẹ!"

"Ha ha!" Mễ Cách phì cười "Con là tiểu nhân a, con thật đúng là mền mẩu a! Chờ con trưởng thành thì mẹ con đã già rồi!"

"Mẹ của con mới sẽ không già!" Thịnh Thịnh không nghe theo kêu lên "Dì Mễ Cách cũng sẽ không già!"

"Vâng! Chúng tôi đều sẽ không già...không già mới là lạ đấy!" Mễ Cách cười ha ha lên, không già mà nói vậy thì thành lão Quy ngàn năm rồi.

"Được rồi, đừng cười nữa nhìn xem tớ như vậy được không?" Tiêu Hà Hà nhìn mình trong gương "Không được, không thể quá hơn người tớ chỉ nghĩ muốn khiêm tốn."

"Ai nha! Cái này tốt lắm!"

"Mễ Cách, cậu giúp tớ che một chút, tớ không thể mặc bại lộ như vậy! Thịnh Thịnh nói rất đúng!" Tiêu Hà Hà lo lắng, cô là một người phụ nữ độc thân còn mang theo một đứa nhỏ làm sao có thể rêu rao như vậy?

Cuối cùng, Mễ Cách cũng thỏa hiệp.

Tiểu lễ phục màu trắng tuy rằng thích hợp với tiệc rượu, đáng tiếc bởi vì bên ngoài dư nhất kiện áo khoác cho nên che lấy thân thể lung linh trong lễ phục, ngược lại có chút bảo thủ quê mùa.

"Trời ạ, Hà Hà, cậu thật là chà đạp quần áo của tớ a!" Nhìn ở trong tay che đi hào quang của Hà Hà, Mễ Cách chịu không nổi liên tục lắc đầu.

"Như vậy tốt hơn nhiều." Quan sát một chút, Tiêu Hà Hà khoe miệng nhàn nhạt về lên "Ừ, Mễ Cách, Thịnh Thịnh xin nhờ cậu rồi!"

"Mẹ, người phải nhanh chóng trở về a...!" Thịnh Thịnh lo lắng ôm lấy cánh tay Tiêu Hà Hà "Người phải cẩn thận cái này những chú xấu xa, người khác cho rượu không thể uống a...! Bởi vì bên trong có thể có thuốc mê, mẹ người nghe không?"

"Ha ha, ông trời của ta a!" Mễ Cách chịu không nổi hét chói tai "Thịnh Thịnh đây là học ở đâu a? Phòng bị hiểu biết hù chết người a!"

"Trên TV, dì Mễ Cách trên TV có nói a...!" Thịnh Thịnh nghiêm trang nói.

"Con trai yên tâm, mẹ sẽ cẩn thận, con ở nhà nhớ nghe lời."

"Dạ!"

"Kia phải mở điện thoại a..., nếu có người khi dễ người con lập tức đi cứu người!"

"Tiểu hộ hoa sứ già a!" Mễ Cách chịu không nổi lắc đầu "Tốt lắm, mẹ con hai người đừng tình chàng ý thiếp nữa, nhanh lên đi thôi có việc gì gọi điện thoại!"

Tiêu Hà Hà sau khi đi, Thịnh Thịnh giờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, chăm chú hỏi: "Dì Mễ Cách, người nói mẹ của con thật sự nên tìm một chàng trai sao?"

Khách sạn Kim Nhã.

Thiết hắc sắc Mancini tây trang phụ trợ Tần Trọng Hàn dáng người cao to đứng thẳng mà kéo cánh tay anh là bạn gái toàn thân tiểu lễ phục màu tím lông lẩy, quần áo được cắt hoàn mỹ quả là thợ khéo, kia làm cho cơ thể cô vẻ đặc biệt đột ngột có hứng thú.

Mà bắt mắt nhất chính là cô giống như thiên nga trên cỏ có vòng cổ kim cương sáng chói ánh sáng ngọc kim cương vừa nhìn thấy liền biết là cực phẩm trên đầu giá hội, mà cùng kiểu là bông tai và lắc tay, nhấn lại làm cho bình thường phú thương đều theo không kịp.

Tiêu Hà Hà lui ở trong góc, đối mặt với trường hợp như vậy đối với chính mình căn bản là không hợp nhau. Tuần nam mỹ nữ một đồng một đồng, thật sự là hoa cả mắt a!

Tần Trọng Hàn cùng bạn gái của anh xuất hiện làm cho cả lễ mừng đều có chút rộ lên, mà phía sau anh Tăng Ly xuất hiện cũng như vậy gây nên xôn xao chỉ là bên cạnh anh không có bạn gái, một người cười hề hề giống nhau tây trang trắng thớm, tuần mỹ như thần.

Chỉ là, hai người không đồng loại hình, Tăng Ly diện mạo quá mức âm nhu, mà Tần Trọng Hàn đó là tính cách cùng thân thể cường tráng tập hợp tạo nên

một thân hình nam.

Trong đại sảnh truyền đến âm thanh Piano uyển chuyển mà tao nhã, bốn phía khách đã tập trung toàn bộ, nhìn thấy Tần Trọng Hàn cùng bạn gái xa lạ bên cạnh anh toàn bộ khách mời đều tạm thời thất thần.

Mà Chủ tịch Tần Lăng Hàng đang nhìn đến người phụ nữ bên cạnh Tần Trọng Hàn khi đó khuôn mặt hạ xuống, hiển nhiên ông đối với người phụ nữ bên cạnh Tần Trọng Hàn rất không hài lòng.

Tăng Ly tầm mắt quét toàn bộ một vòng, nhãn mặt nhủ mảy, đều một dạng a, hàng năm đều là những người phụ nữ này, không có gì mới a! Đột nhiên, anh nhìn đến bóng dáng lui trong góc hình như là Tiêu Hà Hà.

So với tổ hợp tuần nam mỹ nữ trước mặt, cô có vẻ quá mức bình thường, không phải chỉ khuôn mặt mà là khí tức của cô căn bản không thích hợp nơi này.

Đi nhanh qua “Này! Hà Hà, thân ái, cô như thế nào một mình ở trong này?”

Tiêu Hà Hà vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Tăng Ly khuôn mặt tươi tắn, thấp giọng nói: “Tăng Ly!”

Anh thật hay nói đùa, kêu ai cũng thân ái, bất quá xem ra anh cũng không có gì ác ý lại có chút không hiểu cảm giác thân thiết.

”Xin chào.” Thấp giọng nói, đầu tựa hồ cúi xuống thấp hơn, Tiêu Hà Hà vô lực nhìn mũi giày của mình, như vậy buổi tiệc thật sự không thích hợp với cô, cô cũng không thể xin phép rồi đi được a!

”Như thế nào? Còn muốn chạy?” Tăng Ly vừa thấy bộ dáng này của cô, liền biết cô muốn đi.

Kính ngạc ngẩng đầu “Làm sao anh biết?”

”Hà Hà, cô thật đúng là đặc biệt, người phụ nữ khác gặp được tiệc rượu đều chỉ mong sao tiến gần lên, cô thì lại chế giễu cư nhiên còn muốn chạy!” Tăng Ly quét mắt nhìn lễ phục trên người cô, ừ, thay đổi quần áo so với lúc trước thời gian đi làm mặc quần áo tốt hơn chút, nhưng vẫn như cũ cực kỳ quê mùa “Không bằng như vậy đi, cùng anh trai đi thôi như thế nào?”

”Ách!” Tiêu Hà Hà ngu ngơ sừng sốt.

”Ha! Hù sợ đi?” Tăng Ly vẫn còn nở nụ cười “Vừa thấy cô chính là tiểu cô nương, thuần khiết như vậy, anh trai đây cũng không phải không biết xấu hổ mà tàn phá loại người như cô một đóa hoa của tổ quốc a!”

Cái gì cùng cái gì a? Tiêu Hà Hà không nói gì, cô cùng Tăng Ly quen thuộc đến phải mở cái loại này có màu sắc của truyện cười mà nông nổi sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Lễ Mừng Ở Công Ty

Edit: + Beta Tiểu Mỹ

Tiêu Hà Hà ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn Tăng Ly, trong mắt của anh không có một tia dâm loạn ngược lại trong sáng giống như đại nam hài một dạng, Tiêu Hà Hà chắc chắn điều trong lòng mình suy nghĩ, thân nhiên nói: “Tăng Ly, có đôi khi giả bộ cả lo phát phơ bộ dáng mệt chết đi được chi bằng anh là cái dạng gì nên là cái dạng ấy đi, anh như vậy không mệt mỏi sao?”

Rõ ràng là không có bộ dáng cả lo phát phơ như vậy, nhưng là lại giả bộ làm ra bộ dáng như vậy.

”Ách!” Hơi hơi sừng sốt, Tăng Ly cười vui vẻ “Hà Hà a, cô cũng thật làm cho anh trai đây không ngờ nha! Xem ra cô cực kỳ hiểu về bộ dáng của tôi!”

Tăng Ly đứng lên, ngồi vào bên cạnh Tiêu Hà Hà, vị trí rất gần rất gần...

Tiêu Hà Hà lui về sau, kéo ra khoảng cách với anh nhưng anh lại đi tới trước ngồi xuống, Tiêu Hà Hà lại kéo ra, mãi đến Tiêu Hà Hà lùi đến cuối sofa...

”Hà Hà, cô xem tôi có đẹp trai không?” Tăng Ly nghiêm trang hỏi Tiêu Hà Hà.

”Đẹp trai!” Cô trả lời “Nhưng là anh cũng không được ngồi vào bên kia a?”

Cô ngượng chết đi được, lần đầu tiên cùng một chàng trai ngồi gần như vậy, cực kỳ không quen.

Mà một chỗ khác, một ánh mắt sắc bén hướng bên này bắn qua, Tăng Ly khỏe môi gọi lên một chút ý cười bí hiểm lại tiếp tục đi đến phía trước ngồi xuống “Hà Hà a, cô cũng đã cảm thấy được tôi đẹp trai không bằng cô làm bạn gái của tôi đi!”

”Ách!” Tiêu Hà Hà sững sốt “Tăng Ly, trình độ nói đùa của anh đã trở thành thiên hạ đệ nhất rồi!”

”Cô có bạn trai rồi sao?” Tăng Ly nhú mày.

”Cái kia thật sự không có, Tăng Ly, anh không cần đùa với tôi rồi!” Tiêu Hà Hà đứng lên, cô không cần cùng cái này chàng trai không đứng đắn nói điều quái lạ, ngồi gần như vậy trên tiệc rượu những người phụ nữ đều bắt đầu tròng cò.

Vậy mà, mới vừa đứng lên cô nhận thấy được bốn phía đồng thời bắn tới ánh mắt thăm dò, Tiêu Hà Hà khản trương mà thiếu chút nữa trượt chân.

”Cẩn thận một chút a!” Tăng Ly một phen ôm cô, chống đỡ cô ở trên thân thể của anh “Hà Hà a, tôi nói cô cẩn thận một chút nha, anh trai còn chưa ăn cô sao cô lại bị hù thành như vậy.”

Tiêu Hà Hà nhú mày, xấu hổ chết được “Thực xin lỗi!”

Cô muốn đứng lên, anh lại một phen ôm lấy eo của cô mà cô chống đỡ không nổi lại ngã vào trong ngực của anh “Ha ha, tôi liền thích yêu thương nhưng nhớ!”

Tăng Ly ánh mắt không quên mắt liếc nhìn Tần Trọng Hàn phía trên tiệc rượu tại một chỗ khác uống rượu, quý dị cười, càng thêm ôm sát Tiêu Hà Hà cảm cố ý ám muội mà gởi trên vai Tiêu Hà Hà, mái tóc gài của cô vừa vịn che khuất môi của anh, nhưng là từ một hướng khác nhìn qua lại là bọn họ đang hôn môi bộ dáng vô cùng thân thiết.

Bị ánh mắt rét lạnh của Tần Trọng Hàn nhìn lướt qua, Tăng Ly đột nhiên rung mình một cái, cái kia ánh mắt rất lạnh, trong lúc bưng tỉnh có lại dừng khí từ trước nhưng khi đó cảm giác, ách, từ lúc nào thì Hàn đối với Tiêu Hà Hà coi trọng như vậy?

”Tăng Ly, anh buông ra!” Tiêu Hà Hà thanh âm đã tối sầm xuống, cô cũng khó xử chết được.

”Được rồi! Tôi cũng cảm thấy được như vậy nói chuyện phiếm cực kỳ nhàm chán!” Tăng Ly vừa cải chính vừa sửa sang lại tác phong, ngượng ngùng buông tay ra, ánh mắt trong veo nhìn về phía Tiêu Hà Hà.

Tiêu Hà Hà sắc mặt đỏ bừng, khó xử chết được một khi đạt được tự do cô lập tức chạy trốn đường như ngồi vào một bên trên ghế sofa, cách anh rất xa.

Mà trong đại sảnh bắn tới nhiều ánh mắt giống như mũi tên nhọn tẩm thuốc độc một dạng hận không thể đem Tiêu Hà Hà bắn cho chết, cô nghĩ những cái này đều là người ái mộ Tăng Ly đi!

Đang ngẩn ra thì liền nhìn thấy phía trước không xa rõ ràng đi tới một chàng trai vô cùng đẹp trai cao ngất đến hoa mắt tư thế oai hùng, mà trong đại sảnh ánh mắt của mọi người cũng theo bước chân của anh mà đến. Đợi cho anh giống như vương giả một dạng đi đến bên cạnh Tiêu Hà Hà cùng Tăng Ly, Tiêu Hà Hà mới kịp phản ứng, thoải mái đứng lên “Tổng giám đốc!”

”Này! Hàn yêu dấu, cậu như thế nào bây giờ mới đến đây a?” Tăng Ly nói có điều ngụ ý, anh nghĩ đến vừa rồi lúc anh ôm Tiêu Hà Hà nên anh ta mới sang đây.

Tần Trọng Hàn ánh mắt lướt qua vẻ mặt đỏ ửng của Tiêu Hà Hà, nhìn thấy khuôn mặt trắng nõn tựa hồ thoa chút phấn, mày nhú lại.

Lại lạnh lùng lờm một cái đi đến ngồi ở một bên của Tăng Ly “Cậu cực kỳ nhàm chán!”

”Cho nên tớ mới cùng Hà Hà trò chuyện đấy thôi!” Tăng Ly nhún nhún vai “Đúng hay không Hà Hà?”

”Ách!”

Tiêu Hà Hà không biết nên nói cái gì, chỉ có thể áp ứng không nói cẩn thận mà liếc nhìn Tần Trọng Hàn, ánh đèn chiếu lên khuôn mặt của anh đúng là một cái trời sinh a khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị, không bằng Tăng Ly tuấn mỹ trắng nõn, ngay thẳng trên mặt có vẻ đã trải qua sự thử thách gian nan vất vả.

Qua đi lạnh lùng cùng sắc bén, đao rìu một loại đục khắc ngũ quan mày rậm giữa trán, một đôi mắt giống như hồ sâu, sâu thẳm không thấy đáy, có lẽ... khe mỉm mỉm môi bởi vì nhiều năm lạnh lùng cho nên khỏe môi hơi rù xuống cho dù trước mặt chính là bạn tốt.

Tăng Ly, kia trên mặt lạnh lùng cũng chưa từng rút đi.

”Hàn! Cậu quá nghiêm túc đi, hù dọa Hà Hà rồi!” Mờ miệng trêu ghẹo, Tăng Ly hip một mắt vạch người đào hoa, nhìn về phía bàn tay nhỏ bé của Tiêu Hà Hà.

Mọi người ngẩng đầu nhìn về phía bên này, Tần Trọng Hàn cùng Tăng Ly đồng thời ngồi ở trước mặt một cô gái cái kia cách ăn mặc không phù hợp, cô gái này có lại lịch như thế nào?

”Tổng giám đốc, Tăng Ly, các anh trò chuyện!” Tiêu Hà Hà ý thức được thành đàn ánh mắt, vội vàng đứng lên cô mới không cần cùng bọn họ ở cùng một chỗ giống như đang chạy trốn hướng ban công bên ngoài đại sảnh đi đến, tránh thoát cái này ánh mắt đáng sợ.

Tần Trọng Hàn về mặt rất nhanh xẹt qua một tia lạnh như băng, phút chốc đã khôi phục lại thái độ bình thường, nhàn nhạt nhìn về phía Tăng Ly nói: “Không được trêu chọc cô ấy!”

”Vì cái gì?” Tăng Ly nhún mày “Phụ nữ thuần khiết như Hà Hà vậy không còn nhiều lắm!”

”Muốn đùa giỡn, thì đùa giỡn với người khác!” Tần Trọng Hàn cảnh cáo nói “Cô ấy không được!”

”Tần Trọng Hàn.” Tăng Ly giọng nói trong trẻo phía dưới lại được trang bị một nụ cười hoàn mỹ,

Nhưng mà Tần Trọng Hàn chỉ là lạnh lùng đáp một tiếng: “Nhớ kỹ!”

”Hàn, cậu tức giận.” Nhảy cảm nhận biết trong giọng nói của anh có sự xa cách, Tăng Ly nhớ lại lúc anh ôm Hà Hà khi đó ánh mắt của Hàn..., thu lại nụ cười trên mặt, trịnh trọng mở miệng nói: “Được thôi! Nếu cô ấy là người phụ nữ của cậu thì tớ đây sẽ không xuống tay, đáng tiếc tớ cái kia chưa nảy sinh tình yêu a! Nhưng là Hàn, Hà Hà cuối cùng cũng không phải là người phụ nữ của cậu mà?”

”Của cậu tình yêu cũng quá nhiều rồi!” Tần Trọng Hàn ánh mắt lạnh lùng tiếp xuống, chuyển ánh mắt lướt qua vị trí ban công.

Lúc này, hướng đại sảnh đột nhiên làm ồn lên, tất cả nhìn cửa đại sảnh lượn lờ đi tới băng sơn mỹ nhân. Một người phụ nữ mặc một bộ váy màu đen ôm sát cơ thể, chân mang một đôi giày da cao gót màu đen, khiến cho người ta chú ý nhất chính là da thịt trắng nõn trơn mịn như tơ một loại, nõn nà một loại trên mặt không có... chút nào biểu cảm, liền như vậy đã đi tới.

”Lê, cô đến đây!” Tần Trọng Hàn lười biếng nói.

”Người nào vậy?” Tăng Ly cũng hướng bên kia nhìn qua, đột nhiên, anh nuốt xuống nước bọt “Hàn, tớ trước hết xin nghỉ, đi nha!”

Nói xong, Tăng Ly khom lưng theo Tần Trọng Hàn bên người phóng qua, hướng ban công đi đến.

Tiêu Hà Hà sững sốt “Tăng Ly?”

”Hey! Hà Hà, cho qua chút!” Tăng Ly mở cửa sổ ban công ra, trực tiếp nhảy xuống.

”A....” Tiêu Hà Hà phát ra một tiếng thét chói tai, anh như thế nào từ nơi này nhảy xuống?

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mạ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Dáng Người Hoàn Mỹ

Edit: + Beta Tiểu Mỹ

Tiêu Hà Hà cúi mặt nhìn xuống phía dưới mới phát hiện, Tăng Ly bóng dáng nhanh nhẹn, nhẹ nhàng giống như con mèo, trong nháy mắt anh bám vào ống dẫn không ngờ đã xuống tới dưới lầu rồi.

”Ông trời của tôi a!” Cô ôm lấy trái tim đập loạn cào cào của mình.

”Hà Hà yêu dấu, tôi đi trước! Tạm Biệt!” Tăng Ly ở dưới lầu dùng tay ra hiệu làm cái hôn gió với Tiêu Hà Hà, xoay người biến mất trong bóng đêm.

Tiêu Hà Hà nhẹ nhàng thở ra, cũng may người không có chuyện gì, mặc dù đây là tầng hai nhưng là nhảy xuống vẫn là cần phải có dũng khí, tài nghệ của Tăng Ly thật tốt!

”Tiêu Hà Hà, không nghĩ tới cô ngay cả Tăng Ly cũng quyến rũ được nha!” Một giọng nói chanh chua vang lên, không cần nhìn cũng biết là An Xuyên.

Tiêu Hà Hà xoay người, ánh mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm An Xuyên, hôm nay cô toàn thân mặc màu đen lễ phục dạ hội, bao vây lấy bộ ngực đầy đặn của cô, da thịt trắng nõn, dáng người đầy đặn, chỉ là về mặt có vẻ khinh thường, cô kiên nhẫn tu dưỡng cũng chưa bại lộ đủ “An tiểu thư! Xin chào!”

Trên ban công nhỏ hẹp, đột nhiên trở nên chật chội, ngay cả không khí cũng trở nên chanh chua.

An Xuyên cao ngạo đứng ở một bên cười lạnh, lạnh lùng một chút cũng không thêm để ý đến Tiêu Hà Hà, cúi đầu ánh mắt nhìn đến áo khoác trên người cô, lạnh lùng cười “Cô xem cách ăn mặc của cô đi a! Quê mùa chết được! Cô tính tình liền như vậy còn muốn quyến rũ tổng giám đốc cùng Tăng Ly?”

Tiêu Hà Hà ánh mắt lần nữa rơi vào màn đêm bên ngoài cửa sổ, ngay cả nhìn cũng chưa từng lại nhìn đến An Xuyên, người phụ nữ như vậy ngoại trừ làm ấm giường ra thì quả thực không có gì tốt.

”Tiêu Hà Hà, tôi cảnh cáo cô nếu muốn tiếp tục ở lại công ty thì không nên đụng vào tổng giám đốc!”

”An tiểu thư, xin lỗi không tiếp chuyện được!” Tiêu Hà Hà xoay người, nơi này quá chen chúc, cô vẫn là nên đi thôi. Tăng Ly cũng đi rồi, cô chỉ là một người thư kí nhỏ nhoi cũng không cần phải ở lại.

”Tiêu Hà Hà!” An Xuyên gầm lên một tiếng, cô ta cư nhiên dám không nghe cảnh cáo của cô? Hừ! Nhìn thấy cái kia cách ăn mặc của cô, khoe miệng cũng gọi lên một chút châm chọc, cái loại này ánh mắt khinh thường dường như là cười nhạo cô không biết tự lượng sức mình. Đột nhiên đưa tay ra.

”A! Cô làm gì vậy?” Mới vừa đi tới cửa ban công Tiêu Hà Hà lại bị An Xuyên giữ chặt áo khoác “An tiểu thư, xin buông tay!”

”Tôi sẽ không buông tay! Nhìn cô cái này lễ phục rẻ tiền, ghê tởm chết được, muốn quyến rũ tổng giám đốc, cô tỉnh lại đi!” An Xuyên đột nhiên dùng lực, Tiêu Hà Hà quần áo trên người bị kéo lại, xoạt một tiếng, quần áo tách ra, lễ phục màu trắng hoàn mỹ lộ ra.

”A...!” Tiêu Hà Hà hét lên một tiếng.

An Xuyên lại u mê! Cô không nghĩ tới sau khi kéo áo khoác ra, dáng người Tiêu Hà Hà lại tốt như vậy!

Trong nháy mắt An Xuyên ngây người, Tiêu Hà Hà xoay người chạy ra ngoài, cúi đầu hiện giờ mặt của cô đang nóng bừng, cô từ trước tới giờ không có ở trước mặt nhiều người lộ liễu như vậy, mặc dù bộ đồ này cũng không có bại lộ quá nhiều nhưng mà cô giữ quần áo phía trước khi xuất ra thật sự quá mở ra, cũng nhanh lộ ra đến rãnh ngực!

”Tiêu tiểu thư, trước không cần đi, để cho chủ tịch lên tiếng!” Thư kí Cao ở tiệc rượu sảnh thấy được Tiêu Hà Hà, cách ăn mặc của cô nàng làm cô kinh ngạc thiếu chút nữa không nhận ra.

”Ách!” Tiêu Hà Hà đột nhiên ngẩng đầu: “Thư kí Cao, tôi có thể xin nghỉ được không?”

”Không phải tôi không cho phép cô nghỉ, nhưng mà có thể sẽ cần dùng đến chúng ta, dù sao cũng là lễ mừng công ty, không phải tiệc rượu bình thường cho nên thân là thư kí chúng cần ở lại tránh để có sai sót!”

”A...! Tôi đây trước tiên đi vệ sinh !” Tiêu Hà Hà nắm chặt bọc nhỏ trong tay, hướng WC chạy tới.

Đột nhiên nghe thấy trong phòng vệ sinh nữ truyền đến một trận tiếng rên rỉ, Tiêu Hà Hà theo bản năng đưa mắt nhìn, người phụ nữ mơ hồ nhìn không rõ mặt lời nói có chút mơ hồ vang lên “A...Nhẹ một chút...Chịu không nổi...”

”Cái này chịu không nổi?” Trầm thấp giống như tiếng nói của MC một dạng.

”Hàn...Anh chờ một chút, hãy nghe em nói... Vừa rồi An Xuyên đi đến tìm em, cảnh cáo em phải cách anh xa một chút...A...Hàn...”

Người phụ nữ một trận kinh hô làm cho Tiêu Hà Hà cả người hoảng sợ.

Cô sợ tới mức vội vàng lùi về sau một bước, lại đụng phải một bên tường, trời ạ, tổng giám đốc cư nhiên ở trong WC nữ cùng người kia làm chuyện ấy?

”Người nào đang ở bên ngoài?” Tần Trọng Hàn khàn khàn mà thấp giọng chất vấn, đi kèm theo là tiếng kinh hô của người phụ nữ.

Bối rối, Tiêu Hà Hà rất nhanh chạy trốn.

Một giây tiếp theo, cánh cửa WC đột nhiên mở ra, mới vừa chạy hai bước Tiêu Hà Hà đột nhiên bị người tóm lấy cổ tay.

”A...” Một tiếng thét chói tai, cô quay đầu trong lòng âm thầm kêu một tiếng, nguy rồi, lại gặp rắc rối rồi!

”Là cô?” Kinh ngạc, Tần Trọng Hàn ánh mắt híp lại trên khuôn mặt lạnh lùng hơi hơi hiện lên tia kinh ngạc, tiếp theo lại lạnh lùng xuống, trong lúc vô hình làm cho người ta một cổ hơi thở lạnh lùng nghiêm nghị.

”Tổng giám đốc, tôi cái gì cũng không phát hiện, cái gì cũng không có nghe thấy...” Mồ hôi đầm đìa cái gì là giấu đầu lòi đuôi, Tiêu Hà Hà hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình.

”Hàn, người nào thế?” Trong WC người phụ nữ cao giọng hỏi.

Tần Trọng Hàn vừa quay đầu lại, không nói chuyện, bóng dáng cao lớn mang theo áp bức tiến qua đây một phen ôm lấy thắt lưng Tiêu Hà Hà, mùi thuốc lá dễ chịu trong hơi thở của anh xông vào mũi Tiêu Hà Hà, nhưng lại làm cho cô cảm thấy có chút mê muội không hiểu “Tổng giám đốc, anh buông tay, buông tay...”

Cô sợ tới mức thét chói tai, tổng giám đốc muốn làm gì?

Nhưng là trước mắt hoàn toàn giống thiên thần một loại chàng trai lạnh lùng nghiêm nghị lại đột nhiên dùng môi ngăn chặn môi của cô, thời gian giống như

đang đình trệ.

Bốn cánh môi giao nhau trong nháy mắt, hai người trái tim đều đi theo run lên.

Tần Trọng Hàn mạnh vùng, đem cô ôm vào vách WC nam bên cạnh, cửa ầm một tiếng đã đóng, trong không gian nhỏ hẹp Tiêu Hà Hà bị Tần Trọng Hàn ôm chặt, môi của anh ngậm chặt cái miệng nhỏ nhắn của cô, đầu lưỡi tiến vào trong miệng của cô một cổ mùi hương thuốc lá chui vào trong miệng làm Tiêu Hà Hà ngây dại!

Tần Trọng Hàn cũng bị kích thích của mình làm rung động, ách!

Tiêu Hà Hà kịp phản ứng, giãy dụa “Um.. Tổng giám đốc...”

Nhưng là cô càng vùng vẫy, anh càng cuồng loạn lại không để ý đến kháng nghị của cô, anh bị kích thích mà lần nữa làm sâu thêm cái hôn này. Cô cố gắng dùng sức mà chống đẩy anh, muốn tránh thoát nụ hôn của anh.

Nhưng là, nụ hôn của anh lại bá đạo như vậy, chuyên chế như vậy khiến cho cô không có chỗ có thể trốn.

Thật sâu mà đoạt lấy ngọt ngào của cô, anh không biết vì cái gì môi của cô lại hấp dẫn anh như vậy...

Vốn là vì ngăn chặn lời của cô mà thỉnh linh xảy ra phát sinh hôn môi, không nghĩ đến vừa hôn lại không thể dừng được, Tiêu Hà Hà không có chút kinh nghiệm hoàn toàn bị anh hôn đến tay chân bủn rủn.

Mà nụ hôn của anh chậm rãi liền trở nên ôn nhu, lại mang theo một chút tình cảm không biết tên.

Anh rất sâu mà mạnh mẽ hôn môi, giống như con người của anh, bá đạo mà tịch liêu, giằng co thời gian thật dài hôn môi anh hơi thở bất ổn trong lòng hiện lên một loại cảm giác khó mà trả lời.

Mang theo một chút nhàn nhạt đau thương, mang theo một chút thiếu thốn khó mà nói nên lời, ánh mắt của anh trở nên xa xôi...

Đến lúc anh đem cô gắt gao đặt ở trên vách tường WC, toàn thân cô mềm nhũn, cô vẫn còn ghé vào trong ngực của anh với loại tư thế cực kỳ ái muội này.

Một bàn tay của cô vừa lúc đặt ở bên hông gầy gò mà rắn chắc của anh, tay kia thì đặt ở cái cổ tao nhã của anh.

Làn da của anh cảm giác vô cùng tốt, cô mặt đỏ bừng liền dán tại trước ngực của anh, cảm nhận được nhịp đập từ trái tim của anh.

Tiêu Hà Hà ngây người, đầu óc trong phút chốc trống rỗng, quên mất cần phải lập tức từ trên người anh rời đi.

Vô thức ngẩng đầu, chạm vào đôi con ngươi thâm thúy mà tà mị của anh, giờ phút này anh đang híp mắt nhìn cô, đôi mắt kia sâu thẳm giống như một cái hố sâu, kêu người khác nhìn làm sao cũng nhìn không thấu.

Mang theo mùi sữa hương thơm quanh quần trên chóp mũi của anh, tựa như ngày xuân hoa anh đào trong rừng mang theo mùi hoa ảm áp như gió, làm cho người ta cảm thấy dễ chịu và thoải mái vô cùng.

Ngăn cách quần áo nhưng anh cảm nhận được thân thể mềm mại của cô, dán trên ngực anh một đôi môi mềm mại của cô, phảng phất có một loại ma lực thần bí, kêu gọi khát vọng tiềm ẩn ở sâu trong cơ thể của anh.

Con ngươi đen nhánh lóe lên ánh sáng nhạt, trong mắt còn toát ra một ngọn lửa như muốn thiêu đốt cô, mờ mờ ảo ảo hiện ra dục vọng ban đầu.

Giờ phút này Tần Trọng Hàn như là con báo ẩn nấp đã lâu, tản ra hơi thở ghen tị nguy hiểm.

Tiêu Hà Hà khôi phục lại tinh thần, ngay lập tức đẩy anh ra, nhưng là tại không gian nhỏ hẹp hai người chỉ có thể mặt đối mặt đứng đó.

“Nhìn thấy cái không nên thấy, cô cần phải gánh vác hậu quả!” Tần Trọng Hàn giọng nói khàn khàn, đôi mắt đặc biệt mê hoặc người, hơi thở nóng bỏng phả vào cái cổ mảnh khảnh của cô, nóng bỏng trên người mang đến ti ti tê dại.

Trong lòng của cô, bùm bùm mà kinh hoàng dâng lên “Tổng giám đốc, tôi không phải cố ý, tôi...”

Cảm nhận được thân thể của anh buột chặt, cô định giải thích, trong lòng có chút mê loạn.

Cô thật sự đã gặp rắc rối!

Mặc dù cái này họa xong có chút quái lạ, thậm chí còn không trách cô, nhưng là...nhưng là thiên hạ vốn sẽ không nói lý lẽ...

“Cô cái gì?” Anh giọng nói mát lạnh, con ngươi tà mị khóa lại dung mạo thanh thuần của cô, nụ cười thuần khiết lại câu hồn người.

Tiêu Hà Hà ngượng ngùng mà nhìn khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ gần trong gang tấc của anh, trong lòng có chút bối rối, thoáng quay đầu đi “Tổng giám đốc, anh mở cửa ra trước, chúng ta từ từ nói...”

Tần Trọng Hàn hơi hơi nhếch môi, nhìn chăm chăm đôi môi đỏ mọng của cô, cô dùng đồ trang sức trang nhã lần da giống như mỡ đông, hơi hơi né tránh con ngươi trong suốt như nước suối róc rách, môi son trơn bóng kiêu diễm ướt át đôi môi khẽ mở thập phần mê người.

Tần Trọng Hàn ánh mắt lạnh lùng tối sầm xuống, đột nhiên cúi đầu lần thứ hai lại hung hăng mà hôn lên môi cô.

Mềm mại trơn bóng cánh môi mỹ hảo làm cho người ta một khi đã chạm vào sẽ thấy vô pháp buông ra, thân thể hai người cũng run lên, Tiêu Hà Hà không thể tin được mà mở to hai mắt, tiếng kinh hô còn chưa nói ra đã bị anh hung hăng nuốt vào trong miệng.

Anh cường hãn lưỡi nhân cơ hội trượt vào, mạnh mẽ dây dưa mang theo cuồng nhiệt không thể ngăn cản.

Cô chỉ cảm thấy trong tai ầm ầm rung động, toàn bộ cơ thể không thể khống chế từng tác mềm nhũn xuống.

Cả đời này, cô không phải là không có bị hôn qua, mười bảy tuổi đêm đó cô chính là bị hôn sâu như vậy, nhiều lần muốn đem linh hồn của cô cũng hút vào nụ hôn cuồng nhiệt lại làm cho cô trong nháy mắt lo sợ không yên lòng cuồng, một lòng dừng không được mà sợ run lên “Tổng giám đốc...”

Tay anh khẽ vuốt qua đôi má ấm áp của cô, ngón tay thon dài từ cái cổ hoàn mỹ của Tiêu Hà Hà đang lúc dạo chơi nhưng lại không ngờ lại đi tới trước ngực mềm mại của cô đột nhiên bàn tay to lớn lại nắm chặt bắt được của cô đẩy đi.

Tiêu Hà Hà ngay lập tức bừng tỉnh, phiền muộn chính mình như thế mà lại cùng một chàng trai xa lạ hôn môi đến mất cả phương hướng của chính mình!

Cô vội vàng đưa tay đẩy anh ra, anh cơ thể cao lớn không nhúc nhích tí nào, cô hơi hơi giật giật thân thể cố ý thoát khỏi bàn tay của anh nhưng lại dẫn tới tay anh động tác càng thêm mãnh liệt.

Cô đã bị hôn đến thiếu đường khí thở hổn hển, ngực lại rất khó chịu, mà lại không cách nào ngăn cản tê dại khoái ý đem thể xác và tinh thần của cô cuộn sạch.

Chưa bao giờ biết hóa ra khi hôn một người cũng có thể mang đến cảm giác mất hồn như vậy. Nhưng là bị anh chiếm tiện nghi như vậy thì cô cũng không muốn.

Tiêu Hà Hà trong lòng khấn nguyện, ngực lên xuống kịch liệt vội vàng muốn thoát khỏi anh “Tổng giám đốc, anh buông ra! Tôi không phải cái loại phụ nữ như anh suy nghĩ!”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mạ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Khóc Trong Toilet Nam

Edit:DinhHa.

Beta: Tiểu Mẫn.

Tần Trọng Hàn bỗng nhiên tỉnh táo lại, ánh mắt anh trở nên bình tĩnh hơn, dục vọng trong hai mắt cũng mất đi, đôi mắt đen nhánh sâu thẳm lạnh như băng đã được khôi phục. Anh nhìn Tiêu Hà Hà, lạnh giọng: “Cô là loại phụ nữ như thế nào? Tham lam? Ngây thơ?”

Tiêu Hà Hà nghe giọng điệu nguy hiểm của anh, cô quan sát khuôn mặt hoàn mỹ như tượng Huy Lạp điêu khắc này, hai con ngươi sâu thẳm kia dường như mang theo ma lực làm cho người khác không tự chủ được bản thân mà bị cuốn vào trong đó.

“Anh buông ra!” Cô khó hiểu vì bị anh ôm lấy như vậy.

“Hàn, anh đang ở đâu?” Đột nhiên bên ngoài truyền đến giọng của một cô gái.

Tiêu Hà Hà run rẩy, nếu lại bị người khác phát hiện, chắc chắn An Xuyên sẽ biết cô đang thật sự ở cùng tổng giám đốc, dù giải thích thế nào cô cũng không còn mặt mũi gì!

“Tổng giám đốc, tôi muốn từ chức!” Tiêu Hà Hà lạnh giọng nói.

Cô không phải phụ nữ tùy tiện, cho tới bây giờ cô không muốn trêu chọc người nào nhưng mà anh quá khinh người!

Tần Trọng Hàn không nói lời nào, mở cửa đi ra ngoài.

Trong nhà vệ sinh nam chỉ còn lại một mình Tiêu Hà Hà, cô đột nhiên ủy khuất mà muốn khóc, muốn khóc thật lớn!

Vì sao lại khinh thường cô như vậy?

Ông trời khinh cô, cô sai lầm rồi, cô không nên đi làm người mang thai hộ, hại mẹ con cô cốt nhục chia li, đến bây giờ vẫn tìm không nhìn thấy mặt đứa con mà cô sinh ra!

Hốc mắt đỏ lên, Tiêu Hà Hà ngồi ở trên bồn toilet khóc lớn.

“Ai khóc ở bên trong đó?” Đột nhiên một giọng nam uy nghiêm truyền đến, Tiêu Hà Hà sợ tới mức nhất thời im lặng.

“Ai ở bên trong?” Lại là giọng nói lúc nãy nhưng đã có phần không kiên nhẫn.

“Chủ tịch, có thể là cô gái này đi nhầm phòng vệ sinh! Hay là ngài đến yến tiệc nhanh đi, thiếu gia đã qua đó!” Giọng nam vang lên.

Tiêu Hà Hà sợ nên không dám cử động một chút, nguy rồi nguy rồi, cô lại quên nơi này là nhà vệ sinh nam?

Đến khi Tiêu Hà Hà trở lại yến tiệc, đang chuẩn bị rời đi thì gặp Tăng Ly bước đến, nhìn Tiêu Hà Hà vội vã cúi đầu chuẩn bị rời đi, thiếu chút nữa đã không nhận ra cô: “Ài! Hà Hà thân yêu, cô thật xinh đẹp!”

Tiêu Hà Hà ngẩng đầu lên, trong mắt vẫn còn nước mắt nhìn về phía Tăng Ly, trong tích tắc đẩy làm anh ta ngỡ ngàng, đột nhiên cười thật to tỏ vẻ kinh ngạc: “Là cô đó à, Hà Hà thân yêu, trên trời đột nhiên rơi xuống một Lâm muội muội! Cô khóc cái gì?”

Đối mặt với lời nói đùa của Tăng Ly, Tiêu Hà Hà bất lực cười khò, chỉ nhìn lướt qua Tăng Ly: “Thực xin lỗi Tăng Ly, tôi phải đi!”

“Này. . .” Tăng Ly khó hiểu.

Mờ ảo nhìn bóng lưng đang vội vàng rời đi, anh ta quay đầu tìm kiếm bóng dáng Tần Trọng Hàn, phát hiện anh đang đứng ở giữa một đám phụ nữ, miệng còn đang cười rất tươi.

Ngày thứ hai.

Tiêu Hà Hà cầm thư từ chức đến tìm thư kí Cao.

“Thư kí Cao, đây là thư từ chức của tôi!”

“Cô muốn từ chức?” Thư kí Cao cực kì kinh ngạc: “Hà Hà, có thể làm việc ở Tân thị là chuyện cực kỳ không dễ dàng, hơn hai mươi người chỉ chọn cô và Hướng Tĩnh, cô có thể tưởng tượng được cạnh tranh có nhiều kịch liệt thế nào!”

“Tôi biết! Thư kí Cao, cảm ơn anh, tôi nghĩ mình nên từ chức!”

“Tôi không làm chủ được!” Thư kí Cao nghĩ đến Tiêu Hà Hà là do tổng giám đốc tuyển vào, cô ấy vẫn nên đi hỏi tổng giám đốc trước đi!

Mà lúc này, Tần Trọng Hàn vừa từ trong thang máy đi tới, thư kí Cao lập tức nói: “Tổng giám đốc, Tiêu tiểu thư muốn từ chức!”

Tiêu Hà Hà nhìn Tần Trọng Hàn, anh đang mím chặt môi mỏng, nghĩ đến cái hôn khó hiểu đêm qua gương mặt cô lại nhanh chóng nóng lên, theo bản năng cúi đầu, suy nghĩ lại thì rõ ràng mình không có sai, tại sao phải chột dạ? Liên tục cố gắng ngăn mắt nhìn anh.

Tần Trọng Hàn ánh mắt lợi hại như chim ưng quét tới, rơi vào mặt trắng nõn của Tiêu Hà Hà, không nói gì mà hướng phòng làm việc của mình đi tới.

Thư kí Cao không biết phải làm sao. “Hà Hà, cô đi theo tổng giám đốc nói đi!”

“Tôi. . .” Tiêu Hà Hà không rõ vì lý do gì khi cô từ chức lại khó như vậy?

Không cam lòng, Tiêu Hà Hà đi theo đến trước cửa phòng tổng giám đốc, gõ vài tiếng.

“Vào đi!” giọng nói lạnh lùng như lớp băng vạn năm.

Hít sâu! Không sao cả, lập tức sẽ không còn làm việc nữa, cô mới không sợ liên đây cửa đi vào, Tiêu Hà Hà vẫn căng thẳng.

Tần Trọng Hàn đã ngồi ở phía sau bàn làm việc, tầm mắt không có nhìn lên, vẫn như cũ chuyên chú nhìn văn kiện trong tay.

“Tổng giám đốc, tôi muốn từ chức!”

“Lí do?” Trong con ngươi đen nhánh của Tần Trọng Hàn hiện lên một tia lạnh lùng.

Ánh mắt lạnh như băng này giống như sương tuyết mùa đông, trong veo mà lạnh giá, ngũ quan hoàn hảo vô cùng chỉ trừ bỏ sự lạnh lùng bên ngoài, dường như còn bí mật mang theo một tia cảm xúc khó hiểu: “Bởi vì đêm qua tôi hôn cô?”

“Hắc...c! Tổng giám đốc, tôi không thích hợp với loại công việc này!” Cô là tới để làm việc, không phải để bị người khác làm phiền!

Trong ánh mắt Tần Trọng Hàn hiện lên một tia đăm chiêu: “Dự án hợp tác WVL đã bắt đầu, cô nghĩ tôi nên giao cho người nào? Thư kí Tiêu, có thể từ chức nhưng trước tiên hãy đền bù tổn thất của công ty, ba mươi triệu! Nếu có thì cô cứ việc rời đi!”

“A!!” Tiêu Hà Hà thiếu chút nữa kêu lên: “Công ty có tổn thất gì chứ?”

“Đã một tuần, thư kí Tiêu, cô bắt tôi đột nhiên thay đổi người, thời gian một tuần này cô có biết sẽ có bao nhiêu cơ hội? Quần áo mùa đông đưa ra thị trường sớm đều thu về hơn trăm triệu tiền lời, cô làm trễ nãi một tuần lễ, tôi để cho cô bồi thường ba mươi triệu, coi như là quá khách sáo rồi!”

“Anh không nói lý lẽ!” Tiêu Hà Hà tức giận.

“Thương trường chỉ nói đến quy tắc và lợi nhuận!”

“Tôi không có tiền!” Cô đi đâu mà tìm ba mươi triệu, ba triệu cũng không có!

“Tôi không chấp nhận thư từ chức của cô, lập tức trở lại công việc đi!” Tần Trọng Hàn lạnh giọng nói.

Trên gương mặt xẹt qua một ý nghĩ sâu xa, ánh mắt cũng sáng lên.

Bộ dáng của anh làm cho Tiêu Hà Hà biết rõ người đàn ông trước mắt này là cố ý, anh biết cô không có tiền. “Anh cố ý!”

Quả đấm của cô cố nén nắm chặt bên người, cô rất tức giận.

Tần Trọng Hàn trầm mặc không nói, đột nhiên đứng lên.

Tiêu Hà Hà sợ tới mức lui một bước.

Môi của anh lập tức nhếch lên, ánh mắt phức tạp khó phân biệt. “Cô sợ tôi?”

“Tôi đi làm việc đây!” Cô nhanh chóng xoay người, nếu từ chức không được, cô sẽ làm xong dự án hợp tác này rồi sẽ từ chức lần nữa.

Tiêu Hà Hà ủ rũ đi ra khỏi phòng tổng giám đốc.

“Hà Hà? Tổng giám đốc nói như thế nào?” Thư kí Cao lo lắng.

“Thư kí Cao, có phải từ chức thì mọi người đều đền bù cho công ty ba mươi triệu hay không?” Cô hoài nghi Tần thị có phải dựa vào loại lừa dối này mà phát đạt lên hay không, quả thực là quá ghê tởm.

“Hắc...c!” Thư kí Cao kinh ngạc: “Vì cái gì mà nói như vậy? Chẳng lẽ tổng giám đốc muốn cô đền bù ba mươi triệu?”

“Tôi không có hơi!” Cô không muốn nhiều lời, buồn bực ngồi ở vị trí của mình.

Thư kí Cao chớp mắt, lần đầu tiên nghe được tin tức như vậy, cũng là lần đầu tiên thấy tổng giám đốc không đồng ý để cho nhân viên từ chức, chẳng lẽ tổng giám đốc và thư kí Tiêu thật sự có quan hệ gì đặc biệt?

“Sáng sớm tốt lành!” Hường Tĩnh đã đến. “Này Hà Hà thân yêu! Ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Sao lại không thấy cô?”

“Cả ngày hôm qua tôi vẫn khỏe!” Cô lại nói dối.

“Không đúng, Hà Hà thân yêu, cô có vẻ trở thành bà lão sớm rồi!” Đột nhiên một giọng nam đang mang ý cười truyền đến.

“Thân yêu?” Thư kí Cao và Hường Tĩnh đều không nói nên lời.

“Đúng vậy! Chị Cao thân yêu, Hường Tĩnh thân yêu, các người đều tốt chứ?” Tăng Ly hăng hái nhìn ba cô gái, nói khoác mà không biết ngượng lại gọi mọi người thân thiết như vậy.

Thư kí Cao và Hường Tĩnh nhìn nhau, đều biết trò nói đùa của Tăng Ly có thể cả châu Á đều không có đối thủ rồi.

Tiêu Hà Hà nhìn Tăng Ly làm trò, uể oải nhìn anh ta một cái, không nói gì.

“Làm sao vậy? Bị bệnh rồi hả?” Tăng Ly thấy bộ dạng Tiêu Hà Hà như vậy liền quan tâm hỏi.

“Bắt đầu công việc!” Tiêu Hà Hà lắc đầu.

“Nhưng mà xem ra cô giống như là không được khỏe!” Tăng Ly có chút nghi ngờ. “Cuối cùng là bị làm sao vậy?”

“Không có việc gì! Tôi đi pha coffee!” Tiêu Hà Hà bĩu môi, bị người lợi dụng, muốn từ chức nhưng mà người đó lại bắt cô bồi thường, vậy chuyện cô bị cường hôn thì nên tìm ai tìm bồi thường?

Nghĩ tới tương lai còn phải đi làm ở Tần thị, Tiêu Hà Hà bất lực cười khổ.

“Cho tôi một ly!” Tăng Ly thấy cô không muốn nói, lại mang tầm mắt chuyển hướng về hai cô gái kia.

Thư kí Cao lắc đầu, Hường Tĩnh nhún nhún vai, họ đều không biết chuyện gì xảy ra.

“Tôi đến phòng giám đốc, hẹn gặp lại mọi người thân yêu!” Tăng Ly vô cùng tự nhiên hướng phòng tổng giám đốc đi đến.

Tiêu Hà Hà mang coffee sáng sớm đưa đến phòng tổng giám đốc, gõ cửa rồi đi vào, Tần Trọng Hàn và Tăng Ly cùng ngồi ở trên ghế sofa.

“Tổng giám đốc, Tăng Ly, mời dùng coffee!” Lời nói như máy móc được lặp trình sẵn, Tiêu Hà Hà định rời khỏi thì bị Tăng Ly gọi lại.

“Hà Hà, hôm nay cô làm sao vậy? Nhìn có điểm lạ!”

Lúc hỏi Tăng Ly có nhìn Tần Trọng Hàn, trong mắt anh không có ý tứ gì.

“Không có việc gì!” Tiêu Hà Hà cười cười. “Tôi đi làm việc!”

“Thư kí Tiêu, hôm nay cô đi xem đi WVL đi, mau chóng thúc giục dự án hợp tác, tôi hi vọng cô sẽ đưa cho tôi một cái phương thiết thực hiệu quả!” Lúc Tiêu Hà Hà mau muốn rời đi thì Tần Trọng Hàn mở miệng.

“Vâng!” Tiêu Hà Hà gật đầu đồng ý, trong lòng lại oán thầm, người đàn ông này thật sự so với hồ ly còn xảo quyệt hơn.

“Tôi cũng phải đi, Hà Hà, tôi chờ cô đi!” Tăng Ly uống một ngụm coffee liền đứng lên.

Tần Trọng Hàn liếc mắt nhìn anh ta, Tăng Ly bị trong mắt anh làm cho hoảng sợ, tiếp đó vẫn không sợ chết mà nói: “Hàn, cậu trùng tở làm gì?”

Tiêu Hà Hà trong tay cầm tư liệu, nghĩ đến bộ dạng Tăng Ly và Tần Trọng Hàn vừa rồi như cãi vã, không nhịn liền cười rộ lên, Tần Trọng Hàn nên đối với người lăng nhăng như Tăng Ly là không quan tâm đi!

Tăng Ly lái xe qua, quay kiếng xe xuống, mới vừa nghiêng đầu thì nhìn thấy nụ cười nhàn nhạt, thần sắc ngẩn ngơ và bộ dạng đang gục đầu xuống của cô, vẫn như cũ có chút yếu ớt.

“Hà Hà! Lên xe!”

“Vậy thì xin làm phiền!” Tiêu Hà Hà ẩn giấu nụ cười, ngoan ngoãn lên xe, nhưng là ngồi ghế sau.

“Trời ạ! Cô ngồi ở bên cạnh tôi không được à?”

“Tôi cảm thấy ngồi ở phía sau tốt hơn!” Tiêu Hà Hà cười cười.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trong kính chiếu hậu, Tăng Ly tròn trĩnh con mắt: “Được! Vì có cảm tình nên đã tự đem thiên hạ đệ nhất mỹ nam tôi biến thành tài xế rồi!”

Tự luyến xong! Tiêu Hà Hà trong lòng nói thầm, Tăng Ly cũng là một người đàn ông đẹp vô cùng!

Tăng Ly cũng không cần phải nhiều lời nữa.

Tiêu Hà Hà cùng Ngô Tân Tuyên sau khi bàn xong công việc, Ngô Tân Tuyên ngó nhìn Tiêu Hà Hà đang toàn thân là bộ đồ màu đen, hoàn toàn đều là trang phục hơi cũ.

“Ngô tiểu thư, cô còn có việc?”

“Hà Hà, có thể gọi cô như vậy sao?”

“Ừ! Đương nhiên!” Tiêu Hà Hà cười cười.

“Cô bao nhiêu tuổi?” Ngô Tân Tuyên đoán rằng bất quá cô cũng hai mươi bốn tuổi tuổi. “Có thể nói không?”

“Hai mươi ba tuổi!” Tiêu Hà Hà chưa bao giờ cho việc tuổi tác là bí mật.

“Phụ nữ quan trọng nhất là hai thời điểm tuổi.”

“Là sao?”

“Cả đời phụ nữ quan trọng nhất là có hai tuổi mười bảy và hai mươi ba!” Ngô Tân Tuyên nháy mắt: “Cô chính là đang ở cái tuổi quan trọng thứ hai...!”

”A!!” Tiêu Hà Hà mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Tối Xem Náo Nhiệt

Edit:DinhHa.

Beta: Tiểu Mẫn.

Mười bảy tuổi!

Tối mười bảy tuổi đối với cô mà nói, mười bảy tuổi là cái tuổi đen tối, năm đó cô đã mất đi quá nhiều. . .

”Cùng nhau ăn cơm đi!” Ngô Tân Tuyên không hiểu sao đối với Tiêu Hà Hà lại có cảm tình. “Tôi mời cô!”

”Được sao?” Tiêu Hà Hà cũng không nghĩ tới việc đệ nhất thiết kế WVL lại mời cô.

”Sao lại không được? Chẳng lẽ cô không đói bụng?” Ngô Tân Tuyên nhìn vào đường nét lông mày xinh đẹp được cắt tia khéo léo của Tiêu Hà Hà. “hay là vì cô không muốn cùng tôi ăn cơm?”

”Sao vậy được? Vậy thì phải cảm ơn cô rồi!” Tiêu Hà Hà không khách khí nữa.

Ngô Tân Tuyên là người cô rất bội phục, có ấy có rất nhiều tác phẩm thiết kế cực kỳ kinh điển, Tiêu Hà Hà cũng không nghĩ tới Ngô Tân Tuyên lại là người bình dị dễ gần như vậy .

”Ngày trước cô nói thiết kế của tôi có khuyết điểm, tôi thấy cô thật thẳng thắn!”

”Thực xin lỗi, tôi chỉ là nói bừa!”

”Nhưng thật bộ trang phục kia có khuyết điểm về chất lượng!” Ngô Tân Tuyên không có bất kỳ giấu diếm: “Bộ trang phục kia ở trên sàn diễn đã rách rồi, tôi đã dùng kim tây gài lại ở trên người mẫu!”

”Làm sao có thể rách được?” Tiêu Hà Hà có chút nghi ngờ, lúc cô quan sát bộ trang phục đó là không bóp eo, nhớ lại các thiết kế trước của Ngô Tân Tuyên quả thật không giống.

”Cạnh tranh!” Ngô Tân Tuyên chỉ nói hai chữ nhưng Tiêu Hà Hà vừa nghe liền hiểu ngay.

Hai người nói chuyện xong thì rời khỏi phòng làm việc của Ngô Tân Tuyên .

”Hân! Tôi cùng Hà Hà tới thì tốt rồi, anh là tổng giám đốc của chúng tôi thì cũng nên cùng đi theo xem náo nhiệt?” Thanh âm của Tăng Ly từ một đầu khác của hành lang truyền đến.

Tiêu Hà Hà sững sốt, nhìn qua, hành lang bên kia bắt đầu náo loạn lên.

Tần Trọng Hàn tiến đến quả nhiên dẫn tới náo nhiệt.

Nhất là anh cùng Tăng Ly cùng nhau xuất hiện ở trong hành lang, lập tức làm mọi người rộ lên.

Rất nhiều nhân viên WVL từ các khu làm việc đều ngó đầu ra xem vị đại tổng giám đốc Tần thị, chỉ cần nhìn dung mạo hoàn mỹ lạnh lùng đều đã có cảm giác choáng váng.

Toàn thân là bộ âu phục trắng thớm, vẫn như cũ không có một nếp nhăn, giày da sáng loáng giống như gương, một đôi mắt đoạt hồn như chim ưng, hội tụ tất cả năng lực mê hoặc.

Quanh mình của anh dường như có một dòng khí mãnh liệt trời sinh, vừa đi qua hành lang lập tức làm cho khu làm việc của các nhân viên nữ trầm mê, còn các nhân viên nam lại bị khí lãnh của anh đàn áp.

Tóm lại, toàn thân anh phát ra cái loại sức quyến rũ độc đáo làm cho người ta vừa sợ hãi vừa trầm mê. . .

Tăng Ly là người có vẻ mặt luôn mang nụ cười, xem ra anh ta là người bình dị dễ gần còn Tần Trọng Hàn lại là một khối băng, hai người đứng chung một chỗ, liền là một nóng một lạnh nhưng lại rất phối hợp! Từ trước đến nay, khi Tần Trọng Hàn tới thì ngay cả tổng giám đốc WVL đều phải tự mình ra

chào đón.

Không thể nghi ngờ, hai người đàn ông này đều là cực phẩm nam nhân!

Tiêu Hà Hà chỉ biết mím mím môi, cực kỳ thức thời mà cùng mọi người lùi về sau một bước dài. Cúi đầu thấp đến mức không thể thấp hơn như một con đà điểu nhỏ.

Bản năng trực giác của cô có cảm giác nguy hiểm mãnh liệt. . . Bởi vì cô cảm nhận được một ánh mắt đáng sợ đang vượt qua mọi người, hướng về phía bên cô bên này.

Ngô Tân Tuyên mắt nhìn Tiêu Hà Hà. “Hà Hà, chúng ta đến bên kia đi!”

”Được!” Lập tức hưởng ứng, Tiêu Hà Hà đi theo Ngô Tân Tuyên đến hành lang đi xuống lầu.

”Cô hình như rất sợ tổng giám đốc của cô!” Trên thang lầu, Ngô Tân Tuyên cười nhạt nói.

”Hắc...c! Không có!” Tiêu Hà Hà trong lòng ngạc nhiên.

Ngô Tân Tuyên nở nụ cười: “Trừ bỏ tính đào hoa của Tần tổng thì năng lực làm việc của anh lại rất tốt!”

Thật là đào hoa, bọn họ nhìn thấy anh hai lần, ít nhất anh sẽ mang theo hai người phụ nữ khác nhau! Tiêu Hà Hà suy nghĩ, không phải là vận khí quá tốt, công việc của cô cũng không phải chỉ nhờ vào vận khí!

Ngô Tân Tuyên nhìn Tiêu Hà Hà đang trầm mặc: “Đi ăn món cay Tứ Xuyên ở một quán gần công ty của chúng ta nhé? Cô không ghét ăn ở một quán nhỏ chứ?”

Tiêu Hà Hà ngạc nhiên, Ngô Thiết Kế lại đi đến quán nhỏ này, cô vẫn thường nghĩ rằng cô ấy là thành phần tri thức nên sẽ đi nhà hàng Tây. “Không có, tôi thích ăn món cay Tứ Xuyên nhất rồi!”

”Vậy thì tốt quá!” Ngô Tân Tuyên rất vui vẻ nói. ”Đi thôi!”

Hai người sóng vai đi ra cao ốc, nhưng đột nhiên lại nhìn thấy ở ngay cửa đang xôn xao.

Hai người cùng quay đầu nhìn thấy Tăng Ly và Tần Trọng Hàn đang đi ra, hai bóng dáng cao lớn khác nhau làm người khác chú ý.

”Hà Hà, cô đi nhanh như vậy làm gì?” Giọng Tăng Ly truyền đến.

Tiêu Hà Hà rút cổ quay đầu lại, bọn họ đã đi tới trước mặt hai người, Tiêu Hà Hà khách sáo nói: “Chào tổng giám đốc, Tăng Ly!”

Tần Trọng Hàn nhìn lướt qua Ngô Tân Tuyên, anh vuốt cằm xem như chào hỏi.

”Tôi và Hà Hà muốn đi ăn món cay Tứ Xuyên, chỉ sợ Tần tổng giám đốc và Tăng Ly sẽ không thích nơi đó cho nên tôi không thể có vinh hạnh mời được hai anh rồi!” Ngô Tân Tuyên tao nhã mở miệng. “Hà Hà, đi thôi!”

”Uhm!” Tiêu Hà Hà trong lòng mừng thầm, rất nhanh xoay người.

”Không mời chúng tôi? Như vậy sao được?” Tăng Ly nho nhỏ nói thầm, liếc trộm Tần Trọng Hàn bên cạnh một chút, rồi quay sang hai người nói lớn: “Tôi rất thích ăn ở quán nhỏ, quán nhỏ có rất nhiều món ăn thơm ngon! Món cay Tứ Xuyên càng đặc biệt ngon hơn! Tuyên thân yêu, tôi cũng đi nha! Đợi tôi với. . .”

Ngô Tân Tuyên kinh ngạc quay đầu, Tiêu Hà Hà tròn mắt, Tăng Ly thật sự là thích tham gia náo nhiệt.

”Hàn! Cậu cũng đi đi, náo nhiệt đấy, dù sao cũng đến thời gian ăn cơm rồi!”

Vốn cho rằng Tần Trọng Hàn sẽ không đi, lại không nghĩ rằng anh lại gật đầu. ”Có gì không thể chứ?”

Khiến cả hai Ngô Tân Tuyên và Tiêu Hà Hà đều ngạc nhiên, Tần Trọng Hàn và Tăng Ly dẫn đầu đi đến con hẻm nhỏ gần WVL.

”Trời ạ! Đây là Tần Trọng Hàn tôi biết sao?” Ngô Tân Tuyên kinh ngạc.

”Ngô tiểu thư, cô biết tổng giám đốc chúng tôi?” Tiêu Hà Hà nghi ngờ hỏi.

”Ừ! Tính đi tính lại thì tôi đã biết cậu ấy mười năm thôi!”

”A!”

”A cái gì? Cậu ấy là của hậu bối của tôi!”

”Hậu bối?” Tiêu Hà Hà kinh ngạc, xem ra Ngô Tân Tuyên và Tần Trọng Hàn không chênh lệch nhiều tuổi lắm, tổng giám đốc có 30 thôi!

”Nghĩ ngờ sao? Xem ra tôi không già như vậy, bất quá tôi đã 32 tuổi rồi!” Ngô Tân Tuyên thờ dãi!”Năm tháng thúc giục người già!”

”Không, Ngô tiểu thư, cô một chút cũng không có già!” Tiêu Hà Hà lắc đầu.

”Cô không thể đem hai chữ tiểu thư xóa sao? Trực tiếp bảo tôi là chị Ngô đi!” Ngô Tân Tuyên nhìn cô.

”Ừm! Chị Ngô!”

”Hai người nhanh lên! Tuyên thân yêu, cô có phải không muốn mời khách hay không?” Tăng Ly ở phía trước hô to.

”Chúng ta đi nhanh đi! Kẻ dỏ hơi ở phía trước thúc giục kìa!” Ý Ngô Tân Tuyên là chỉ Tăng Ly.

”Vậy chị cũng biết Tăng Ly lâu rồi hả?”

”Bọn họ đều là hậu bối của chị!” Ngô Tân Tuyên lắc đầu bật cười. “Chỉ là không nghĩ tới việc tính tình họ sẽ thay đổi, qua mười năm thì bọn họ đã thật sự thay đổi rồi!”

Tiêu Hà Hà cố gắng tiêu hóa lời nói của Ngô Tân Tuyên, tính tình thay đổi? Không phải nói giang sơn dễ đổi bản tính khó dời sao?

Nhìn thấy hai người đẹp trai mặc âu phục đi tới, bà chủ nhà hàng thiếu chút nữa rớt trông mắt xuống.

”Này! Bà chủ, cho chúng ta một gian phòng nhỏ!” Tăng Ly vừa vào cửa liền nói với bà chủ.

”Thật có lỗi với quý khách, nơi này chúng tôi không có phòng!” Bà chủ quán xin lỗi, bà trước giờ đều không nghĩ sẽ có những người mang thân phận cao quý lại tới tiệm nhỏ này ăn cơm!

Ngô Tân Tuyên vừa lúc tiến tới.

”A! Ngô tiểu thư, cô cũng tới rồi!”

”Vẫn là chỗ cũ đi!” Ngô Tân Tuyên nói với bà chủ: “Bà vị này là bạn của tôi, dì mau đi làm việc đi!”

Ngô Tân Tuyên lập tức đi đến một vị trí gần cửa sổ, tuy quán cơm này không có phòng nhưng mà đều cất từng bàn ăn theo phong cách cổ xưa, cũng coi như là ngăn phòng một thể.

”Hai vị có phải hay không không thích loại địa phương này?” Ngô Tân Tuyên đã an bài Hà Hà ngồi ở bên trong.

”Xem ra còn có thể ăn!” Tần Trọng Hàn cũng đi vào bên trong ngồi đối diện với Tiêu Hà Hà.

Tiêu Hà Hà ngẩng đầu nhìn đến ánh mắt thâm sâu của anh, trong lòng ảm chút lo lắng nhưng mà lại cố tỏ ra bình tĩnh đón nhận ánh mắt của anh dường như không có một tí khiếp sợ nào.

Đôi mắt to trong suốt nhìn chằm chằm vào đáy mắt thâm thúy của Tần Trọng Hàn: “Tổng giám đốc, món cay Tứ Xuyên rất cay!”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Cùng Chung Sở Thích

Edit: DinhHa.

Beta: Tiểu Mẫn.

”Chắc không?” Tần Trọng Hàn đột nhiên nhếch môi mỉm cười, thích thú ngẩng lên nhìn cô.

Gương mặt tuấn tú thường ngày không có bất kỳ biểu cảm gì hôm nay lại có vẻ vui thích: “Tôi thích cay một chút!”

Lúc anh nói lời này với Tiêu Hà Hà không biết đang nói về thức ăn hay thứ gì khác!

Sau đó anh lấy bật lửa ra, là một cái bật lửa màu bạc rất đẹp, nhìn một lần liền biết giá trị của nó không hề rẻ, châm một điếu thuốc thuốc rồi anh ưu nhã hướng về Tiêu Hà Hà nhả ra một làn khói.

”Khụ khụ...” Tiêu Hà Hà bị sắc liền bừa mỗi một cái, còn tưởng rằng anh sẽ lịch sự đi ra ngoài không ngờ lại không.

”Tần tổng muốn phun khói thì mời ra ngoài!” Ngô Tân Tuyên cau mày nói: “Nơi này là công cộng còn có phụ nữ, xin ngài tuân thủ quy định, chúng tôi không muốn hít khói thuốc của người khác!”

”Tuyên thân yêu, chị cũng nên hít một lần đi, lớn tuổi như vậy lại hít một ít khói thuốc của người khác cũng không tính là thua thiệt!” Tăng Ly cười đùa hí hửng nói, sau đó cũng cầm một điếu thuốc lá vừa nói vừa châm lửa.

”Đi ra bên ngoài hút đi!” Ngô Tân Tuyên đoạt lấy thuốc lá trong tay Tăng Ly, ném lên bàn.

”Tuyên! Chị không công bằng!” Tăng Ly kêu to.” Sao chị không dám đoạt thuốc lá của Hàn?”

”Tự mình dập tắt hay là tôi động thủ?” Ngô Tân Tuyên nhìn Tần Trọng Hàn hỏi.

Tần Trọng Hàn lại hút một hơi: “Tôi thích tự mình làm!”

Vừa nói, anh lại hít vài hơi thuốc rồi tự dập tắt.

”Không công bằng!” Tăng Ly lặp lại.

Ngô Tân Tuyên chán ghét nhìn Tăng Ly một cái cười khoe khoang: “Không công bằng thì cậu không ăn à, đâu ai kéo cậu tới!”

”Ngô Tân Tuyên!” Tăng Ly nghiêng răng nghiêng lợi hừ lạnh, người phụ nữ này tại sao luôn khinh thường anh ta? Có bản lĩnh thì khinh thường Tần Trọng Hàn đi!

”Hà Hà, em muốn ăn gì cứ gọi nha!” Ngô Tân Tuyên lười để ý anh ta, cười hỏi Tiêu Hà Hà.

”Lông máu vượng!” Tiêu Hà Hà cười gọi một cái. (Hà tì: Chắc giống tiết canh của Việt Nam)

”Trời ơi! Không nhìn ra trong đầu cô đều là máu như vậy!” Tăng Ly lại quát to lên. “Hàn! Tớ nhớ cậu cũng giống như cô ấy, rất thích lông máu vượng! Không nghĩ tới cậu và Hà Hà lại có chung sở thích!”

Tần Trọng Hàn nhếch môi không nói gì, gương mặt lạnh lùng, ánh mắt như đuốc mang cả người Tiêu Hà Hà khóa chặt ở đáy mắt mình.

Tiêu Hà Hà há to miệng, có chút lúng túng nhìn người đàn ông trước mắt, làm sao cũng không nghĩ tới việc người đàn ông này lại thích ăn lông máu vượng.

”Tuyên, tôi gọi cho chị cá chần nước sôi! Tôi nhớ hình như chị rất thích!” Tăng Ly không để ý ánh mắt muốn giết người tàn bạo của Ngô Tân Tuyên, sáng khoái cười một tiếng, nghiêng mặt mở miệng. “Tới nơi này ăn cơm để cho tôi nhớ về lúc còn đi học, Tuyên thân yêu, không ngờ chị lại còn lưu luyến như vậy nha!”

”Chuyện này thì có liên quan gì đến việc còn lưu luyến hay không?” Ngô Tân Tuyên ngẩn ra cười nhạt, ánh mắt quan sát Tăng Ly.” Tôi nhớ khi đó cậu chính là bị cay mà khóc!”

”Họ Ngô, chị ác lắm!” Tăng Ly vừa nghe Ngô Tân Tuyên nói lại thờ quá khứ của chính mình, gương mặt lập tức liền biến sắc: “Ai khóc? Hà Hà, cô đừng nghe chị ta nói bậy, anh lúc nào cũng không có đối thủ, không phải vì cay mà khóc! Anh không sợ!”

Ngô Tân Tuyên cười lớn rồi đứng lên, nhìn về phía Tiêu Hà Hà thấp giọng nói: “Hà Hà, Tăng Ly là hoa tâm đại củ cải, ngàn vạn lần không nên bị cặp mắt đào hoa của cậu ta mê hoặc. Nếu quả thật muốn hai chọn một, chị đề nghị em chọn Tần Trọng Hàn!”

”Lén nói xấu gì tôi thế? Đừng có ở trước mặt Hà Hà nói xấu, làm ơn cho tôi cất giữ một chút hình tượng đi.” Tăng Ly đưa mắt nhìn Ngô Tân Tuyên đang mang đầy ý cười trên sự đau khổ của người khác: “Tôi sao lại không phát hiện chị là người phụ nữ gian trá như vậy chứ?”

”Mới biết sao, đáng tiếc đã quá muộn.” Ngô Tân Tuyên cười, bắt đầu rót trà.

Tăng Ly buồn bực nhìn chằm chằm Ngô Tân Tuyên, ánh mắt anh ta muốn phun ra lửa: “Họ Ngô, chị thật là đáng ghét!”

”A! Thức ăn tới!” Tiêu Hà Hà đúng lúc mở miệng chuyển đề tài, Tần Trọng Hàn vẫn không lên tiếng chỉ đưa mắt nhìn.

Mặc dù thoát nhìn mặt mũi Tần Trọng Hàn là hoàn mỹ như vậy, làm cho người khác cảm thấy yêu thích nhưng khi vừa nghĩ tới anh ấy từng hôn mình, còn nổi giận không cho mình từ chức thì Tiêu Hà Hà liền cảm giác như té bào toàn thân trong nháy mắt tức đến run rẩy.

”Hai người thích lông máu vượng nha! Máu nha! Một tô máu nha! Ăn nhanh đi!” Tăng Ly nói với Tần Trọng Hàn và Tiêu Hà Hà.

Tần Trọng Hàn hơi cau mày cầm muỗng canh lên, tiếp đó múc một ít vào chén đặt ở trước mặt mình, sau đó từ từ nếm thử, cử chỉ vô cùng ưu nhã.

Ăn một bữa cơm cũng có ý giữ sĩ diện như vậy, tại sao làm chuyện khác lại không giữ sĩ diện chứ chứ? Tiêu Hà Hà nhìn thức ăn mình yêu thích, lại

không động đũa!

Rất nhanh, thức ăn đã được mang lên đầy đủ.

Tăng Ly cũng chậm chạp không động đũa, trong miệng lại nói: “Hà Hà, cô làm sao không ăn?”

”Ách! Tôi còn chưa phải là rất đói!” Tiêu Hà Hà chỉ là không muốn cùng Tần Trọng Hàn ăn một cái khay thức ăn mà thôi.

Nghe vậy, Tần Trọng Hàn trong mắt không một tia gọn sóng nhưng dâng lên một tia hài hước. ”Phải không? Không biết bụng ai đang gọi!”

Mới vừa nói một câu, đột nhiên, bụng người nào đó hết sức bất nhã phát ra “Ừ ừc “ tiếng ầm ỉ.

Tăng Ly cùng Ngô Tân Tuyên không nhịn được không tìm theo tiếng nhìn lại, đều rất kinh ngạc.

Tiêu Hà Hà mặt bỗng đỏ bừng, rất là lúng túng.

”Ăn đi! Không nên khách khí!” Ngô Tân Tuyên cười nhạt: “Làm chi muốn thua thiệt mình a, chớ học Tăng Ly, hần là sợ ăn cay!”

Ngẩng đầu quần bách nhìn lướt qua người Tần Trọng Hàn, Tiêu Hà Hà không nhịn được co quắp một phen.

”Ai sợ hạt tiêu? Tôi gần đây nóng trong người mà thôi, không dám ăn quá nhiều, bà chủ, cho một đĩa trứng chiên!” Tăng Ly đối bên ngoài hô to.

”Giả dối!” Tần Trọng Hàn phun ra hai chữ, tiếp tục ăn lông máu vụng của anh.

”Ách!” Tiêu Hà Hà chân mày nhúu chặt, quần anh nói cái gì, cầm đũa lên bắt đầu ăn, cái gì, cười nhạt, lông máu vụng là cô thích nhất, dựa vào cái gì để cho anh một người nuốt một mình?

Nhất cổ tác khí*, Tiêu Hà Hà dùng cái muỗng múc một phần rồi đặt ở mình trước mắt, bắt đầu ăn, một chút cũng không khách sáo, thật giống như đang cùng ai giận dỗi.

* NHẤT CỔ TÁC KHÍ: một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái (“Tà Truyện” Trang Công thập niên: “phụ chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt“. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

Thấy bộ dáng Hà Hà lúc này, Tăng Ly không đề nén được phát ra tiếng cười, vậy mà mặt mũi Tần Trọng Hàn bên cạnh trong giờ phút này lại như âm u ngưng tụ.

Nhất là tiếp xúc tới ánh mắt khiêu khích kia của Tiêu Hà Hà, chân mày lại là nhúu chặt, ánh mắt sắc bén bắn về phía người cười không thể ngừng là Tăng Ly.

Tăng Ly phút chốc im miệng, lúc này bà chủ mang trứng chiên lên, Tăng Ly nhìn trứng gà một cái lập tức cau mày, gương mặt đau khổ, mà Tần Trọng Hàn cùng Ngô Tân Tuyên đều nở nụ cười...

”Trời ạ, còn để cho người ta sống hay không!” Tăng Ly hét lớn, trai xinh gái đẹp ngồi ở trong quán ăn cơm đều quay lại nhìn Tăng Ly đang kêu to.

”Thế nào?” Đang vui đầu tận lực ăn, Tiêu Hà Hà mơ hồ nhìn Ngô Tân Tuyên cười một cái, nghi ngờ hỏi.

Vừa quay đầu lại thấy môi Tần Trọng Hàn cũng nhếch lên, càng thêm không hiểu.

”Không có gì, ăn cơm đi.” Ngô Tân Tuyên nín cười nói.

Tần Trọng Hàn trong nháy mắt lại khôi phục thần sắc lạnh như băng, Tiêu Hà Hà nghi ngờ nhìn về phía Ngô Tân Tuyên, lại nhìn mắt Tần Trọng Hàn.

Nhận ra được nghi ngờ trong ánh mắt cô, Tần Trọng Hàn nhúu chặt mi, đó là ánh mắt gì?

”Tăng Ly anh không có sao chứ?” Tiêu Hà Hà quan tâm hỏi.

”Hắc hắc! Không có sao! Tôi rất tốt!” Tăng Ly vừa nhìn thấy Hà Hà đang quan tâm mình, lập tức có chút ngượng ngùng.

”Vậy tại sao anh không ăn?”

”Bởi vì bên trong trứng gà cũng có hạt tiêu!” Ngô Tân Tuyên nói ra câu đáp án.

”Chị im miệng!” Tăng Ly trợn mắt nhìn người phía trước một cái: “Họ Ngô, khó trách chị đến bây giờ không ai thêm lấy, lòng quả thực thật xấu!”

Ngô Tân Tuyên mặt biến đổi, cũng không có nói gì, tiếp đó cười lên. “Đúng, tôi chính là lòng xấu như vậy!”

Tăng Ly cổ mở miệng: “Được rồi, hôm nay vì không để cho Hà Hà xem thường, cay gì tôi cũng ăn hết!”

Vừa nói, cầm đũa lên bắt đầu ăn trứng gà!

Tiêu Hà Hà thì sững sờ tròn to hai mắt, Tăng Ly cũng có thứ để sợ à?

”Khụ khụ... Cay chết tôi!” Tăng Ly chỉ ăn một miếng liền bắt đầu ho khan.

”A! Không thể thì không cần ăn!” Tiêu Hà Hà nhìn anh ta như vậy, lập tức đứng lên rót một ly nước đưa tới. “Uống nước đi!”

”Chỉ có Hà Hà tốt!” Tăng Ly nhận lấy nước uống một hớp lớn.

Tần Trọng Hàn nhìn cô quan tâm Tăng Ly như vậy trong lòng lại vô hình có chút phiền não.

”Uống chút nước nữa! Nước lạnh chữa cay!” Tiêu Hà Hà nói.

”A! Tốt hơn nhiều, tốt hơn nhiều!” Tăng Ly lắc đầu một cái, cả khuôn mặt cũng đỏ theo, chẳng qua là anh ta gào thét giống như sấm rước lấy vô số ánh mắt thăm dò trong quán.

Tiêu Hà Hà nhìn anh ta không thể ăn cay, lập tức đi ra ngoài nói với bà chủ muốn một phần thức ăn không thêm hột tiêu. “Tăng Ly, bà chủ nói xào một phần không thêm hột tiêu cho anh, anh yên tâm đi!”

”Cám ơn!” Tăng Ly đối với Tiêu Hà Hà thập phần cảm kích.

Lại lần nữa lúc trở về, ngón tay thon dài của Tần Trọng Hàn nâng ly lên, đung đưa ly trà trong tay, thấp phần u nhả mà hớp một ngụm. “Châm trà!”

”Cái gì?” Tiêu Hà Hà biết lời này là nói với cô.

”Châm trà!” Tần Trọng Hàn lại lần nữa phun ra hai chữ.

Hít thở sâu, Tiêu Hà Hà trên mặt lập tức không có biểu tình. ”Dạ!”

Lại đi tới trước mặt Tần Trọng Hàn, giúp anh châm trà, bởi vì có chút buồn bực, lúc châm trà vô tình rơi nước lên bật lửa gần tay anh ở trên bàn.

”Đáng chết!” Tần Trọng Hàn đột nhiên như gào lên một tiếng, chột đẩy Tiêu Hà Hà một cái.

”A!” Bị kinh sợ Tiêu Hà Hà tay run rẩy, bình trà lập tức rơi hoàn toàn lên trên bật lửa.

Tần Trọng Hàn vội vàng đi nhặt bật lửa, nước trà nóng bỏng bắn lên tay anh, nhưng mà anh căn bản không để ý chỉ cầm bảo bối bật lửa lên rồi dung âu phục đất giá của mình lau chùi, cho đến khi khô ráo hẳn, vội vàng mở ra nhưng lại không lên lửa nữa.

”Thật xin lỗi! Thật xin lỗi, tổng giám đốc! Tay ngài có sao không?” Tiêu Hà Hà lo lắng nói.

”Đáng chết! Ai bảo cô vô ý như vậy!” Tần Trọng Hàn mang một đôi mắt đang phun lửa, lại hét lớn, đứng lên, ánh mắt như chim ưng khóa khuôn mặt nhỏ nhắn lại, Tiêu Hà Hà bị sợ tái nhợt.

Gương mặt tuần mỳ mê hồn người giờ tất cả đều là tức giận, để cho người quanh mình không dám phát ra bất kỳ âm thanh gì. Ngay cả hô hấp cũng phải dè dặt.

Tiêu Hà Hà ngạc nhiên, có chút ủy khuất, bị anh hét như vậy làm hốc mắt cô cũng đỏ lên.

”Hàn! Cậu làm Hà Hà sợ!” Tăng Ly cũng sững sốt một chút, thấy trong tay anh là bật lửa, lập tức không có lên tiếng.

Tiêu Hà Hà mặt đầy kinh ngạc thấy mặt Tần Trọng Hàn đầy vẻ chán ghét, lúc này anh tựa như một ác ma. Tay anh bị nước trà nóng đỏ bừng cũng không quan tâm đến, anh chỉ xem cái bảo bối bật lửa kia giống như sinh mạng.

Mắt cô trong suốt dần dần ngập nước mắt, há miệng một cái lại không nói ra một chữ, môi bị cắn nát đau không chịu nổi, cô thật không phải cố ý, bắt quá cô có thể biết cảm nhận của anh, cái bật lửa kia nhất định rất quan trọng đối với anh.

Tần Trọng Hàn ánh mắt lạnh lùng như đao nhọn, âm thanh trầm thấp giống như là muốn thức tỉnh sợ hãi của cô, lạnh như băng vang lên, ẩn chứa sâu nặng thanh âm nguy hiểm: “Cô thật rất đáng chết.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Bảo Bối Như Mạng Sống

Edit: DinhHa.

Beta: Tiểu Mẫn.

Tiêu Hà Hà hoảng sợ lui về phía sau, hai tròng mắt tròn lên nhìn cô cất giấu ngọn lửa sâu trong con ngươi màu đen đủ để đã thương người chăm chú nhìn cô: “Cút “

”Tần tổng, Hà Hà là khách của tôi!” Ngô Tân Tuyên vào lúc này lên tiếng: “Vì một cái bật lửa của ngài sao?”

”Cậu cũng cút!” Tần Trọng Hàn quát lạnh một tiếng.

”Hàn!” Tăng Ly lại kêu.

”Tất cả các người đều cút!” Tần Trọng Hàn chán nản ngồi xuống.

”Thật xin lỗi!” Tiêu Hà Hà biết cái bật lửa nhất định đối với anh rất quan trọng, anh vì cứu bật lửa lại không để ý tay mình, cô thật rất đáng chết!

Tăng Ly ánh mắt ngẩn ra, vội vàng nói: “Phong độ, phong độ, Hàn, phong độ của cậu đâu?”

Tần Trọng Hàn không nói thêm gì nữa nhưng mà mặt đã đen đến mức khiến cho tất cả mọi người đều không dám nói nữa.

Một bữa cơm để chuyện bật lửa này làm cho mọi người cũng bị mất khẩu vị.

Tiêu Hà Hà cảm văn kiện đưa lên, hướng về phía Tần Trọng Hàn cúi thấp người: “Tổng giám đốc, thật xin lỗi, tôi sẽ bồi thường cái bật lửa cho ngài!”

Nói xong câu này, Tiêu Hà Hà thật nhanh chạy ra ngoài, về mặt tái nhợt làm cho người ta đau lòng.

”Hà Hà!” Ngô Tân Tuyên tròn mắt nhìn Tần Trọng Hàn một cái cũng đuổi theo.

”Hàn! Phản ứng của cậu quá đáng!” Tăng Ly thở dài: “Cũ không đi, mới không đến! Nên là lúc quên!”

”Hà Hà! Cô chờ một chút!” Ngô Tân Tuyên đuổi kịp Tiêu Hà Hà. “Cô không có sao chứ?”

Vành mắt Tiêu Hà Hà đã hồng hồng. “Là tôi vô tình phá hủy bật lửa của tổng giám đốc, tôi biết cái bật lửa đối với anh ấy nhất định rất quan trọng! Tôi có thể hiểu được!”

Lần này, Tiêu Hà Hà không có tức giận, ngược lại rất áy náy.

”Hà hà, chớ để ở trong lòng!” Ngô Tân Tuyên vỗ vỗ bả vai cô.

”Chị Ngô, cảm ơn chị, chị giúp em nói với tổng giám đốc, em thật không phải cố ý!” Tiêu Hà Hà cắn cắn môi, khó sở cười một tiếng. “Em biết cảm giác mất đi đồ mình quý giá nhất!”

”Mề Cách, thật xin lỗi!” Tiêu Hà Hà rất xin lỗi nói: “Lần trước đem quần áo của chị làm hư, lần này còn hỏi chị mượn tiền!”

”Em còn khách sáo với chị? Chúng ta không phải chị em tốt sao?” Mề Cách mở miệng: “Em chắc sẽ đi mua cái bật lửa đắt tiền như vậy để bồi thường cho ông chủ sao?”

”Không còn cách nào, em vô tình làm hư đồ của người ta mà!” Tiêu Hà Hà thở dài.

”Ai! Được rồi! Chúng ta đi mua!” Mề Cách chỉ cảm thấy vật kia quá mắc “Tốn chừng mấy vạn mua một cái bật lửa mắc như vậy, đền nổi sao?”

”Đắt đi nữa cũng không sánh bằng vật quan trọng trong tay người ta!” Tiêu Hà Hà thở dài nói. “Chỉ sợ tốn hết mấy tháng cũng không có tiền trả!”

”Đừng nói đến tiền! haiz!”

Tiêu Hà Hà rút cuộc mua một cái bật lửa S. T. Dupont, đều là màu bạc, ông chủ nói giá thị trường là 5 vạn, Mề Cách tìm người quen, 3 vạn liền mua được.

Ngày thứ hai.

Tiêu Hà Hà thấp thỏm cầm túi đựng cái hộp tuyệt đẹp đi tới phòng làm việc của Tần Trọng Hàn, được cho phép liền chậm chạp tiến vào.

Tiêu Hà Hà đem cái hộp để lên bàn, bất an cúi đầu nói: “Tổng giám đốc, cái này, cái này là tôi bồi cho ngài! Ngày hôm qua là tôi không đúng!”

Tần Trọng Hàn nheo lại trông mắt, đem gương mặt mờ mịt luống cuống của cô khóa chặt đáy mắt nhưng không nói một lời.

Tiêu Hà Hà cắn môi, thấy anh không nói lời nào, lại nói: “Tôi biết bị người khác phá hư đồ mình yêu mến nhất tâm tình sẽ rất khổ sở, tôi cũng biết cái bát lửa này không phải là cái ban đầu, tôi thật xin lỗi, thật thật xin lỗi!”

Anh vẫn không nói lời nào nhưng mà ánh mắt nguy hiểm làm cho người khác cảm giác được rợn cả tóc gáy. Tiêu Hà Hà cẩn thận ngước mắt lên nhìn anh, lúc tiếp xúc tới tầm mắt anh lập tức lại rũ xuống.

Tần Trọng Hàn im lặng không lên tiếng, nhìn cô chăm chăm thật lâu, ánh mắt như chim ưng sắc bén, dò xét cô gái nhỏ trước mắt, cô cho là bồi thường liền xóa bỏ sao?

Thấy anh còn chưa lên tiếng, Tiêu Hà Hà có chút không nhịn được rồi: “Tổng giám đốc, tôi sai rồi!”

“Đi ra ngoài!” Anh đột nhiên mở miệng.

“Hắc...c!” Chợt giương mắt, tầm mắt đang đối diện với một đôi mắt lạnh lùng nhưng lại mang chút hứng thú, trong nháy mắt biểu tình sùng sờ.

“Đề đồ xuống, đi ra ngoài, cô biết?”

“Hắc...c!” Tiêu Hà Hà vừa nghe anh đã chấp nhận, trong lòng áy náy lập tức đã vui vẻ, nhanh chóng gật đầu: “Vâng tổng giám đốc, tôi lập tức đi ra ngoài làm việc!”

Tựa như nhận được ân xá vậy, Tiêu Hà Hà lập tức tung tăng khỏi phòng làm việc tổng giám đốc.

Mà Tần Trọng Hàn nhìn cái hộp trên bàn, ánh mắt thâm thúy hip lại, gờ tay lên đem cái hộp kia ném vào trong ngăn kéo, lại bắt đầu phê duyệt văn kiện.

Ăn xong cơm tối, Tiêu Hà Hà đang thu gom chén đĩa. “Thịnh Thịnh, con ở nhà ngủ sớm một chút được không?”

“Mama, mẹ không nên đi làm việc, Thịnh Thịnh có thể nuôi mẹ!” Thịnh Thịnh xoắn xít khuôn mặt nhỏ nhắn như một tờ giấy “Buổi tối đi ra ngoài làm việc sẽ rất mệt mỏi! Gặp phải tên háo sắc làm thế nào?”

“Con trai ngốc, không đi làm việc mẹ trả tiền cho đi Mễ Cách như thế nào chứ?”

“Nhưng mà...”

“Ngoan! Ở nhà nghe lời, xem xong phim hoạt hình liền ngủ, mẹ sẽ rất mau trở về!” Tiêu Hà Hà hôn lên má của con trai, mới đi về phòng ngủ thay quần áo, quần jeans, áo thun! Sau đó cầm một cái cặp đi ra cửa.

Bắt Dạ Thành.

Đường phố một góc vô cùng náo nhiệt, mờ mịt dưới đèn đường, một cô gái đáng người mảnh khảnh buộc tóc đuôi ngựa đang ở đó rao hàng.

“Mại đồ! Các vật phẩm trang sức hình thú cá tính, có cần gì?”

Bên cạnh trên cái rương còn để một cái tờ giấy, trên đó viết: Quà nhỏ, biện pháp tình nguyện thời thượng cá tính.

Vậy xem đa số là các cặp tình nhân trai gái, thoải mái cầm lên mấy cái, đưa tiền, trẻ tuổi trai gái đối đáp mấy lần, cười mập mờ, sau đó hai người tay tay trong tay nhanh chóng biến mất ở trong bóng đêm.

Cô gái bán “biện pháp” chính là Tiêu Hà Hà, cô thành thạo kêu: “Đồ dùng tình dục, cá tính thời thượng, vì an toàn cùng sức khỏe của mọi người, mời nhìn một chút đi!”

Dần dần người nhiều hơn, đa số là các đôi học sinh yêu nhau, thấy bên trong hộp giấy của cô gái đều rất tò mò.

Trong hộp giấy nơi nơi tràn ngập màu hồng màu đỏ chói mắt, biện pháp phòng ngừa các loại mối lạ, cô gái vừa thấy người nhiều hơn, dứt khoát bày một tấm nylon vải trên mặt đất, áo mưa rực rỡ muôn màu lộ hết xinh đẹp, làm cho người ta bất giác mặt đỏ tai hồng.

Đổi mất toàn bộ trên sạp nhỏ, toàn bộ đồ trang sức đều do áo mưa cái trang mà thành, biện pháp hữu dụng làm đồ trang sức điện thoại di động, cảm ứng khí, kẹo que, bình an phù, gương vân vân, còn có khoảng thời gian trước bị internet tranh cãi rất nóng “vòng tai biện pháp”, nhiều loại vật phẩm khiến cho người hoa cả mắt.

“Nhìn một chút đi! Rất nhiều vật phẩm!” Tiêu Hà Hà nghiêm túc giải thích.

“Bà chủ, chúng tôi lấy cái này!”

“Cái này cũng lấy! Bà chủ có hiệu quả hay không, nếu không sẽ đến phá bà nha?” Không biết người nào trêu chọc hỏi một câu.

Tiêu Hà Hà mặt đỏ lên, tiếp đó lại bỏ ngượng ngùng nói: “Sẽ không phá nha, cái này có ký hiệu phòng già, nhà máy chân chính sản xuất bảo đảm chất lượng!”

”Bà chủ, bà có dùng qua không?” Lại một chàng trai thối tiếng huyết sáo.

Tiêu Hà Hà ánh mắt nhanh như chớp chuyển một cái, lóe một tia hồ ly gian xảo: “Người bạn học này, chị ngươi là lão thái bà, làm sao có thể chưa dùng qua, yên tâm đi, rất dễ xài nha!”

”Hắc...c! Không nhìn ra bà chủ rất còi mỡ nha!”

”Không còi mỡ sao bán vật này? Em trai, cậu có mua hay không? Không mua chớ ảnh hưởng chị làm ăn?” Tựa hồ đã thấy nhiều loại cảnh tượng này, Tiêu Hà Hà tự trấn tĩnh.

”Ha ha ha...”

”Được! Chúng ta mua!” Lại có người mua.

Tiêu Hà Hà bận bịu thu tiền thối tiền, chỉ chốc lát sau, trong rương đồ mua đã hết hơn phân nửa.

Mà lúc này, đột nhiên một cổ hơi thở chèn ép bay tới, người vây xem trong nháy mắt thuận lợi nghiêng đầu, hướng phía sau lưng nhìn lại.

Trên mặt cô gái lại lóe vẻ hưng phấn. “Nha! Anh đẹp trai! Thật là đẹp trai!”

“...” Tiêu Hà Hà có chút khó hiểu, bỗng nhiên cảm thấy phía trước có loại cảm giác bị áp bách mãnh liệt.

Tiêu Hà Hà ngẩng đầu lên, ánh mắt ở trong khoảnh khắc chạm đến người đang đi tới, trong lòng nhất thời ngẩn ra.

Không khí cũng động lại, vốn là đám người huyền não đột nhiên trầm tĩnh lại, không có một người mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Năm Trăm Nghìn

Edit: DinhHa.

Beta: Tiểu Mẫn.

Tất cả mọi người nín thở, cho tới bây giờ chưa thấy qua loại đàn ông mặc âu phục sẽ xuất hiện ở Bất Dạ Thành, mà người đàn ông này không biết dùng từ gì để hình dung, chỉ thấy đàn ông kia tuấn mỹ giống như một vị thần, trông mắt hẹp dài trong lúc lơ đãng quét qua một điểm nào đó, giống như dưới bầu trời đêm đen nhánh, ánh mắt hồ ly giống vậy quý dị, sự rùng mình ẩn chứa không nói ra được, để cho người khác nhất thời cả người run rẩy.

Môi mím chặt, ánh mắt hơi rũ xuống nhưng mà nhưng trong lúc lơ đãng khiến cho người khác nảy sinh cảm giác lạnh lẽo, tựa như như con báo đang phong tỏa con mồi, lộ ra kia lau về mặt tự phụ.

Sau đó, người ấy xuyên qua đám đông, hướng Tiêu Hà Hà đi tới.

Tiêu Hà Hà sửng sốt một chút, ngay sau đó bắt đầu thu dọn đồ đạc thật nhanh, đang muốn cầm một vại nylon trước mặt cách đó không xa lên bao trùm vào, không ngờ đập vào mi mắt là một đôi giày da sáng bóng, cho dù ở trong bóng đêm, giày da kia cũng lau đến khi sạch bóng.

Ngẩng đầu, nhìn thấy ngực rộng người nào đó.

Từ từ ngẩng cao lên, tầm mắt hướng lên trên biến đổi. Rốt cuộc, đôi mắt kia là một đôi mắt ma mị lạnh như băng nhưng mang nghi ngờ cùng không hiểu.

”Tiên sinh, ngài đập phải đồ của tôi! Cái này là sản phẩm mới loại 1, chín mươi chín nghìn, ngài đưa tiền đi!” Tiêu Hà Hà tinh táo đưa tay ra.

”Cô nghèo nên điên rồi sao?” Mở miệng lời vẫn là tự phụ như vậy.

Không cần hỏi, vị này dĩ nhiên là tổng giám đốc Tàn Trọng Hàn Tàn.

”Đúng vậy, tôi nghèo đến điên rồi, nghèo đến điên rồi mới ra đến bán áo mưa an toàn, tiên sinh, đưa tiền, chín mươi chín nghìn!” Tiếp tục giờ tay ở trước mặt anh.

Tầm mắt quét qua lòng bàn tay cô, thấy mấy nốt chai liền cau mày, một đôi mắt như chim ưng đoạt hồn, hội tụ không biết tên sức mạnh.

Cô còn đang chờ đợi!

Những người bên cạnh đều ở đây xem náo nhiệt.

Mà quanh Tần Trọng Hàn, tựa như có một luồng khí mãnh liệt, làm tất cả mọi người đều không dám lên tiếng, chẳng qua là nhìn hai người họ.

“Những thứ này đều mua, một triệu có đủ hay không?” Anh lạnh giọng hỏi.

Tiêu Hà Hà liếc nhìn trên đất còn sót lại không nhiều hàng hóa, lắc đầu: “Không cần nhiều như vậy, còn dư lại những thứ này, năm trăm là đủ rồi, tiền sinh ngài chắc chắn ngài muốn hết?”

“Cùng tôi đi!” Đột nhiên đưa tay ra giữ tay cô.

“Không muốn!” Tiêu Hà Hà không nghĩ tới sẽ gặp Tần Trọng Hàn, loại người thường tới Bất Dạ Thành làm sao lại có anh? Dù sao đây là lúc tan việc, anh không thể xen vào hoạt động cá nhân của cô.

Không cho cự tuyệt, bàn tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, trực tiếp lôi cô đi tới xe.

“Anh buông tôi ra!” Tiêu Hà Hà thét chói tai, cô không phải là hàng hóa, tối nay làm không công sao? Một buổi tối bán mấy trăm ngàn, anh lại để cho cô tổn thất nhiều như vậy!

Tiêu Hà Hà chỉ như vậy bị anh lôi vào trong xe, trực tiếp nhét vào rồi đóng cửa, sau đó đi vòng qua lên xe, lái xe! Động tác vô cùng dứt khoát!

Tiêu Hà Hà muốn mở ra cửa xe, phát hiện đã khóa lại, cô tức giận trợn mắt nhìn gò má anh tuấn.

Anh điên rồi sao? Anh nhất định là có bệnh! Chuyện cô ở mua bán liên quan gì đến anh?

Tần Trọng Hàn cảm nhận được ánh mắt cô nóng bỏng, nhưng một mực làm như không thấy. Chờ xe ra khỏi Bất Dạ Thành, đi tới một nơi tương đối đường mòn an tĩnh.

Cô hận trợn mắt nhìn anh, âm ỉ nói: “Tiền sinh, bây giờ là lúc tan việc, ngài không có quyền can thiệp cuộc sống riêng của tôi, ảnh hưởng tôi kiếm tiền!”

“Cô muốn bao nhiêu tiền?” Anh thật là mở rộng tầm mắt, thư kí anh Tần Trọng Hà lại sẽ dùng thời gian tan việc đi bán bao cao su, đáng chết, nếu truyền đi nhất định sẽ nói Tần thị ngược đãi nhân viên, phát tiền lương không đủ!

“Nói đi, cô thiếu bao nhiêu tiền?”

“Tôi...” Cô đối mặt anh phát hiện mình nghèo, nửa ngày sau cô trợn mắt nhìn anh nói: “Cái này không liên quan đến anh!”

“Cô là nhân viên tôi, sổ tay nhân viên điều thứ hai mươi lăm viết rõ ràng, không cho phép sau khi tan việc đi làm thêm!” Tần Trọng thanh âm giá rét nói.

“Không phải như vậy, viết là không cho phép làm cùng với công việc tương tự đi làm thêm!”

“Vậy bây giờ liền cộng thêm điều này, không cho phép đi làm thêm! Cái gì cũng không cho!”

Tiêu Hà Hà nhú lông mày, nhìn người đàn ông trước mắt có chút lãnh khốc. Người đàn ông này, anh rút cuộc muốn làm gì? “Được rồi! Vậy cũng phải từ ngày mai trở đi, tiền sinh, ngài để cho tôi tổn thất năm trăm nghìn, bây giờ mời ngài bồi thường tổn thất cho tôi!”

“Cô chắc chắn năm trăm đủ?”

“Ngài chỉ cần đưa tiền tổn thất cho tôi!” Tiêu Hà Hà trấn định tiến lên đón nhận ánh mắt anh, chưa từng xen lẫn một tia một nào khiếp đảm.

Tần Trọng Hàn chạm vào túi một cái, lại phát hiện không có tiền. Tiện tay cầm ra chi phiếu, là tờ ký tên. “Một triệu, có đủ hay không?”

Tiêu Hà Hà nhìn chi phiếu trước mắt, bị kinh ngạc, một loại cảm giác bị làm nhục xông lên đầu: “Ngài bây giờ thiếu tôi năm trăm nghìn, một triệu cho dù rất nhiều, nhưng ngài không nợ tôi!”

Tần Trọng Hàn nhìn chằm chằm ánh mắt cô, phát hiện trong mắt cô có nước mắt quật cường đang lấp lánh, đột nhiên không tự chủ nhếch môi mỉm cười.

“Mở cửa!” Tiêu Hà Hà cảm thấy mình bị anh sỉ nhục đến sắp khóc, như vậy thật khiến cô nhớ lại buổi tối năm cô mười bảy tuổi...

Tần Trọng Hàn nhìn cô bằng một gương mặt không cảm xúc, yên lặng nhưng lại chuyên chú nhìn cô thật lâu, cuối cùng mới nghiêm nghị quát lên: “Nói, tại sao đi bán cái này!”

“Mở cửa, tôi muốn xuống!” Cô lạnh giọng nói, vẫn còn ở trong bong tối nên không nghĩ người ở trước mặt đang khóc!

”Cô rất thiếu tiền sao?” Tần Trọng Hàn ánh mắt sáng quắc thu khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của cô lại, trầm giọng hỏi.

Này!

Câu này chọc giận đến Tiêu Hà Hà, cô đột nhiên quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ xe, khàn giọng quát:

”Anh cho là thế gian ai cũng đều xem anh là tổng giám đốc họ Tần cao cao tại thượng sao? Sinh ra đã ngâm thìa vàng, ngay từ đầu đã được định sẵn sẽ giàu sang phú quý? Anh lại không biết khổ sở và bị bắt đắ dĩ? Anh biết cái gì? Anh không hiểu! Tôi thiếu tiền, tôi là thiếu tiền đấy thì sao? A? Bản thân tôi kiếm cũng không được sao? Tôi trêu chọc anh, chọc giận anh sao? Anh lấy một triệu để sĩ nhục tôi như vậy? Anh có tiền phải không? Anh có tiền thì nên giúp đỡ những người tỵ nạn Phi Châu, đi làm từ thiện thì tốt hơn việc anh giả bộ làm đại gia với tôi ở nơi này?”

Anh kinh ngạc!

Không nghĩ tới cô nhìn bề ngoài như một tiểu nha đầu trung thực sẽ có lúc bộc phát hung hăng như vậy!

Tại sao cô muốn kiếm tiền trả nợ khó khăn như vậy chứ? Tại sao cô muốn ủy khuất chính mình, ở trong phòng làm việc tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, tan việc còn phải xem sắc mặt anh sao?

”Mở cửa!” cô quay mặt qua chỗ khác không nhìn anh, lại lần nữa hét lớn.

Tần Trọng Hàn nhìn mặt cô quật cường, tức giận nói: “Phụ nữ ngu xuẩn!”

”Đừng vậy! Tôi là ngu xuẩn, tôi vẫn luôn rất ngu xuẩn!” Dứt khoát hết to, nếu như không ngu xuẩn cô cũng sẽ không đi ký cái hợp đồng mang thay hộ kia, nếu như không có chuyện đó cô cũng sẽ không đau khổ suốt nhiều năm liền như vậy, không biết người thân duy nhất của mình đang ở phương nào? “Gặp vận may mới được Tần thị vừa ý cho làm thư ký của anh, tôi ngu xuẩn như vậy, anh làm sao lại không để cho tôi từ chức?”

”Nếu như cô thiếu tiền, có thể đến công ty mượn, dẫu sao cô cũng đã là nhân viên của công ty! Không nên ở chỗ này nổi con!” Anh tuyên cô do tài năng thì không phải rồi! Phải biết bao nhiêu phụ nữ muốn làm thư ký Tần Trọng Hàn này chứ?

”Tôi muốn xuống xe!” Cô biết nói nhiều với anh cũng không có ích gì.

Tần Trọng Hàn tức giận chuyển mắt nhìn qua nước mắt loang lổ trên gương mặt cô, thật là không thể chịu đựng: “Nói địa chỉ nhà của cô, tôi đưa cô về!”

”Không cần anh! Đưa đây!”

”Cái gì?”

”Năm trăm nghìn!”

”Tôi không có!”

”Anh phải bồi thường!” Cô cố chấp nói, lau qua loa nước mắt.

”Ngày mai đi làm sẽ đưa cô!” Anh cuối cùng cũng mở cửa xe.

Tiêu Hà Hà đẩy cửa ra: “Được! Tần tổng nhớ kĩ, anh thiếu tôi năm trăm nghìn!”

”Phụ nữ đáng chết, một triệu không muốn cứ phải là giá năm trăm!”

”Tôi chính là muốn giá năm trăm, đây là tôi nên có được, tôi yên tâm thoải mái, đừng tưởng rằng tất cả mọi người đều như anh, không ăn lương thực người cũng lớn lên!” Nói mĩa mai xong, Tiêu Hà Hà xuống xe sải bước rời đi.

Tần Trọng Hàn kinh ngạc, anh làm sao không ăn lương thực người?

Tiêu Hà Hà đi rất nhanh, tựa như là đang trốn thoát vậy, thật nhanh chạy khỏi xe Tần Trọng Hàn, hướng Bất Dạ Thành chạy đi, cô không biết những thứ hàng hóa kia có còn không, người ta có cho cô lấy đi hay không!

Tần Trọng Hàn nhìn lại bên kia, cũng xuống xe rồi đi theo.

Khá tốt! Đồ vẫn còn!

Tiêu Hà Hà hít thở sâu, lại bắt đầu tiếng rao hàng.

Xa xa trong bóng tối Tần Trọng Hàn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường, rốt cuộc không nhịn được cầm hộp thuốc ra, châm một điếu đứng ở trong bóng tối bắt đầu hút...

”Mama, làm ăn không khá sao?” Thịnh Thịnh thấy Tiêu Hà Hà gương mặt lạnh lùng trở về, lập tức lo lắng hỏi.

“Thịnh Thịnh, tại sao con còn chưa ngủ?” Tiêu Hà Hà liếc nhìn trên tường, kim giờ đã chỉ mười hai giờ mà trong phòng khách máy vi tính còn mở. “Thịnh Thịnh, con lại chơi game?”

“Mama, con muốn chơi game nhanh nhanh một chút, như vậy bán ra sẽ có tiền nhiều, mẹ cũng không cần đi làm thêm buổi tối!” Thịnh Thịnh chu mỏ, đi tới một bên máy rút một ly nước giúp Tiêu Hà Hà.

Nhìn con trai ngoan ngoãn như vậy, Tiêu Hà Hà trong lòng ấm áp, vừa thỏa mãn lại chưa xót. “Thịnh Thịnh, mẹ là người lớn, mẹ có thể nuôi Thịnh Thịnh!”

“Nhưng mà Thịnh Thịnh là đàn ông, đàn ông nuôi phụ nữ mới là lẽ phải!”

“Con không phải đàn ông, con là bé trai!”

“Sớm muộn đều sẽ thành đàn ông!” Thịnh Thịnh vỗ ngực một cái, hạ ánh mắt. “Mama, mẹ nhất định là mệt mỏi rồi, con đắp bốp cho mẹ một chút nha...”

“Mẹ có con thì có khổ hay mệt mỏi đi nữa đều cảm thấy đáng giá...”

Rạng sáng là thời điểm công nhân bảo vệ môi trường quét dọn vệ sinh, ở một trong góc u ám quét một đồng tàn thuốc...

Tần Trọng Hàn chưa có đi làm, không biết tại sao?

Sáng sớm bầu không khí có chút ngột ngạt, Tiêu Hà Hà cầm đầu sữa sang lại văn kiện, liên quan tới dự án hợp tác WVL đã bàn bạc xong hết rồi, chỉ chờ Tần Trọng Hàn ký duyệt.

Điện thoại reo, Tiêu Hà Hà nghe điện thoại.

“Hà Hà, chị là Ngô Tân Tuyên, hợp tác đưa cho Tần Trọng Hàn xem sao rồi?”

“Còn chưa có! Tổng giám đốc không có đi làm!”

“Mau sớm cho cậu ấy xem, cần phải sửa đổi thêm, chúng ta sẽ bàn bạc lần nữa!”

“Được!”

Đặt điện thoại, Tiêu Hà Hà ngẩng đầu nhìn trong phòng làm việc Hương Tĩnh một chút. “Hương Tĩnh, tổng giám đốc sao còn chưa tới làm?”

“Nghe nói anh ấy đã rời khỏi nhà, thư kí Cao nói hết tất cả mọi việc do Tăng Ly thay mặt làm!” Hương Tĩnh tin tức xưa nay rất nhạy: “Hà Hà, nghe nói tổng giám đốc lần này dẫn bạn gái Cao Tư Kỳ lần trước đi, cô nghe nói không?”

“Cao Tư Kỳ?” Tiêu Hà Hà cảm thấy tên này rất quen thuộc.

“Đúng vậy, chính là cái xe model, nghe nói ở cùng tổng giám đốc một thời gian những vẫn còn là xử nữ! Tổng giám đốc chỉ thích xử nữ, bắt quá có tin tức nhỏ nhỏ nói, Cao Tư Kỳ là đi vớ để thành xử nữ, công nghệ cao nha!”

“Hắc...c! Tôi đi tìm Tăng Ly để đưa dự án!” Tiêu Hà Hà cười cười, nhưng trong lòng kỳ quái, Hương Tĩnh làm sao biết nhiều như vậy, ngay cả chuyện riêng tư đều biết.

“Hà Hà than yêu, cô vào đây là làm gì?” Còn chưa đi đến cửa phòng làm việc đã đụng phải Tăng Ly.

“Tăng Ly, là liên quan tới dự án hợp tác WVL, tổng giám đốc không có ở đây, chị Ngô lại thúc giục, anh xem qua một chút đi!” Tiêu Hà Hà giải thích.

“Ừ! Vào đi!” Tăng Ly mở cửa đi vào, nhanh chóng nhìn tài liệu, mặc dù đọc nhanh như gió nhưng nghiêm túc vô cùng, so với bộ dáng phát phơ đáng hoàn toàn trái ngược.

“Ừ! Xem xong!” Tăng Ly ngẩng đầu lên. “Hà Hà, tôi hỏi cô, lần này show catwalk phí tổn là bao nhiêu?”

Tiêu Hà Hà mơ hồ, cô căn bản không hiểu! “Tôi không biết! Tôi còn không có coi mà!”

“Kế hoạch của cô không sai, hội trường show catwalk cư nhiên lựa chọn quảng trường ngoài trời rất có ý tưởng, tuy nhiên nó không có tính toán ra phí tổn, đây là sai lầm của cô. Không có dự tính phí tổn nếu bị tổng giám đốc biết thì cô sẽ bị mắng đấy!” Tăng Ly nói xong nở nụ cười: “Bất quá lòng anh trai thiện lương là một người tốt, sẽ không cáo trạng điểm sai lầm này!”

Tiêu Hà Hà âm thầm toát mồ hôi lạnh cả người. “Tăng Ly, năm triệu đô la giá vốn có quá cao hay không?”

“Hà Hà, cô có biết hiện giờ mỗi bộ trang phục show catwalk đều là của các nhà thiết kế trong công ty lớn, muốn trở hết tài năng của hàng năm hàng vạn trang phục, năm trăm triệu đô la còn chưa tính là quá đắt nhưng không phải công ty nào cũng đều có thực lực. Được rồi. Cụ thể phí tổn ít nhiều cần xem lại rồi báo sau!” Tăng Ly không có phủ nhận nhưng lại giao ra vấn đề nan giải, Tiêu Hà Hà hiểu rõ công việc của anh ta nên nghiêm khắc cũng là bình thường khác hẳn mặt ngoài cả lờ phất phơ.

Đối với Tăng Ly, cô cũng coi là có hiểu biết mới. “Tôi sẽ bắt chước show catwalk hiện tại trong nước rồi dự tính ra hợp lý, Tăng Ly, cảm ơn anh!”

Ít nhất hôm nay, cô học một lần nói ra vấn đề nhưng lại không trả lời, mà vút cho cấp dưới, xem ra có thể ngồi lên vị trí quản lý thì thật sự là thiên tài rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Cô Tới Đón Máy Bay

Edit: DinhHa + Tiểu Mẫn.

Beta: Tiểu Mẫn.

Tần Trọng Hàn ba ngày không đi làm, Tiêu Hà Hà không cần rót coffee cho anh, nhưng mà nghĩ đến đêm đó cô hết với tổng giám đốc, sau cùng cũng có chút không yên.

Ngắm lại hoàn toàn không quan trọng, không phải là chín mươi chín ngàn sao? Cô từ nơi này kiếm không ra kia chín đồng chín? Cô thật sự là quá xúc động rồi!

Bởi vì Tần Trọng Hàn không có ở đây, tiếp đãi khách chính là công việc của Tăng Ly.

Tiêu Hà Hà cùng Tăng Ly đi đến đại sảnh công ty, tiếp một vị quản lý tiêu thụ, nhìn thấy Tăng Ly vội vàng chào đón, Tăng Ly tựa hồ nhìn người này có chút quen mắt, đoán chừng là một vị quản lý quan trọng nào đó, cũng không nhớ ra được đối phương là người nào, anh ta nhanh chóng mỉm cười nghiêng đầu ở bên tai thấp giọng hỏi Hà Hà: “Biết được người này là người nào sao?”

“Điện thoại hẹn trước khi đó viết chính là quản lý tiêu thụ khu Bắc, Lâm Thanh Nhạc!”

Tăng Ly bước đến hai ba bước, vươn tay phải ra, vui vẻ bắt lấy tay Lâm Thanh Nhạc, tay trái đồng thời vỗ bờ vai của anh ta, giống như ánh mặt trời Hawaii nhiệt tình nói: “Lâm giám đốc, gần đây khỏe không?”

Lâm Thanh Nhạc nhìn thấy Tăng Ly nhớ rõ chính mình liền cực kì cao hứng, còn chưa nói mặt liền cười đến giống như đóa hoa hướng dương nở rộ: “Tăng Ly, đã lâu không gặp!”

Tiêu Hà Hà đứng ở một bên nhìn, trong lòng thầm vui vẻ còn không dám biểu lộ ra, chỉ là cười tí mắt mà không ra tiếng, Tăng Ly giả như thật, quá mức nhiệt tình.

Mãi đến Lâm Thanh Nhạc rời đi, Tăng Ly quay lại nhìn Tiêu Hà Hà. “Thấy không, nhìn thấy người không quen cũng cần phải nhiệt tình như thế, đơn đặt hàng làm xong chưa?!”

Tiêu Hà Hà gật gật đầu, từ trong thâm tâm mà bội phục.

“Đi thôi, bữa tối mời cô được không?”

“Cảm ơn Tăng Ly, buổi tối tôi có việc!” Tiêu Hà Hà cười từ chối, cô buổi tối muốn đón Thịnh Thịnh, còn muốn đi bán hàng hóa làm sao có thời gian đi ăn cơm!

“Được rồi! Vậy tối mai?” Tăng Ly lại hỏi, như không muốn bỏ qua.

“Tăng Ly, mỗi buổi tối tôi đều không có đi được!”

“Vậy thì ngày mai giữa trưa, như thế nào?”

“Hắc...c!” Tiêu Hà Hà thấy anh như vậy thật sự bất đắc dĩ thở dài. “Tăng Ly, tôi còn có việc đi trước!”

“Hà Hà, ăn một bữa cơm thì sao vậy? Cũng không phải lên núi đao xuống biển lửa.” Tăng Ly thật sự không rõ vì cái gì anh dung chiêu dụ dằng với con gái này trên người Tiêu Hà Hà lại không được.

“Hà Hà, tổng giám đốc nói sáu giờ ba mươi máy bay sẽ hạ cánh, kêu cô tự mình đi đón máy bay, thuận tiện báo cáo tình hình dự án hợp tác gần đây tiến triển thế nào!” Thư kí Cao lúc tan việc liền đến nói cho Tiêu Hà Hà.

Tiêu Hà Hà nhú mi, mắt nhìn đồng hồ đã năm giờ năm mươi, nói cách khác cô chỉ còn có bốn mươi phút, bắt buộc phải ở trong khoảng thời gian này chạy tới sân bay, vội vàng cầm điện thoại lên gọi Mễ Cách, sau đó cầm túi xách rời khỏi.

Hương Tinh có vẻ đắm chiều nhìn bóng lưng Tiêu Hà Hà, lăm bằm một câu. “Thư kí Cao, tôi như thế nào cảm thấy... Tổng giám đốc hình như là đặc biệt để cho Hà Hà đi đó, chẳng lẽ giữa bọn họ thật sự có quan hệ đặc biệt gì?”

”Không có khả năng!” An Xuyên phản bác.

”Tổng giám đốc dần theo Cao Tư Kỳ đi công tác, Tiêu Hà Hà quê mùa như vậy, tổng giám đốc làm sao có thể thích?”

Thứ bảy chủ nhật trôi qua đều rất tốt, không có điện thoại quấy rầy.

Thứ hai.

Tiêu Hà Hà vào công ty, có chút không yên, dù sao ngày đó cô không đi đón tổng giám đốc, không biết anh có tức giận hay không.

”Hà Hà thân yêu, ngây ngốc gì thế?” Tăng Ly lớn giọng lại nhẹ nhàng.

”Tăng Ly, buổi sang vui vẻ!” Tiêu Hà Hà khách sáo chào hỏi, tầm mắt liếc phía sau của anh, tổng giám đốc còn chưa tới sao?

Mà lúc này, điện thoại trên bàn tự nhiên vang lên.

Tiêu Hà Hà sợ tới mức khẽ run rẩy, nghe điện thoại.

”Đem coffe tới!” Một tiếng nói trầm thấp truyền đến, Tiêu Hà Hà kinh ngạc, sao tổng giám đốc đi làm sớm như vậy?

”Hắc...c! Đã tới! Mau đi đi, cũng mang một ly đến phòng làm việc của tôi!”

”Vâng!” Tiêu Hà Hà rót cà phê đưa đến phòng tổng giám đốc.

Gõ cửa, nhìn người đàn ông cúi đầu hút thuốc phía sau bàn làm việc, một mùi khói tràn ngập đến khó chịu, Tiêu Hà Hà đoán rằng anh nhất định đã đến đây lâu rồi, nếu không thì sẽ không có mùi khói dày đặc như vậy.

”Tổng giám đốc, coffe!” Tiêu Hà Hà đem cà phê để ở trên bàn.

Sau khi để xuống, vừa muốn đi, đột nhiên thanh âm của anh truyền đến. “Vì sao không đi đón máy bay?”

Nuốt nước bọt, Tiêu Hà Hà trong lòng kinh ngạc, quay sang không có ý định giải thích chuyện không ai đón con cô, chỉ nói: “Đã tan việc, công ty không có quy định thời gian tăng ca, không cho tiền tăng ca, tôi cũng không cần phải làm thêm công việc!”

Tần Trọng Hàn hướng một bên gạt tàn thuốc xuống, đột nhiên đứng lên, sau đó đi nhanh về phía cô, Tiêu Hà Hà sợ tới mức co rụt lại, lui về phía sau một bước.

Anh đứng lại trước người cô, bóng dáng cao lớn có tính chèn ép xuất hiện trước mặt cô, mùi thuốc lá lập tức ập vào mặt.

”Tổng giám đốc, nếu anh cảm thấy tôi không thích hợp làm thư kí của anh thì anh có thể sa thải tôi!” Cô nổi lên dũng khí nói.

Anh không nói, Tiêu Hà Hà đã thấy anh chính là đang mang vẻ mặt bí hiểm nhìn mình, thân thể thon dài cũng chậm chậm nhích lại gần cô.

Trong nháy mắt có thể ngửi được trên người anh nồng đậm mùi thuốc lá, trong đó còn kèm theo một mùi thơm nhàn nhạt, cực kỳ tươi mát, dường như là mùi nước hoa, phiêu tán ở trong hơi thở, lại kích hoạt tế bào toàn thân.

”Anh định làm gì?” Tiêu Hà Hà tê cứng toàn thân nhìn Tần Trọng Hàn.

Tần Trọng Hàn biểu tình rất nhạt, trong mắt hiện lên tia trêu đùa, vươn tay vuốt tóc Tiêu Hà Hà, chỉ thấy Tiêu Hà Hà phút chốc trừng thẳng hai mắt, thừ người ra nhìn anh, mặt xuất hiện tia hồng, tựa hồ có thể nhỏ ra máu.

Cô nghĩ đến nụ hôn của anh đêm đó! Anh muốn làm gì?

”Trên tóc cô có một sợi bông!” Cố nén cười, Tần Trọng Hàn đem ngón tay thon dài xẹt qua mặt cô, rơi vào trên sợi tóc, sau đó nhẹ nhàng lấy tay ra, đắm chiều nhìn Tiêu Hà Hà rồi ngồi trở lại ghế của mình.

Sợi bông? Tiêu Hà Hà chậm rãi đem ánh mắt rơi trên người Tần Trọng Hàn đã trở lại sau bàn mặt tổng giám đốc, hoài nghi nhìn của anh.

Lần đầu tiên Tiêu Hà Hà phát giác Tần Trọng Hàn không phải chỉ có dung mạo lạnh lùng, mặt anh cũng không phải lúc nào cũng băng giá, khóe miệng tựa hồ chứa đựng một loại ý cười lướt qua như hồ li.

Một lát sau, Tiêu Hà Hà đột nhiên hỏn hển nói: “Anh là cố ý!”

”Cố ý cái gì?” Chưa nhìn cô, Tần Trọng Hàn khó hiểu hỏi.

”Cố ý...” Nói quanh co hồi lâu, thật sự không biết nên nói như thế nào, Tiêu Hà Hà thất bại bĩu môi, hừ lạnh một tiếng cúi đầu, cảm giác không đúng chỗ nào, cũng chưa từng thấy giờ phút này Tần Trọng Hàn tựa hồ mặt trong mắt đều lộ ra ý cười.

”Không đúng!” Cô đột nhiên hô một tiếng.

Tần Trọng Hàn trong mắt ý cười lập tức thu lại, mặt không chút thay đổi nhìn cô: “Cái gì không đúng?”

”Đây là mùa thu, sao lại có sợi bông?” Cô rốt cục nghĩ ra chỗ không đúng.

Tần Trọng Hàn đẩy mắt lên tia xảo quyệt, lập tức đổi chủ đề: “Thứ sáu vì lý do gì cô không đi đón máy bay?”

”Không muốn đi!”

”Kế hoạch dự án đã ra rồi sao?” Anh lại hỏi, như không thêm đề ý cảm xúc không tốt của cô.

Không tiếp lời cô, không tranh luận với cô, đây là cái tình huống gì? Cô nhiều lần chọc giận anh, vì cái gì anh vẫn còn không tranh luận với cô?

”Tiêu Hà Hà, đưa dự án đây?” Tần Trọng Hàn chuyên chú nghiền ngẫm cười.

”Tôi đang cảm!”

”Trực tiếp lấy dự án của cô, hôm nay mời dự họp hội nghị như thông thường, tôi hi vọng ở hội nghị kế hoạch dự án cô đưa ra có thể cân nhắc!” Tần Trọng Hàn nói xong đứng lên: “Xuống lầu, phòng họp năm mươi tám!”

”Vâng!”

Trong phòng hội nghị, mỗi một quản lý chuyên môn, chủ quản tất cả đều đến đông đủ rồi. Tiêu Hà Hà đã cảm kế hoạch dự án thấp thòm không yên xuất hiện trong phòng họp, chủ quản quản lý tất cả ngành đều rất tò mò khi cô đến.

Cửa bỗng nhiên bị đẩy ra, mọi người đứng dậy, cùng kêu lên: “Tổng giám đốc!”

Tần Trọng Hàn trầm ổn đi vào phòng hội nghị, phía sau của anh là Tăng Ly và thư ký Cao.

Tần Trọng Hàn dẫn đầu ngồi xuống, Tiêu Hà Hà đứng cạnh cửa chờ tổng giám đốc dặn dò, trong tay khăn trang đưa dự án đến.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Hà Hà tham dự hội nghị như vậy, bởi vì một hồi còn phải lên tiếng, cô hơi có chút khẩn trương. Nghiêng đầu nhìn mọi người, tầm mắt trong đám người khẽ quét qua lại phát hiện có người đang nhìn cô.

Tăng Ly nháy nháy mắt, ý bảo cô ngồi xuống, đương nhiên vị trí là bên cạnh Tần Trọng Hàn.

Tiêu Hà Hà sững sốt, Tăng Ly hướng cô khẽ gật đầu.

Tiêu Hà Hà có chút không yên.

”Thư ký Tiêu, làm việc!” Tần Trọng Hàn nói câu nói đầu tiên.

Nhận được mệnh lệnh, Tiêu Hà Hà lúc này mới dám ngồi xuống.

”Hội nghị bắt đầu đi.” Tần Trọng Hàn hai tay đặt hai bên tay ghế dựa, đôi bàn tay hơi hơi giao thoa trước ngực, chờ đợi báo cáo hội nghị. Mỗi người quản lý ngành đầu vào đầy báo cáo tình hình tuần trước.

Cùng đến mọi người báo cáo hoàn tất, Tần Trọng Hàn nói: “Thư ký Tiêu, nói một chút về kế hoạch dự án hợp tác WVL đi!”

Tiêu Hà Hà hít một hơi thật sâu, từ từ đứng dậy đi đến máy chiếu bên cạnh bàn.

Ngẩng đầu lên, trên mặt là mỉm cười chuyên nghiệp, hy vọng có thể mượn nụ cười để che dấu sự khẩn trương của mình. Sau đó cô đem văn kiện đóng dấu lên màn hình máy chiếu, bắt đầu chỉ vào trên màn hình nói: “Mọi người đều biết buổi trình diễn thời trang mùa đông người tổ chức lần này là Tần thị chúng ta, buổi họp báo không giống với truyền hình đài T show catwalk trước đây, bây giờ chúng ta đem đài T đến bên ngoài để cho càng nhiều người tới tham gia buổi họp báo cùng chúng ta...”

Cô tận lực nói làm cho người ta cảm thấy được sự tự tin của cô.

Tần Trọng Hàn ánh mắt không tự chủ được quét về phía cô, tầm mắt đang rơi xuống trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn thì mang một cái thâm ý khác. Cái miệng nhỏ kia phun ra những câu nói nối liền tục không ngừng, mà xem ra gương mặt là không có đồ trang điểm gì, môi hồng là nhan sắc tự nhiên, đối với anh bất kỳ phụ nữ nào cũng như nhau nhưng khi quan sát cô, thần sắc này quả thật là rất thuần khiết...

”Sơ bộ dự toán là năm trăm vạn đôla nhưng bên ngoài show catwalk có thể dung nạp năm vạn người người xem, chỗ ngồi khách quý thiết định bốn nghìn

người, trong đó hai nghìn người là các quản lý khu tiêu thụ, hai bên ngoài là vị trí cho các phóng viên, nhà báo Đài Truyền Hình, tôi nghĩ muốn đem hiệu ứng quảng cáo này cho công ty của chúng ta ước chừng sẽ mang đến lợi ích một triệu đô la...”

”Thư kí Tiêu, cô như thế nào lại xác định có thể mang đến cho chúng ta ích lợi lớn như vậy?” Có người bắt đầu đặt câu hỏi.

”Căn cứ theo số liệu công tác thống kê trước đây, năm trước Tần thị tiêu phí ở trên đài truyền hình và báo chí quảng cáo phí tổn có bốn trăm nghìn, mang đến ích lợi là bao nhiêu tôi nghĩ muốn tất cả mọi người rất rõ ràng rồi! Đây chẳng qua chủ yếu báo chí là mấy nhà Đài Truyền Hình, mà thứ chúng ta muốn chính là Đài Truyền Hình trong nước và một chút lực ảnh hưởng báo chí, nhất là phóng viên tạp chí trang phục, tôi nghĩ Tần thị không cần mời, bọn họ ngại được thông tin đều sẽ tới, không cần đề tốn thất phí tổn, những người này sẽ tranh nhau đưa tin, hai nghìn người như thế, trên trăm nhà Đài Truyền Hình, tòa soạn mang đến lợi ích, còn dùng tính toán sao?” Tiêu Hà Hà tự tin hỏi.

Cô tràn ngập tự tin, mỉm cười nhìn về phía các người phụ trách đang ngồi, cùng đợi vấn đề kế tiếp đến.

Tầm mắt lúc lo lắng chống lại Tần Trọng Hàn mang ánh mắt thâm thúy, không có tránh né tựa hồ đang hỏi anh còn có vấn đề không.

Sau đó cô dời ánh mắt từ Tần Trọng Hàn sang nhìn Tăng Ly, ánh mắt hai người trong không trung giao hội, Tăng Ly gật gật đầu.

Tần Trọng Hàn lại hỏi một câu: “Thư kí Tiêu, thời gian đã là cuối mùa thu, buổi tối show catwalk cô có từng suy xét vấn đề người mẫu sượt ảm?”

Tiêu Hà Hà tự tin cười nói: “Tổng giám đốc, kế hoạch trên đã viết chúng ta sẽ ở quảng trường xây dựng một khu tạm thời phía sau đài, diện tích là mười ba mét, mấy điều hòa không khí cũng đã lắp đặt, miễn phí cho chúng ta sử dụng, chẳng qua là có một điều kiện, sau này mấy điều hòa không khí Tần thị gần đều sẽ do nhà này cung cấp!”

Tăng Ly thỏa mãn gật đầu, cô là người mới nhưng quả thật là không tệ!

Thư kí Cao cũng vài phần kính trọng Tiêu Hà Hà rồi!

Một phen được tham thảo, hội nghị cuối cùng kết thúc.

Mọi người lục tục rời khỏi phòng họp, Tăng Ly đi đến trước mặt Tiêu Hà Hà, mở miệng tán dương: “Hà Hà, cô rất tuyệt!”

Anh ta không nghĩ tới mới thời gian ngắn như vậy, cô tự nhiên làm rất tốt, khó trách tâm cao khí ngạo như Ngô Tân Tuyên luôn luôn đối với cô rất tốt còn mời cô ăn cơm!

Như vậy xem ra cô rất có năng lực.

Tiêu Hà Hà ngại ngùng mỉm cười: “Ít nhiều gì cũng mong Tăng Ly chỉ giáo!”

Mới vừa muốn đi ra phòng họp Tần Trọng Hàn đột nhiên ngừng lại, quay sang liếc mắt nhìn Tiêu Hà Hà một cái, Tiêu Hà Hà trong lòng cứng lại, khẩu trương không lí do.

”Hàn, cậu có chuyện nói?” Tăng Ly hỏi anh.

Tần Trọng Hàn trong mắt sâu thẳm hiện lên ánh sáng nhạt quết xuống không rõ, mím môi nói: “Nếu trang phục mùa đông lợi nhuận thật sự có một triệu, tiền thưởng của cô sẽ gấp năm mươi lần tiền lương!”

”Oa! Hàn, cậu thật hào phóng!” Tăng Ly kêu lên.

Tiêu Hà Hà kinh ngạc, bỗng nhiên lộ ra nụ cười khó xử, thật sự lại có ngày đó sao? Mà nụ cười của cô khiến cho hai người đàn ông đều có chút sùng sốt.

”Hà Hà, quá tuyệt vời!” Còn chưa đi đến bên cạnh bàn của mình, Hương Tĩnh đã bỏ nhào qua ôm lấy Tiêu Hà Hà. “Thư kí Cao nói cô cực kỳ xuất sắc!”

”Đâu có!” Tiêu Hà Hà lắc đầu, có chút không quen với hành động vô cùng thân thiết của Hương Tĩnh. “Tổng giám đốc đến!”

”Ha ha!” Hương Tĩnh lập tức trở về chỗ ngồi của mình, hệt như con chuột ánh mắt nhìn Tần Trọng Hàn, không bao lâu anh trở về phòng của tổng giám đốc, cúi đầu bàn về với Tăng Ly cái gì đó.

An Xuyên theo phòng thư ký đi ra, tầm mắt hơi chột lóe rơi vào trên mặt Tiêu Hà Hà, uốn éo cái miệng đi đến phòng tìm nước uống.

Giữa trưa ở nhà ăn công ty dùng cơm, Tiêu Hà Hà cùng Hương Tĩnh đang ăn, An Xuyên từ một bên đi tới, dường như mang một phần nước canh rất nóng.

Đi ngang qua bên người Tiêu Hà Hà, không biết như thế nào bàn ăn vừa lệch lại đánh đổ!

”A!!!” An Xuyên thét chói tai lấy: “Thực xin lỗi, Hà Hà, tôi không phải cố ý!”

”Nóng quá!” Tiêu Hà Hà khẽ gọi một tiếng

”A, bỏng rồi!” Hương Tĩnh chú ý nước canh nóng toàn bộ rơi tại trên cánh tay Tiêu Hà Hà: “Hà Hà, đau không?”

Tất cả mọi người dùng cơm ở nhà ăn đều nhìn qua bên này, có người bất bình, có người còn lại là vui sướng khi thấy người gặp họa nhưng không ai nói chuyện, bởi vì tất cả mọi người biết An Xuyên là chim hoàng yến của Tần Trọng Hàn.

”Hà Hà, thực xin lỗi, tôi thật không phải là cố ý!” An Xuyên trên mặt tràn đầy hối lỗi.

Tiêu Hà Hà lắc đầu, hàm răng cắn chặt trong môi rất đau, trên cánh tay nóng rát đã kéo mấy cái căng mềm. ”Không có gì, tôi biết cô không phải cố ý!”

Tiêu Hà Hà cực kỳ bình tĩnh nói, Hương Tĩnh có chút bất bình. “Thư kí An, đường rộng như vậy cô cũng bị trượt, thật là lợi hại!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Sự Kiện Canh Nóng

Edit: DinhHa.

Beta: Tiểu Mẫn.

”Cô có ý gì?” Thanh âm bén nhọn của An Xuyên không kiềm chế được vang lên: “Ý cô là nói tôi cố ý?”

Hương Tĩnh bĩu môi: “Có phải cô cố ý hay không thì trong lòng cô rõ nhất, canh nóng như vậy cô lại đổ lên tay Tiêu Hà Hà, cô nhìn cái tay cô ấy đi, bong rồi đấy.”

”Hương Tĩnh.” Tiêu Hà Hà lay nhẹ cánh tay cô ta ý ngăn không để cô ấy nói tiếp, Hương Tĩnh vì cô ra mặt cô rất cảm kích nhưng mà An Xuyên nói không phải cố ý thì cô đây đưa cũng chẳng có ích gì?

Đã đi vào phòng ăn một lúc lâu, nhìn màn kịch này giờ, vốn là không liên quan nhưng đáng về Tăng Ly hiện giờ không khác gì một quý sa tăng tới từ địa ngục. Anh ta rốt cuộc không nhận được đứng lên, trên người mang một mảng mây đen mà bước qua.

”A! Tăng Ly tới.” Có người kêu một tiếng.

Tăng Ly đi tới gần ba người bọn họ, tầm mắt rơi vào vết bỏng trên tay Tiêu Hà Hà.

”Đi theo tôi!” Tăng Ly kéo một tay khác của Tiêu Hà Hà, rời khỏi.

”Tăng Ly.” Tiêu Hà Hà muốn rút tay về nhưng mà vì lực đạo anh ta quá mạnh nên cứ như vậy bị Tăng Ly lôi đi.

Khi đi ngang qua, Tăng Ly liếc mắt nhìn làm An Xuyên trợn mắt há hốc mồm.

Tất cả mọi người kinh ngạc, ríu rít suy đoán Tiêu Hà Hà và Tăng Ly đào hoa kia quan hệ thế nào?

Hương Tĩnh cũng ngăn người một chút, Hà Hà thật là lợi hại, làm cho Tăng Ly và tổng giám đốc đều yêu thương cô như vậy, thấy bộ dáng An Xuyên khiếp sợ như vậy cũng thật kiến cô vui vẻ.

Rời khỏi phòng ăn, Tăng Ly trực tiếp kéo cô đi tới thang máy.

”Tăng Ly, tôi không có sao, anh buông tôi ra.”

”Còn không sao nữa à, chúng ta đi bệnh viện!”

Hai người lờ lờ kéo kéo vừa lúc liền bị Tần Trọng Hàn thấy, nhìn bọn họ tay trong tay, gương mặt Tần Trọng Hàn đột nhiên lạnh lẽo: “Hai người đang làm gì?”

Hai người kinh ngạc quay đầu lại, liền thấy gương mặt đầy khói mù của Tần Trọng Hàn đứng ở phía sau bọn họ.

Tiêu Hà Hà theo bản năng rút tay lại, Tăng Ly vẫn như cũ không thả ra, thấy Tần Trọng Hàn, Tăng Ly nhàn nhạt giải thích: “Tay Hà Hà bị An Xuyên làm bỏng, tôi phải dẫn cô ấy đi bệnh viện, Hàn, công ty tự dựng xây ra chuyện này, làm ông chủ nên chăm sóc cấp dưới. Còn nữa, tôi đề nghị cậu bây giờ đi đến phòng giám sát xem lại camera một chút.”

Tầm mắt Tần Trọng Hàn rơi vào trên tay đang giao nhau của bọn họ sau đó dời mắt sang tay bị bóng của cô, không nói gì nhưng sải bước đi tới, Tăng Ly nắm tay Tiêu Hà Hà trong tay.

”Cô ấy là thư ký của tôi, là thư ký riêng của tôi, tay cô ấy bị như vậy thì tôi sẽ dẫn cô ấy đi bệnh viện.”

Tăng Ly sững sốt một chút, có chút ngọt ngào nên gật đầu một cái, tiếp đó vỗ xuống bả vai anh: “Được, như vậy mới là ông chủ tốt. Hai người đi đi.”

Tần Trọng Hàn cầm tay cô đi đến thang máy riêng.

Vừa ra khỏi phòng ăn, An Xuyên giật mình nhìn bóng lưng Tần Trọng Hàn và Tiêu Hà Hà, trên gương mặt kiều diễm hiện lên sự ghen tị.

Bọn họ đối xử với Tiêu Hà Hà cũng quá tốt rồi. Tiêu Hà Hà, không ngờ cô có nhiều ma lực như vậy, khiến cho người lạnh lùng như Tần Trọng Hàn cũng phải đối tốt với cô?

Tiêu Hà Hà kịp lấy lại tinh thần khi đã ở trong thang máy, cô kinh ngạc ngược mắt lên quan sát anh, phát hiện dáng người anh thật rất tuấn tú.

Tay anh thật là lớn, đủ để bao trọn hoàn toàn bàn tay nhỏ bé của cô. Nhưng mà có gì đó không đúng, cô thử rút tay ra, anh lại không cho, giống Tăng Ly bá đạo như vậy. Không, so với Tăng Ly bá đạo hơn nhiều.

Tiêu Hà Hà ho khan một tiếng, nói: “Tổng giám đốc, làm phiền anh buông tay tôi ra. Không cần đến bệnh viện.”

Tần Trọng Hàn không những không buông tay cô ra, mà nâng bàn tay còn lại lên xem, thấy được mu bàn tay trắng nõn bây giờ đã sưng đỏ một mảng, phía trên nổi lên đầy đặn mấy cái bóng nước: “Đừng động!”

”Tôi nói không cần đi bệnh viện.” Chẳng qua là phòng mà thôi.

”Im miệng!” Anh đột nhiên lớn tiếng mắng cô.

”Anh hung dữ cái gì?” Cô bị người phụ nữ của anh làm phẫn, anh còn hung dữ với cô.

”Đi bệnh viện xem vết bỏng!” Anh hoàn toàn không có nổi giận.

Tiêu Hà Hà nhìn cả hai bàn tay đều anh cầm lấy, cau mày một cái: “Đi bệnh viện cũng không cần một mực nắm tay tôi chứ?”

”Không muốn để cho tôi nắm, muốn cho Tăng Ly nắm có phải hay không?” Anh vô tình hỏi.

”Cái gì?” Cô kinh ngạc, tiếp đó thần sắc phút chốc chùng xuống, thần sắc lạnh nhạt nhìn về phía mặt đầy lạnh nhạt của Tần Trọng Hàn, chậm rãi mở miệng nói từng chữ: “Anh có bệnh à?”

Vừa nói xong, cô kiên quyết rút tay mình về: “Tôi không cần tổng giám đốc tốt bụng, tôi tự mình có thể đi.”

Bởi vì tức giận, mặt cô có chút đỏ, hôm nay là ngày gì vậy? Chọc phải An Xuyên, lại đụng phải tên tổng giám đốc khó hiểu, cô thật là xui xẻo.

Mắt anh lạnh như băng, thấy gương mặt ửng đỏ, bỗng nhiên trở nên có chút ôn nhu. Không còn lạnh lùng, phát ra ngọn lửa lấp lánh, tựa hồ đem hai người tan chảy.

Thang máy xuống đến lầu một cần rất nhiều thời gian. Tiêu Hà Hà trấn định nhìn anh, nhưng trong lòng đối với ánh mắt của anh lại cảm thấy rụt rè.

”Ngoan ngoãn cùng tôi đi bệnh viện.” Anh ném ra một câu nói trọn mắt nhìn cô.

Không biết tại sao, Tiêu Hà Hà đột nhiên cảm thấy ánh mắt anh như vậy thật là chói, nó như xâm lược, trực tiếp hấp thu vào tim cô, cô cảm giác trong lòng đã mềm mại.

Cô không thể làm gì khác hơn là đem ánh mắt từ hai mắt anh dời xuống, nhìn nút cài áo sơ mi, áo sơ mi của anh là màu xám bạc, cà vạt in hoa màu sáng, mà ngực anh nhìn rất cứng rắn, làm người ta không nhìn được nghĩ đến vóc người tổng giám đốc thật sự rất đẹp, cả người tỏa ra mị lực mê người.

Đáng chết. Cô làm sao đang nghiên cứu vóc người của anh?

Hơi nghiêm nghị, Tiêu Hà Hà nói: “Tổng giám đốc, cảm ơn ngài chăm sóc cấp dưới, nhưng là thật không cần đi bệnh viện.”

Cau mày nhìn cô có ý giả vờ bình tĩnh không tức giận, anh không khỏi cau mày: “Đây là mệnh lệnh.”

Cô bĩu môi, ngoan ngoãn không nói nữa.

Nhưng còn chưa vui vẻ, vẫn bĩu môi, gì chứ?

Quan tâm người còn như vậy bá đạo, người đàn ông này thật thích làm theo ý mình. Nhìn ra anh quan tâm mình, cô cũng không có so đo.

Nhưng là, anh làm gì một câu nói đều không đến cô, hơn nữa còn là cau mày kiểu đó, cái này làm cho cô cảm thấy mình rất ghét anh.

"Tay xảy ra chuyện gì?" Anh rút cuộc hỏi nguyên nhân, giọng nam trầm thấp mà có từ tính để cho cô trong nháy mắt bị lạc, như viên cỏ tiếng chuông vậy, đánh thẳng vào tâm hồn cô, cái thanh âm này, có chút quen thuộc.

Cô cau mày một cái: "Thư ký An vô tình ngã, làm đổ canh nóng lên."

"Chỉ đơn giản như vậy?" Anh hỏi, cho là cô sẽ nói khác.

"Đúng vậy. Thế nào?" Cô không hiểu.

"Cô ta là cô ý." Ngay cả anh cũng cảm thấy kinh ngạc tại sao thốt lên lời như vậy.

Bởi vì ở trong mắt người khác anh vĩnh viễn luôn tỉnh táo trong mọi tình huống.

"Cái gì?" Tiêu Hà Hà tròn tròn cặp mắt to mê người, không dám tin tưởng mình vừa nghe anh nói gì: "Tổng giám đốc, thư ký An hình như là người yêu của anh, anh phải bảo vệ cô ấy mới đúng, làm sao có thể nói như vậy?"

Cô tố cáo anh, lúc này mới phát hiện người đàn ông này thật là cao! Bất quá... Đây không phải là vấn đề chính. Đàn ông vô tình thật đáng chết, ngủ với người ta, muốn lần đầu tiên của người ta, còn ở sau lưng cho người ta mang giày nhỏ.

Dĩ nhiên Thư ký An có thể là cô ý, nhưng ai có thể chứng minh chứ?

"Chẳng lẽ cô cho là cô ta không phải cô ý?" Anh nhướn mi: "Có muốn tôi giúp cô làm rõ chuyện này hay không?"

Vừa nói, anh vừa cúi đầu xuống, phả vài hơi thở vào bên tai của cô, mà trên người anh tỏa ra hương thơm dễ chịu, cứ vờn quanh ở chóp mũi cô.

Tiêu Hà Hà hướng về phía anh nâng lên nụ cười sáng lạn, có chút thờ ơ nói: "Tôi cần gì phải làm rõ. Tôi không quan tâm."

Lần kế cô tìm một góc để ăn cơm, ai cũng không đi để đi đến cũng không bị phỏng lần nữa.

"Không cần tôi giúp sao?" Anh tiếp tục thổi ra những hơi thở, thì thảo bên tai cô.

"Tổng giám đốc, tôi phát hiện anh thật rất nhàm chán. Dựa vào tôi gần như vậy làm gì?" Cô tức giận dùng đầu ngón tay đâm ngực anh, cũng không nghĩ tới bề ngoài nhìn nho nhã, thân thể cao lớn lại còn có thể lực rất tốt, cơ bắp ở ngực cứng rắn cứ như đá vậy, làm cho ngón tay cô thật là đau.

Tần Trọng Hàn buồn cười dùng bàn tay nắm lấy ngón tay cô.

"Có muốn tôi giúp cô một tay ra mặt làm rõ hay không?" Anh kiên nhẫn lặp lại một lần.

"Nhàm chán." Cô rút tay về.

Thang máy lúc này mở ra.

Không phải lần thứ nhất ngồi trên xe Tần Trọng Hàn, lần trước sự kiện bao cao su cô bị anh nhét vào ghế phụ, lần này cũng giống lần trước.

Chẳng qua là không ai nói gì nữa, rất nhanh đã đến bệnh viện khám vết bỏng. Lúc trở về, toàn bộ công ty giống như bùng nổ, mọi người đều bàn luận sôi nổi.

Tại đại sảnh.

Tiếp tân Tiểu Lý cảm điện thoại không biết đang cùng ai nói chuyện: "Oa! Thật sự là vậy, tổng giám đốc đã cầm tay của thư ký, tôi vẫn là lần đầu tiên thấy tổng giám đốc cầm tay của con gái..."

Lúc trở về, Tần Trọng Hàn đi ở phía trước, Tiêu Hà Hà tay vết bỏng đi ở phía sau, tay mặc dù đã xử lý, nhưng thật sự còn rất đau, Tần Trọng Hàn đi thẳng tới thang máy tổng giám đốc mà cô thức thời hướng thang máy nhân viên bên này mà đi.

Tần Trọng Hàn vừa quay đầu lại, thấy bóng người đi, lập tức đưa bàn tay ra kéo cổ áo cô lại: "Đi bên này."

Trong đại sảnh không ai lên tiếng.

Tiêu Hà Hà rút cổ xuống: "Tôi đi bên kia là được."

"Đây là mệnh lệnh."

"Dạ."

Vì vậy, tin tức Tiêu Hà Hà cùng tổng giám đốc cùng nhau đi thang máy riêng lan truyền nhanh chóng...

Trở lại tầng cao nhất.

”Hà Hà, cô đã về?” An Xuyên đột nhiên ân cần chạy tới quan tâm hỏi.

Thấy An Xuyên Tàn Trọng Hàn hơi nhú mày. Tiêu Hà Hà khẽ gật đầu, không nói gì, trở lại vị trí mình.

Tàn Trọng Hàn hai mắt lạnh như băng, không có tiêu cự quét qua quét lại trên mặt An Xuyên. Mà đáy mắt anh chưa từng vì dung nhan xinh đẹp của cô ta mà thoáng qua bất kỳ ý đồ nào khác.

An Xuyên mặt hơi cứng lại, thấp giọng nói: “Tổng giám đốc.”

”Hà Hà thân yêu đã trở về? Hà Hà, bác sĩ nói vết thương như thế nào?” Tăng Ly lại đứng lúc xuất hiện.

”Không nghiêm trọng.” Tiêu Hà Hà đứng lên lắc đầu một cái.

An Xuyên nhìn hai người đàn ông đều rất quan tâm Tiêu Hà Hà, trong lòng lại là ghen tị không chịu nổi, mắt đẹp rũ xuống lóe lên tia sáng khác thường.

Dĩ nhiên, hết thấy những thứ này đều lọt vào mắt Tăng Ly. Trong lòng than thở một tiếng, không khỏi thừa nhận, phụ nữ ghen tị, thật đúng là xấu xí đến dọa người, thủ đoạn gì cũng dám dùng, lần này chẳng qua là canh nóng, lần sau ai biết là cái gì?

Ánh mắt Tàn Trọng Hàn không có nhiệt độ như chim ưng quét qua thư ký Cao, Hướng Tinh, Tăng Ly, Tiêu Hà Hà, cuối cùng rơi vào trên mặt An Xuyên, đột nhiên mở miệng: “Thư ký Cao, gọi điện thoại cho phòng theo dõi, lấy bằng thu hình ở phòng ăn lúc ăn cơm lập tức đưa cho tôi. “

Tất cả mọi người kinh ngạc.

Tiêu Hà Hà cơ hồ cho là mình nghe lầm.

Nụ cười ở trên mặt Tăng Ly cứng đờ, không phải đâu? Thật muốn khai đao.

”Dạ. Tôi lập tức gọi.” Thư ký Cao hơi trầm ngâm, lập tức đi gọi điện thoại.

Mặt An Xuyên trong nháy mắt tái nhợt không có chút huyết sắc nào.

Đáy mắt Tàn Trọng Hàn thoáng qua vẻ châm chọc, vẫn là bộ dạng lãnh khốc, giống như người tới từ địa ngục, ngũ quan tinh xảo không nhiệt độ, xung quanh thân người lúc nào cũng tản mát ra một loại khí chất, để cho người khác cảm thấy rừng mình tới thấu xương.

Sau đó, mặt anh không cảm xúc hướng đến phòng làm việc đi tới.

”Tổng giám đốc.” Tiêu Hà Hà đột nhiên kêu một tiếng.

Tàn Trọng Hàn dừng bước chân, xoay người lại, liếc mắt về phía cô, ánh mắt sắc bén nổi lên một tia sáng lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mạ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Tự Mình Đa Tình

Edit: DinhHa.

Beta: Lam Anh

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, không biết Tiêu Hà Hà muốn nói gì.

Mà cô xem mắt về mặt của mọi người, Tiêu Hà Hà lại không biết nên mở miệng như thế nào, nhìn mặt An Xuyên tái nhợt, cô không có mở miệng, cũng không muốn ở ngay trước mặt của mọi người mở miệng: “Không sao!”

Ánh mắt Tàn Trọng Hàn híp một cái, xoay người trở lại phòng làm việc.

Biểu tình trên mặt An Xuyên vẫn tái nhợt như tờ giấy trắng vậy.

Rời khỏi phòng làm việc của Tàn Trọng Hàn.

....

Trong phòng giám sát, lúc người tới đưa băng Tiêu Hà Hà lập tức đi rót hai ly cà phê đưa đến phòng làm việc tổng giám đốc, băng kia liền đặt ở trên bàn.

”Tổng giám đốc!” tầm mắt Tiêu Hà Hà rơi vào băng: “Cái băng thu hình có thể tiêu hủy được không?”

Quả nhiên, vấn đề vừa nói ra khỏi miệng, ánh mắt Tăng Ly cùng Tần Trọng Hàn đều bị cô hấp dẫn đi.

”Tiêu thư ký, có ý gì đây?” Tần Trọng Hàn nhướng mi.

Tiêu Hà Hà dứt khoát đi thẳng vào vấn đề: “Tôi biết ý tổng giám đốc, nhưng căn bản là không cần thiết, tổng giám đốc, cho công ty bớt một chút mùi thuốc súng đi, có lúc dân xếp ôn hòa không phải tốt hơn sao?”

Tần Trọng Hàn cùng Tăng Ly cũng có chút bất ngờ.

”Hà Hà, tổng giám đốc ở công ty phạt nhân viên làm sai, cô không cần tham gia náo nhiệt!” Tăng Ly không nghĩ ra Hà Hà là dễ bị bắt nạt hay là ngu.

”Tăng Ly, chuyện khác tôi không nói, tôi chỉ là không muốn bởi vì tôi mà bất kỳ đồng nghiệp nào bị phạt!” Cô phụ nữ đơn thân mang đứa trẻ, luôn nom nớp lo sợ, cho tới bây giờ không muốn làm chuyện gì đắc tội với người khác, làm người thì phải tích đức, cô một mực cho là như vậy.

”Tiêu thư ký, cô làm sao biết tôi muốn thu hình là vì cô chứ?” Tần Trọng Hàn nâng lên ánh mắt không sòng, chậm rãi hỏi.

”Ách!” Tiêu Hà Hà sững sốt một chút, mặt hơi đỏ.

”Tiêu thư ký thật giống như tự mình đa tình!” Tần Trọng Hàn cười lạnh một chút.

”Chẳng lẽ không phải là vì Hà Hà?” Tăng Ly miệng rộng hỏi.

Tiêu Hà Hà một thời không phản ứng kịp, “chẳng lẽ không phải là”? Cô hiểu sai sự tình? Trời ạ! Mặt đỏ bừng: “Thật xin lỗi, tôi cho là...”

”Đi ra ngoài!” Lạnh lùng ném ra hai chữ, tầm mắt Tần Trọng Hàn cũng không rời đi, Tiêu Hà Hà trở nên mất tự nhiên và thẹn thùng ra mặt.

Trợn mắt nhìn anh, cô ý thức được mình có lẽ thật sự là suy nghĩ nhiều, tổng giám đốc làm sao có thể vì một cô - Tiêu thư ký còn đối với tình nhân của mình như thế nào chứ?

Nhìn anh, cô lại nhìn không thấy trong mắt anh nửa tia ưu tư, người đàn ông này quá nguy hiểm, ánh mắt thâm thúy để cho người không tránh khỏi luẩn cuẩn vào trong đó mà không tự biết.

Nhưng mà, nhưng mà cô thế nào cảm giác có chút không đúng chứ?

Chậm rãi xoay người, Tiêu Hà Hà đi ra ngoài, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

”Hàn! Thật sự là không nghĩ tới nha!” Tăng Ly cười như chồn ly vậy xảo quyết: “Cậu lại vì một cái thư ký quèn mà dụng tâm lớn qua.”

”Cậu rất rảnh rồi!” Giọng nghiêm đi, lộ ra một tia không khó chịu, còn có lúng túng do bị nhìn thấu.

”Hàn! Không phải như anh nghĩ vậy!” An Xuyên hoảng sợ hô, trên mặt có không tin thật khiếp sợ, cô không nghĩ tới Tần Trọng Hàn thật sẽ vì Tiêu Hà Hà mà sa thải mình, ngay cả tình nhân cũng không được làm.

Nhìn sắc mặt nhăn nhó của An Xuyên, lần nữa rút tay về, Tần Trọng Hàn châm một điếu thuốc, trầm giọng nói: “Kết thúc! Mà chắc cô cũng biết tại sao! Phụ nữ thích tính kế sao lưng là loại tôi ghét nhất!”

”Hàn! Em sai rồi! Em không dám nữa!” Nước mắt An Xuyên là tả chảy xuống, nhào vào bên chân Tần Trọng Hàn. ”Hàn, em thật sai rồi!”

”Biết nên làm như thế nào chứ? Rồi đi K thị, tôi không nghĩ ở K thành lại thấy cô!” Lạnh lùng đưa ra một tờ chi phiếu: “Đây là cô nên được!”

”Hàn ---- “

”Đi ra ngoài! Lập tức!” Giọng lạnh đến không thể lạnh hơn nữa, Tần Trọng Hàn hất tay của cô ta ra.

An Xuyên biết ở lại cũng không có thể cứu vãn, trong mắt lệ vẫn rơi, âm lãnh nhìn về phía Tần Trọng Hàn, tay run rẩy từ từ thu thành quả đấm: “Bởi vì Tiêu Hà Hà?”

”Đi ra ngoài!” Quát lạnh một tiếng.

An Xuyên rút cuộc thu thập đồ đạc, cô ta lúc rời đi Tiêu Hà Hà bị Tần Trọng Hàn phân công đi bộ tài vụ lấy biên lai. Chờ cô trở lại, An Xuyên đã đi rồi.

”Hà Hà, An Xuyên bị sa thải, cô biết không?” Hường Tình bát quái hỏi.

”A ---” kinh ngạc sững sốt một chút. “Cô nói gì?”

”Cô không biết sao? Tổng giám đốc đem cô ta sa thải, An Xuyên đã đi rồi!”

Thật sự là bởi vì mình sao?

Tiêu Hà Hà lập tức vào phòng làm việc Tần Trọng Hàn. “Tổng giám đốc, An thư ký...”

”Tay cô sao rồi?” Tần Trọng Hàn từ phía sau bàn làm việc vòng qua tới, nắm tay cô, tự nhiên như vậy, kiểm tra cẩn thận một lần, chắc chắn cô đã bôi thuốc mới buông tay.

Tiêu Hà Hà bị động tác ôn nhu của anh cả kinh dờ ra, thiếu chút nữa quên mình muốn hỏi: “Tổng, tổng giám đốc, tại sao phải đuổi An thư ký a?”

”Bởi vì cô!” Không ngờ anh trả lời là như vậy, sau đó, ngoài dự liệu cô, anh cúi đầu khẽ hôn trán cô, ở lúc cô vẫn đang dờ dẩn trong nháy, cô đã ở trong ngực anh.

”Không!” Cô kinh hoảng lên tiếng, nhưng lại gặp phải môi lưỡi cướp đoạt nhanh hơn, bá đạo mà giữ vững, lạnh lùng cứng rắn mà vô tình xâm chiếm tất cả ngọt ngào mềm mại của cô!

Đây phảng phất là hạng nhất tuyên cáo.

Phảng phất là ở hướng cô tuyên cáo cô là người phụ nữ của anh vậy.

Sống lưng Tiêu Hà Hà nhẹ nhàng thoáng qua một trận run sợ.

Giống như trong WC nam, cảnh tượng môi cô bị cướp đoạt phải lại thâm sâu khắc vào trong đầu. Cô run rẩy người, giùng giàng, nhưng tránh thoát không hết sự kiềm chế của anh, cô bị anh hôn thật là đau, thật là đau! Không thể nhịn được nữa, cô há mồm cắn môi của anh, mùi máu tanh ở trong miệng tràn ngập, anh lại không có buông cô ra, mà là khiến nụ hôn này sâu hơn...

Như vậy xảy ra bất ngờ khinh bạc, giống như ở tuyên cáo cái gì.

”Từ hôm nay trở đi, cô là tôi!” Rốt cuộc anh cũng buông cô ra, bá đạo mở miệng, trong thanh âm lộ ra vô cùng nghiêm túc cùng kiên định.

”Không!” Cô lắc đầu, tròn to hai mắt, người đàn ông này thật là đáng sợ.

”Bá” một tiếng, cô giờ tay đánh tới, anh không tránh, trên mặt anh bị đánh một bạt tay, cô ngốc lăng đứng đó.

Hừ lạnh một tiếng, ánh mắt Tần Trọng Hàn lạnh như băng khóa chặt ánh mắt khiếp sợ của cô, nhưng chỉ là liếm một cái vết máu ở khóe miệng, nhếch miệng, trong tròng mắt đen thoáng qua một tia sáng tàn khốc, sau đó lại quay về lạnh lùng như chết.

”Cô là người phụ nữ đầu tiên dám đánh tôi, chẳng qua tôi cho cô cái vinh dự này!” Giọng anh bá đạo mà ôn nhu như vậy.

Cô ngờ ngác nhìn anh, ngực bắt đầu cuồn cuộn nhảy cồm lên, cô sợ người đàn ông này, bởi vì người đàn ông này khiến đáy lòng cô nâng lên sóng gió kinh hoàng mãnh liệt như vậy.

”Ngoan ngoãn, không nên chọc giận tôi!” Anh cái loại đó ngang ngược cuồn cuộn ngạo uy hiếp để cho cô kinh ngạc đến ngây người cặp mắt đập lên một tầng mê muội.

”Anh điên rồi!” Cô cả kinh quên mất mục đích tìm đến anh, thật nhanh chạy ra ngoài.

”Hà Hà, môi cô thế nào?” Hường Tình thấy cô hốt hoảng chạy ra phòng tổng giám đốc, ánh mắt mập mờ nhìn chăm chăm cô, “Ách! Sưng! Không phải là tổng giám đốc hôn cô chứ?”

”Nói bậy gì đó!” Tiêu Hà Hà nhất thời sống lưng cứng đờ.

Tận lực nở nụ cười, nhưng phát hiện ngay cả thân giác cũng cứng lên độ cong. Cô thật nhanh hướng phòng vệ sinh chạy đi. Cạnh gương, ngón tay run run, vuốt môi từng bị hôn đau, vẫn lưu lại nhiệt độ nóng bỏng kia.

Anh rốt cuộc có ý gì?

Tuyên bố bá đạo như vậy, anh rốt cuộc muốn làm gì?

Lại lần nữa đi ra phòng vệ sinh, trên mặt cô cực kỳ bình tĩnh.

Sau đó, Tần Trọng Hàn cũng không có rời khỏi phòng làm việc của anh.

Sắp đến giờ tan việc, Tiêu Hà Hà nhận được điện thoại của Mễ Cách, đứa bé kia rốt cũng cuộc chơi đã, từ Tân Gia Ba trở lại. “Hãy! Hà Hà, buổi tối chúng ta đi chúc mừng một chút, mang con trai tớ đi nữa, chúng ta đi ăn con tây, chị đây mời cùng a!”

“Có chuyện gì tốt?” khòe miệng Tiêu Hà Hà cũng đi lộ chút vui vẻ mỉm cười, quên mất chuyện bị Tần Trọng Hàn xâm phạm: “Nghe âm thanh rất vui vẻ?”

“Ừ, sau này hãy nói! Đúng rồi, tớ lái xe đi trước rước Thịnh Thịnh, sau đó đi công ty của cậu đón cậu, sáu giờ, đừng quên nha!” Mễ Cách dặn dò.

“Được! Lát nữa gặp!” Tiêu Hà Hà cúp điện thoại.

“Hà Hà, bạn trai cậu hả?” Hường Tinh lại bắt đầu bắt quái.

“Ách!” Tiêu Hà Hà vừa muốn chối, ngẩng đầu một cái thấy Tần Trọng Hàn, trong lòng run một cái, lại vô hình gật đầu.

“Hà Hà, cậu có bạn trai a?” Hường Tinh hét rầm lên.

Tiêu Hà Hà trộm liếc một cái “Một chút trở lại đón tôi!”

Cô như vậy là ở gián tiếp nói cho Tần Trọng Hàn, chớ tới quấy rầy cô, cô đã có bạn trai!

Ánh mắt Tần Trọng Hàn nhất thời lảng lệ, bước nhanh hướng phòng làm việc Tầng Ly đi tới.

Tiêu Hà Hà thở phào nhẹ nhõm, lần này hẳn được rồi, tổng giám đốc sẽ không khó hiểu nữa.

Giờ tan việc, Tiêu Hà Hà đi thang máy xuống lầu, bên người đồng nghiệp thấy cô vốn đang vừa nói vừa cười nhất thời im bật, sau đó cô đi ra thang máy, luôn cảm giác sau lưng lập tức có vô số ánh mắt bắn can quét ở trên sông lưng cô.

Ra sảnh tiếp tân, xa xa thấy được xe Mễ Cách.

Mà ở sảnh tiếp tân, thang máy riêng của tổng giám đốc cũng mở ra.

Tiêu Hà Hà bước nhanh về xe Mễ Cách, Mễ Cách lại mở ra một chiếc cách cửa, xe của người đàn ông tốt nha. Trong xe có một cậu bé đi xuống, chạy thật nhanh đến chỗ Tiêu Hà Hà. “Mẹ, con tới đón mẹ!”

“Chậm một chút!” Tiêu Hà Hà ôm con trai một cái: “Con trai, chúng ta đi nhanh đi!”

Tần Trọng Hàn đi ra cao ốc, tầm mắt lơ đãng chuyển một cái, liền thấy người nào đó ôm một đứa bé đi vào trong xe.

“Tiêu Hà Hà?!” Tần Trọng Hàn sững sốt một chút, đứa bé kia?

Tiêu Hà Hà vừa quay đầu lại, thấy được đứng ở cửa cao ốc Tần Trọng Hàn, đột nhiên, lòng cũng dâng tới cổ họng, sau đó, cô thấy Tần Trọng Hàn lại sải bước đi tới bên này...

“Mễ Cách, mau lái xe!” Tiêu Hà Hà đem con trai nhét vào, tự mau ngồi lên xe.

“Thế nào? Cậu một bộ dáng vẻ gặp quỷ?” Mễ Cách nghe cô như vậy thúc giục, lập tức cho xe chạy.

Ánh mắt Tần Trọng Hàn híp lại, che đi tia sáng nguy hiểm, cô thật có bạn trai? Có sao?

“Mẹ, có đại thái lang* sao?” Thịnh Thịnh không hiểu hướng phía sau xe nhìn lại, đáng tiếc xe đã quẹo ra.

* Đại thái lang nhân vật trong phim hoạt hình của TQ.

“Gần đây mẹ gặp phải người điên!” Tiêu Hà Hà giải thích: “Tuy nhiên không có sao, các người yên tâm đi, chúng ta đi nơi nào?”

“Ừ! Anh tớ khai trương nhà ăn tây, mời miễn phí, chúng ta dĩ nhiên phải đi kiếm một bữa!” Mễ Cách cười nói.

“Làm sao cảm giác chúng ta giống như là đi ăn chực!” Tiêu Hà Hà nở nụ cười tung bay, bỏ qua chuyện buồn hôm nay bị xâm phạm.

“Anh, bạn em Tiêu Hà Hà, con nuôi em Tiêu Thừa, chúng ta tới cổ động anh!” Mễ Cách vừa xuống xe liền dắt tay Thịnh Thịnh, ngay trước mặt con nít cho Mễ Kiệt một cái bao lì xì thật to.

Mà Tiêu Hà Hà đưa một bó hoa: “Anh Mễ, chúc mừng khai trương!”

Tiêu Hà Hà không phải lần thứ nhất gặp Mễ Kiệt, chẳng qua hôm nay Mễ Kiệt mặc đồ tây giày da rất tuấn tú nha.

“Hà Hà, nhiều năm không gặp!” Mễ Kiệt có chút ngốc lảng, nhìn thêm chút nữa Mễ Cách dắt trong tay đứa trẻ, một thời có chút kinh ngạc. “Ách! Đứa nhỏ này nhìn rất quen nha!”

”Anh! Em sắp chết đói rồi, nhanh lên một chút mang thức ăn lên!” Mễ Cách cắt đứt lời anh.

”Từ hôm nay trở đi, cô là người của tôi...” Bên tai trời giạt Tần Trọng Hàn kia bá đạo tuyên cáo, suy nghĩ của Tiêu Hà Hà trong nháy mắt bay đi.

Tiêu Hà Hà, tại sao lòng sẽ rung động mạnh mẽ như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Không Thể Buông Tha

Edit: Tiểu Mỹ

Beta: Tiểu Mỹ + DinhHa

Aaaaa.....

Điên rồi! Thật sự điên rồi!

Tiêu Hà Hà mày tại sao lại có suy nghĩ muốn cái người đàn ông đó a? Không phải đã nói anh ta là một kẻ điên hay sao?

Nhưng là môi của cô giống như cái loại này vẫn còn cảm giác nóng rực, trái tim của cô đập rất loạn!

Đầu óc cũng đi theo ong ong vang lên không ngừng.

Giống như là đang nằm mơ, một cơn ác mộng. Hi vọng sau khi cô nói mình đã có bạn trai thì anh ấy có thể không quấy rầy mình nữa.

”Hà Hà? Hà Hà? Hồi hồn!” Mễ Cách nhìn bộ dáng ngây người của cô nhất thời không thể chấp nhận được: “Cậu nha...có phải là đang động dục hay không?”

Nghe được giọng nữ quen thuộc, Tiêu Hà Hà đột nhiên hoàn hồn, khuôn mặt xinh đẹp đột nhiên đỏ lên khiến người ta càng thêm hoài nghi: “Ách!”

”Thật sự có chuyện đó!” Mễ Cách chắc chắn nói.

”Dì Mễ Cách chuyện gì a?” Thịnh Thịnh đang cầm quả táo về mặt tràn đầy sự tò mò hỏi.

”Tớ đi vệ sinh, lập tức quay lại ngay.” Tiêu Hà Hà nói xong, rất nhanh đứng lên hướng WC đi tới.

”Chúc mừng khai trương a!” Từ xa, Tăng Ly nhìn thấy Mễ Kiệt liền bắt đầu gọi còn kèm theo một cái huýt sáo.

Tần Trọng Hàn vẫn như cũ lạnh nhạt không nói lời nào nhưng thấy Mễ Kiệt vẫn mở miệng nói một tiếng: “Chúc mừng!”

”Cảm ơn, tớ không nghĩ là các cậu thật sự có thể đến!” Mễ Kiệt nói xong câu đó liền nhìn thấy Ngô Tân Tuyên từ phía sau đi tới, ánh mắt liền biến đổi.

”Thế nào? Không hoan nghênh tôi sao?” Ngô Tân Tuyên nháy nháy mắt vô cùng nghịch ngợm.

”Không...không có nhưng mà không nghĩ tới cô cũng đến!” Mễ Kiệt cười có chút ngượng ngùng.

Tần Trọng Hàn cùng Tăng Ly nhìn nhau, chỉ có họ mới hiểu được ẩn ý bên trong.

”Các người cứ nói chuyện đi, chúng tôi đi lên trước!” Tăng Ly nói xong liền đi lên lầu.

Mễ Kiệt vội vàng xoay người, cho người sắp xếp chỗ cho họ, khi nhìn thấy Tần Trọng Hàn nhắc chân đi lên, anh đột nhiên ngăn ra suy nghĩ một chút rồi vội vàng kêu lên: “Hàn, con của cậu cũng tới phải không?”

”Ngũ Điền?” Tần Trọng Hàn nhíu mày “Không!”

”Tớ nhìn thấy một đứa nhỏ bộ dáng giống hệt cậu a, nhất là ánh mắt!” Mễ Kiệt nói: “Tớ còn tưởng rằng đó là con trai cậu! Hóa ra không phải a!”

”Ách! Ánh mắt của Ngũ Điền cũng không có giống Hàn a, Ngũ Điền hẳn là giống mẹ nhiều hơn!” Tăng Ly suy nghĩ một chút “Hàn, mẹ của Ngũ Điền rốt cuộc là ai a? Cậu tính khi nào thì nói cho chúng tôi biết?”

”Tôi đi vệ sinh!” Tần Trọng Hàn ánh mắt lơ đãng lờm anh một cái, cũng không quay đầu lại, cả người phát ra một trận hàn khí, hướng nơi có viết kí hiệu

WC đi tới.

Mề Kiết liếc nhìn Tăng Ly: “Cậu không mở bình thì ai mà biết trong bình có cái gì chứ?”

“Được rồi, các người tiếp tục mở bình của các người đi! Tôi đi trước!” Tăng Ly sờ sờ mũi bước vào phòng ăn.

Nhanh chóng sửa sang lại sắc mặt của mình, Tiêu Hà Hà đi ra khỏi WC, cô cúi đầu đi về phía trước.

Tần Trọng Hàn đứng lúc cũng hướng bên này đi tới, đột nhiên anh nhìn thấy gì đó ánh mắt anh híp lại, cô cũng xuất hiện ở nơi này, thật sự là không thể buông tha a!

Tần Trọng Hàn tiêu soái đi tới trước mặt cô sau đó dừng lại.

Tiêu Hà Hà đang cúi đầu đột nhiên nhìn thấy một đôi giày da bóng loáng đập vào tầm mắt, liền ngẩng đầu, trong phút chốc cô mở to hai mắt: “Tổng...tổng giám đốc!”

Một giây tiếp theo, anh ôm lấy eo nhỏ nhắn của cô, mang cô ôm vào trong ngực ấm áp của mình.

“Tổng giám đốc...” Trong khi cô đang hoảng sợ, anh đã cúi xuống định hôn Tiêu Hà Hà.

Nhưng là trong lúc gần trong gang tấc anh đột nhiên dừng lại, khoảng cách quá gần cô có thể ngửi được mùi thuốc lá trên người anh, đầu có chút choáng váng.

“Chúng ta thật đúng là rất có duyên a! Tiêu Hà Hà!” Anh cười mỉa hoặc: “Bạn trai của em đâu? Là người nào? Vốn là nên giới thiệu cho tổng giám đốc một chút a!”

Tiêu Hà Hà mở to hai mắt, nuốt xuống một ngụm nước bọt: “Tổng giám đốc, bạn trai tôi...bạn trai tôi đang ở bên ngoài, anh mau thả tôi ra bằng không thì tôi sẽ la lên a!”

“Tên gì?” Anh hừ lạnh một tiếng, lại ôm cô trực tiếp đi vào trong WC nữ.

Người đàn ông biến thái này tại sao lại ở đây? Còn nữa, anh ấy tại sao lại vào WC nữ, lần trước anh ấy chính là ở WC nữ hôn cô.

“La, em có thể la!” Anh lạnh giọng nói, đem thân thể cô ép sát trên cửa WC.

Cái loại ánh mắt này, lạnh đến mức khiến người ta phải run rẩy.

“...” Tiêu Hà Hà sắp biến thành hóa thạch rồi.

Ánh mắt của anh sắc bén nhìn mình chằm chằm, cái ánh mắt này trên cao nhìn xuống làm cho cô có cảm giác hít thở không thông. Đó là...vương giả mang đến cảm giác áp bức....

“Anh biến thái, đây là WC nữ!” Cô cuối cùng cũng tìm được đầu lưỡi của mình rồi.

“Cùng bạn trai em chia tay đi! Lập tức! Lập tức!” Ánh mắt của anh khóa lại khuôn mặt cô giống như là muốn đem cô nuốt vào trong bụng một loại kinh khủng.

“Anh...anh bị bệnh a?” Tiêu Hà Hà sùng sốt, anh đột nhiên xuất hiện đã khiến cô chưa chuẩn bị kịp rồi, còn có lời mà anh nói ra lại rất bất ngờ, đừng nói là cô không có bạn trai ngay cả có đi chăng nữa thì anh cũng không cần phải ra lệnh cho cô như vậy chứ?

Anh ấy tại sao lại ở chỗ này? Anh ấy tới nơi này làm cái gì? Anh ấy muốn thế nào?

Tần Trọng Hàn không có tức giận ngược lại lại cười, nụ cười có vẻ rất là quỷ dị.

Yên lặng không nói nữa, thích thú nhìn ngang mà liếc mắt nhìn Tiêu Hà Hà. Thấy vẻ mặt kích động của cô đột nhiên tâm trạng của anh cảm thấy cực kỳ tốt.

“Tổng giám đốc, anh mau thả tôi ra ngoài, anh làm sao có thể như vậy?”

“Tôi thế nào?” Tần Trọng Hàn dương lên một nụ cười, hai tay lại dùng thêm lực đạo đem cô gắt gao mà khóa ở trong lòng ngực của mình, không cho cô nhúc nhích nửa phần.

Cúi đầu xuống, cơ hồ sắp hôn cô. Anh chính là thích xem dáng vẻ khản trương này của cô, dường như cảm giác như thế cực kỳ tốt!

Tiêu Hà Hà cơ thể theo bản năng ngửa ra phía sau, đáy mắt lóe lên một chút phiền muộn: “Anh không được làm càn! Bạn trai tôi sẽ giết anh, anh buông tôi ra!”

“Vậy em mau gọi anh ta đi! Để cho anh ta đến WC nữ giết tôi, tốt lắm a!” Tần Trọng Hàn nụ cười càng tà mị.

Tiêu Hà Hà úy khuất nhắm chặt hai mắt lại, lòng kêu ngao lại bắt đầu tùy ý: “Anh...anh...anh như thế nào có thể vô lại như vậy, anh là tổng giám đốc a!”

Anh lật cô đối diện với anh, anh làm sao có thể ra tay với thư kí của mình a, cô không phải là người dễ dãi!

“Cùng bạn trai em chia tay đi!” Anh tiếp tục nói.

“Không!”

“Chia tay hay không chia tay?” Anh xiết chặt eo cô một chút khiến cô lập tức kêu lên.

“Chia tay! Chia tay không phải được rồi sao?”

Ừ, nhìn thấy cô như vậy, hiện tại đã đạt tới mục đích, người đẹp ngay trong lòng ngực bắt quả anh không chỉ là hôn thoi mà....

Tiêu Hà Hà trong lòng vẫn không ngừng mắng anh tổng giám đốc biến thái... tổng giám đốc biến thái...!

Tần Trọng Hàn đột nhiên dừng lại động tác, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hiện lên một chút rối rắm, thích thú hiên ngang: “Tốt lắm, bây giờ đi ra ngoài nói cho chàng trai đang chờ em trong phòng ăn là em muốn chia tay!”

“...” Tiêu Hà Hà nghe anh nói như vậy, lập tức gật đầu: “Được, anh buông tôi ra đi!”

Tần Trọng Hàn cuối cùng cũng buông lỏng hai tay của cô ra, nâng bàn tay cô lên hơi hơi khom người đặt lên đó một nụ hôn nhàn nhạt.

Giờ phút này anh đã khôi phục là một chàng trai vô cùng nho nhã.

Một khi đã đạt được tự do Tiêu Hà Hà lập tức chạy trốn khỏi WC nhưng không có về phòng ăn mà là trực tiếp đi xuống cầu thang.

Tần Trọng Hàn khi đi ra đã không thấy bóng dáng của Tiêu Hà Hà đâu.

“Mẽ Cách, tớ đột nhiên nhận được điện thoại phải trở về công ty tăng ca, cậu cùng Thịnh Thịnh ăn đi, tớ đi trước a!” Tiêu Hà Hà vừa chạy vừa gọi điện thoại.

“Hàn! Tớ ngồi bên này a!” Tăng Ly nhìn thấy Tần Trọng Hàn đi tới, lập tức kêu.

Bọn họ ngồi ở vị trí được sắp xếp cùng Mẽ Cách và Tiêu Hà Hà cách một vách, vốn là ở đây ăn nhưng Thịnh Thịnh vừa nhìn thấy bên kia có một người chú đang đi tới, cậu lập tức nhú mày, đôi mắt chớp chớp cực kỳ hưng phấn.

Tần Trọng Hàn nhìn hết phòng ăn tìm kiếm thân ảnh của Tiêu Hà Hà, nhưng lại không có, người phụ nữ kia đi đâu rồi?

Đặt điện thoại xuống, Mẽ Cách nói: “Stịnh Thịnh, ăn nhanh đi mẹ con phải đi tăng ca rồi, chỉ còn lại chúng ta thôi.”

“Chú chim to!” Stịnh Thịnh nhảy xuống khỏi ghế của mình chạy đến trước mặt Tần Trọng Hàn.

Đột nhiên xuất hiện một thân ảnh nho nhỏ khiến mọi người đều sửng sốt. Tăng Ly liền liếc nhìn qua, thấy có một đứa nhỏ đang chặn Tần Trọng Hàn lại, không kiềm được nhìn thêm lần nữa.

“Chú chim to, tại sao chú lại ở chỗ này a?” Stịnh Thịnh nhìn thấy mặt mày Tần Trọng Hàn lập tức hớn hờ, cảm thấy thân thiết vô cùng.

Tần Trọng Hàn cúi đầu, nhìn thấy cái thân ảnh nho nhỏ, khỏe mỗi nhìn không được giương lên, khiến anh thoát nhìn không có vẻ lãnh khốc như vậy: “Là nhóc sao? Tại sao nhóc lại ở chỗ này?”

“Chú chim to?” Tăng Ly thiếu chút nữa phun ra cà phê: “Chim to là cái gì a?”

Stịnh Thịnh vừa quay đầu lại thấy được Tăng Ly, chú kia thật xinh đẹp a! “Chú xinh đẹp, chim to chính là gà con, đi tiểu thấy gà con! Chú ngay cả cái này cũng không biết, thật sự rất ngốc a!”

“Ha ha ha...” Đột nhiên cười phá lên, Tăng Ly thật sự đã phun ra cà phê: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tôi thật sự không có cố ý a!”

“Tăng Ly, cậu lịch sự một chút đi!” Ngô Tân Tuyên thiếu chút nữa bị anh phun cà phê trúng, có điều cô rất muốn cười nhưng lại cố nén cười, liếc trộm Tần Trọng Hàn cùng đứa nhỏ này một cái.

Trời a, đứa nhỏ này thật sự là rất đáng yêu. Trẻ con nói chuyện không kiêng nể chính là nói cái tình hình này đi, Ngô Tân Tuyên nhìn Stịnh Thịnh sau khi cười xong đột nhiên đôi con ngươi xinh đẹp xẹt qua chút cô đơn.

Chỉ thấy Tần trọng Hàn cúi đầu, nhìn thân ảnh nho nhỏ trước mặt, ánh mắt phức tạp mà nhiều biến đổi.

“Stịnh Thịnh, con đừng làm loạn a!” Nghe được cuộc đối thoại Mẽ Cách lập tức chạy tới kéo Stịnh Thịnh lại, không có nghĩ đến lời nói của tiểu tử kia

lại khiến cho mọi người kinh ngạc như vậy “Tiên sinh, thực xin lỗi, trẻ con a!”

”Chú, chú BCS chú mua đã dùng hết chưa?” Âm thanh non nớt của một đứa trẻ ở chỗ bọn họ phát ra, đột ngột như vậy, lại du dương như vậy.

Tần Trọng Hàn sắc mặt liền thay đổi, đứa nhỏ này thật là lời nói không làm cho người ta sợ hãi thì cũng là chết đứng a!

”BCS?BCS gì?” Tăng Ly nhất thời nghe không hiểu.

”Không được nói!” Tần Trọng Hàn ngăn lại.

Không hề biết Thịnh Thịnh căn bản là không để ý tới lời anh nói mà còn lớn tiếng hướng Tăng Ly nói: “Chú xinh đẹp, chú thật sự rất ngốc a, BCS mà chú cũng chưa dùng qua sao. Chính là thời điểm của gái sẽ dùng mà? Lớp chúng con Đào Cát Cát nói là không cần BCS thì sẽ có em trai nhỏ được sinh ra!

”Trời ạ!” Mễ Cách mặt đỏ bừng: “Tiên sinh, thực xin lỗi, thực xin lỗi a!”

”Chú, chú mua BCS nhiều như vậy có phải là không muốn sinh bảo bối hay không?” Lại phun ra một câu.

Chỉ thấy Tần Trọng Hàn híp mắt lại, đi lên phía trước ôm lấy Thịnh Thịnh: “Tiểu tử, hình tượng huy hoàng của chú cũng bị con phá hủy hết rồi!”

”A! Hàn, đúng vậy! Chính là đứa nhỏ này, đứa nhỏ này có ánh mắt giống cậu a!” Mễ Kiệt đúng lúc đi tới.

”Đúng vậy! Đúng vậy, thật sự rất giống a!” Đúng lúc Tăng Ly cũng nhìn qua liền phát hiện Thịnh Thịnh và Tần Trọng Hàn có chút giống nhau! Ước chừng có ba bốn phần giống nhau!

”Nhưng mà cái mũi này, cái mũi này nhìn thế nào thì cũng có chút giống của tôi chứ?” Tăng Ly cau mày như có điều suy nghĩ hỏi.

”Xin lỗi không tiếp chuyện được một chút!” Tần Trọng Hàn căn bản không có nghe lọt tai, anh muốn cùng đứa nhỏ này nói chuyện một chút.

”Ai...! Đem đứa nhỏ bỏ xuống!” Mễ Cách vội vàng nói.

”Mễ Cách, không sao là bạn học của anh, em không cần lo lắng cậu ấy không phải là người buồn trẻ em a!” Mễ Kiệt giải thích.

Tăng Ly và Ngô Tân Tuyên nhìn bóng dáng hai người vừa rời đi, cùng lúc nở nụ cười: “Đứa nhỏ này làm cho Hàn thiếu chút nữa bỏ chạy!”

”Trẻ con nói chuyện không kiêng nê!”

”Đúng vậy a! Đứa nhỏ này thật xinh đẹp, cư nhiên ánh mắt cùng Hàn có một đôi mắt giống nhau, còn cái mũi thì giống của tớ...ahaha...” Cũng không có để tâm, Tăng Ly hớn hờ lại bắt đầu cùng Mễ Kiệt nói chuyện.

”Chú, chú có phải sợ bị người khác biết chú mua BCS hay không?” Thịnh Thịnh che cái miệng nhỏ nhắn gian xảo hỏi.

”Con!” Lần này Tần Trọng Hàn thiếu chút nữa bỏ chạy, bị đứa nhỏ này hỏi có chút khó, thừa nhận thì không phải mà không thừa nhận cũng không phải.

”Chú! Chú!” Đột nhiên Thịnh Thịnh nhú mày: “Chú, con muốn đi tiểu!”

”Ách! Con thật đúng là nhiều chuyện a!”

”Chú không đi tiểu sao?”

”Được rồi!” Tần Trọng Hàn trực tiếp ôm cậu đi vào WC.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Người Lớn Người Nhỏ

Edit: Tiểu Mỹ

Beta: Tiểu Mỹ + ĐìnhHa

”Chú, ở đây nước trái cây uống rất ngon nha, nhưng mà uống nhiều quá thì phải đi tiểu a! Ách...Bò bít tết ăn cũng rất ngon...Nhưng mà mẹ của con bạn tăng ca cũng không có ăn được bò bít tết ngon như vậy a!”

”Mẹ con cũng tới?” Tàn Trọng Hàn rất muốn biết một chút về mẹ của đứa nhỏ này, muốn nhìn xem kiểu phụ nữ gì lại để cho con của mình đi bán BCS.

”Đừng a, nhưng mà mẹ của con lại đi làm việc rồi!” Thịnh Thịnh cười tít mắt nhìn anh, không biết tại sao mà từ khi chú ấy mua hết tất cả BCS lần trước thì cậu bắt đầu cảm thấy chú ấy rất thân thiết: “Chú, chú BCS chú mua đã dùng hết chưa?”

”Tiểu tử, con lại muốn bán cho tôi cái kia nữa phải không?”

Đi đến WC anh đem Thịnh Thịnh thả xuống đất: “Tự mình đi tiểu, chú chờ con, đi ra chúng ta lại nói chuyện tiếp!”

”Được!” Ngoan ngoãn chạy vào.

Tàn Trọng Hàn nhìn đứa nhỏ này, chính là cảm thấy cực kỳ thân thiết, tám phần là đứa nhỏ này cùng Ngữ Điền đều lớn bằng nhau, rất đáng yêu cũng rất thông minh, khiến anh thiếu chút nữa bị bề mặt rồi.

Sau khi đi tiểu xong, chỉnh sửa lại quần áo có in hình hoạt hình xong, Thịnh Thịnh đi ra, hướng về phía Tàn Trọng Hàn cười: “Chú, mẹ của con không cho con bán BCS nữa. Cho nên sau này chú muốn mua BCS thì phải đi nơi khác rồi!”

Thịnh Thịnh cực kỳ tốt bụng nói cho anh biết.

Tàn Trọng Hàn sững sờ: “Tại sao lại không bán?”

”Mẹ nói Thịnh Thịnh quá nhỏ nên cái đó không thích hợp với trẻ con.”

Cái này còn không khác biệt lắm, biết đứa nhỏ còn rất nhỏ vậy thì tại sao lại có thể để đứa nhỏ bán cái kia chứ!

”Chú, nếu người không dùng được hết thì có thể thổi thành bong bóng sau đó trên bong bóng vẽ xe tải, mèo máy rồi treo trong phòng để nhìn a!”

”Ách!” Có chút đau đầu, sáng kiến của đứa nhỏ này có lẽ thật sự có thể thử xem, điều trước tiên là... anh có thể đã điên rồi: “Tiểu tử, con học của ai a?”

”Đào Cát Cát luôn làm như vậy a!” Thịnh Thịnh nói xong cười khanh khách để lộ đôi má lúm đồng tiền rất đáng yêu: “Chú, người biết Đào Cát Cát sao?”

Trời!

”Chú không biết!” Tàn Trọng Hàn không hiểu sao lại không có cảm thấy cậu phiền, có lẽ nguyên nhân là do đứa nhỏ này cùng Ngữ Điền lớn bằng nhau đi, nhìn thấy đứa bé này anh lại nghĩ đến Ngữ Điền con trai anh. Nhất định là mấy hôm nay không gặp Ngữ Điền cho nên mới thấy đứa nhỏ này thân thiết như vậy! Anh nghĩ!

”Đào Cát Cát là...” Thịnh Thịnh không ngại phiền mà giải thích.

Tàn Trọng Hàn nhú mày, có thể nhìn cậu thao thao bất tuyệt giải thích chuyện của bọn họ ở nhà trẻ, anh không có cắt đứt lời cậu, mặt mày hớn hờ, không hiểu sao còn muốn cười.

”Nói xong chưa?” Sau khi cậu dừng lại, Tàn Trọng Hàn kiên nhẫn hỏi.

”Chú, phải cảm ơn chú a!” Thịnh Thịnh sau khi nói cho anh hiểu xong rất chân thành đối với Tàn Trọng Hàn nói tiếp.

”Cảm ơn chú cái gì?” Tàn Trọng Hàn nhú mày.

”Cảm ơn chú đã cứu mẹ con nha, bằng không mẹ của con không biết phải chịu bao nhiêu vất vả nữa!” Thịnh Thịnh vui vẻ nói “Mẹ có việc làm rồi mà vẫn phải đi làm thêm cho nên Thịnh Thịnh phải nhanh lên một chút đi kiếm tiền giúp mẹ trả nợ sau đó nuôi mẹ!”

”Con kiếm tiền?” Anh kinh ngạc.

”Đúng vậy! Con sẽ kiếm tiền, con còn thiết kế trò chơi nữa!” Thịnh Thịnh hướng tới nói.

”Con?” Tàn Trọng Hàn kinh ngạc.

”Chú, người không tin sao? Chú có MSN không? Không tin con có thể đem trò chơi của con gửi cho chú chơi a!” Thịnh Thịnh rất kiêu ngạo nói.

Kinh ngạc, Tàn Trọng Hàn gật gật đầu lại không có cự tuyệt: “MSN của chú là...”

Anh nghĩ mặc kệ đứa nhỏ này nói có phải là thật hay không nếu thật sự có trò chơi đó thì anh đưa cho Ngữ Điền chơi cũng rất tốt!

”Dạ! Con nhớ rồi, vậy nữa con sẽ gửi cho chú a, chú chơi đi rồi cho con ý kiến a!”

”Con thật sự nhớ?” Tàn Trọng Hàn kinh ngạc, đứa nhỏ này vô cùng thông minh rất giống anh nói một lần liền nhớ.

”Thịnh Thịnh con đang ở đâu?” Mẹ Cách chạy tới WC.

”A! Chú!” Thịnh Thịnh lập tức kêu lên một tiếng: “Con phải đi rồi! Di Mẹ Cách đang lo lắng cho con a.”

”Đi đi!” Tần Trọng Hàn vốn là muốn nói với cậu là không được nói chuyện BCS nhưng lại không nghĩ đến cùng cậu nói chuyện trò chơi kia.

Nhìn cậu rời đi, Tần Trọng Hàn đốt một điếu thuốc hút hai cái.

Đi vài bước Thịnh Thịnh quay đầu lại nhìn thoáng qua Tần Trọng Hàn cùng điếu thuốc trong tay của anh, nói: “Chú, bớt hút thuốc lại a, hút thuốc rất có hại cho sức khỏe!”

Tần Trọng Hàn sùng sốt, đứa bé này lại mang cho anh cảm giác ám áp khó hiểu, mỉm cười gật đầu: “Chú nhớ kỷ lời của con!”

Nhưng mà nếu không hút thuốc thì thật sự là không thể.

Tần Trọng Hàn uống một ngụm cà phê, nhăn mặt nhíu mày, nhà hàng của Mẹ Kiệt món ăn cùng cà phê thật giống nhau, thậm chí không bằng Tiều Hà Hà pha.

”Tần Trọng Hàn! Cậu thật giỏi a, cư nhiên lại có một người bạn nhỏ như vậy a!” Ngô Tân Tuyên cười nói.

”Đúng vậy a! Tớ cũng không biết a, người ta gọi cậu là chú chim to đó!” Tăng Ly vừa nói vừa cười rất gian: “Buồn cười quá, đứa bé kia thật đáng yêu a!”

”Đi chết đi!” Tần Trọng Hàn phun ra hai chữ.

”Ha ha ha ha...” Tăng Ly cười toe toét, đột nhiên anh phát hiện cái gì đó liền thu lại nụ cười. Bởi vì anh phát hiện trên khuôn mặt tuấn tú của Tần Trọng Hàn dường như có một dấu tay như ẩn như hiện nếu không nhìn kỹ thật đúng là không thể thấy “Hàn, mặt của cậu làm sao vậy?”

”Ách!” Tần Trọng Hàn cảm lấy lý cà phê cúi đầu nhìn chất lỏng màu nâu bên trong, trước mắt hiện ra một khuôn mặt: “Cà phê này mùi vị thật chẳng ra làm sao!”

”Không đúng! Cậu đánh trống lảng! Thật kỳ lạ, ai dám đánh lên mặt cậu?! Không phải là Hà Hà chứ?”

Tần Trọng Hàn uống một ngụm cà phê, hỏi ngược lại: “Cậu nói thử đi?”

”Các người tiếp tục trò chuyện, tôi đi một chút sẽ trở lại!” Ngô Tân Tuyên nhìn thấy Mẹ Kiệt liền đứng nên hướng anh đi tới.

”Cô đi đi!” Hai người cùng lúc vẫy tay.

Nhìn biểu cảm trên khuôn mặt anh, Tăng Ly lập tức nghiêm mặt “Không đúng, Hàn, cậu quả nhiên cùng Hà Hà có vấn đề? Vì cô ấy mà cậu đem An Xuyên sa thải sao? Sợ cô ấy biết cậu lại có ý điều cô ấy đến bộ phận tài vụ, thật sự là không để người hiền chịu khổ, đại tổng giám đốc của chúng ta lại trở về năm xưa, đối với phụ nữ ôn nhu và chu đáo như vậy sao? Ừ...hừm? Nhất định đúng!”

Tần Trọng Hàn nhíu nhíu mày “Thì sao?”

”Ách! OK!” Tăng Ly dùng tay ra hiệu: “Tớ chỉ là rất ngạc nhiên, cậu như thế nào lại coi trọng Hà Hà như vậy a?”

”Ai nói tớ coi trọng cô ấy?”

”Chẳng lẽ không đúng?” Anh có chút khó hiểu nhìn Tần Trọng Hàn: “Hàn! Chúng ta dường như quen biết 12 năm phải không?”

”Ừ!”

”Tớ càng ngày càng không hiểu nổi cậu!” Tăng Ly thở dài nói “Nhưng mà gần đây bộ dáng của cậu thật sự rất lạ, nhưng mà Hàn, Hà Hà là một người con gái rất ngây thơ, nếu cậu chỉ vui đùa một chút thì tớ khuyên cậu không nên đùa giỡn với cô ấy!”

”Cậu rất quan tâm đến cô ấy?” Giọng nói của anh có chút nguy hiểm, ánh mắt nhìn Tăng Ly chằm chằm, đột nhiên trong lòng có chút buồn bực.

”Quan tâm a, các em gái nhỏ trong công ty tớ đều quan tâm hết a!” Tăng Ly cười tít mắt nói, một đôi mắt mập mờ lóe lên: “Hàn, cậu nói thật với tớ đi cậu có phải là chỉ muốn chơi đùa một chút hay không?”

Anh không trả lời.

”Không phải chứ? Cậu đã đem cô ấy ăn sạch rồi sao? Nhìn cô ấy khi gặp cậu giống như là thấy quỷ a! Chẳng lẽ dấu tay trên mặt cậu thật sự là do Hà Hà đánh sao?” Anh cuối cùng cũng bùng bình tình hiểu ra.

Tần Trọng Hàn đại tổng giám đốc, đối phó phụ nữ vô cùng thành thạo. Cư nhiên bị phụ nữ quăng cho một cái tát?

”Tớ có nói là cô ấy đánh sao?”

”Vậy cậu thừa nhận là cậu bị phụ nữ đánh?” Tăng Ly nhú mồm nhìn anh.

Tần Trọng Hàn để ly cà phê xuống, cơ thể dựa ra phía sau: “Đòi người dù sao cũng có một lần!”

”A! Cái gì a?” Tăng Ly kinh ngạc nhìn anh, vẻ mặt đầy hứng thú: “Ý của cậu là...mặt của cậu thật sự bị Hà Hà đánh sao?”

Tần Trọng Hàn không nói gì thêm, đôi mắt thâm thúy nhìn anh.

”Không chịu nổi cậu nữa, cố làm ra vẻ huyền bí!” Tăng Ly như có điều suy nghĩ: “Không thể tưởng tượng được cô gái nhỏ Hà Hà này cư nhiên lại dám chọc một con cọp như cậu! Thật là khiến người khác không ngờ, ngày mai tớ hỏi cô ấy khi đánh cậu có phải rất có cảm giác thành tựu hay không?”

Tần Trọng Hàn đột nhiên vẻ mặt trở nên khó chịu, nhàn nhạt mà nói một câu: “Cậu tốt nhất không nên nhiều chuyện!”

”Thế nào? Sợ mình thật sự bị mất mặt sao?” Tăng Ly trêu ghẹo nói “Cậu yên tâm tớ sẽ thực khéo léo! Không để cho cậu mất mặt! Không cần trừng tớ, tớ chỉ là rất ngạc nhiên, tớ còn muốn nói cho Hà Hà đáng yêu biết ngàn vạn lần cần phải cẩn thận cậu!”

”Câm miệng của cậu lại nếu không cậu chết rất khó coi!” Tần Trọng Hàn cảnh cáo nói.

”Ha ha...nổi giận rồi?” Tăng Ly ánh mắt dò xét nhìn chằm chằm vào anh mang theo một chút ý tứ sâu xa còn có sự không tin tưởng.

”Cậu gần đây dường như càng ngày càng rảnh rồi.” Trong đầu Tần Trọng Hàn hiện lên một chi nhánh của công ty ở nước ngoài, anh đan hai tay lại, có lẽ là nên đem anh ta điều tới đó!

Tần Trọng Hàn ánh mắt càng ngày càng thâm thúy, mang theo một chút mưu tính, nhìn về mặt của Tăng Ly, lộ ra nụ cười ma mị: “Hoặc là tớ sẽ gọi băng sơn mỹ nhân đến, nói không chừng...”

”Tớ sai rồi!” Tăng Ly cảm thấy phía sau lưng một trận hàn khí thổi qua: “Hàn, tớ thật sự sai rồi, cậu thích ăn gì thì liền ăn người đó, tớ không có ý kiến!”

Tần Trọng Hàn ánh mắt hiện lên một chút ý cười: “Ừ! Ngộ Tần Tuyên tại sao còn chưa đi lên?”

”Gặp Mễ Kiệt, cậu nghĩ cô ấy sẽ đi lên nhanh như vậy sao?” Tăng Ly liếc nhìn cầu thang bên cạnh, không có người đi đến.

”Hàn, tớ hỏi lại một lần cuối cùng.” Tăng Ly lại bắt đầu không an phận.

”Ừ?” Tần Trọng Hàn càng ngày càng ghét cái tính bả tám này của anh.

Tăng Ly lại không sợ chết hỏi: “Cậu đối với Tiêu Hà Hà cuối cùng là có tình cảm gì không chứ? Thực sự bình thường như vậy sao? Không có một chút ý gì khác sao?”

Nhưng mà anh nhìn ra Tiêu Hà Hà đối với Tần Trọng Hàn mà nói, thật sự là có chút đặc biệt. Hôm nay Tần Trọng Hàn cư nhiên mang cô đi đến bệnh viện, còn sa thải An Xuyên.

Thật sự là rất kì lạ a!

”Có muốn tớ gọi điện thoại cho băng sơn mỹ nhân hay không?” Tần Trọng Hàn làm bộ cầm điện thoại.

”Tớ sai rồi! Sẽ không bao giờ hỏi nữa!” Tăng Ly giờ hai tay đầu hàng.

”Thịnh Thịnh đi ngủ đi!” Tiêu Hà Hà sau khi tắm rửa thay quần áo ngủ xong, đi ra lại nhìn thấy Thịnh Thịnh còn ở trước máy vi tính tập trung đánh đánh cái gì đó: “Thịnh Thịnh?”

”Mama, hôm nay con gặp được một người chú, con muốn gửi cái này cho chú ấy, mẹ đi ngủ trước đi!” Thịnh Thịnh cũng không có quay đầu lại nói.

”Chú? Chú nào?”

”Chú trên máy bay, chú mua BCS của con! Mama, mẹ ngủ đi mà, con đảm bảo một chút sẽ đi ngủ!”

”Ừ! Đừng muộn quá!” Tiêu Hà Hà cũng kiễng gót lên nhìn nhưng mà lại không có lòng dạ xem tiếp.

Anh ấy thật là quá đáng sợ!

Hai lần đem cô ngăn ở trong WC, nói những lời vô cùng quái lạ, thật là phiền chết được!

Đến Tần thị một tháng, cuộc sống không có gì khá hơn còn vô duyên vô cớ bồi thường cho anh nột cái bật lửa đắt tiền nữa, so với tiền lương của cô thì

cái bật lửa đó cao gấp mấy lần.

Ách!

Chẳng lẽ là anh ấy muốn báo thù, báo thù cô cái chuyện đã làm hỏng cái bật lửa của anh ấy?

Ngẩng đầu nhìn bên trong căn phòng này một chút, là phòng của Mã Cách a, tuy rằng rất thích hợp cho cô cùng Thịnh Thịnh ở, nhưng mà cô muốn mua một căn nhà cho chính mình nhưng không biết là bao nhiêu năm nữa mới mua được.

Đưa mắt nhìn bên trong ngăn kéo, mở ra, lấy cuốn sổ tiết kiệm bên trong ra, con số phía trên là bảy trăm năm mươi vạn. Cô một phần tiền cũng chưa động tới.

Con trai của cô đến cuối cùng là ở nơi nào?

Nhớ lại trong lòng được một trận đau xót mãnh liệt, đột nhiên một giọt...hai giọt...tiếp theo nước mắt lại càng nhiều, rơi trên sổ tiết kiệm!

Bất luận thế nào, bất luận là nghèo khó hay là bệnh tật cô cũng sẽ không động đến số tiền kia, hi vọng có một ngày cô có thể đem số tiền này trả lại cho người kia, mặc dù cô không biết người mang mặt nạ kia là ai nhưng mà cô nhất định sẽ không đụng đến số tiền kia. Cô chỉ cần con trai của cô, chỉ cần biết qua người đã lấy đi sự trong trắng của cô thôi!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Làm Sao Đối Mặt

Edit: Tiểu Mỹ

Beta: Tiểu Mỹ + DinhHa

Đêm nay, Tiêu Hà Hà mất ngủ!

Gần sáng khi vất vả lắm mới ngủ được một chút thì lại bị con ác mộng làm cho tỉnh giấc, trời ạ! Cô mơ thấy một chàng trai, chàng trai đó mang một cái mặt nạ hồ ly, cô mơ thấy anh ấy hôn cô, nụ hôn của anh vô cùng bá đạo còn tràn đầy tính xâm lược!

”Ách! Không!” Tiêu Hà Hà mãnh liệt lắc đầu: “Đừng làm phiền tôi nữa, anh rốt cuộc là ai? Anh đem con tôi đi đâu rồi?”

Thì thầm nói nhỏ, nước mắt lần thứ hai chảy xuống.

Cô vô lực nằm trên giường, nhớ lại năm năm trước kia chỉ thấy qua con trai có một lần liền bị người của anh bắt đi, chỉ cảm thấy trong lòng có một chút nặng nề.

Sáng sớm, trên đường đưa Thịnh Thịnh đi nhà trẻ.

”Mẹ, chú chim to tới hôm qua không có lên mạng a!” Thịnh Thịnh vô cùng thất vọng nói với Tiêu Hà Hà.

”Có lẽ người ta bận nhiều việc!” Tiêu Hà Hà nói một câu cho có lệ, đôi mắt trở nên sưng đỏ bởi vì khóc quá nhiều, một chút tinh thần cũng không có.

Vừa đi vào cao ốc Tàn thị lại bắt đầu gặp phải vô số ánh mắt thâm sâu.

Tiêu Hà Hà càng thêm vô lực, hôm qua Tàn Trọng Hàn nắm tay cô đi đến thang máy chuyên dụng, đuổi An Xuyên, chỉ sợ cô nhất thời cũng trở thành nhân vật đề tài trong công ty, nhưng mà cô thật sự rất ủy khuất a!

Đầu vẫn như cũ cúi xuống rất thấp, đem lưu hải rất dài che ở trên mặt, hôm nay bởi vì đôi mắt thâm quầng nên cô ý đem lưu hải thả xuống dưới, chỉ còn lại một chút tuyết trắng trên khuôn mặt, có vẻ yếu ớt mà sợ hãi, giống như thỏ trắng bé nhỏ đi vào thế giới phiền muộn.

Trong thang máy đã đầy người, còn phải đợi cho tốp một đi xuống, Tiêu Hà Hà vô lực thờ dài, cuối cùng hướng phía thang bộ đi tới.

Tàn Trọng Hàn sau khi vào cao ốc nhìn thấy một thân ảnh đang hướng thang bộ đi tới, nhất thời có chút kinh ngạc, sau đó đi vào thang máy chuyên dụng.

Tiêu Hà Hà đi tới lầu hai, nhìn thấy một đôi giày da bóng bóng đập vào tầm mắt, đột nhiên ngẩng đầu “Tổng...tổng giám đốc?”

Anh ấy tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Tần Trọng Hàn về mặt trầm tĩnh, nhìn không ra một chút cảm xúc gì.

Khóe miệng về lên một nụ cười nhẹ, khuôn mặt lạnh lùng cùng hình dáng có chút uy nghiêm đáng sợ, không nhanh không chậm nói: “Cô định leo đến tầng sáu mươi sáu?”

Tiêu Hà Hà mặt nóng lên: “Không có, tôi định leo đến tầng thứ sáu rồi đi thang máy lên!”

“Tôi hôm qua không ngủ?” Nhìn thấy đôi mắt thâm quầng của cô, anh hỏi.

Cô bộ dạng phục tùng, có chút xấu hổ, không có ai sau khi bị hôn còn bị tuyên bố là người phụ nữ của anh ấy lại không xấu hổ a, hơn nữa bị hôn không phải là một lần. Cô cứng nhắc giật giật khóe môi: “Tổng giám đốc, tôi lên trước!”

Nói xong, cô lại bắt đầu tiếp tục đi lên bằng thang bộ.

Anh môi hơi hơi mấp máy một chút: “Cô gái, tối hôm qua cô có phải là thiếu tôi một lời giải thích hay không?”

Tiêu Hà Hà đi lướt qua bên người anh, trong lòng có chút khấn trương, nuốt xuống một ngụm nước bọt, giả bộ mạnh mẽ trấn tĩnh lại định đi qua, ngay lúc đi ngang qua vai anh trong nháy mắt anh đột nhiên vươn tay ôm lấy eo của cô.

“A...! Anh muốn làm gì...”

Nhưng mà anh đã ôm lấy eo cô hướng thang máy chuyên dụng đi tới.

Tiêu Hà Hà theo bản năng nhìn đến hành lang lầu hai, cũng may là không có ai, liền bị anh bá đạo kéo vào trong thang máy chuyên dụng như vậy: “Tổng giám đốc, anh buông tôi ra! Bằng không tôi gọi người đến!”

“Gọi người a! Cô gọi đi!” Tần Trọng Hàn đi vào thang máy vẫn không chịu buông cô ra: “Nơi này có camera, nếu như cô không muốn tất cả người trong công ty nhìn thấy tôi hôn cô thì ngoan ngoãn một chút!”

“...” Tiêu Hà Hà bị lời nói của anh làm cho sợ tới mức ngớ ra.

Tần Trọng Hàn buông cô ra, trong thang máy không gian to như vậy nhưng anh lại chọn đứng đối diện với cô, nhìn ánh mắt của cô từ thâm trầm gọn sóng dần dần thay đổi, hiện ra một cái hồ nước trong suốt, không nhiễm phải một chút tạp chất nào.

Im lặng, trầm mặc, nhìn chăm chăm vào cô.

Cuối cùng... cái gì cũng không nói.

“Tổng giám đốc, rốt cuộc anh muốn làm cái gì? Anh trực tiếp nói cho tôi biết thật rõ ràng thì được rồi!” Cô thật sự rất sợ hãi, cái bộ dạng này của anh làm cho cô cảm thấy rất quái lạ, cuối cùng cảm thấy được mình giống như một đứa ngốc.

“Tiêu Hà Hà!” Là thanh âm trong trẻo bình thường của anh: “Tối hôm qua cô chạy trốn! Sẽ không có quên chứ? Có phải đi cùng bạn trai cô hay không? Cô không nỡ bỏ anh ta?”

“Ách!” Cô trong lòng cả kinh, cô không có giỏi nói dối a, vừa nói dối thì sẽ đỏ mặt. Nhưng mà đành phải như vậy: “Ừ! Tôi không nỡ bỏ anh ấy, chúng tôi rất yêu nhau!”

Cô đỏ mặt, cúi đầu, sợ anh nhìn ra là cô đang nói dối.

Tần Trọng Hàn khóe miệng gọi lên một nụ cười châm biếm: “Xem ra cô rất dễ dàng quên đi một chuyện, không tở, đời người chính là cần phải quên đi đau khổ, bắt đầu một cuộc sống mới thật tốt. Một khi đã như vậy thì phải quý trọng thật tốt hạnh phúc trước mắt!”

Cái gì?

Tiêu Hà Hà ngẩng mặt, không hiểu ý tứ trong lời nói của anh. Một đôi mắt đen trắng rõ ràng có chút nghi ngờ nhìn anh.

Tần Trọng Hàn lại trở về là một khuôn mặt được điêu khắc tỉ mỉ, đôi mắt đốt lên một tia sáng mãnh liệt đôi con ngươi dần dần tối sầm xuống.

Thang máy rất nhanh đi lên, không ai nói với ai câu nào.

Tiêu Hà Hà chịu không được cuối cùng lên tiếng phá vỡ im lặng: “Tổng giám đốc, cảm ơn sự quan tâm của anh, tôi sẽ quý trọng hạnh phúc của tôi!”

Tuy là cô không hiểu anh cuối cùng là cất giấu ý tứ cùng mục đích gì, nhưng mà cô vẫn trả lời anh như vậy.

“Năng lực của cô không tồi, tôi hi vọng tương lai cô đủ tư cách làm một thư kí! Trở thành nhân viên đứng đầu Tần thị!” Thang máy cuối cùng cũng tới tầng cao nhất, anh đột nhiên nói.

Sau đó, Tiêu Hà Hà ngây người, Tần Trọng Hàn rất nhanh sai bước tiêu soái đi ra ngoài.

Tiêu Hà Hà nhất thời kinh ngạc, nhìn bóng lưng của anh rời đi, không hiểu sao lại cảm thấy được thân ảnh cao lớn của anh có chút cô đơn tĩnh mịch. Người đàn ông này a, làm việc giống như đam mê của anh vậy!

Tiêu Hà Hà trong lòng không hiểu sao có chút buồn bực, bởi vì không biết nguyên nhân lại càng thêm buồn bực. Ý của anh ấy là anh ấy sẽ không quấy rầy mình nữa sao? Như vậy là tốt rồi! Chỉ cần như vậy là được rồi.

Khi Tiêu Hà Hà đưa cà phê cho anh, anh đầu cũng không nâng, chỉ là lạnh nhạt nói ra hai chữ: “Ra ngoài!”

Sau đó, mãi cho đến giữa trưa, Tần Trọng Hàn cũng không có rời khỏi văn phòng.

Tiêu Hà Hà cả một buổi sáng cũng không có tinh thần, ánh mắt của cô vì mệt mỏi mà căng ra, kết quả của một đêm mất ngủ!

Tối giờ cơm trưa, Tiêu Hà Hà nhìn vị trí của An Xuyên, trống không!

Nhìn lại tay của mình, vẫn còn phồng lên, thoa thuốc trị bỏng nhưng vẫn không tốt hơn chút nào.

“Hà Hà đi ăn cơm không?” Hường Tĩnh đi tới: “Đã tới giờ rồi!”

Ánh mắt của các đồng nghiệp nhìn Tiêu Hà Hà giống như là nhìn người ngoài hành tinh vậy, trong ánh mắt tràn ngập những ý nghĩa phức tạp, cô và Hường Tĩnh vừa xuất hiện thì toàn bộ nhà ăn vốn là vô cùng huyền ảo lại đột nhiên trở nên im như tờ, sau đó im lặng trong nháy mắt qua đi, tất cả lại bắt đầu náo nhiệt trở lại.

“Thư kí Tiêu, năng lực làm việc của ô thật mạnh a, rất được tổng giám đốc cùng Tăng Ly khen ngợi...” La Lâm - trợ lý bộ tài vụ giọng chua chát nói.

Lời này cũng không phải là khen ngợi mà là châm chọc, Tiêu Hà Hà có ngu đi nữa thì cũng nghe ra được ý tứ trong lời nói của cô ta.

“Ha ha, đúng nha, năng lực của thư kí Tiêu thật sự rất mạnh a!” Lại có người trêu chọc.

Tiêu Hà Hà cũng hiểu được hai chữ “Năng lực” này a, từ miệng bọn họ nói ra nghe thực chói tai.

“Hà Hà, đừng để ý tới họ, chúng ta qua bên kia ngồi đi!” Hường Tĩnh kéo cô đi vào một góc ở nhà ăn.

“Nghe nói bởi vì cô ấy mà tổng giám đốc và Tăng Ly thiếu chút nữa đánh nhau...” Bên tai tràn ngập các âm thanh bàn tán của các đồng nghiệp, Tiêu Hà Hà vẫn im lặng mà ăn cơm.

“Hà Hà, cô không cần để ý đến họ, những người này đều rất vô vị a!” Hường Tĩnh lo lắng nhìn cô.

“Tôi không sao!” Tiêu Hà Hà lắc đầu, ánh mắt lướt qua bóng dáng trên mu bàn tay của mình, trong lòng suy nghĩ nhất định là ngày hôm qua Tăng Ly kéo cô rời khỏi nhà ăn sau đó Tần Trọng Hàn lại nắm tay cô đi bệnh viện còn có An Xuyên đột nhiên bị đuổi việc tất cả những việc này đều xảy ra cùng một thời điểm, mọi người đương nhiên có ý kiến.

“Hà Hà, cô và tổng giám đốc thật sự không có gì sao?” Hường Tĩnh cũng bắt đầu nghi hoặc, cau mày nhưng lại lắc đầu: “Nhưng mà cô và tổng giám đốc xem ra thật sự rất kỳ lạ!”

“Kì lạ gì?” Tiêu Hà Hà nhàn nhạt hỏi.

“Tổng giám đốc xem ra rất quan tâm cô, đích thân mang cô đi đến bệnh viện, chỉ là bị bỏng một chút để cho tài xế đến đưa thuốc cũng được vậy, nhưng mà tổng giám đốc lại đích thân mang cô đi bệnh viện, tuy vết thương kia của cô là bị ở công ty cũng coi như tai nạn lao động đi nhưng phản ứng của tổng giám đốc dường như có chút quá mức!”

Tiêu Hà Hà thở dài một tiếng, có chút vô lực nói: “Cô thật sự phân tích rất giỏi, Hường Tĩnh, tôi phục cô rồi, nhưng mà tôi thật sự không hiểu được tổng giám đốc, nếu cô có thể biết được anh ấy muốn làm cái gì thì xin nhờ cô nói cho tôi biết một tiếng để cho tôi có thể biết thêm một chút được không?”

“Ách! Thật sự không có gì?”

“Cô hi vọng có cái gì?”

“Ha ha, tôi đương nhiên hi vọng có cái gì rồi, chúng ta cùng nhau vào công ty lại cùng là thư kí của tổng giám đốc, cô cùng tổng giám đốc có một chút quan hệ thì tôi chẳng phải là cũng có thể thòm lầy sao, có thể biết chút nội tình còn được tăng lương và vãn vãn, cũng tiện lắm a!” Hường Tĩnh rất gian xảo nói.

Tiêu Hà Hà hai mắt tròn trắng, cô cả đời này gặp vô số điều không hay, mất đi cha cũng mất đi mẹ sau đó mất đi em trai và ngay cả cốt nhục của mình cũng mất đi, sớm đã mất đi danh dự làm người.

Lại càng không mong muốn cả đời này mang nợ tình cảm, tình nguyện mà sa vào chuyện tình cảm đồ vỡ thật sự là cô không thể chịu nổi, cho dù xem ra có chút buồn cười!

Cho dù đời người là từ liên tiếp chuyện hoang đường tạo thành bởi vì có rất nhiều chuyện ngoài ý muốn cô đã sớm không quan tâm thiệt hơn. Cho nên đối mặt với lời nói của Hường Tĩnh cô chỉ là cười một cái.

Đột nhiên, nhà ăn lại ồn ào lên: “Tổng giám đốc cùng Tần Ly đến đây!”

“Nha! Hà Hà, tổng giám đốc đến đây!” Hường Tĩnh vô cùng phấn khởi khiến Tiêu Hà Hà không biết nói gì.

Sau đó, cô ngẩng đầu lên ánh mắt lơ đãng nhìn hướng cửa nhà ăn liền thấy Tần Trọng Hàn đi kèm tiêu soái đi đến, ánh mắt hai người gặp nhau, Tiêu Hà Hà không có dời đi nhưng anh lại dời đi tầm mắt.

“Người đẹp! Chúng tôi có thể ngồi ở đây không?” Tăng Ly cười híp mắt hỏi.

Tiêu Hà Hà cúi đầu, không nói gì.

“Đương nhiên được, tổng giám đốc, Tăng Ly mau ngồi đi!” Hường Tĩnh kinh ngạc vui mừng nói.

Tiêu Hà Hà cúi đầu vội vàng ăn vài miếng, muốn chính mình bây giờ trở thành không khí.

Tần Trọng Hàn ánh mắt lơ đãng rơi trên đỉnh đầu người phụ nữ đối diện đang cúi mặt, khóe miệng câu lên mang một chút suy nghĩ.

Trong nhà ăn có mấy giám đốc bộ phận nhìn thấy Tần Trọng Hàn và Tăng Ly ngồi ở bàn của Tiêu Hà Hà, nhất thời cũng có chút kinh ngạc, ánh mắt cũng có chút đối lập, xem ra lời đồn là thật.

Tổng giám đốc và Tăng Ly thật sự đối với Tiêu Hà Hà có chút đặc biệt!

Có lẽ là bởi vì buổi sáng trong thang máy anh không hiểu ý tứ trong lời nói của cô, vốn là Tiêu Hà Hà định cùng Tần Trọng Hàn giữ một khoảng cách, vẫn là nói năng vô cùng thận trọng mà Tần Trọng Hàn lại nhìn phản ứng của Tiêu Hà Hà trong lòng không tránh được cảm giác không vui.

“Hà Hà tại sao không ăn?” Tăng Ly ngồi xuống thì phát hiện Tiêu Hà Hà không được bình thường.

“Tôi ăn no rồi!” Tiêu Hà Hà xấu hổ cười “Tổng giám đốc, Tăng Ly, Hường Tĩnh các người từ từ dùng, tôi đi làm việc trước!”

“Cô còn chưa có ăn hết cơm mà!” Tăng Ly khẽ gọi một tiếng.

“Tôi no rồi!” Tiêu Hà Hà đứng lên, cũng không có quay đầu lại liền rời đi.

Tần Trọng Hàn cũng đột nhiên đứng lên: “Tôi cũng ăn no rồi!”

“Hàn! Cậu còn chưa có ăn mà!” Tăng Ly kinh ngạc.

Tiếp theo, tất cả mọi người đều ngăn ra!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mạ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Mồ Côi Cha

Edit: Tiểu Mỹ

Beta: Tiểu Mỹ + DinhHa

Tiêu Hà Hà vừa rời khỏi, tổng giám đốc lại đuổi theo, trời ạ! Thật là chân dài a!

Bước vài cái Tần Trọng Hàn đã đi tới phía trước Tiêu Hà Hà, anh dừng lại ở cửa nhà ăn chờ Tiêu Hà Hà dường như là cố ý để tất cả mọi người nhìn thấy, anh thấp giọng nói: “Thư kí Tiêu, đến phòng tổng giám đốc chờ tôi!”

“...” Tiêu Hà Hà cứng nhắc gật đầu.

Anh ấy nhất định là cố ý, anh cố ý đi nhanh ra cửa để nói chuyện, sau đó lại tiêu soái nghênh ngang mà rời đi, nhưng là phía sau quãng tới những ánh mắt tò mò nhìn chằm chằm cô khiến Tiêu Hà Hà muốn tìm một cái lỗ để chui vào!

Anh ấy thật là xấu a!

Chẳng lẽ để cho người ta hiểu lầm như vậy thật sự rất thú vị sao? Không phải là anh ấy đã nói không quấy rầy cô nữa sao? Để cho cô có đủ tiêu chuẩn làm thư kí.

Thân là tổng giám đốc lại không thể làm dáng vẻ của một tổng giám đốc sao?

Bất chấp những ánh mắt kì quái của mọi người, Tiêu Hà Hà đi vào thang máy, cùng lúc đó Tần Trọng Hàn cũng đi vào thang máy chuyên dụng.

Trở lại nơi làm việc, cô gõ cửa phòng Tần Trọng Hàn nhưng không có ai. Cô không biết anh lại bị làm sao, bỏ lại một câu để cô ở phòng tổng giám đốc chờ anh, anh là cố ý a!

Nhưng cô lại vì một câu nói của anh mà thật sự đi gõ cửa, cô cũng điên rồi.

Thật sự là, Tần Trọng Hàn ở cửa nhà ăn nói như vậy căn bản là cố ý làm cho người ta hiểu lầm, nói xong anh sẽ không quay lại a.

Cho đến buổi chiều sau khi tan ca, lúc rời khỏi công ty Tiêu Hà Hà nghe được những lời đồn đãi nhảm nhí của mọi người, cô đột nhiên cảm thấy quá mệt mỏi, từ trước tới giờ chưa từng cảm giác mệt mỏi như vậy a!

Cô đã trêu ai ghẹo ai?

Ngồi xe bus về nhà, lòng vẫn như cũ vô cùng nôn nóng, sau khi đón Thịnh Thịnh về đến nhà vội vàng tắm rửa một chút, lúc này mới tỉnh táo trở lại.

Com nước xong Thịnh Thịnh bắt đầu ngồi trước máy vi tính có vẻ rất bận rộn: “Mẹ, con tiếp tục cùng chú liên lạc, không biết có thể liên lạc trên đây hay không!”

“Thịnh Thịnh, không nên tận lực quá, con còn là một đứa nhỏ, vui vẻ là quan trọng nhất!” Tiêu Hà Hà ánh mắt rất nghiêm túc nhìn con trai, có chút cảm động, cậu như thế nào lại có tinh thần cố chấp như vậy.

“Mama, mẹ đi ra ngoài chơi đi, người ta con gái trẻ tuổi đều là đi ra ngoài dạo phố, mẹ như thế nào luôn ở nhà a, mau đi đi, hôm nay con để mẹ nghỉ ngơi!”

“A!” Tiêu Hà Hà đứng tựa lên cửa, nhìn thân ảnh nhỏ nhỏ của cậu, nói chuyện đáng vẻ như người lớn thì bật cười, mặc dù Thịnh Thịnh từ lúc bốn tuổi đã ở nhà một mình có thể khiến cho cô rất yên tâm, nhưng mà dù sao vẫn cảm thấy mắc nợ cậu cái gì đó: “Mẹ không muốn đi ra ngoài!”

“Đi thôi! Đi chơi một chút a! Nhìn mẹ rất mệt mỏi a!” Thịnh Thịnh đứng lên, bắt đầu giúp cô lấy túi xách: “Mama, mẹ sau này khi tan ca không cần đến đón con, con có thể tự chăm sóc cho mình!”

Sau đó, Tiêu Hà Hà bị cậu đẩy ra khỏi cửa.

Tần gia – nhà cũ.

“Thiếu gia, tiểu thiếu gia vẫn không chịu ăn cơm!” Người hầu vô cùng lo lắng, Tần Trọng Hàn vừa trở về liền chạy đến báo cáo về chuyện của Ngử Điền.

“Tại sao?” Tần Trọng Hàn nhíu mày.

“Tiểu thiếu gia sau khi từ nhà trẻ trở về thì không chịu nói chuyện, hình như đã khóc, hỏi cũng không có nói chuyện, không biết đã xảy ra chuyện gì!”

“Tôi đi xem một chút!” Tần Trọng Hàn bước nhanh hướng cầu thang đi tới.

Mở cửa.

“Ngử Điền?” Tần Trọng Hàn gọi một tiếng.

Vốn là vừa nhìn thấy anh về nhà bình thường thì nhóc con đã rất nhanh chạy tới nhào vào lòng của anh, nhưng mà lúc này đây cậu ngay cả đầu cũng không có quay lại, một mình ngồi ở cạnh bàn, bả vai đang run rẩy, thúc thít, dường như đang khóc!

“Ngử Điền?” Tần Trọng Hàn đi tới.

Ngử Điền đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong cánh tay của mình, thanh âm rất ỳ ù ư ư, nhưng là vẫn ngoan ngoãn kêu một tiếng “Cha!”

Tần Trọng Hàn ngồi xổm xuống, nâng mặt của cậu lên: “Ngử Điền, gặp phải chuyện gì không vui sao?”

Đập vào tầm mắt chính là khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt của Ngử Điền, Tần Trọng Hàn thở dài một tiếng. Đứa bé này vẫn rất hướng nội, rất thông minh, lần này khóc nhất định là gặp chuyện không vui!

“Làm sao vậy? Nói cho cha nghe đi!”

”Cha!” Cậu sợ hãi kêu một tiếng, muốn nói nhưng lại thôi.

Tần Trọng Hàn nhìn cậu như vậy, còn chưa lên tiếng mà nước mắt lại rơi ra “Ừ?”

Ngữ Điền cúi thấp đầu, lại lần nữa im lặng.

”Ngữ Điền, con trai có vấn đề gì thì cần phải nói ra, không nên ngay cả việc đối mặt với khó khăn cũng không có dũng khí! Con là con trai của cha, phải dũng cảm! Nói đi, làm sao vậy?”

”Cha!” Ngữ Điền lại kêu một tiếng “Ngữ Điền sai rồi!”

”Ừ?” Tần Trọng Hàn tiếp tục nghe “Tại sao sai?”

Ngữ Điền hôm nay cùng bạn nhỏ đánh nhau!” Ngữ Điền lau nước mắt “Ngữ Điền biết đánh người là không đúng, nhưng mà...”

”Nhưng mà cái gì chứ?” Tần Trọng Hàn kìm nén lại tính khí.

”Nhưng mà bọn họ nói Ngữ Điền là đứa nhỏ không có mẹ, nói mẹ Ngữ Điền là người phụ nữ lăng lo!” Ngữ Điền thanh âm nhẹ giống như muỗi kêu.

Về chuyện của mẹ, cậu cho tới bây giờ cũng không dám hỏi qua cha, không biết tại sao mình lại không có mẹ!

Một câu nói của Ngữ Điền đã khiến cho Tần Trọng Hàn trong nháy mắt ngẩn ra.

”Cha, Ngữ Điền thật sự không có mẹ sao?” Ngữ Điền giờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, ánh mắt hồng hồng, nước mắt quật cường đảo quanh, nhưng vẫn là rơi xuống, cậu cẩn thận nhìn sắc mặt của cha, sợ cha sẽ tức giận: “Cha, mẹ có phải là người phụ nữ lăng lo hay không?”

Tần Trọng Hàn nhìn con trai, trong ánh mắt chợt hiện một mảnh xa xưa, im lặng một lúc, anh cuối cùng cũng mở miệng: “Ngữ Điền, con nhớ kỹ, mẹ con không phải người phụ nữ lăng lo, cha sẽ đem mẹ trở về cho con, con cho cha chút thời gian được không?”

Vừa nghe đến việc mình có mẹ, Ngữ Điền lập tức ngẩng đầu lên “Cha, Ngữ Điền muốn mẹ mình a!”

”Ừ! Là mẹ của Ngữ Điền, cha sẽ đem cô ấy trở về! Ngữ Điền kiên nhẫn một chút được không?” Tần Trọng Hàn nghiêm túc hỏi.

”Cha, sẽ rất lâu sao?”

”Sẽ không lâu lắm, nhưng mà mẹ không nhận ra cha, cha đã làm sai một chuyện, muốn cho mẹ từ từ tiếp nhận cha, Ngữ Điền có thể chờ không?”

”Dạ!” Chưa hiểu lời nói của Tần Trọng Hàn nhưng Ngữ Điền vẫn là tin tưởng gật đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên một nụ cười, mặc dù còn nước mắt, nhưng xem ra cậu rất phấn khởi “Ngữ Điền sẽ nghe lời!”

Tần Trọng Hàn từ trước đến nay chưa từng nhìn thẳng vào vấn đề này, xem ra hôm nay, liên quan đến chuyện mẹ của Ngữ Điền, phải nhắc tới sự việc trong ngày hôm nay. Nhưng mà, anh có tư cách đứng ở trước mặt cô cầu xin cô thông cảm và bỏ qua sao?

Suy cho cùng, anh cũng khiến cho cô cùng Ngữ Điền xa cách năm năm, nếu như cô biết chân tướng thì có thể hận chết anh hay không?

Còn... bạn trai của cô?

Anh có thể vì con trai mà hi sinh tất cả, nhưng mà còn cô thì sao? Cô sẽ rời bỏ bạn trai của cô sao? Tần Trọng Hàn từ xưa đến nay đây là lần đầu tiên không tự tin như vậy.

”Chú, người tại sao còn không có lên mạng a?”

Tần Trọng Hàn vừa mở máy tính ra thì nhìn thấy hộp thoại hiện ra một đồng lớn tin nhắn!

”Chú, con muốn cho người xem trò chơi của con, người tại sao còn chưa lên a?”

”Chú, người có phải là phao mỹ nhân nên quên mất hay không?”

”Chú, nếu người không lên con liền tức giận a!”

”Chú, người mau lên đi!”

“...”

Tần Trọng Hàn thấy nhiều tin nhắn như vậy nhin không được mỉm cười, không cần nghĩ cũng biết là cậu bé kia, nghĩ tới cậu bé kia, Tần Trọng Hàn đột nhiên nhớ tới mình còn chưa có hỏi tên cậu.

Vừa rồi vất vả lắm mới dỗ được Ngữ Điền, bây giờ lại nhận được tin nhắn của đứa nhỏ này, Tần Trọng Hàn kìm nén lại tính khí: “Tôi lên đây!”

”A! Chú, chú, người đã lên rồi a!” Bên kia lập tức truyền đến tin nhắn, tốc độ đánh chữ rất nhanh khiến Tần Trọng Hàn cũng phải kinh ngạc, anh đang hoài nghi tiểu tử kia chỉ số thông minh có phải cao đến dọa người hay không?

Còn chưa trả lời tin nhắn, bên kia lại gửi đến “Chú, trò chơi của con đây người xem đi, cho chút ý kiến a! Còn nữa, không được để lộ ra bên ngoài a, đây chính là bản quyền của con a!”

”Ha ha...” Tần Trọng Hàn nhin không được bật cười, trong đầu hiện lên dáng vẻ tinh quái của đứa nhỏ kia.

”Được!” Tần Trọng Hàn gõ một chữ.

”Chú, người bận rất nhiều việc sao?”

”Tại sao lại hỏi như vậy?”

”Bởi vì thời gian người trả lời câu hỏi rất chậm a!”

”Ách!”

”Còn nữa, cũng rất ngắn a! Người có thể trả lời nhiều chữ một chút hay không? Hắc...c! Nhưng mà con lại đánh chữ không được đầy đủ a, chú, con còn chưa có biết được toàn bộ chữ Hán đâu!”

”Con mấy tuổi?”

”Năm tuổi a, nhưng mà cô giáo nói con có thể nhảy lớp đọc tiểu học, nhưng mà con còn chưa có nói cho mama a, chú, người nói con có nên nhảy lớp đọc tiểu học hay không đây?”

Chỉ số thông minh thật cao a! Tần Trọng Hàn thần phục, sau đó tò mò mở ra trò chơi mà cậu gửi tới, trong nháy mắt, Tần Trọng Hàn ngẩn ra!

Nếu như anh không phải gặp qua đứa bé này, nếu cậu không phải thật sự chỉ mới năm tuổi, anh nghĩ, anh sẽ không tin! Bởi vì phần mềm trò chơi mà cậu thiết kế cùng với nhà thiết kế trò chơi cho trường học không có gì khác nhau.

”Chú, người nói đi con có nên nhảy lớp hay không a!” Lại có tin nhắn gửi đến.

”Con cảm thấy thế nào?”

”Con nghĩ nên nhảy lớp, như vậy thì mama có thể tiết kiệm rất nhiều tiền học phí a!”

Tần Trọng Hàn nhìn thấy cái này, trong lòng không hiểu tại sao lại đau xót “Nhà con rất khó khăn sao?”

”Chú, con nên gọi điện thoại cho mama con, mama còn chưa có trở lại, rất chậm, hôm khác lại trò chuyện tiếp a! Tạm biệt!”

Tần Trọng Hàn nhìn thấy ảnh đại diện đột nhiên tới lại, trong lòng lại có một trận mất mát.

”Cha, con ăn xong rồi, cha có muốn kể chuyện hay không a?” Ngử Diên bị lừa nhưng lại rất vui vẻ, bởi vì không bao lâu nữa cậu sẽ có mẹ.

Nhìn bộ dáng này của con trai, Tần trọng Hàn thở dài một tiếng, đây mới là biểu hiện của một đứa nhỏ năm tuổi nên có, đứa bé kia quá trưởng thành, trưởng thành đến mức khiến người ta phải đau lòng a!

Đột nhiên, trong lòng lại có chút phiền muộn, nên làm sao đem mẹ của Ngử Diên trở về đây? Anh đang suy nghĩ!

Đem trò chơi lưu lại xong, Tần Trọng Hàn đứng lên “Ngử Diên, hôm khác cha sẽ kể chuyện cho con nghe, bây giờ cha phải đi ra ngoài một chút, con ngoan ngoãn đi ngủ được không?”

Tiêu Hà Hà bị con trai đuổi đi dạo phố nhưng lại không có tâm tình, nhìn trên đường phố đèn đuốc sáng trưng, trong lòng của cô lại có một mảnh phiền muộn.

Không biết là con trai cô đang ở đâu, sống có tốt hay không?

Điện thoại vang lên, Tiêu Hà Hà nhìn thấy là Mễ Cách gọi liền bắt máy, bên kia thật sự truyền đến thanh âm của Mễ Cách “Cậu để Thịnh Thịnh một mình ở nhà còn chính mình lại ung dung tự tại đi nơi nào.”

”Đi dạo phố a!” Tiêu Hà Hà nhìn đám người náo nhiệt bên kia.

”Cậu lập tức quay lại đi, tớ và Thịnh Thịnh ở nhà một mình, tớ thật sự rất lo lắng!”

”Không sao, Mễ Cách, Thịnh Thịnh rất giỏi nó có thể tự chăm sóc mình!” Đó cũng là điều mà Tiêu Hà Hà rất an tâm và tự hào về cậu.

”Đứng nha, gọi đến khiến người ta đau lòng a!” Mẹ Cách thờ dài “Mau trở lại!”

”Được!” Mới vừa cúp điện thoại, đột nhiên điện thoại bị người ta cướp đi.

”A!” Tiêu Hà Hà hoảng hốt hét lên, chỉ thấy một tên trộm rất nhanh hướng phía trước chạy tới: “Bắt trộm a, trả điện thoại cho tôi...”

Cô la lên, Tiêu Hà Hà chạy nhanh như bay đuổi theo, cái điện thoại kia rất đắt tiền, cô không muốn lại mắc nợ.

Trên đường lớn, Tiêu Hà Hà điên cuồng chạy đuổi theo người phía trước, gây sự chú ý cho rất nhiều người.

Một chiếc xe màu xanh ngọc tự do chạy không hề có mục đích, đột nhiên, thấy được một thân ảnh chạy như điên phía trước, người đàn ông trong xe ánh mắt liền ngưng

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Vinh Quang Bị Thương

Edit + Beta: Tiểu Mỹ

Tiêu Hà Hà chạy như điên trên đường: “Trả điện thoại cho tôi, trả điện thoại cho tôi!”

Tên cướp rất nhanh rẽ vào trong một con hẻm nhỏ.

”Đem tiền giao ra đây!” Một giọng nói vang lên, nháy mắt trong con hẻm xuất hiện bốn tên côn đồ, từ trong góc bước ra, anh ta đang nghịch con dao trong tay, ánh mắt u ám mang theo tia tham lam nhìn về phía Tiêu Hà Hà.

”A...” Tiêu Hà Hà hoảng sợ: “Các người...”

Cô không nghĩ khi mình rẽ vào trong con hẻm này lại gặp được nhiều tên cướp như vậy.

”Cô gái, đem tiền giao ra đây!”

”Không!” Tiêu Hà Hà xoay người muốn chạy trốn, nhưng không cẩn thận lại bị trẹo chân: “A...”

Ngay tại thời điểm cô tưởng là mình đã ngã xuống thì eo lại bị một cái gì đó ôm lấy, hình như là một cánh tay... Cô hốt hoảng quay đầu lại, lập tức ngăn cả người: “Tổng... tổng giám đốc?”

”Ai vậy?” Tên cướp đó thấy có người đi vào trong hẻm, lập tức đề phòng.

Tần Trọng Hàn môi mọng hoàn mỹ nhếch lên, đem Tiêu Hà Hà đỡ dậy, kéo ra phía sau mình.

”Cmn, chàng trai này đáng đáp không tui.” Tên đầu xỏ nhìn lướt qua quần áo tầm thường của Tiêu Hà Hà liền ngó ra ánh mắt dừng trên khuôn mặt tuấn tú hại nước hại dân của Tần Trọng Hàn.

”Tổng giám đốc, bọn họ cướp điện thoại di động của tôi!” Tiêu Hà Hà như là bắt được phao cứu sinh vậy ở phía sau nắm chặt lấy tay trang thẳng thớm của Tần Trọng Hàn.

Tần Trọng Hàn hai mắt tròn trắng, người phụ nữ này đã là lúc nào rồi còn nghĩ đến điện thoại di động của cô ấy nữa?

Tần Trọng Hàn lướt nhìn bốn tên cướp trước mặt một cái: “Ăn cướp sao? Hình như thời gian này còn quá sớm thì phải?”

”Hừm, tiểu tử, mày muốn quản thời gian chúng tao đi ăn cướp sao? Đem toàn bộ những gì có trong người giao ra đây, nhìn cô ta không có nhiều tiền nhưng nhìn bộ dáng của mày thì ngược lại! Tiểu tử, mày tới rất là đúng lúc, nhanh lên một chút đi!” Một lần nữa dùng mũi hừ hai tiếng, tên đầu xỏ cầm con dao trong tay không ngừng run rẩy, mười phần đe dọa nhìn về phía Tần Trọng Hàn.

”Đứng sang một bên!” Tần Trọng Hàn xoay người hướng Tiêu Hà Hà mở miệng trấn an.

”Xong rồi, coi như hết thật rồi, chúng ta chạy mau! Tổng giám đốc, bọn họ có dao!” Tiêu Hà Hà nghĩ nên chạy đi, bốn đối một, quá nguy hiểm.

”Đem điện thoại của cô lấy lại đi!” Tần Trọng Hàn quay người lại đối diện với bốn người kia, nói: “Đem điện thoại lấy ra! Đừng để cho tôi nói lần thứ hai!”

”Tiểu tử, mày muốn chết à!” Hừ lạnh một tiếng, bốn người nhìn nhau một cái, rất nhanh bỏ nhau tới.

Tần Trọng Hàn thở dài một tiếng, nhanh chóng tiến lên đánh họ.

Trong chốc lát, tiếng đánh nhau vang lên, Tần Trọng Hàn thân ảnh nhanh nhẹn rất nhanh tiến lên đánh bốn người bọn họ, mười phút sau, lau một chút mồ hôi trên đầu, Tần Trọng Hàn liếc nhìn bốn người đàn ông mặt mũi bầm dập trên mặt đất một cái, nói: “Đem điện thoại lấy ra!”

”Ách!” Bốn người họ đã đứng dậy không nổi thì làm sao mà có sức lực lấy điện thoại ra cho anh chứ.

Tần Trọng Hàn nhìn Tiêu Hà Hà: “Điện thoại ở trên người ai?”

Tiêu Hà Hà ngây người, còn đắm chìm trong trận đánh nhau vừa rồi của anh, động tác nhanh như vậy, thậm chí tây trang của anh vẫn thẳng thớm y như cũ, hoàn toàn không nhìn ra vừa rồi trải qua một trận đánh nhau kịch liệt.

Nhìn bộ dạng ngây ngốc của cô, Tần Trọng Hàn dứt khoát chính mình tự đi tìm.

Cho đến khi bị nhét vào trong tay một vật gì đó và eo bị một cánh tay rắn chắc hữu lực ôm lấy thì Tiêu Hà Hà cuối cùng cũng kịp phản ứng, nhưng là người đã bị nhét vào trong xe.

Tần Trọng Hàn khoé miệng giương lên, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Tiêu Hà Hà đang ngồi bên cạnh: “Cứu em một mạng, cô gái, em nên lấy cái gì để cảm ơn tôi?”

”Ách!” Kinh ngạc sững sốt, Tiêu Hà Hà thấy ánh mắt của Tần Trọng Hàn có chút kì lạ, nghĩ đến thân thù của anh cùng mấy tên cướp kia đánh nhau, động tác mạnh mẽ sắc bén, cô phát hiện tổng giám đốc của cô thật sự rất thần bí, thực đáng sợ!

”Cảm ơn anh!”

”Tôi bị thương!” Tần Trọng Hàn lập tức xoắn tay áo của mình lên, lộ ra một vết thương do bị dao cắt qua mà tạo thành một đường dài, anh chính là cố ý bị thương, mục đích rất đơn giản là hi vọng làm cho người nào đó cảm thấy áy náy trong lòng!

”A! Thật sự bị thương rồi!” Tiêu Hà Hà cũng không có phát hiện, cô nhìn thấy tây trang của anh vẫn thẳng thớm như cũ không ngờ tới anh lại bị thương như vậy: “Tổng giám đốc, chúng ta lập tức đi bệnh viện đi!”

Đi bệnh viện bằng bó một chút sẽ yên tâm hơn!

”Không cần, chút vết thương nhỏ này không đáng kể!” Tần Trọng Hàn không để tâm đến vết thương đem tay áo thả xuống.

”Nhưng mà anh đang bị thương!” Cô không phải người vô tình, người ta vì cứu mình mà bị thương, cô đương nhiên cảm thấy áy náy trong lòng: “Tổng giám đốc, chúng ta đi bệnh viện đi!”

”Tiêu Hà Hà, em còn chưa nói sẽ cảm ơn tôi thế nào!” Tần Trọng Hàn chỉnh lại áo nhìn cô, ánh mắt đảo qua bàn tay và khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, có thể là bởi vì hoảng sợ mà da thịt của cô trắng bệch đến không còn chút huyết sắc nào làm cho anh không tự giác nhíu mày.

”Tổng giám đốc!” Tiêu Hà Hà tim đập mạnh, ngữ khí này của anh làm cho cô cảm thấy không được tự nhiên, có chút sợ hãi: “Tổng giám đốc, anh muốn tôi cảm ơn anh thế nào?”

”Làm phụ nữ của tôi thế nào?” Anh nhíu mày.

”Ách!” Tiêu Hà Hà cắn môi dưới, nhớ lại lúc này anh ấy đã cứu mình, cô không tức giận, nhưng mà trong mắt lại chứa đầy sự phẫn nộ đối với anh, anh đem cô trở thành cái gì? Vì vậy không thể kèm được thanh âm lạnh lùng, nói: “Tổng giám đốc, không được! Anh đừng nói đùa.”

Tần Trọng Hàn nghe cô nói như vậy thì nhíu mày lại: “Tiêu Hà Hà...Không cần vội vàng từ chối, em có thể suy nghĩ lại, lẽ nào tôi cứu em mà em không thể lấy thân báo đáp tôi được sao?”

Ánh mắt của anh khóa chặt lại khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ánh mắt thâm sâu mà nguy hiểm, trên người mùi thuốc lá nhàn nhạt xen lẫn với mùi hương của đàn ông.

Tiêu Hà Hà tim đập mãnh liệt, ngơ ngác nhìn anh, trong nháy mắt mất hết phương hướng.

”Tổng giám đốc, đi bệnh viện đi!” Tầm mắt của cô lại dừng ở trên cánh tay bị thương của anh, suy cho cùng cũng vì mình mà bị thương, cô nắm chặt di động trong tay: “Xin ngài đi bệnh viện được không?”

”Được!” Đột nhiên anh phun ra một chữ.

Tiêu Hà Hà ngẩng đầu nhìn về phía anh, chỉ thấy anh mày kiếm che lại ánh mắt lấp lánh như các vì sao lóe lên ánh sáng rực rỡ đến chói mắt.

”Em đi theo tôi đi!” Anh mở miệng yêu cầu.

”VẬY NHANH LÊN MỘT CHÚT ĐI!” TIÊU HÀ HÀ BIẾT MÌNH CÓ NHIỆM VỤ PHẢI ĐI THEO ANH, BỞI VÌ ANH LÀ VÌ MÌNH MÀ BỊ THƯƠNG.

Làm phụ nữ của tôi.

”CHÀNG TRAI KIA ĐÁNG VẼ RẤT ĐẸP TRAI, RẤT ĐƯỢC NHA.” Y TÁ TRONG BỆNH VIỆN NHÌN TẦN TRỌNG HÀN TÂY TRANG THẺNG THÓM ĐI TỚI, TRONG ĐÔI MẮT TOÁT RA SỰ SI MÊ.

”ĐÚNG VẬY, ANH TA RẤT ĐƯỢC A!” MỘT Y TÁ KHÁC LẬP TỨC KÍCH ĐỘNG KÊU LÊN, VÔ CÙNG HUNG PHẤN HAI MẮT TỎA RA VÔ SỐ NGÔI SAO NHỎ VUI VẼ NHÌN VỀ PHÍA TẦN TRỌNG HÀN.

TIÊU HÀ HÀ ĐI BÁO VỚI BÁC SĨ GIÚP ANH, KHÔNG NGHĨ ĐẾN CÒN CHƯA CÓ TRỞ LẠI, NGƯỜI TA ĐÃ ĐƯỢC CÁC CÔ Y TÁ DẪN TỚI PHÒNG CẤP CỨU RỬA SẠCH MIỆNG VẾT THƯƠNG.

CHẮNG LẼ ĐÂY LÀ SỨC HẤP DẪN CỦA TRAI ĐẸP NHƯ ANH SAO?

LÚC NÀY CỔ ÁO SƠ MI CỦA TẦN TRỌNG HÀN HƠI NÓI LÔNG, TAY ÁO CŨNG THOẢI MÁI MÀ GẤP LÊN, LỘ RA CÁNH TAY BỊ THƯƠNG, MỘT BỘ ĐÁNG LƯỜI BIẾNG, NHƯNG LÀ LẠI KHÔNG MẤT ĐI PHẦN NÀO TUẦN MỸ CÙNG VỚI CAO QUÝ.

TIÊU HÀ HÀ TAY CẦM LẤY SỐ MỜI VỪA LẤY CHO ANH, THỜ DÀI MỘT TIẾNG.

XUYÊN QUA CỬA SỔ LO LẮNG NHÌN CẢNH TƯỢNG BÊN TRONG, TẦN TRỌNG HÀN ĐÔI MẮT LẠNH LẼO ĐỘT NHIÊN LƯỚT QUA ĐÂY, ÁNH MẮT HAI NGƯỜI GẶP NHAU, TIÊU HÀ HÀ THEO BẢN NĂNG CÚI ĐẦU.

LÚC NÀY ĐIỆN THOẠI VANG LÊN, CÔ VỘI VÀNG NHẬN ĐIỆN THOẠI.

”MAMA, MẸ LÀM SAO CÒN CHƯA VỀ A!”

VỪA NGHE ĐẾN THANH ÂM CỦA CON TRAI, KHÓE MÔI TIÊU HÀ HÀ LẬP TỨC NỞ MỘT NỤ CƯỜI ÔN NHƯ: “THỊNH THỊNH, MẸ GẶP ĐƯỢC MỘT NGƯỜI BẠN, ĐANG Ở TRONG BỆNH VIỆN, CÓ LẼ PHẢI MUỘN MỘT CHÚT MỚI CÓ THỂ TRỞ VỀ, CON CÙNG ĐI MẸ CÁCH KHÔNG CẦN CHỜ MẸ, HAI NGƯỜI NGỦ TRƯỚC ĐI, NGOAN!”

TẦN TRỌNG HÀN XUYÊN QUA LỚP KÍNH TRONG PHÒNG CẤP CỨU THẤY CÔ ĐANG MỈM CƯỜI NGHE ĐIỆN THOẠI, LÚC NÀY KHOẢNG MƯỜI GIỜ, CHẮNG LẼ LÀ BẠN TRAI GỌI TỚI? CHẾT TIẾT CƯ NHIÊN CÒN CHƯA CÓ CHIA TAY, DÁM ÂN ÁI Ở TRƯỚC MẶT ANH?

ÁNH MẮT CỦA ANH LẠI MỘT LẦN NỮA NGUY HIỂM HẤP LẠI, VẼ MẶT CỐ VẼ KHÔNG VUI, KHÔNG ĐÚNG, LÀ VẼ MẶT RẤT KHÔNG VUI!

CHẾT TIẾT NGƯỜI PHỤ NỮ KIA CƯ NHIÊN DÁM QUA LẠI VỚI BẠN TRAI, CHẮNG LẼ CHUYỆN KIA VẼN CHƯA LƯU LẠI ÁM ẢNH TRONG LÒNG CÔ SAO? CÓ THỂ ANH CÒN CẢM THẤY CÓ LỖI VỚI CÔ.

Sau khi băng bó xong, về mặt anh u ám đi ra.

”XONG RỒI SAO?” TIÊU HÀ HÀ ÁNH MẮT LO LẮNG NHÌN CÁNH TAY CỦA ANH BỊ QUẤN TỪNG ĐƯỜNG VẢI THỪA, CÁCH BĂNG BÓ RẤT HOÀN MỸ THÌ NHẹ NHÀNG THỜ RA. “TÔI ĐI NỘP BIÊN LAI!”

KHI TIÊU HÀ HÀ TRỞ LẠI, TẦN TRỌNG HÀN ĐANG ĐỨNG Ở NGOÀI CỬA PHÒNG CẤP CỨU CHÂM MỘT ĐIỀU THUỐC, LẤY TƯ THẾ TAO NHẢ NHÀN TÀN CÙNG ÁNH MẮT NGUY HIỂM NHÌN CHẬM CHẬM HƯƠNG CÔ ĐI TỚI.

BÊN CẠNH LÀ CÁC CÔ Y TÁ VỚI ÁNH MẮT SI MÊ, MÀ NGOÀI CỬA PHÒNG CẤP CỨU Ở TRÊN TƯỜNG VIẾT MỘT CÁI KHẨU HIỆU THẬT TO --- CẤM HÚT THUỐC.

”VỪA RỒI AI GỌI ĐIỆN THOẠI?” ANH NHẢ RA MỘT LẦN KHÓI HỒI.

”ÁCH!” KHÔNG HIỂU NGẮNG ĐẦU. “ANH NÓI CÁI GÌ?”

”TÔI NÓI AI GỌI ĐIỆN THOẠI CHO EM!” ANH KIÊN NHẪN LẶP LẠI.

”KHÔNG MƯỢN ANH XEN VÀO!” TIÊU HÀ HÀ VỪA NGHE QUA CŨNG CÓ CHÚT QUÁI LẠ, CÔ NGHE ĐIỆN THOẠI LIÊN QUAN GÌ ĐẾN ANH?

”TÔI MUỐN BIẾT LÀ AI?”

ANH TRỪNG MẮT NHÌN CÔ, ÁNH MẮT KIA RẤT ĐÁNG SỢ LÀM NGƯỜI TA KHÔNG THỂ TRỐN CHẠY LẠI KHÔNG DÁM NHÌN THẶNG VÀO.

CHO DÙ CÔ LÀ ĐANG ĐỐI DIỆN ANH, CÁCH ANH CHỈ CÓ NĂM BƯỚC, CÔ VẼN KHÔNG CÓ CẢM GIÁC AN TOÀN. NẾU ANH MUỐN THÌ LẬP TỨC CÓ THỂ Ở TRONG CHÓP MẮT ĐEM CÔ ĂN TƯƠI NUỐT SỐNG! TẤT CẢ KHOẢNG CÁCH HOÀN TOÀN KHÔNG LÀ VẤN ĐỀ.

”CHO TÔI CÂU TRẢ LỜI!”

ANH MUỐN CÂU TRẢ LỜI GÌ ĐÂY?

Cô kinh hoàng tự hỏi.

Trong lòng bị anh gài một tiếng thì được một trận co rút, người đàn ông này thật là có tật xấu, ngay cả việc riêng của cô cũng muốn quản, không tởi, anh ta cứu mình, nhưng là cái này không có nghĩa là anh có thể quản cuộc sống riêng tư của mình chứ? Anh chẳng qua là ông chủ của cô mà thôi!

Thấy cô không nói lời nào, Tần Trọng Hàn đập tắt tàn thuốc, một phen kéo tay cô, hướng phía phía ngoài đi tới, lại một lần nữa đem cô nhét vào trong xe.

”Tổng giám đốc, tôi có thể tự mình về nhà!” Cô vội vàng kêu lên.

Tần Trọng Hàn cũng ngồi vào trong xe. “Có phải bạn trai gọi điện thoại cho em hay không?”

Tiêu Hà Hà có chút sùng sốt, cắn răng một cái: “Đúng vậy a, là bạn trai tôi gọi! Hỏi tôi tại sao vẫn chưa về nhà!”

Anh đột nhiên im lặng, không nói nữa.

Chết tiệt, người phụ nữ này cô cứ nhiên dám ở chung với anh ta?

”Tổng giám đốc, cảm ơn anh hôm nay đã cứu tôi, giúp tôi lấy lại điện thoại di động, tôi có thể tự mình ngồi xe trở về!” Tiêu Hà Hà nói.

Tần Trọng Hàn nhìn Tiêu Hà Hà bằng nửa con mắt, hoàn toàn tự nhiên nhưng lại mang theo hơi thở nguy hiểm đáng sợ khiến cô nói không ra lời, cô nuốt xuống một ngụm nước bọt!

Sau đó chiếc xe giống như viên đạn bắn ra biến mất không còn tung tích.

”A...” Nhưng là bên trong chiếc xe màu xanh ngọc truyền đến tiếng thét chói tai của một cô gái, tiếng vang không dứt bên tai.

”Két...” một tiếng, chiếc xe đột nhiên dừng lại ở trong sân của một khu nhà trọ sa hoa.

”Anh...anh...” Tiêu Hà Hà vô cùng vất vả thoát khỏi sự sợ hãi trong lòng, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy chính là một nơi xa lạ. “A, đây là nơi nào?”

Bàn tay nhỏ nhắn còn vuốt ngực, vừa rồi ở trên đường, quả thực là xe chạy như gió lốc, quá nhanh!

Lời nói còn chưa nói xong, đã bị anh kéo vào thang máy.

Cho tới lúc cô bị ném lên trên ghế sofa màu trắng trong một căn phòng trọ, vừa kinh ngạc vừa chất vấn anh. “Anh...anh rốt cuộc muốn làm gì?”

Cô bị anh làm cho sợ hãi! Anh bắt cô tới đây làm cái gì?

Còn nữa anh dựa vào cái gì mà bắt cô chứ?

”Làm phụ nữ của tôi!” Anh ném ra một câu.

“...” Đôi mắt của cô phút chốc mở to.

”Đêm nay!” Đôi mắt anh trong nháy mắt đã đưa tới gần cô trong gang tấc, hoàn toàn im hơi lặng tiếng làm cho tim cô đập mãnh liệt.

Cô cúi đầu thờ một tiếng, nhưng lại không trốn thoát ánh mắt ma mị của anh. Nhưng là lời nói của anh như vậy khiến cho người khác tức giận, cô cuối cùng nhìn không được hết lên: “Anh bị bệnh a!”

Anh nắm lấy cái cằm thon nhọn của cô, ép cô nhìn thẳng vào mắt anh, gần từng chữ từng chữ nói: “Tôi có bệnh hay không không cần em đánh giá, sợ sao?”

Tiêu Hà Hà mạnh mẽ nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Quá Kinh Khủng

Edit + Beta: Tiểu Mẫn.

”Vậy thì ở với tôi một đêm sẽ có ba trăm nghìn, tôi cho phép em nghỉ việc, thấy như thế nào?” Anh chắc chắn rằng cô sẽ không đồng ý, nếu cô dám đáp ứng thì cô sẽ không còn tư cách trở thành người phụ nữ của anh.

”Anh đi chết đi!”

”A!” Bấy giờ người phát ra âm thanh chính là Tần Trọng Hàn, anh ôm cánh tay bị thương của chính mình mà gào nhẹ nói: “Em cả gan dám đánh lên vết thương của tôi!”

”Anh cút ngay!” Tiêu Hà Hà nhanh chóng bay đến nhặt quần áo của mình lên rồi chạy ra cửa, giống như con thỏ tìm cách chạy ra ngoài thật nhanh khi gặp phải thợ săn.

Ánh mắt Tần Trọng Hàn mang ý cười lại xen lẫn một chút thích thú.

Không tệ, so với tưởng tượng của anh cô quả thật không tệ, tuy cô thiếu tiền nhưng cũng không đến mức làm mọi việc vì tiền.

Anh nghĩ chuyện của năm năm trước hẳn là một việc bất đắc dĩ!

”Của đi mà ông trời con!” Vừa mở cửa ra, liền nghe được âm thanh sợ hãi của Mễ Cách. “Làm gì mà đến giờ cậu mới trở về?”

”Mama! Con và đi luôn một mực chờ mẹ...!”

Nhìn thấy Mễ Cách và Thịnh Thịnh cũng chưa ngủ, Tiêu Hà Hà có chút áy náy liền nhanh chóng cúi đầu.

”Ai! Cậu làm sao vậy?” Mễ Cách tròn to đôi mắt sợ hãi vội vàng nhìn về phía cô!”Trời ạ, mặt của cậu, Hà Hà cậu bị làm sao vậy?”

Mễ Cách và Thịnh Thịnh đều thấy đôi môi sưng đỏ của Tiêu Hà Hà và những vết hôn còn lưu lại kéo dài bên trong cổ áo.

”Tớ không sao! Tớ đi thay quần áo trước!” Tiêu Hà Hà trấn an hai người họ.

”Hà Hà, cậu không phải là bị...?” Mễ Cách không dám nghĩ tiếp.

”Tớ không sao! Thật sự chỉ là ngoài ý muốn, không có việc gì nữa rồi!” Tiêu Hà Hà cười cười có chút xấu hổ.

Tiêu Hà Hà vào toilet.

Nghĩ đến Tần Trọng Hàn trong tích tắc ấy đã không ngừng gặm cắn vai và cổ cô, hôn môi cô, chỉ thiếu chút nữa đã cưỡng bức!

Anh không có đuổi theo cô, anh thật sự là hoàn toàn có cơ hội đuổi theo cô, nếu anh thật sự muốn đuổi theo, thật sự muốn cưỡng bức thì chắc chắn cô đã không chạy thoát được rồi. Rồi khỏi nhà riêng của anh, trong lúc hấp tấp cô có nhìn lướt cánh cửa lớn, phía trên ghi bốn chữ to, MINH HẠO PHỦ ĐỆ.

Nhìn vào tấm gương trong phòng tắm là khuôn mặt đỏ bừng của cô.

Khuôn mặt trắng đã không còn, lâu nay cũng chưa từng bị đỏ đến như?

Anh... Vì cái gì lại thích cô?

Cô không xinh đẹp như một mỹ nữ lại có thể khiến anh phản ứng điên cuồng như vậy?

Vì cái gì anh muốn tự trêu chọc chính mình? Tiêu Hà Hà cảm thấy hảo bối rồi. Mặc kệ người nào tự trêu chọc chính mình, bọn họ đều không có tư cách, bởi vì năm năm trước cô đã mất đi niềm tin đối với đàn ông.

Cô chỉ muốn chăm sóc, nuôi dưỡng Thịnh Thịnh thật tốt mà thôi.

Trong phòng tắm, Tiêu Hà Hà cởi quần áo, để cho nước ấm thoải mái xối lên toàn thân thể! Nước mắt vào nước hòa quyện vào nhau, Tiêu Hà Hà không có nước mắt! Chất lỏng trong mắt chảy ra, hẳn chỉ là lượng nước trong cơ thể quá dư thừa không có chỗ trút xuống mà thôi! Nước mắt của cô đã sớm không còn từ nhiều năm trước rồi.

”Dì Mễ Cách, có phải mẹ con gặp người xấu hay không?” Thịnh thịnh vẻ mặt đầy bối rối và lo lắng.

”Đề đi đi xem, con đi ngủ đi, mẹ con nói không có gì là không có gì, tất cả chỉ là ngoài ý muốn, không cần lo lắng!” Mễ Cách đưa Thịnh Thịnh đi ngủ.”Được rồi, bé ngoan mau ngủ đi!”

Sau khi Tiêu Hà Hà rời đi, Tần Trọng Hàn vẫn ngồi ở trên ghế sofa hút thuốc, gương mặt lạnh nhạt, cô đơn như là mùa thu, xung quanh bốn bề yên tĩnh, một mảnh buồn bã.

Một đêm không ngủ, khiến sáng hôm sau cô đã ngủ trễ một tiếng đồng hồ.

Đồng hồ báo thức không vang vì đêm qua đã quên cài đặt. Cánh cửa mở ra. “Hà Hà, tớ đưa Thịnh Thịnh đi nhà trẻ, cậu hãy nghỉ ngơi thật tốt, đêm qua cậu đã gặp một đêm ác mộng rồi! Hôm nay xin phép nghỉ đi!”

Đồng hồ lúc đó chỉ tám giờ. Gương trong phòng tắm trong vẫn như cũ hiện lên những vết xanh tím ở cổ, Tiêu Hà Hà luôn phải đấu tranh tư tưởng muốn đi làm hay không, cuối cùng kết quả đấu tranh là không đi! Bởi vì môi và cổ của cô lúc này thật sự khó có thể gặp người khác.

Nhưng mà cô cũng biết, nếu cô tránh né mà nói cũng chưa chắc là biện pháp mãi mãi. Cho nên cô đã thẳng thắn xin phép nghỉ rồi.

Tối hôm qua Lễ Cách hồi cô đã xảy ra chuyện gì, cô cũng không nhắc đến Tần Trọng Hàn, chỉ nói là gặp cướp bóc, thiếu chút nữa là thảm rồi nhưng may mắn có người cứu.

Chín giờ.

Tần Trọng Hàn đi tới công ty đúng giờ, tầm mắt theo bản năng quét nhìn vào phòng làm việc của Tiêu Hà Hà, không nhìn thấy người, hàng lông mày liền nhíu lại, cô đâu?

”Tổng giám đốc, thư kí Tiêu thân thể không khoẻ nên hôm nay xin phép nghỉ rồi!”

”Xin phép?” Tần Trọng Hàn lặp lại.

Chỉ là xin phép! Không tệ!

Anh cho rằng cô sẽ trực tiếp không tới nữa. Anh không phải không thừa nhận rằng tối hôm qua anh đối với cô có chút dã man, cô gái nhỏ kia nhất định là bởi vì anh đã để lại trên người cô không ít dấu vết mà sợ tới mức không dám đến đây?

Tiêu Hà Hà thay bộ quần áo liền thân, cao cổ chính là để dễ dàng che đi vết xanh tím. Hôm nay là ngày giỗ của cha nên cô quyết định sẽ đi thăm mộ.

Trong mộ viên.

Một cái bên phải, một cái bên trái.

Tuy cùng một mộ viên nhưng lại chôn cất hai người thân của cô.

Cha và em trai.

Tiêu Hà Hà đi tới trước mộ cha, đột nhiên nhìn thấy một bó hoa cúc nằm ở đó, ai đã tới thăm cha? Nhất thời có chút sợ hãi, chính là người đó sao?

Bà ta không tư cách đến thăm cha!

Tiêu Hà Hà đem tàn hoa dọn dẹp sạch sẽ, mang hoa tươi của chính mình đặt lên, lúc này mới nhìn khuôn mặt tươi cười thân thiện trên bia mộ, ánh mắt Tiêu Hà Hà có chút chua xót. ”Baba, con tới thăm cha rồi! Cha có khoẻ không?”

”Trong nhà chúng ta chỉ còn lại có một mình con, baba...”

Điện thoại đặt ở phía sau vang lên, Tiêu Hà Hà hít một hơi thật sâu, nghe điện thoại. ”Thư kí Tiêu, tổng giám đốc bảo cô bốn giờ chiều nhất định phải tới công ty!”

”Thư kí Cao, tôi...”

”Hà Hà, buổi chiều có cuộc họp, tổng giám đốc muốn cô phụ trách hạng mục, Hà Hà nếu cô hoàn thành xong sẽ rất có tiền đồ, khả năng từ một thư kí nhỏ không có tiếng tăm gì trở thành trợ lí riêng của tổng giám đốc là rất cao, đến lúc đó lương bổng cùng đãi ngộ sẽ tăng lên rất nhiều, cố lên..., tôi tin cô làm được! Nhớ rõ bốn giờ chiều, phải đúng giờ!”

”Hắc...c!” Tiêu Hà Hà chưa kịp nói gì.

Công việc công việc!

Cô mười lăm tuổi đã đi làm công, làm rất nhiều việc, cho tới bây giờ rất không dễ dàng mà vào được Tần thị, cho rằng sau này có thể trở thành lãnh đạo, lại không nghĩ rằng sẽ bị trêu chọc và quấy rầy, hơn nữa còn là một chàng trai đẹp trai, sang trọng, cô vẫn không hiểu anh muốn loại con gái gì mà không có? Vì sao lại muốn trêu chọc cô?

Thôi!

Tiêu Hà Hà đưa mắt nhìn toàn thân của mình, như thế này có thể che khuất nhưng dấu hôn còn lưu lại, cứ như vậy mà đi đến công ty.

Tiêu Hà Hà tiến đến công ty đúng lúc là giờ ăn cơm trưa, tất cả mọi người tới cantin ăn cơm, cô cũng mua một túi mì ăn liền ở khu đó.

Đột nhiên, phía sau lưng truyền đến tiếng nói trầm thấp. ”Về sau không được ăn mì ăn liền!”

Tiêu Hà Hà sợ tới mức khẽ run rẩy, ”Tổng, tổng giám đốc!”

Sau khi ngày hôm qua xảy ra chuyện, bọn họ gặp mặt lại lâm vào tình trạng bị xấu hổ. Trời ạ, âm hồn bất tán, vì sao lại gặp anh?

Không!

Chính xác mà nói là Tiêu Hà Hà cảm thấy xấu hổ còn Tần Trọng Hàn dường như không có biểu hiện gì, đúng là đáng ghét. Dường như giờ phút này, anh từ trên cao nhìn chăm chăm cô đang đứng sau bàn làm việc.

Lúc này gương mặt Tiêu Hà Hà không tự chủ mà đỏ lên.

“Không muốn nói cho tôi biết cô xin phép hôm nay là vì chuyện tối ngày hôm qua à.” Nhìn về mặt đỏ ửng của Tiêu Hà Hà, Tần Trọng Hàn đi nhanh tới, trên người anh một bộ âu phục màu xám bạc trắng thoăn thoắt không một vết nhăn kết hợp với gương mặt lạnh lúc này khiến ai đối diện đều phải kinh sợ.

Tiêu Hà Hà nghe vậy mặt càng đỏ hơn.

Cô né tránh ánh mắt, anh thấy thay đổi quần áo rất phù hợp tuổi tác, xem ra đã đẹp mắt hơn.

Trong nháy mắt, một luồng ánh sáng trong não xoẹt qua, Tần Trọng Hàn nheo mắt lại, nghi ngờ mở miệng lần nữa, “Thật là bởi vì chuyện đêm qua?”

Tiêu Hà Hà không có phủ nhận. “Tổng giám đốc, anh đừng cứ trêu đùa tôi được không? Tôi còn muốn sống, tôi không muốn bị nước bọt dìm chết ở Tần thị!”

“Vì sao?” Bóng dáng cao lớn mạnh mẽ đi tới gần, Tần Trọng Hàn mang sắc mặt vui vẻ, ánh mắt sắc bén như đã nhìn xuyên thấu cô, Tiêu Hà Hà vẫn đỏ bừng khuôn mặt.

“Tổng giám đốc, anh muốn loại phụ nữ nào mà không có, hà cứ gì cứ trêu đùa một thư kí nhỏ nhoi như tôi? Ở tôi, muốn nhan sắc thì không có nhan sắc, muốn tài văn chương thì tôi cũng không giỏi, muốn cái gì cũng không có, anh đừng trêu đùa nữa có được hay không? Được rồi, tôi muốn ăn cơm đi!” Tiêu Hà Hà chắc là sẽ không làm bất cứ chuyện gì trái lại với mấu chốt sự việc.

Thấp giọng nói xong, cô ngồi xuống và bắt đầu ăn mỳ.

Tần Trọng Hàn bỗng nhiên có cảm giác muốn cười, anh dường như đã hiểu chút ít được hình thức tự hỏi của cô. Muốn cô cùng anh có quan hệ gì?

Nhanh chóng nghiêng đầu nhưng không hề nể được ý cười vẫn lại cổ mang gương mặt lạnh, Tần Trọng Hàn ho nhẹ hai tiếng liền che được cảm xúc của chính mình lúc này, Tiêu Hà Hà nghi hoặc mang tầm mắt hướng về phía tổng giám đốc đang rời đi.

Anh tới cùng là có ý gì?

Đồng ý không được quấy rầy cô sao? Xem như không có đi?

Tiêu Hà Hà bắt đầu trầm tư, ngày hôm đó thật sự là quá khó khăn quá, trời ạ một tiếng sấm xẹt ngang tai cô, không có biện pháp nào để yên tâm làm việc!

“Hà Hà, buổi sáng không thấy cô, đi bao lâu rồi hả?” Tăng Ly lại đi tới. “Quao, ăn mì ăn liền à? Có ăn đơn giản quá không?”

“Chào Tăng Ly!” Tiêu Hà Hà khách khí chào hỏi một tiếng, cúi đầu che dấu đôi môi chính mình vẫn có chút sưng đỏ như cũ.

“Khó trách cô quá gầy, ăn mì ăn liền thì có dinh dưỡng gì? Sau này chắc phải cố gắng thêm rồi!”

Tiêu Hà Hà có chút xấu hổ, hơi hơi đỏ mặt, “Bởi vì hôm nay tới chậm, cho nên...”

“Đến muộn?” Tăng Ly đi đến bên người cô, vỗ nhẹ lên bả vai gầy, rồi sau đó tùy tiện ôm cô, trêu chọc nói, “Tôi dẫn cô ra ngoài ăn được không?”

“Nếu quá rảnh rỗi thì anh nên đi Nhật Bản đi, máy bay khởi hành chiều hôm nay!” Lại một giọng trầm thấp ngắt lời Tăng Ly.

Tiêu Hà Hà và Tăng Ly cùng nhìn qua, phát hiện Tần Trọng Hàn đang đứng ở cửa văn phòng, thấy Tăng Ly ôm Tiêu Hà Hà, nhìn cánh tay anh ta đặt trên vai cô, ánh mắt của anh liền lộ vẻ chán ghét.

“Tần tổng! Không phải có thể xin thư kí Tiêu đi cùng tớ sao?” Tăng Ly cũng không bởi vì Tần Trọng Hàn lòng dạ hẹp hòi mà tức giận, mà là muốn bày tỏ ý nguyện của mình. “Thư kí Tiêu, tôi dẫn cô đi công tác, như thế nào?”

Tăng Ly vừa hỏi, Tiêu Hà Hà tiện lập tức cảm giác được Tần Trọng Hàn nhìn thẳng vào mặt cô.

Ánh mắt này cực kỳ sắc bén.

“Tăng Ly, giám đốc có rất nhiều việc nên tôi không muốn ảnh hưởng đến ngài.” Nếu không phải là nài ép thì không thể tự chuẩn bị tốt một chút sao?

Nói xong, cô ngồi xuống tiếp tục ăn mì.

Cô dường như nóng lòng muốn thoát khỏi anh, đôi mày Tăng Ly hơi nhăn, sau đó làm như cô ta bị giật mình, “Tổng giám đốc, không có thư kí Tiêu làm trợ thủ đắc lực đi cùng tôi, tôi sẽ không có cách nào hoàn thành công việc được.”

Hắc...c!

Đây là cái tình huống gì?

Tiêu Hà Hà bao giờ đã trở thành miếng mồi ngon rồi hả?

Tiêu Hà Hà kinh ngạc mà tròn to đôi mắt. Tăng Ly là loại đàn ông thích phụ nữ xinh đẹp, giờ lại tự trêu chọc chính mình, chẳng lẽ gần đây Tiêu Hà cô có số đào hoa?

Ánh mắt Tần Trọng Hàn không hề chớp mà cứ nhìn chăm chăm vào cô, làm cho cô cảm thấy như đứng đồng lửa, ngồi đồng than.

8&

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Gặp Cố Nhân Mà Kinh Ngạc

Edit: Kiều Anh

Beta: DinhHa

“Tăng Ly, thật ngại, buổi chiều tôi phải chuẩn bị hội cho cuộc họp.” Tiêu Hà Hà bụng mỳ còn thừa trước mặt lên, ném vào trong sọt rác: “Tôi đi xuống bộ hành chánh tìm ít tài liệu.”

Nghe vậy, Tần Trọng Hàn hai tay khoanh trước ngực, nhếch miệng lên nhìn bóng lưng rời đi. Rất tốt, cô còn biết tự từ chối, nếu không thì, anh nhất định sẽ không dễ dàng tha cho cô.

Dám cùng đàn ông khác đi công tác, trừ phi anh chết rồi.

Tiêu Hà Hà có thể cảm giác sau lưng, ánh mắt Tần Trọng Hàn tìm tòi nghiên cứu như ung phóng tới, mặc dù là sau lưng, nhưng cô rõ ràng cảm thấy cặp mắt kia sắc bén làm cho người khiếp sợ.

“Hàn. Cái này hẳn coi là chạy mất dạng chứ?” Nhìn cô xoay người chạy như điên, Tăng Ly cùng Tần Trọng Hàn nói.

Chẳng lẽ anh là nước lũ và mãnh thú? Hà Hà cũng thật là...

“Cậu nên đi ra khỏi đây.” Tần Trọng Hàn nhếch miệng lên độ cong.

“Không muốn.” Tăng Ly nghiêng đầu trở về phòng làm việc mình.

Tần Trọng Hàn lắc ly rượu đỏ trong tay, rượu nhàn nhạt vị ngọt, anh tựa vào lưng ghế về phía sau, xấp xếp lại suy nghĩ của mình.

Rất tốt, ở ba mươi năm trong cuộc đời anh, lần đầu tiên gặp phải người phụ nữ giống như Tiêu Hà Hà không để ý đến anh.

Cô ra sức miệt thị nị lực cá nhân anh cùng tài lực hùng hậu, bây giờ bỏ qua hứng thú bất luận, chỉ vì vấn đề mặt mũi đàn ông anh cũng phải nín cô trở lại, nữ nhân đáng chết, biểu hiện hôm nay cũng không tệ lắm, từ chối con quỷ háo sắc Tăng Ly.

Tiêu Hà Hà.

Cô tốt nhất nên ngoan ngoãn, chuyện Tần Trọng Hàn tôi muốn làm còn không có không thành công, cô đừng nghĩ đến việc trốn tôi đi.

Ánh sáng âm trầm từ mắt anh chợt lóe lên, số mạng tương lai Tiêu Hà Hà lúc này bụi bặm lảng xuống.

Anh muốn cô.

Tiêu Hà Hà một đường đến phòng hành chánh, dọc đường các loại ánh mắt hướng nhìn cô, Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy thật là bất tiện.

Thời gian tới, cô cũng nên làm gì chứ nhỉ?

Cầm tư liệu trên tay, Tiêu Hà Hà ánh mắt dừng ở trên người nữ nhân viên sửa sang lại tư liệu, đi tới gần hơn một chút, vỗ bả vai cô ta: “Cô có thể giúp tôi tìm một chút...”

”A? Được.”

Nữ nhân viên được nhờ vả, xoay người lại. Thấy Tiêu Hà Hà chớp mắt, nụ cười trên mặt nhanh chóng rút đi, lộ ra vẻ khinh bỉ, trong nháy mắt gương mặt lạnh lại.

”Tôi bây giờ bề bộn nhiều việc, không có thời gian.” Ngay cả giọng đều thay đổi ba trăm sáu mươi độ.

Tiêu Hà Hà hơi sững sờ: “Buổi chiều tổng giám đốc phải dùng tài liệu.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Không Kim Chế Được Nỗi Lòng

Edit: Kiều Anh

Beta: DinhHa

Tiêu Hà Hà chợt mở mắt ra, nước mắt rơi đầy gò má, ánh mắt hơi mờ dần nhìn Tần Trọng Hàn gần trong gang tấc, tâm tư vẫn lảng lảng ở bên trong ác mộng.

”Gặp ác mộng?” Tần Trọng Hàn âm thanh ôn nhu hiếm thấy.

Trong chớp mắt, lòng chua xót cảm xúc dường như cuộn sóng giống như trời đất bao phủ lên, nước mắt Tiêu Hà Hà lại không kiềm chế được, chảy xuống từng dòng, lần đầu tiên ngay trước mặt Tần Trọng Hàn gào khóc lên.

”Không sao, Hà Hà.” Tần Trọng Hàn nhẹ nhàng an ủi, bàn tay lớn thon dài nhẹ nhàng vỗ ở phía sau lưng Tiêu Hà Hà đang khóc run rẩy, anh không biết cô gặp ác mộng gì, nhưng là anh biết cô bởi vì sao mà gặp ác mộng, bởi vì sao mà không kim chế được nỗi lòng.

Nước mắt chảy hết, lần nữa vô lực hôn mê ở trong ngực Tần Trọng Hàn, chẳng qua là trước khi ngủ mê, Tiêu Hà Hà đã nắm thật chặt hai tay thon dài của Tần Trọng Hàn, dùng sức nắm chắc, tựa hồ bắt luận gặp phải cái gì cũng không đồng ý buông ra.

Nhìn trên mặt mang theo nước mắt còn sót lại, tay phải mình nhưng là nắm chặt Tiêu Hà Hà, Tần Trọng Hàn lại lần nữa thở dài.

Bất an, ác mộng bóng tối tựa hồ lại phải cuốn tới, Tiêu Hà Hà cau mày vẻ mặt dần dần bất an lo âu, chẳng qua là bị một cái bàn tay thật chắc nắm, rất ấm áp.

”Tiêu Hà Hà, cô có thể, hãy kiên cường cho tôi.” Tần Trọng Hàn ở bên tai cô nhẹ giọng mà trầm thấp nói.

Tần Trọng Hàn. Giọng ấm mui mà lãnh khốc này là của Tần Trọng Hàn, Tiêu Hà Hà lại chợt ngồi dậy.

”Không.” Tiêu Hà Hà vén chăn lên liền muốn xuống giường.

”Cô đi đâu vậy?” Tần Trọng Hàn nhìn cô buông tay mình ra, khó hiểu, tay trống không trong cảm giác phải có chút trống rỗng: “Tôi đưa cô đi.”

Tiêu Hà Hà trong ánh mắt trống rỗng rốt cuộc có một chút sắc thái, nghi hoặc nhìn ngồi ở mép giường, mặt mũi Tần Trọng Hàn ôn hòa như nước, anh mới vừa nói gì?

Không hỏi chuyện gì xảy ra, chẳng qua là giọng rất ôn nhu.

Ngón tay thon dài ấm áp mon trón trên mặt của Tiêu Hà Hà, ánh mắt dịu dàng có chút phức tạp, lại không có bất kỳ hung hăng cùng bá đạo: “Muốn đi nơi nào, tôi đưa cô đi.”

Tiêu Hà Hà lúc này mới thức tỉnh, nhìn chung quanh bốn phía một lúc, phòng màu trắng, đồ xài trong nhà hai màu trắng đen, rập trái giường trắng tinh, đây là nơi nào?

”Đây là nhà tôi.” Tần Trọng Hàn tựa hồ thấy được nghi hoặc của cô.

”Tôi tại sao lại ở chỗ này?” Cô sững sờ, cô không phải ở công ty sao? Không phải đi gặp Mao tiên sinh sao? Anh ta tên gì a?

”Cô té bất tỉnh.” Anh thuật lại sự thật, nhưng trong thanh âm mang vẻ run rẩy: “Tôi chỉ có thể mang cô tới nơi này.”

”Máy giờ rồi?” Cô hỏi.

”Đã đến giờ tan làm.” Tần Trọng Hàn nói.

”Chúng ta không mở họp?”

”Cô nói sao?”

”Thật xin lỗi.” Tiêu Hà Hà đứng lên, nhìn rập trái giường trắng tinh, suy nghĩ tổng giám đốc có thể thích sạch sẽ, trong lòng ngán ra, nghĩ tới điều gì, ánh mắt ám lại đi: “Tôi làm chậm trễ cuộc họp?”

”Ngày mai lại mở cuộc họp lần nữa.” Tần Trọng Hàn nói.

”Tổng giám đốc, xin lỗi.” Không một tiếng động xuống giường, Tiêu Hà Hà động tác nhỏ nhẹ đẩy cửa phòng ra, hướng bên ngoài đi ra. Mao tiên sinh là người duy nhất biết tâm tích người đàn ông mang mặt nạ hồ ly, là cơ hội tốt có thể giúp cô tìm con trai, cô phải đi tìm người kia, bất kể như thế nào cũng phải tìm được Mao tiên sinh, nhưng mà cô không biết anh ta tên gì.

Đứa con cô sinh ra đêm hôm đó bị người đàn ông mặt nạ hồ ly ôm đi, từ đó cũng không có gặp qua một lần, trời mới biết năm năm qua, nhiều đêm giữa khuya cô tỉnh mộng, lúc tỉnh dậy khuôn mặt đầy nước mắt.

Chuyện cũ nhắc lại như gió thổi qua, gặp Mao tiên sinh lại cho cô một tia hy vọng, cho dù là hy vọng rất mong manh, cô cũng phải tìm: “Tổng giám đốc, công ty chúng ta có hay không một vị quản lý họ Mao?”

Tần Trọng Hàn nghĩ chẳng qua chỉ gặp mặt người đó cô đã trở nên như vậy, anh trong tiềm thức không hy vọng cô tiếp tục thương tâm nữa: “Không có.”

”Thật không có sao?” Tiêu Hà Hà trên mặt nhất thời có chút thất vọng, không, là tuyệt vọng, cô thật giống như loáng thoáng xuôi tai đến nữ nhân viên kia kêu Mao quản lý. Chẳng lẽ cô nghe lầm?

Tin tức tổng giám đốc cùng Tiêu thư kí song song vắng mặt hội nghị, ở ngăn tủ trong một giờ, nhanh chóng quét qua mỗi một góc ngách trong công ty, không nghi ngờ chút nào trở thành tin tức nóng nhất, ban ngày ban mặt, tổng giám đốc lại mang thư kí Tiêu rời đi, nghe phòng quản lí cùng người tổng giám đốc nói, tổng giám đốc ôm thư kí Tiêu rời đi.

”Chẳng lẽ thư kí Tiêu mang thai?” “Không biết ai kêu một câu.

”Nếu là thật thì bụng sẽ to lên chứ?”

”Thư kí Tiêu té xỉu, tổng giám đốc ôm đi, không mang thai thì ôm cô ta đi làm gì?”

“...”

Trong lúc nhất thời, tin tức Tiêu Hà Hà mang thai con của tổng giám đốc truyền đi nhanh chóng.

Tiêu Hà Hà từ chối Tần Trọng Hàn đưa cô về, sửa sang lại tâm tình, cô đi đón con trai.

”Mẹ, mẹ lại khóc nữa sao?” Thịnh Thịnh vừa nhìn thấy Tiêu Hà Hà vành mắt sưng đỏ liền kết luận cô lại khóc qua.

”Không có, mẹ không khóc.” Tiêu Hà Hà trên mặt mơ hồ thoáng qua bất an. Nhớ mang máng lúc gần đi, Tần Trọng Hàn nói cho cô, chuẩn bị ra nước ngoài công tác ba ngày, cô chẳng qua là nghe lọt được, nhưng là bây giờ nhớ lại, Thịnh Thịnh làm thế nào?

Cô ra nước ngoài công tác Thịnh Thịnh làm thế nào?

”Tại sao vành mắt mẹ lại hồng?”

”Thịnh Thịnh, ông chủ của mẹ để cho mẹ đi công tác, nhưng Thịnh Thịnh lại không người chăm sóc.”

”Không liên quan nha, Thịnh Thịnh có thể ở nhà trẻ, có rất nhiều người bạn nhỏ mẹ cùng cha đều không đến thăm bọn họ, chỉ có đến cuối tuần mới đến thăm, mẹ, con cũng có thể như vậy nha.”

”Ách!” Tiêu Hà Hà sững sốt một chút, cô làm sao không nhớ ra được có chuyện như thế ở nhà trẻ chứ: “Nhưng con còn nhỏ như vậy.”

”Mẹ, con đã trưởng thành, cứ quyết định như vậy, ngày mai chúng ta hãy cùng giáo viên nói, con muốn ở lại trường học. Mẹ, con không muốn khó qua, Thịnh Thịnh là đàn ông nhà không sợ, con thích ở lại trong nhà trẻ, có thể có rất nhiều người bạn nhỏ, sau này Thịnh Thịnh ở nội trú cũng tốt lắm.”

Đưa nhỏ hiểu chuyện như vậy, để cho Tiêu Hà Hà trong đau âm ỉ, cô đang suy nghĩ, nếu như Thịnh Thịnh là con ruột của cô thì tốt biết bao, mặc dù cô đem bé coi là con ruột, cô biết nếu có con ruột cũng chưa chắc thân thiết cùng hiểu chuyện như vậy, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy mất mát một phần, giày xé lòng cô đến đau đớn, đau dữ dội, đau nghệt thở.

”Tới đây. Mẹ công con.” Tiêu Hà Hà ngồi xổm người xuống.”Mẹ... Thịnh Thịnh ở nhà, chờ mẹ đi công tác sẽ trở lại, sau đó tới đón Thịnh Thịnh về.”

”Được a. Mẹ đã lâu lắm không công Thịnh.” Đứa nhỏ lập tức leo lên vai Tiêu Hà Hà: “Mẹ, người lúc nào mới có thể trở về?”

Còn chưa đi, liền không bỏ được mẹ.

”Rất nhanh.” Hân sẽ rất nhanh, Tiêu Hà Hà nghĩ.

Trên máy bay, khoang hạng nhất.

Tiêu Hà Hà biểu tình rất là dửng dưng, tựa như chuyện hôm qua không có phát sinh qua, cái này làm cho Tần Trọng Hàn ngược lại cảm thấy phải có chút kinh ngạc. Bây giờ cô ngủ, vẫn mặc trang phục bảo thủ, cả người nhìn u tối để cho người buồn rầu.

Bất quá cũng tốt, cô coi như là kiên cường, cái này làm cho anh trong lòng an tâm một phần.

Tiêu Hà Hà, để cho cô làm người phụ nữ của tôi, cũng phải để cho cô gánh vác áp lực người phụ nữ của Tần Trọng Hàn nên gánh, anh hy vọng cô có thể trải qua thử thách này. Bởi vì như vậy, mới có thể trải qua khảo nghiệm.

Suy nghĩ, nhưng không tiếng động mím chặt môi mỏng hơi nâng lên một độ cong đẹp mắt, cho đến khi cánh tay bị Tăng Ly đụng một cái, Tần Trọng Hàn không hiểu cau mày.

Tăng Ly kỳ quái, làm sao ngày hôm qua hai người không đến, hôm nay đi làm lại đột nhiên nói phải đi, lại đi đến Hàn quốc xa xôi: “Hàn, cậu chắc chắn cậu lần này đi công tác không phải chỉ là cao hứng?”

Tần Trọng Hàn quay mặt lại, tầm mắt rơi vào trên khuôn mặt tuấn mỹ của Tăng Ly, vẫn nhìn chăm chăm vào anh ta, nhìn đến anh ta lại muốn chột dạ.

”Hàn, cậu nhìn tôi như vậy làm gì? Sẽ làm cho tôi cảm thấy cậu yêu tôi.” Trêu ghẹo nhạo báng, Tăng Ly nháy nháy mắt, vẫn ung dung nhìn Tần Trọng Hàn.

”Chúng ta ai là tổng giám đốc?” Tần Trọng Hàn lạnh lùng mở miệng, ánh mắt liếc nhìn Tăng Ly một cái, anh ta cho rằng thiên hạ chưa đủ loạn: “Cô ấy đang ngủ, im miệng.”

”Hàn, cậu thật là ôn nhu a.” Tăng Ly đê thấp giọng nói, mắt liếc trộm nhìn Tiêu Hà Hà cách đó không xa: “Hà Hà ngủ. Không quan trọng.”

”Im miệng.”

”Hàn, hai chữ này cũng sắp trở thành câu cửa miệng của cậu. Sợ tôi nói gì sao? Cậu yên tâm, tôi tuyệt đối không nói bậy bạ, sẽ không nói cho Hà Hà cậu đối với cô có tình ý.” Tăng Ly cười đùa hí hửng nâng lên môi mỉm cười, từng tia quý dị từ cặp mắt đào hoa trong tràn ra: “Hà Hà ngủ là chân thật nhất, cậu nhìn cô ngủ thật đáng yêu.”

Tần Trọng Hàn trên mặt lạnh lẽo, ánh mắt lạnh giá như vậy quét qua Tăng Ly: “Cậu thật vô sỉ.”

”Cậu cũng rất bá đạo.” Tăng Ly cãi lại.

Tiêu Hà Hà bị thanh âm hai người đánh thức, vừa mở mắt thấy hai người đàn ông đang nhìn mình, hơi kinh ngạc, lập tức ngồi thẳng: “Tổng giám đốc, Tăng Ly.”

”Hà Hà. Chúng tôi đánh thức cô sao?” Tăng Ly cười một chút đều không áy náy: “Đừng ngủ, đến khách sạn rồi ngủ tiếp, nơi này quá không thoải mái, nếu là cô quả thực muốn ngủ, dựa vào trong ngực tôi ngủ một chút đi.”

Tiêu Hà Hà đột nhiên cảm giác được trên mặt ửng đỏ, cô thậm chí cũng không dám ngẩng đầu, chẳng qua là dạ một tiếng: “Tăng Ly, anh đùa giỡn một chút cũng không có gì đáng cười.”

”Ha ha, cô thật đáng yêu.” Tăng Ly nhìn cô như vậy bộ dáng nghiêm túc, cười to lên, hết sức nghiền ngẫm.

Tần Trọng Hàn tỉnh bơ, nhưng là tròng mắt căng thẳng: “Im miệng, khoang máy bay đều là tiếng cười, có ác tâm hay không?”

Thủ đô Hàn quốc_Seoul.

”Tổng giám đốc, tài liệu đã chuẩn bị xong.”

Lần này đi công tác, Tần Trọng Hàn chuẩn bị cùng một công ty Hàn Quốc hợp tác hạng mục mới, dĩ nhiên đối tượng hợp tác là vì Huệ là người trong công ty Hàn Quốc này.

”Ừ.” Tần Trọng Hàn gật đầu một cái: “Biết.”

Dĩ nhiên bọn họ lần này tới chủ yếu là tham gia một hoạt động thương nghiệp, thật ra thì mục đích chủ yếu của Tần Trọng Hàn là mang Tiêu Hà Hà tới

giải sầu một chút, dĩ nhiên giả mượn chuyện công ty, còn mang theo Tăng Ly, chính là sợ cô không chịu đi.

Ngày đó cô khóc thương tâm như vậy, để cho lòng anh cũng mềm nhũn xuống.

”Buổi tối có hoạt động thương nghiệp, cô phải làm bạn gái tôi.” Tần Trọng Hàn nhận lấy tài liệu, liếc nhìn Tiêu Hà Hà.

”Tôi cũng phải tham dự sao?” Tiêu Hà Hà nghi ngờ hỏi.

”Đúng.”

”Có thể hay không không dự họp?”

”Đây là công việc.” Tần Trọng Hàn thanh âm rất lạnh nhạt.

”Chờ một chút sẽ có người đón cô đi tạo hình.” Đang nói, quả thật có người tới ấn chuông cửa phòng.

Tần Trọng Hàn đứng lên: “Đi thôi.”

Thợ trang điểm tay có kỹ xảo nghề nghiệp, từ phòng thử quần áo đi ra Tiêu Hà Hà để cho Tần Trọng Hàn trong nháy mắt kinh sợ. Lễ phục cắt xén vừa người bó sát lộ vai nhỏ, kết hợp với sợi giây chuyền kim cương đầy sao, để cho cô nhìn khác thường trong sáng mà hấp dẫn.

Trong sáng cùng hấp dẫn, đồng thời ở trên người một nữ nhân giờ thật là rất kỳ quái, nhưng là khác thường, Tiêu Hà Hà liền cho người loại cảm giác này.

Mái tóc dài vén lên thật cao, lộ ra cằm cổ trắng nõn mảnh khảnh, cũng để cho tai đeo bông tai đá quý hết sức chói mắt.

”Tổng, tổng giám đốc. Như vậy rất không được tự nhiên.” Tiêu Hà Hà cũng sắp khóc: “Giày này quá cao, tôi phải mang đế bằng, không được, tôi sẽ không đi được.”

Mới vừa đi một bước, dưới chân run một cái, Tiêu Hà Hà liền chặt vật ngã vào trong ngực Tần Trọng Hàn: “A ---- “

ningd {

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mạ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Sau Khi Tạo Hình

Edit: Kiều Anh.

Beta: DinhHa.

Tần Trọng Hàn thuận thế ôm eo thon của cô, rất thích loại cảm giác gần nhau thế này.

”Không phải đặc biệt cao.” Anh cúi đầu kiểm tra gót giày của cô. ”Mới ba bốn centimet, cái này còn cao hơn được nữa?”

”Không được, tổng giám đốc, tôi sẽ không mang.” Tiêu Hà Hà muốn mang giày cũng là công tác một phần, cô thật sự không nói gì: “Đổi cho tôi một đôi đế bằng đi.”

”Tiểu thư, bộ lễ phục này phải phối hợp với giày cao gót.” Thợ trang điểm lên tiếng nói rằng: “Cô mặc bộ này lễ phục thật sự rất đẹp.”

Mặt Tiêu Hà Hà đỏ lên: “Nhưng tôi thật không đi được.”

”Tôi đỡ cô.” môi Tần Trọng Hàn cong lên thành một nụ cười quý dị: “Vậy không thể làm gì khác hơn là ủy khuất cô, tối nay phải dựa vào tôi.”

”Bỏ tay anh ra.” Tiêu Hà Hà không nhịn được nghiêng răng.

Trời giết, làm sao lại chọn một bộ dạ phục lộ vai? Mà hai cái tay anh còn quang minh chính đại đặt ở ngang hông cô như vậy.

Anh nhún nhún vai, nghe lời lấy hai tay ra: “Cô chắc chắn không để cho tôi đỡ?”

”Tôi có thể đi được.” Tiêu Hà Hà cắn răng nói.

Cô mới sẽ không để cho anh nhân cơ hội ăn đậu hũ.

Trên bà vai không có một cái dây áo, hơi cảm thấy lạnh, cô rất lo lắng quần áo này có thể hay không rách xuống, cô bên trong cái gì cũng không mặc a, nếu là rách xuống, cô thật không thể giấu mặt mũi đi đâu.

Tiêu Hà Hà mới vừa đi một bước, lại lao đảo một chút.

Tần Trọng Hàn đứng ở một bên hỏi lại lần nữa: “Chắc chắn không để cho tôi đỡ cô?”

“Không cần.” Cô tiếp tục đi chuyên: “Đi thôi.”

Tần Trọng Hàn cùng Tăng Ly mỗi người dẫn theo bạn gái mình xuất hiện tại bữa tiệc gây xôn xao không nhỏ, không ít nhân vật nổi tiếng thương nhân Hàn quốc chính thương rồi rít tới chào hỏi thuận tiện lôi kéo quan hệ.

Một người thấy anh dẫn bạn gái đi theo, không ghen mà cùng lộ ra ánh mắt kinh ngạc cùng hâm mộ.

Tăng Ly bên cạnh cũng có một cô gái, cả người mặc bộ lễ phục màu tím nhỏ, Tiêu Hà Hà không nhận ra cô bé kia, nhưng từ khí chất nhìn lên, cùng Tăng Ly có chút giống, rất đẹp.

Tiêu Hà Hà giống như một yêu tinh ở thế gian, tản ra khí chất ưu nhã tinh khiết, nụ cười xấu hổ đơn giản, tựa như hoa cúc ngượng ngùng.(-.-)

Cô vừa nhìn thấy nhiều người như vậy, nhất thời cảm thấy không thoải mái, cô không có thói quen trở thành tiêu điểm của mọi người, cảm giác cả người đều sắp bị người nhìn đến xuyên thấu, khóe miệng cười cũng dần dần hạ xuống cứng ngắt.

Lặng lẽ kéo kéo tay áo âu phục Tần Trọng Hàn, nhỏ giọng nói: “Tổng giám đốc, phải bao lâu mới có thể đi?”

Nghe anh cùng thương nhân Hàn quốc tăng bốc lẫn nhau lại là bàn luận một ít trên phương diện làm ăn, cô nghe đến đâu óc liền quay cuồng.

Tần Trọng Hàn liếc cô một cái, giống như quá khứ dán sát nhỏ giọng nói: “Quan trọng nhất mở màn bữa tiệc chúng ta phải nhảy, cô không phải còn chưa tới đã muốn đi chứ?”

Nhảy mở màn? Tiêu Hà Hà cảm thấy chân mình bắt đầu nhũn ra.

Cô không biết khiêu vũ a, lúc này mất mặt quá mức rồi.

“Thế nào?” Thấy cô sắc mặt đột nhiên đỏ cứng ngắt, Tần Trọng Hàn lại gần hỏi.

“Tôi không biết khiêu vũ!” Cô nắm chặt cánh tay anh, gấp đến độ gò má lộ ra đỏ ửng: “Làm thế nào bây giờ?”

Nghe vậy, anh nhướn mày, có chút bất ngờ. Anh sợ run lên sau đó lập tức khôi phục vẻ bình thường, thần sắc hiện ra nụ cười lúm đồng tiền mê người: “Không cần sợ, có tôi ở, cô phải nhảy với tôi.”

“Tổng giám đốc, tôi căn bản không biết nhảy thế nào, anh nên nhảy một mình a. Tôi đi trước.” Cô cũng không phải là nhân vật trọng yếu, hà cớ gì bắt cô tham dự loại dạ tiệc này?

“Cô thật nghĩ là tôi sẽ cho cô đi?” Tần Trọng Hàn ở Tiêu Hà Hà bên tai thổi một hơi: “Cô quá ngây thơ rồi, nhanh lên một chút khiêu vũ. Âm nhạc bắt đầu mở lên rồi.”

“Tôi sẽ bị anh hại chết.” Tối nay chỉ sợ là buổi tối mất mặt nhất trong cuộc đời cô, xã hội thượng lưu quả nhiên không phải người cô như vậy có thể hòa nhập được.

Tất cả mọi người đều hướng mắt về Tần Trọng Hàn cùng Tiêu Hà Hà bên này, nhất là người bạn gái bên cạnh Tăng Ly, ánh mắt thấy Tần Trọng Hàn dán bên tai Tiêu Hà Hà nói chuyện, lập tức kéo cánh tay Tăng Ly: “Anh Ly, cô gái này là bạn gái anh Hàn sao?”

“Cái này, e rằng phải hỏi cô ấy.” Tăng Ly gỡ nút thắt, bất quá anh cũng không biết là Hà Hà có phải bạn gái của tổng giám đốc, bởi vì Tần Trọng Hàn cũng không đề cập đến.

Anh nhìn rất biết tán tỉnh con gái, chân mày khóe mắt xuân ý tàng cũng không giấu được, cùng bạn gái thân mật xì xào bàn tán, không biết nói cái gì mập mờ lời để cho Tiêu Hà Hà giờ phút này mặt đỏ tới mang tai.

Khi âm nhạc vang lên, trong mắt mọi người vương từ công chúa chậm rãi bước vào sàn nhảy, ở trong tiếng nhạc du dương nhẹ nhàng bắt đầu nhảy.

Tiêu Hà Hà vừa khấn trương lại buồn rầu, cảm giác mình tựa như trong tay của Tần Trọng Hàn, thỉnh thoảng bị anh kéo qua kéo lại, hoàn toàn không tự chủ được: “Buồng lòng một chút, thân thể cô quá cứng ngắt.”

“Tôi căn bản không biết nhảy.” Cô nói nhỏ, khấn trương sẽ không bước.

“Không cần khấn trương.” Anh còn nói.

Cô rất muốn a, nhưng là dưới con mắt mọi người không khăn trương cũng khó: “Đi theo bước chân tôi đi.”

”Thật xin lỗi.” Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy mình đạp phải chân anh: “Tổng giám đốc, anh thả tay ra đi.”

”Tiếp tục.” Anh không thèm để ý chút nào.

”Được rồi, đây chính là anh nói.” Giết chết anh cũng không phải là trách nhiệm của cô, ai bảo anh bắt cô nhảy.

Lại đạp phải chân anh, cô phỏng đoán chân anh ngày mai sẽ sưng.

Ngán ngùi mấy phút âm nhạc, cô cảm thấy giống như trải qua mấy năm, âm nhạc kết thúc, lòng cô một mực treo ở trên không mới trở về chỗ cũ.

”Trời ạ. Cái này căn bản không nên xảy ra.” Cô không biết mình đạp Tần Trọng Hàn mấy lần, dù sao chính cô cũng đếm không hết.

”Tần tiên sinh, có thể mượn bạn gái của anh nhảy khiêu vũ không?” Một đàn ông Hàn Quốc đi tới dùng tiếng Trung kém cỏi của mình nói.

Tiêu Hà Hà thiếu chút nữa bị cái yêu cầu này dọa cho chết.

”Xin lỗi, Bùi giám đốc, cô ấy hôm nay có chút không thoải mái, bị tôi cứng rắn dẫn tới bữa tiệc đã rất miễn cưỡng, tôi không hy vọng để cô ấy mệt mỏi.” Tần Trọng Hàn khách khí từ chối.

”Thật tiếc, bạn gái ngài thật là đẹp.” Giám đốc Bùi cười nói.

”Cám ơn. Giám đốc Bùi quá khen.” Khéo léo từ chối người tới mời nhảy, Tần Trọng Hàn ôm lấy Tiêu Hà Hà đi tới góc trên ghế sa lon.

”Chúng tôi tới rồi đây.” Tăng Ly dắt bạn gái bên cạnh đến: “Hà Hà giới thiệu với cô một chút, đây là em gái tôi Tăng Dương Dương.”

Tiêu Hà Hà hơi kinh ngạc: “Hóa ra là em gái của Tăng Ly, không trách cảm thấy có chút giống anh. Xin chào, Tăng tiểu thư, tôi là Tiêu Hà Hà.”

Khách khí đưa tay ra, Tiêu Hà Hà đối với bé gái trước mắt cảm giác rất thân thiết.

Tăng Dương Dương đột nhiên cười nói: “Chị Hà Hà, dáng dấp chị thật giống như người nhà chúng ta. “

”Ách.” Tiêu Hà Hà không nghĩ tới Tăng Dương Dương nói chuyện như vậy tức cười: “Phải không?”

”Anh Ly, anh nhìn xem, mũi của chị Hà Hà cùng dáng dấp thật giống như anh mà.” Tăng Dương Dương chỉ mũi Tiêu Hà Hà so sánh với Tăng Ly: “Mũi của chị Hà Hà giống với anh vậy, trên chóp mũi còn có một viên nốt ruồi son nho nhỏ.”

”Thật không.” Tăng Ly cười nói: “Đúng nha đúng nha, Dương Dương vừa nói như vậy thật đúng, làm sao gần đây cô mũi của tôi lớn lên giống nhau nha.” Tăng Ly mở miệng cười, hoa đào trong mắt lóe lên nụ cười tươi đẹp: “Đáng tiếc cha đối với mẹ rất sâu tình, nếu không tôi thật đúng là cho là Hà Hà là chúng đứa trẻ bên ngoài của cha và dì a.”

Tiêu Hà Hà cũng cười lên, lắc đầu một cái, làm sao có thể nha, ba cô họ Tiêu có được hay không?

Tần Trọng Hàn cũng trợn mắt một cái: “Dương Dương, em so với anh em còn không chuẩn mực.”

Tăng Dương Dương nghe được lời Tần Trọng Hàn, chu mỏ, cùng Tiêu Hà Hà chào hỏi sau, đi tới bên người Tần Trọng Hàn, kéo cánh tay anh, cười híp mắt hỏi: “Anh Hàn, anh nói, chị Hà Hà có phải hay không là bạn gái anh?”

Tăng Dương Dương nói làm cho ba người đều ngẩn ra, Tiêu Hà Hà mặt trong nháy mắt đỏ bừng, nhanh chóng phủi sạch: “Tăng tiểu thư, cô hiểu lầm tôi, chẳng qua là thư ký của tổng giám đốc.”

Tiêu Hà Hà nóng lòng phủi sạch, để cho biểu tình Tần Trọng Hàn lập tức hiện không vui.

Tăng Ly nhìn chăm chú về mặt trên mặt Tần Trọng Hàn, nhất thời sững sốt một chút, cười có chút nghiền ngẫm: “Dương Dương, em thật lắm chuyện, không thấy chị Hà Hà của em bị đùa giỡn rất ngượng hay sao?”

”Tôi đi vệ sinh.” Tiêu Hà Hà đứng lên, không muốn đùa giỡn quá nhiều.

Vậy mà dưới chân lại trượt, thiếu chút nữa ngã nhào.

”Cẩn thận.” Tăng Ly lập tức đỡ eo cô: “Hà Hà, cẩn thận một chút.”

”Tăng Ly, cám ơn.” Quay đầu lại nói cám ơn, đối với ánh mắt Tăng Ly, anh ta đang cười rục rờ, còn cố ý nháy mắt. Khoảng cách như vậy gần bốn mắt nhìn nhau, Tăng Ly trong mắt lóe lên một cái ánh sáng phức tạp, tối nay Hà Hà đẹp đến mức làm cho người ta ngệt thở.

Tăng Dương Dương thấy được trong mắt Tăng Ly chột lóe lên ánh sáng nhạt, hơi sững sờ, sóng mắt lưu chuyển, tay nhỏ bé cũng không tránh khỏi nắm thành quả đấm.

Anh Ly động tình sao?

”Hà Hà, mang giày cao gót thật là hành hạ cô.” Tăng Ly vừa mới bắt đầu liền thấy cô không được tự nhiên.

Tiêu Hà Hà hạ mi mắt, cảm thấy mất tự nhiên, mặt lại đỏ lên. Thậm chí có thể nghe, tiếng tim đập của mình “Thình thịch.” “Đúng nha, tôi không có quen mang giày cao gót.”

Ánh mắt Tần Trọng Hàn sắc bén nhất thời ở giữa hai người quanh quẩn. Tay Tăng Ly còn không có rời đi eo Tiêu Hà Hà. Chẳng qua là anh tình bơ nhìn về hai người, trong lòng thấy buồn nhưng nổi lên khỏi một ít màu sắc không rõ.

Tăng Dương Dương trên khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng qua một vẻ gian tính quái, nhìn một chút Tần Trọng Hàn, theo tầm mắt Tần Trọng Hàn nhìn sang, thấy tay Tăng Ly còn ôm ngang hông Tiêu Hà Hà, lập tức cười lên: “Ha ha ha ha... Anh...anh còn không buông tay, anh Hàn sắp muốn giết người rồi.”

”Ách!” Tăng Ly đột nhiên tỉnh lại: “Xin lỗi.”

Dư quang Tăng Ly bất an nhìn lướt qua ngời ở một bên Tần Trọng Hàn, sắc mặt anh đã rất khó nhìn, nhưng Tiêu Hà Hà còn cười nói: “Không sao. Cảm ơn anh.”

Giả vờ như không có chuyện gì xảy ra nhìn Tần Trọng Hàn một cái, chống với tầm mắt nguy hiểm anh, Tiêu Hà Hà lòng lại nhảy cẫng lên.

”Ừ. Thưa kí Tiêu, Tăng Ly như vậy quan tâm cô, cô có thể phải thật tốt cảm ơn cậu ta.” Tự tiểu phi tiểu mở miệng, Tần Trọng Hàn tầm mắt chậm rãi từ trên mặt Tiêu Hà Hà chuyển qua trên mặt Tăng Ly, giọng tối tăm như ban đêm an tĩnh nghe không ra trong đó có thâm ý.

Cười một tiếng sáng khoái như vậy, Tăng Ly đứng dậy, ánh mắt ân cần nhìn Tiêu Hà Hà: “Hàn, tớ chính xác rất quan tâm Hà Hà mà. Mới vừa rồi Dương Dương nói hết rồi, Hà Hà giống như người nhà chúng ta, vậy tớ dứt khoát làm người tốt, Hà Hà, vì tránh cho cô lần nữa trượt té, tôi đưa cô đi đến nhà vệ sinh.”

Tăng Dương Dương chợt ngẩn ra, xì cười lên: “Ha ha...anh, đi đi.” Em thích chị Hà Hà a, nếu là chị Hà Hà không phải bạn gái anh Hàn, vậy coi như chị dâu em đi.”

”Không cần. Tôi có thể tự đi.” Tiêu Hà Hà mặt đỏ hơn, anh em Tăng Ly cho rằng thiên hạ không đủ loạn, một người dở trò đã đủ bây giờ lại có thêm một người nữa: “Tôi phải đi WC nữ, Tăng Ly cũng không cần đi.”

”Được.” Tăng Ly nhũn mày, lau mũi, có chút nghệt.

Tiêu Hà Hà lập tức lách người, đợi tiếp nữa, cô muốn điên.

Nhìn bóng người cô vội vàng trốn đi, Tăng Ly thấp giọng nói: “Đúng vậy, tôi đi có chút không thích hợp. Nhưng tôi có thể đưa cô đi đến cửa.”

Lúc này, Tần Trọng Hàn chợt đứng dậy. Ánh mắt thâm thúy mắt nhìn chăm chăm mặt Tăng Ly, bỗng nhiên cảm giác được Tăng Ly đi theo công tác thật là chướng mắt.

Bứt lên thần giác, khạc ra mấy chữ: “Cách xa cô ấy ra.”

”Ha ha.” Tăng Dương Dương đột nhiên cười to lên: “Cười chết mất thôi.”

Cô vẫn là lần đầu tiên thấy anh Hàn đối với phụ nữ quan tâm đến vậy.

”Cần gì cách xa Hà Hà, cô ấy cũng không phải là bạn gái cậu?” Tăng Ly không sợ chết tiếp tục cười nói.

”Im miệng.” Tần Trọng Hàn híp mắt một cái, nhìn người đàn ông cười không thể thu thập: “Tổng giám đốc Phác tới, cậu đem công việc hôm nay giải quyết xong đi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mạ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chỉ Là Thư Kí

Edit: Kiều Anh.

Beta: DinhHa.

“Được rồi.” Tăng Ly cảm thấy không cần phải nói đùa nữa, rất là tiêu sái rồi đi, chẳng qua là xoay người ra sau, trong mắt lóe lên một tia sáng tối tăm. Nhìn về phương hướng phòng rửa tay nhìn bóng người, có chút cô đơn.

Tăng Dương Dương nhìn bóng lưng Tăng Ly rồi đi, vốn là nụ cười sáng lạng biến mất: “Anh Hàn, anh thích chị Hà Hà sao?”

Tần Trọng Hàn nhú mày.

“Thích nên đuối tới tay nha.” Tăng Dương Dương lại khôi phục nụ cười duyên dáng.

“Dương Dương, tốt nghiệp thế nào còn chưa trở lại?” Tần Trọng Hàn đòi chủ đề.

Tăng Dương Dương tầm mắt ở trong buổi tiệc đi chuyển, chỉ là lơ đãng luôn luôn rơi vào cả người âu phục trắng thớm trong dạ tiệc cười có chút rực rỡ, một đôi mắt đào hoa trên người đàn ông: “Trở về làm gì chứ?”

Tần Trọng Hàn theo tầm mắt nhìn sang cô, chân mày nhíu lại: “Dương Dương, anh ta là anh cô.”

“Lại không phải anh ruột.” Tăng Dương Dương chu chu mỏ, nhỏ giọng nói.

Tần Trọng Hàn sững sờ một chút, chẳng lẽ Dương Dương có ý đối với Tăng Ly?

Trong đại sảnh ăn uống linh đình, đối với bạn gái bên cạnh Tần Trọng Hàn, tất cả nhân viên công ty tham gia chi nhánh cũng nhìn với ánh mắt nghi hoặc, lúc nào tổng giám đốc đối bạn gái, vẫn nhớ ba năm trước tổng giám đốc mang người là như vậy diêm dúa lõe loét xinh đẹp, nghe nói người phụ nữ kia là vị hôn thê của tổng giám đốc.

Sau đó nghe nói chia tay.

Sau đó trong ba năm không mang một người đến, lần này mang người mới tới, một tựa hồ cô gái mới lên, hồn nhiên để cho người không thể rời mắt, có phải là đại biểu hay không, Tần phu nhân mới?

Vô hình bị người làm động vật vườn thú thương thức, để cho Tiêu Hà Hà không nhận được có một chút chán ghét. Từ trong phòng rửa tay trở lại, cô nhìn thấy rất nhiều người đều ở đây nhìn mình.

Cô vốn là người phụ nữ khiêm tốn, như vậy đột ngột để cho cô xuất hiện ở dưới ánh đèn, tiếp nhận tất cả ánh mắt của mọi người, thật rất quái dị.

Vừa đi vào phòng khách, liền thấy Tần Trọng Hàn đang đứng với một đám người, chỉ thấy anh mày kiếm mắt sáng, lóe lên lấp lánh rực rỡ ánh sáng, như vậy khoe khoang chói mắt.

Mà bên kia trong hành lang, Tăng Ly đang đang hút thuốc lá, Tiêu Hà Hà vẫn là lần đầu tiên thấy Tăng Ly hút thuốc.

“Hà Hà.” Tăng Ly ngẩng đầu thấy bóng người đi tới, lập tức cười lên: “Cô làm sao không ở bên trong?”

Tăng Ly đập tắt trên đất tàn thuốc, anh ta không thích để cho người hít vào khói thuốc của người khác.

“Anh cũng không ở bên trong a.” Tiêu Hà Hà thấy Tăng Ly tựa hồ dĩ thường phiền não cùng một mối, mà trên đất đã là đầy đất tro thuốc lá cùng tàn thuốc, toàn bộ trong hành lang khói mù lượn lờ: “Anh mệt lắm không?”

Tăng Ly mệt mỏi trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, nhìn Tiêu Hà Hà, nháy nháy mắt: “Không có, tôi làm sao có thể mệt mỏi chứ?”

Tiêu Hà Hà hiểu rõ gât đầu, mỗi một người đều có nỗi niềm khó nói, cô hiểu, chẳng qua là khó hiểu thấy Tăng Ly một người đứng trong hành lang hút thuốc, cô chẳng qua là cảm thấy anh ta bây giờ không giống đáng vẻ của anh ta, có lẽ giống nhau lúc bắt đầu cô liền đoán được, anh ta là một người đang cười đem hết thấy ưu tư che giấu sau lưng.

Cô quay đầu nhìn về ngoài hành lang ngoài bầu trời, đèn nê-ông đang lấp lánh, đất nước hết thấy đều xa lạ, không biết tới nay Thịnh Thịnh ở trong trường học ở như thế nào.

“Chúng ta vào thôi.” Tăng Ly cười một cái.

“Ừ.” Hai người đi vào phòng khách.

Tăng Ly hiển nhiên có chút không yên lòng, Tiêu Hà Hà mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng nhìn ra Tăng Ly có chút mệt mỏi.

Tần Trọng Hàn nhìn bọn họ cùng đi đi vào sắc mặt khó coi vô cùng, ánh mắt khóa lại trên mặt Tiêu Hà Hà, nữ nhân đáng chết, anh mới vừa rồi cũng không tìm được cô, lại cùng Tăng Ly ở chung một chỗ.

Mà lúc này, Tiêu Hà Hà thấy Tăng Dương Dương đã không biết đi nơi nào, mà đối diện bọn họ một người phụ nữ đang đi tới, Tăng Ly tầm mắt hiển nhiên tìm kiếm ở hội trường, không hề chú ý người phụ nữ đối diện đi tới.

Tiêu Hà Hà thấy người kia trong mắt lóe lên một tia căm hận, kinh ngạc sững sờ một lúc, cô nhìn phía sau của người phụ nữ lóe lên một tia sáng, dao

găm

Ách!

”Cẩn thận.” Trong ánh sáng điện, Tiêu Hà Hà bản năng đẩy Tăng Ly qua một bên.

Đợi đến lúc Tăng Ly kịp phản ứng Tiêu Hà Hà đã bị dao găm cho đâm trúng cánh tay.

Người phụ nữ kia lại cầm dao muốn hướng Tăng Ly đâm tới.

”Hà Hà.” Tăng Ly quát to một tiếng, khiếp sợ thật nhanh nhấc chân đá người phụ nữ kia ra xa, nhanh chóng đến cạnh cô, anh ta thấy thật nhiều máu tươi chảy ra, mặt Tiêu Hà Hà trong nháy mắt trắng bệch.

Tần Trọng Hàn cách rất xa, lúc kịp phản ứng, Tiêu Hà Hà đã ngã xuống đất.

Thật là đau!

Đúng vào lúc này, người phụ nữ kia cũng đã đứng lên, tức giận trợn mắt nhìn Tiêu Hà Hà, nếu như không phải là người phụ nữ này, cô ta đã đâm chết Tăng Ly

”Cẩn thận.” Tiêu Hà Hà thấy phụ nữ kia lại nhào tới.

Tăng Ly lại một cước, đá người phụ nữ kia lại lần nữa lộn mào trên đất, lúc này, trong buổi tiệc các tân khách một mảnh xôn xao, làm sao còn có người ở dạ tiệc thời điểm hành hung chứ?

Tiêu Hà Hà trên cánh tay chảy đầy máu, làm cho Tăng Ly hoảng sợ thấp giọng vừa hô, bóng người cao lớn nhanh chóng ôm lấy Tiêu Hà Hà.

”Tiêu Hà Hà.” Tần Trọng Hàn chạy tới thấy trên cánh tay cô máu chảy ra không ngừng, giận dữ tiếng gào để cho tất cả mọi người tại chỗ cũng hoảng sợ thân thể co quắp một chút.

Tiêu Hà Hà trên mặt tái nhợt, đổ ra mồ hôi mỏng, mồ hôi theo gò má chảy xuống, ướt sũng tóc mai, thấy mặt Tần Trọng Hàn đầy khiếp sợ nhìn mình lom lom, cô cảm thấy đầu thật là chóng mặt, nhỏ thấp giọng: “Thật là đau...”

”Cô dám, cô dám...” Tức giận cũng đã không nói ra lời, gương mặt Tần Trọng Hàn hết sức đáng sợ, anh nhanh chóng nắm bàn tay bên kia của cô: “Mau đi bệnh viện.”

Đã có bảo vệ khống chế người phụ nữ hành hung.

Tăng Ly cũng bị sợ ngây người. Anh vừa chớp mắt, chưa bao giờ cảm thấy cảm kích đến vậy, tại sao Hà Hà muốn liều chết cứu mình?

”Tôi không có sao.” Tiêu Hà Hà nói xong câu này lời, trước mắt tối sầm, thân thể không nhận được ngã vào lòng ngực Tần Trọng Hàn.

”Tăng Ly, nhanh lên một chút, đi bệnh viện.” Tần Trọng Hàn vẻ mặt lạnh lùng mà lãnh đạm, ôm lấy thân ảnh bất tỉnh ở trong ngực mình, bỗng nhiên xoay chuyển ánh mắt, nhìn thấy người phụ nữ bị khống chế, ánh mắt trầm xuống: “Giao cho cảnh sát.”

Dọc theo đường đi, Tần Trọng Hàn ôm chặt Tiêu Hà Hà, cả gương mặt tuấn tú một mảnh lãnh cứng rắn.

Trên giường bệnh, Tiêu Hà Hà như cũ bất tỉnh, khuôn mặt hầu như tái nhợt không còn sinh khí.

Tần Trọng Hàn đầy mặt tràn đầy khói mù, phụ nữ đáng chết, nguy hiểm như vậy, cô lại đi không để ý tánh mạng đi bảo vệ Tăng Ly, cô vậy mà sẽ ở trong nháy mắt làm ra hành động như vậy.

Vết thương nơi bả vai kia, xuyên qua bả vai, bác sĩ đã băng lại cho cô.

”Bác sĩ, cô ấy tại sao còn không có tỉnh lại?” Tần Trọng Hàn giận sinh chất vấn.

”Tiên sinh vị tiểu thư này lâu dài dinh dưỡng không đầy đủ, lại bị trọng thương, tự nhiên tương đối mệt mỏi, không cần lo lắng, rất nhanh sẽ tỉnh lại.”

”Cô ấy dinh dưỡng không đầy đủ?” Tần Trọng Hàn kinh ngạc, ánh mắt lóe lên, roi vào trên mặt Tiêu Hà Hà: “Chẳng trách cô ấy gầy như vậy.”

Tăng Ly lần đầu tiên thấy Tần Trọng Hàn như vậy sinh khí, cho dù năm đó sự kiện kia để cho anh ưu tư đại biến, cũng không thấy anh như vậy sinh khí qua.

Cậu ta đang tức giận, tại sao?

Cậu ta cùng Hà Hà? Tăng Ly thở dài, anh rung động là hôm nay Hà Hà cứu mình một mạng, trong lúc nhất thời, để cho anh cảm thấy áy náy, tâm tình phức tạp.

Tăng Ly lần đầu tiên thấy Tần Trọng Hàn nổi giận đến thế, không phải trước kia lúc nào cũng lạnh lùng, cao thâm khó lường, mà là trực tiếp phẫn nộ, dữ tợn nghiêm mặt, hai mắt bởi vì giận dữ mà tròn to, hung hãn nhìn chằm chằm Tiêu Hà Hà ngủ mê man, bộ dáng kia phảng phất là, hận không thể bóp chết cô.

“Người phụ nữ ngu ngốc này.” Giận dữ gầm thét một tiếng, Tần Trọng Hàn miệng to thở hắt hắt, ngồi ở mép giường, lạnh giọng đối với Tăng Ly nói: “Cậu tốt nhất đi điều tra một chút cậu đặc tội với người nào, tôi không hy vọng chuyện như vậy phát sinh một lần nữa.”

“Tớ lập tức đi.” Tăng Ly cũng cảm thấy có chút khó hiểu, ở Hàn Quốc xa lạ, có thể chọc tới người nào?

“Ừ.” Gật đầu một cái, Tần Trọng Hàn liếc nhìn ngoài cửa sổ: “Điều mười tên hộ vệ tới!”

Tăng Ly sững sốt một chút, Tiêu Hà Hà đối với cậu ta mà nói rất quan trọng, bởi vì cho dù là chuyện của cậu ta, cũng chỉ là dùng bốn người hộ vệ. Mà lần này, cậu ta lại vì Hà Hà dùng đến mười người. Có thể thấy tầm quan trọng của Tiêu Hà Hà. Chẳng qua là vì sao trong lòng anh có chút chua xót chứ?

Thời gian từng điểm từng điểm chảy xuôi, trong bóng tối, Tiêu Hà Hà hết thuốc tê, một cỗ nhiệt lưu giống như ngọn lửa vậy từ đầu vai nóng bỏng đốt, để cho hỗn độn ý thức dần dần tỉnh hồn lại.

Chợt thức tỉnh, thấy được trần nhà màu trắng, đây là nơi nào?

“Cô tỉnh?” Trên mặt Tần Trọng Hàn lạnh lùng thoáng qua một vẻ ôn nhu phức tạp.

“Tăng Ly không có sao chứ?” Tiêu Hà Hà vừa mở mắt liền nghĩ đến có người muốn giết Tăng Ly, rất là lo lắng.

“Đáng chết.” Tần Trọng Hàn gầm thét, cô tỉnh chỉ lo lắng Tăng Ly, anh cũng tức chết, Tăng Ly quan trọng với cô như vậy sao?

“Anh gầm cái gì?” Tiêu Hà Hà liếc nhìn mình cánh tay, thật là đau nha, nhưng là cứu Tăng Ly một mạng, cô cảm thấy mình là đáng giá, nếu như nhát dao kia đâm vào tim Tăng Ly, vậy anh ta há chẳng phải là?

Nhưng lửa giận lại lớn hơn nữa khi nhìn thấy vẻ mặt Tiêu Hà Hà khiếp sợ pbây giờ thì bình tĩnh đến vô tội, Tần Trọng Hàn rốt cuộc phát điên, nhìn Tiêu Hà Hà, như gió chạy ra ngoài, không lâu lắm, bác sĩ tới.

Bác sĩ kiểm tra thân thể Tiêu Hà Hà xong, nói: “Phải nằm viện ba ngày, ba ngày sau sẽ được xuất viện.”

Mặt đầy tức giận cộng thêm phát điên, làm mất đi sự bình tĩnh thường ngày.

Nghe vậy, Tần Trọng Hàn tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, phiền não ưu tư cũng hơi thư giãn xuống.

“Tăng Ly chứ sao rồi?” Tiêu Hà Hà hỏi tiếp.

“Cậu ta rất tốt, không có chết.” Tần Trọng Hàn tức giận: “Ai cho cô đi ngăn cản dao?”

Tiêu Hà Hà căng thẳng trong lòng rốt cuộc để xuống, nhìn Tần Trọng Hàn gương mặt tuần tú lãnh đạm, khuôn mặt nhỏ nhắn trong trẻo tái nhợt ngay sau đó yếu dần xuống, thành tâm mở miệng: “Cảm ơn anh, tông giám đốc, Tăng Ly không có sao là tốt.”

“Cô thật làm tức chết tôi.” Tần Trọng Hàn mặt mũi vẫn lãnh khốc vô tình lạnh lùng, muốn điên lên, người phụ nữ này lại quan tâm đến đàn ông khác, vì Tăng Ly ngay cả mạng cũng không cần?

“Hàn. Hà Hà tỉnh chưa?” Tăng Ly ở cục cảnh sát xử lý xong lại chạy đến bệnh viện, còn chưa vào cửa vội vàng hô lên.

Tần Trọng Hàn ánh mắt sắc bén nhìn về mặt vẻ kinh hoàng, chạy thật nhanh mà đến Tăng Ly.

“Tăng Ly, anh không có sao, quá tốt.” Tiêu Hà Hà dung nhan tái nhợt, nở một nụ cười yên tâm.

“Hà Hà. Cô đã tỉnh. Còn đau không?” Tăng Ly bước chân không ngừng, tựa như gió lướt qua vậy, tiếng nói rơi xuống thời điểm người nhưng đã đến mép giường.

Nhìn vẻ mặt hốt hoảng Tăng Ly, Tiêu Hà Hà môi lại nhúc nhích một chút, đáng tiếc giọng nói ra nhưng bởi vì vết thương thể mà yếu đi rất nhiều: “Tôi không có sao.”

“Hà Hà. Cô quá thiện lương.” Tăng Ly lần đầu tiên cảm thấy chua xót: “Mặt cũng trắng thành như vậy, còn nói không có sao, cô làm sao ngốc như vậy? Thay tôi đỡ nhát dao đó làm gì? Tôi da thịt thô lại dày, đâm một dao không có chuyện gì. Tiểu nha đầu cô nữa, cũng không nên ngốc như vậy.”

Tăng Ly ánh mắt lảng lảng nhìn gương mặt Tiêu Hà Hà trắng như tờ giấy gầy gò, từ khi biết cô cho tới bây giờ, (bất kể là ban đầu An Xuyên khi dễ làm phồng cô lần đó), hay là mới vừa rồi vào lúc thời điểm nguy hiểm, cô cho tới bây giờ không có trách cứ bất kỳ người nào, không có oán hận ai, lại không để ý nguy hiểm cứu anh ta, nha đầu này, làm sao hiền lành như vậy.

“Đủ chưa?” Tần Trọng Hàn đột nhiên rống lên một tiếng: “Cô nên ngủ.”

”Ách!” Tăng Ly sững sốt một chút: “Được, Hà Hà, cô nghỉ ngơi, tôi đi ra ngoài.”

Tăng Ly cho là Tần Trọng Hàn cũng sẽ đi ra, không nghĩ tới cậu ta lại đuổi anh ra, sau đó nhanh đóng cửa lại. Ngoài cửa, mười người hộ vệ đứng đó, cùng quần áo màu đen, người nào cũng trang nghiêm, nghiêm túc.

”Tăng Ly đối với cô nặng tình như vậy, ngay cả mạng đều có thể hy sinh, nếu như tôi nhớ không lầm, cô cùng Tăng Ly không phải cũng chỉ là mới quen sao? “Ngón tay to dài dừng lại ở trên bả vai Tiêu Hà Hà, Tần Trọng Hàn bỗng nhiên một tay kiềm chế ở cằm Tiêu Hà Hà, cường chế cô ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén sắc bén khóa lại cặp mắt cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mạ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Sinh Để Khó Chịu

Edit: DinhHa.

Beta: Tiểu Mẫn.

”Lúc ấy rất nguy hiểm.” Tiêu Hà Hà lẳng lặng ngênh đón ánh mắt thâm thúy của Tần Trọng Hàn, tình huống lúc đó cô căn bản không muốn nghĩ nhiều, cô nghĩ nếu như người đó là Tần Trọng Hàn, cô cũng sẽ đẩy anh ra, đây là một loại bản năng: “Tôi không muốn nghĩ nhiều.”

”Nếu người đó là tôi?” Tần Trọng Hàn trong lòng bị đâm một chút, cô ánh mắt như vậy thẳng thắn thành khẩn cùng trả lời khẳng định trong mắt Tần Trọng Hàn mang theo nói không rõ ràng phức tạp suy nghĩ sâu xa.

”Ách...Tôi cũng sẽ làm vậy.” Trả lời gọn gàng xong, Tiêu Hà Hà thành thực gật đầu.

Tần Trọng Hàn sắc mặt trầm xuống: “Cô dinh dưỡng không đầy đủ sao lại thế này? Cô mấy năm nay đều không có ăn cơm thật ngon sao?”

”Mấy năm nay?” Tiêu Hà Hà như thế nào nghe ngữ khí này như là anh nhận thức cô nhiều năm: “Tôi lại thiếu máu sao?”

”Lại?” Tần Trọng Hàn mày không tự giác nhíu lại: “Cô trước kia thiếu máu?”

”A...từng có một thời gian ngắn.” Cô tâm tình vẫn không tốt, ăn uống thiếu, công tác cùng học tập vội vàng, sinh hoạt áp lực lớn, thiếu máu cũng là tự nhiên.

Tần Trọng Hàn nắm chặt tay cô, có câu vẫn muốn hỏi, mà lại nhịn, cuối cùng nói: “Cô rất thiếu tiền sao?”

”Ừm.” Gật gật đầu: “Tổng giám đốc, anh trở về đi, tôi muốn đi ngủ rồi.”

”Đáng chết. Làm sao cô lại thiếu tiền?” Anh quát.

Nếu như anh nhớ không lầm mà nói, cô không phải có 750 vạn sao? Nữ nhân chết tiết, số tiền kia đủ cho cô sống cả đời. Áo cơm không lo, cô như thế nào khiến cho chính mình lại vẫn thiếu máu?

”Tôi vì cái gì không thể thiếu tiền?” Tiêu Hà Hà cau mày, khó hiểu nhìn anh: “Tổng giám đốc, tôi thật sự cực kỳ mệt mỏi, muốn đi ngủ.”

”Được. Cô ngủ đi.” Về mặt của anh dịu đi: “Tôi không về.”

”Nhưng là...” Chỉ có một cái giường a.

”Tôi ở trên ghế tổ ngủ một đêm.” Tần Trọng Hàn lạnh lùng nói.

Có lẽ là quá mệt mỏi, Tiêu Hà Hà không nói lời nào liền ngủ mất.

Tần Trọng Hàn cời giày ngồi ở trên ghế sofa, lúc này mới biết mình chân có bao nhiêu đau, buổi tối khiêu vũ khi đó bị cô giẫm lên tất cả mu bàn chân đã sưng đỏ.

Trên giường, một thân thể vẫn cuộn mình, bừa bộn che người cô, ngủ rất say, khóe miệng anh đào lại vẫn hơi hơi mở ra, có vẻ có chút tính trẻ con, nhưng trong lòng anh lại cho rằng rất dễ thương.

Tần Trọng Hàn nhìn chân, mang giày xong, đi đến bên người cô, mềm nhẹ vuốt sọc tóc trên mặt, ngắm nhìn khuôn mặt trắng nõn dưới tóc, cười nìm.

Cảm xúc dập dờn, mồ hôi theo trán chảy xuống ở trên gương mặt tinh tế, nhẹ nhàng vuốt, mà lại có một loại cảm giác an tâm, tựa hồ như một cổ nước

ấm sát nhập vào trong lòng, tràn đầy hạnh phúc.

“Đừng làm rộn.” Ừm một tiếng, Tiêu Hà Hà không hề lo vết thương trên bả vai cử động, động tác trên phạm vi lớn liên lụy đến vết thương trên bờ vai, khoảnh khắc bình yên trước mặt bởi vì thống khổ mà nhăn nhó khó chịu, khẽ mở môi đỏ mọng kêu lên một tiếng đau đớn: “Đau chết.”

“Đừng nhúc nhích.” Tàn Trọng Hàn đè lại cái tay đang vùng vẫy nhìn đến vết thương của cô, thần sắc đau dữ dội, trong đầu hiện ra cảnh cô vì Tăng Ly mà đỡ nhát dao đó, anh lại rất ghen, trong lòng như một bình dấm chua bị đổ.

Tiêu Hà Hà bị một đôi tay cầm, mà lại cảm thấy được an tâm, lại chìm vào giấc ngủ.

Bình minh khi... tỉnh lại, Tiêu Hà Hà phát hiện mình tựa vào ở trong một vòng tay ấm áp, trên lưng bị một bàn tay nhốt chặt, mà bả vai bị thương ở bên ngoài.

Chớp chớp mắt, Tiêu Hà Hà có chút kinh hoàng.

“Không cần động, để ý khẽ động đến miệng vết thương.” Tàn Trọng Hàn thờ dài một tiếng, đem thân thể Tiêu Hà Hà ôm chặt, cầm ái muội đặt trên vai cô, khoe miệng nhàn nhạt nở nụ cười, có chút ái muội, có chút thỏa mãn, không tòi cô không có việc gì.

Hơi thở ôn nhuận phả ở bên tai, Tiêu Hà Hà phút chốc cứng nhắc ở thân thể, ảo não nguyên rủa, anh từ khi nào thì leo lên giường?

“Tổng giám đốc ai bảo anh lên đây?” Thử vùng vẫy, Tiêu Hà Hà lại thất bại, mở miệng: “Anh không được phun hơi thở ở tai tôi, rất ngứa.”

Tựa hồ cực kỳ thỏa mãn với phản ứng của Tiêu Hà Hà, ý cười trong mắt Tàn Trọng Hàn thêm sâu sắc, trong tiếng nói trầm thấp từ tính hơn chút khàn khàn: “Đàn ông sáng sớm tỉnh lại là rất nguy hiểm, nhất là giai nhân đang nghỉ ngơi, muốn náo loạn đều không có được, cho nên cô không nên lộn xộn.

Tiêu Hà Hà rất kinh ngạc, ngẩng đầu trừng mắt với anh. Sắc mặt tái nhợt!

“Không cần lộ ra loại ánh mắt sắp gặp chà đạp.” Nụ cười của anh tràn ngập ở khoe miệng, một tay nâng cằm cô lên, lưu lại ấn ký của anh.

Bị anh hôn nhiều lần, mỗi một lần đều bị anh làm sợ tới mức muốn hít thở không thông, căn bản không cách nào lãnh hội cảm giác hai môi hổ tương.

Lần này mới đầu cũng là hù sợ, nhưng đương đoạt lấy được hôn nồng nhiệt nhưng không đáp lại thì anh bắt đầu trần trọc dụ dỗ, đôi môi bỏ quên lực đạo, thân thể lại hoàn toàn dán sát.

Nhàn nhạt hương nước hoa tốt như vậy, hơi thở của anh vây quanh chớp mũi cô, cô hoảng sợ tròn tròn mắt, lưỡi của anh bá đạo như vậy chui vào trong miệng cô một trận lật chuyển khuấy đảo, bắt lấy lưỡi của cô.

Cô cự tuyệt đẩy anh ra, mơ hồ không rõ cự tuyệt, mà bàn tay to của anh chế trụ cái gáy cô lại càng dùng lực, căn bản là không cho cô có nửa điểm cơ hội phản kháng, hung mãnh hôn cô, dần dần chuyển sang ôn nhu.

Nụ hôn của anh, làm cô không khỏi nhẹ nhàng run rẩy. Tay cô chạm vào lồng ngực của anh, bị nhiệt độ trong ngực nóng làm cho sợ.

Hai cánh tay không ngừng khẽ vuốt sau lưng hết sức lạnh của cô, khiến cô dần dần hòa tan, dần dần để cho thân thể của cô cảm nhận được kích động mất hồn, quen thuộc thân thể anh đường cong cùng mùi.

Hô hấp của cô hỗn loạn, không khí đã bị rút cạn, hơi thở thêm dồn dập.

Cửa đột nhiên mở ra: “Hàn. Tối giờ kiểm tra...”

Tiếng mở cửa lớn kéo Tiêu Hà Hà thức tỉnh, toàn thân hỏa nhiệt trung cô mạnh đẩy anh ra, mặt tái nhợt đỏ bừng lên.

Tăng Ly ánh mắt mở thật to. Anh ta nhìn đến Tàn Trọng Hàn ôm Tiêu Hà Hà ở trên giường bệnh, hai người thân thể dán thật sát, tư thế ái muội làm cho người ta đỏ mặt, trọng yếu nhất là hai người đang hôn.

Tăng Ly phía sau lưng mồ hôi xông ra, trời ạ! May mắn không phải họ đang làm chuyện lớn hơn mà đi vào, chỉ sợ khi đó anh ta bị Tàn Trọng Hàn bầm thành từng đoạn mất.

Ánh mắt Tàn Trọng Hàn như độc tiễn một dạng mạnh bắn xuyên qua.

“Các người tiếp tục, tôi để cho y tá chờ một chút.” Tăng Ly xấu hổ cười cười, lại khép cửa phòng lại.

Thật là, Tàn Trọng Hàn thật là hãm nhập võng tình rồi.

Chỉ là, vì sao nhìn đến bọn họ hôn môi, trong lòng anh lại thấy được sự thống khổ đây?

“Anh còn không mau đứng lên?” Tiêu Hà Hà sắp điên mất rồi, lần này bị người khác nhìn thấy, có bao nhiêu cái miệng cũng không thể giải thích rõ được.

Bị Tăng Ly nhìn thấy, cũng được, anh đang tuyên bố cái gì. Chính là trên mặt của anh tràn đầy sự phẫn nộ, thật muốn đem Tăng Ly đánh một trận, tiến

vào không biết gõ cửa a?

Tần Trọng Hàn buông ánh mắt xuống, nhìn đối diện ánh mắt cô, trong mắt ý cười càng sâu, tay ôm eo cô hơi mở ra, vuốt vòng eo mảnh khảnh.

”Anh mau đứng lên.” Tiêu Hà Hà phút chốc thân thể đứng thẳng lên, tức giận gầm nhẹ, đôi má hơi đỏ lên, cô then thùng cái gì mạnh mẽ, then thùng quần tác dụng cái rầm, ở trong lòng đem chính mình mắng, lại đem lửa giận trừng nộ cười chân thành của Tần Trọng Hàn, mà anh bị người khác nhìn thấy đang hôn cư nhiên thật cao hứng.

”Tôi để cho y tá đến chích thuốc cho em.” Tần Trọng Hàn cười nhạt, tay vẫn như cũ đặt ngang hông cô, một tay mềm nhẹ vuốt tóc rơi trên trán cô, giúp cô vén đến chỗ sau tai: ”Bị cậu ta thấy được, về sau nói cho cậu ta biết, cô là người phụ nữ của tôi.”

”Tôi khi nào thì đáp ứng anh?” Cô kinh ngạc, mặt đỏ hồng đã không thể tái độ.

”Vừa rồi thời gian hôn em không phản đối.” Tần Trọng Hàn đương nhiên nói: ”Đã ấn xuống ấn ký tôi, vô lại không được rồi!”

”Còn có, không được lại thay bất luận kẻ nào chấn dao găm, em không phải làm bằng sắt.” Lời của anh khí phách làm cô kinh ngạc, thật đúng là cho là cô là chính mình người nào a?

Khó hiểu ánh mắt nhìn về phía Tần Trọng Hàn tuần lã quay mặt, gầy yếu đôi má giống như đào riu một loại đục khắc mà thành, không giống Tăng Ly ngũ quan nhỏ mảnh, của anh ngũ quan khắc sâu, hình dáng rõ ràng, tản ra cỗ mê hoặc lòng người mị lực, tuy nhiên giờ phút này khóe miệng có ý cười, nhưng ấn dấu ở trong tươi cười, là có thể cảm giác đến chỗ cơ trí cùng sắc bén.

”Bất kể cái gì người sẽ đối đã từng lí hành hung a, tổng giám đốc, khẩn trương để cho Tăng Ly về nước đi.” Nhắc tới Tăng Ly cô lại có chút bận tâm.

”Tiêu Hà Hà.” Tần Trọng Hàn mặt trầm xuống, cô còn dám quan tâm nam nhân khác anh lập tức đem cô ngay tại chỗ tử hình.

”Nguyên nhân gì?” Tần Trọng Hàn ánh mắt thâm thúy đảo qua khuôn mặt tuần tú Tăng Ly.

”Năm trước tôi tới xử lý hạng nhất công tác giảm biên chế, xa thải một cái công nhân đến muộn, cô ta giải thích qua nguyên nhân, nhưng tôi không có nghe, vẫn như cũ đuổi việc cô ta, sau đó này một năm cô ta ở thất nghiệp, bởi vì bỏ bê công việc bị đuổi việc ở trong ngành thanh danh không tốt, tìm không thấy vị trí thích hợp, vẫn không có công tác mới đi cực đoan.” Tăng Ly giải thích sự kiện tập kích tối hôm qua.

”Hiện tại xử lý tốt sao?” Tần Trọng Hàn nhíu mi.

”Không có, đang đợi của định đoạt của cậu!” Tăng Ly trên mặt hiện lên áy náy, anh ta muốn đem cái kia nữ nhân đâm bị thương Tiêu Hà Hà triệu về công ty tiếp tục công việc, nhưng làm như vậy mà nói, còn không biết Tần Trọng Hàn có thể đáp ứng hay không.

”Ý kiến của cậu.”

”Để cho Phác Anh Ái trở về công tác đi, lần trước thật là tở xử lý quá vô tình, không suy xét đến cô ta bỏ bê công việc là vì con sinh bệnh.”

”Cậu để cho đâm bị thương Tiêu Hà Hà người trở về tiếp tục tại công ty chi nhánh công tác?” Tần Trọng Hàn mày càng nhíu chặt hơn.

”Cho nên mới muốn cậu phê chuẩn!”

”Cô ta có ý hối cải sao?”

”Có.”

”Kia liền trở lại đi.” Tần Trọng Hàn gật gật đầu.

Tiêu Hà Hà đứng ở cửa phòng bệnh, bỗng nhiên dừng bước, nghe được đối thoại bọn họ, nguyên lai ngày hôm qua nữ nhân đâm bị thương cô là vì nguyên nhân công tác.

Vốn dĩ bọn hắn đều cực kỳ thiện lương nha! Tiêu Hà Hà nhin không được mỉm cười nở nụ cười, đột nhiên cảm giác mình quang vinh bị thương rất đáng được, không có mở ra cửa, lại trở về nằm ở trên giường bệnh.

Phác Anh Ái công tác khôi phục, liền lập tức tới bệnh viện thăm Tiêu Hà Hà.

Cửa phòng bệnh bên ngoài đứng hai nhóm người, mỗi bên cạnh năm người, là kia mười cái vệ sĩ, phác anh ái tiến vào thì lập tức cho Tiêu Hà Hà cúi đầu, cũng nói xong thật có lỗi mà nói, bởi vì ngôn ngữ không thông, Tiêu Hà Hà cũng nghe không hiểu lắm.

”Tiêu tiểu thư, thật sự là thực xin lỗi, thật sự là thật xin lỗi.” Phác Anh Ái một cái vẻ cúi đầu giải thích.

Tần Trọng Hàn về mặt ung dung, nhìn không ra cảm xúc, hồi lâu sau, cùng phiên dịch nói: ”Mang cô ta đi thôi, làm việc cho tốt. “

Đợi cho người đi tới, Tần Trọng Hàn hỏi Tiêu Hà Hà: ”Đói bụng sao?”

Tiêu Hà Hà lắc đầu: “Cô ấy nói gì đó?”

Cô một câu nghe cũng không có hiểu.

”Giải thích với em a!”

”A....” Tiêu Hà Hà bắt đầu ngốc cười rộ lên.

”Em u mê a?” Tần Trọng Hàn tức giận liếc cô một cái.

”Như vậy giải quyết nhất kiện thất nghiệp vấn đề, rất không tồi.” Ít nhất biến chiến tranh thành tơ lụa, so với cái gì cũng tốt: “Tổng giám đốc, anh đi công tác đi.”

”Tiêu Hà Hà, hai người chúng ta ai là tổng giám đốc?” Tần Trọng Hàn sắc mặt âm trầm xuống, lạnh giọng hỏi.

”Là anh.”

”Muốn hay không công tác người nào định đoạt?”

”Anh.”

”Hôm nay nghỉ ngơi.” Tần Trọng Hàn tiếp tục ngồi ở trên ghế sofa: “Nếu em nghỉ không muốn nhìn đến tôi nhắm mắt lại!”

Tiêu Hà Hà không ngờ được anh sẽ đột nhiên nói đùa, nhin không được cười ra tiếng: “Nhưng là tôi đã ngủ đủ rồi.”

Nụ cười này, Tần Trọng Hàn cũng giương lên khóe môi: “Vậy thì không có biện pháp, em hôm nay một ngày cũng phải nhìn đến bản tổng giám đốc.”

Tiêu Hà Hà nghĩ đến cái này người trừ bỏ cực kỳ bá đạo, cực kỳ háo sắc, tựa hồ không tồi, có sẵn sóc một mặt, tựa hồ cảm thấy được không như thế chán ghét anh.

”Tổng giám đốc, ngày hôm qua từng tiểu thư đi nơi nào, như thế nào về sau không gặp người?” Tiêu Hà Hà nhớ tới Tăng Dương Dương giống như trên đường rồi tiếc rồi.

Chương 32: Anh có con trai.

Edit: DinhHa

Beta: Tiểu Mẫn.

”Không biết!” Tầm mắt Tần Trọng Hàn rơi ở trên bản ghi chép, anh đang chơi trò chơi, Thịnh Thịnh thiết kế một cái trò chơi, không nghĩ tới một cái đứa nhỏ năm tuổi cư nhiên thiết kế thú vị như vậy, nếu mở rộng mà nói, nên là bán cái không sai giá đi! Đây một cái trò chơi, khơi gợi lên Tần Trọng Hàn một cái kế hoạch.

Chính đang chơi lấy, đột nhiên nhận được điện thoại ở nhà, Tần Trọng Hàn mở ra điện thoại, đầu kia truyền đến Tần Lăng Hàng thanh âm sốt ruột của: ”Hàn, Ngũ Diên không thấy nữa! Không thấy nữa!”

”Cái gì?” Tần Trọng Hàn trong lòng cá kinh. ”Sao lại thế này?”

”Lái xe đi đón nó, nhưng là không nhận được người, ta đã báo cảnh sát!” Tần Lăng Hàng không dám chậm trễ một chút.

”Ta lập tức trở lại!” Tần Trọng Hàn nhìn lướt qua Tiêu Hà Hà, thần sắc trang trọng. ”Về nước đi, trở về dưỡng thương!”

Tiêu Hà Hà nghe được ngữ khí anh không tốt: ”Đã xảy ra chuyện gì sao?”

”Chuyện của con anh!” Tần Trọng Hàn trầm giọng nói.

”Con của anh?” Tiêu Hà Hà tâm run lên: ”Anh có con trai?”

Tần Trọng Hàn ánh mắt thâm thúy, tầm mắt khóa lại Tiêu Hà Hà mặt mày: ”Em thật bất ngờ sao?”

Tiêu Hà Hà mặt đỏ lên, tay một đi theo run lên, bối rối nói: ”Không, không có! Chúng ta trở về đi!”

Nói xong cô liền chuẩn bị xuống giường.

”Em đây để ý sao?” Tần Trọng Hàn hỏi.

”Tôi vì sao phải để ý?” Tiêu Hà Hà rất nhanh nói. Anh có con trai cùng cô cái gì quan hệ? Thật là!

Tần Trọng Hàn không nói gì, về mặt lại phức tạp, chỉ là Tiêu Hà Hà không có nhìn đến mà thôi.

Trong lòng cô nói không nên lời cái gì cảm giác, chỉ rất là kinh ngạc, cực kỳ kinh ngạc Tần Trọng Hàn lại có con trai, như thế anh nhất định có vợ, đã có vợ, vì cái gì còn phải trêu chọc cô, về sau cô muốn rời xa anh mới đúng.

Dọc theo đường đi, Tiêu Hà Hà đều rất trầm mặc.

Xuống phi cơ, Tần Trọng Hàn không có đưa Tiêu Hà Hà, mà là để cho Tăng Ly đưa cô đi bệnh viện, nhưng là Tiêu Hà Hà cảm thấy được không cần phải đi, đến thời gian đến chỗ đi bệnh viện cắt chỉ liền tốt, cô chủ yếu là nhớ đến con của mình: “Tăng Ly, anh đưa tôi đến nơi đây thì tốt rồi!”

Ở cửa nhà trọ Mễ Cách, Tiêu Hà Hà nói với Tăng Ly.

“Hà Hà! Thật sự cảm ơn cô, cảm ơn cứu mạng của tôi!” Tăng Ly trịnh trọng, nhìn về phía Tiêu Hà Hà ánh mắt cũng rất ôn nhu.

Tiêu Hà Hà cười cười, có chút thẹn thùng, cô làm như vậy không phải để cho anh ta cảm ơn mình, chỉ là một loại bản năng đi! Cô nghĩ muốn.

“Nếu là có chuyện gọi điện thoại cho tôi, tôi chờ cô đi bệnh viện!” Tăng Ly lúc sắp đi đem điện thoại để lại cho Tiêu Hà Hà.

Cửa vườn trẻ.

“Mẹ!” Thịnh Thịnh thấy được Tiêu Hà Hà, lập tức ngạc nhiên mừng rỡ đã chạy tới: “Mẹ, không phải nói phải chờ tôi thật lâu sau mới trở về sao? Như thế nào quá hai ngày liền trở lại rồi hả?”

“Con trai, chúng ta về nhà!” Tiêu Hà Hà dùng cánh tay không bị thương dắt tay con: “Bởi vì mẹ nhớ Thịnh Thịnh a...!”

“Mẹ, người xem nơi đó!” Trạm xe bus bên cạnh, Thịnh Thịnh chỉ vào một bé trai khóc đến cực kỳ thương tâm: “Mẹ xem kìa em trai đang khóc!”

Tiêu Hà Hà quay đầu đi, chính xác nhìn đến một đứa bé trai, cùng Thịnh Thịnh không sai biệt lắm cùng tuổi, chỉ là đứa bé kia đang khóc, mà còn khóc đến giống như cực kỳ thương tâm.

Đứa nhỏ này rất được, một bé trai xinh đẹp hiếm thấy, cùng Thịnh Thịnh một dạng.

Tiêu Hà Hà nắm tay Thịnh Thịnh đi qua, ân cần hỏi han: “Người bạn nhỏ, con làm sao vậy?”

Cái kia chính là bé trai đang khóc ngất đầu, thấy được một dì mỹ lệ, bởi vì cực kỳ thẹn thùng, nó không dám nói chuyện.

“Làm sao vậy?” Tiêu Hà Hà kiên nhẫn hỏi.

Đứa nhỏ này như trắng tinh tể như sứ được mài ra một loại sáng không tỳ vết long lanh. Rất đẹp, môi hồng răng trắng làm cho người ta kinh diễm, cực kì đáng yêu, chỉ là không biết vì cái gì đang khóc, xem ra giống như bộ dạng cực kỳ hướng nội.

Di thật đẹp a!

Tần Ngữ Điền trong lòng thần phục, quên nước mắt, kinh ngạc, di giống như thiên sứ a...!“Con, con... dì, cha con mà muốn đánh con, dì có thể thu nhận con không!”

“Oa? Mẹ, cha của em ấy có bạo lực gia đình a..., này người em trai thật đáng thương a...!” Thịnh Thịnh đồng tình tâm tràn lan: “Chúng ta mau dẫn em ấy về nhà đi!”

Tần Ngữ Điền này mới nhìn đến Tiêu Thừa, anh trai có mẹ a...! Chính mình không có! Chu miệng lên, nước mắt vừa muốn rơi xuống rồi.

Tiêu Hà Hà sững sốt, mắt nhìn xe, nhìn nhìn lại bên ngoài, thời gian lập tức muốn tới rồi: “Bạn nhỏ, như vậy đi, con trước tiên cùng dì về nhà, để cho ta với ba ba con nói chuyện, không cho ba con đánh con, sau đó mang con trở về có được hay không?”

“Không cần! Con không phải về nhà!” Tần Ngữ Điền cố chấp lắc đầu, trong nhà không có mẹ, chỉ có ông nội, ông nội cũng không cùng bé chơi, mỗi lần bé vừa nói muốn mẹ, ông nội liền phát hỏa la bé, bé không đi về!

Cha đều đã lâu mới về nhà một lần, nói đem mẹ tìm trở về, nhưng là còn không có. Bé cũng không kiên nhẫn chờ đợi rồi.

“Kia trước cùng a dì trở về đi! Thiên quá muộn!” Tiêu Hà Hà lo lắng như vậy điểm tiểu hài tử ở bên ngoài, hơn nữa nhìn đứa nhỏ này cũng thật đáng yêu, mi thanh mục tú, đỉnh thân thiết.

“Được!” Tần Ngữ Điền nghe được có người thu nhận, lập tức vui vẻ, lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên ở nhà người ta a!

“Cha con mà vì sao phải đánh người a?” Trên xe bus, Thịnh Thịnh cùng Ngữ Điền hai người ngồi cùng một chỗ, nhin không được mở miệng hỏi: “Chẳng lẽ cha người mà không biết pháp luật không cho phép cha mẹ ngược đãi bạn nhỏ sao?”

Ngữ Điền có chút chột dạ cúi đầu, nói như vậy cha hết sức không tốt a..., nhưng là, nhưng là bé cũng không muốn a, thuận miệng nói, không nghĩ tới

người ta tưởng thật.

“Đừng sợ a..., để cho anh báo cảnh sát, để cho cảnh sát đem cha em mà bắt lại, như vậy em liền đều không gặp nguy hiểm rồi!” Thịnh Thịnh vỗ bộ ngực bảo chứng.

Ngữ Điện ngẩn ra, nuốt nước miếng xuống. Không cần cảnh sát bắt cha, bé sai lầm rồi, nó nói lung tung!

Về đến nhà.

Tiêu Hà Hà ở trong phòng bếp nấu cơm cho hai đứa nhỏ, nhớ lại cơm nước xong nhất định đem đứa nhỏ này đưa về nhà, người nhà bé nhất định lo lắng chết.

Tiêu Hà Hà một mực vội vàng, Ngữ Điện ngồi ở trên ghế sofa vụng trộm nhìn Tiêu Hà Hà, phát hiện cái này đi thật thân thiết, thật tốt, nếu là bé có như vậy mẹ nên có bao nhiêu tốt a!

Tiêu Hà Hà đang vội vàng, ngẩng đầu, xuyên thấu qua kính cửa sổ phòng bếp đột nhiên phát hiện có một cặp mắt đen to tròn đang nhìn trộm cô, Tiêu Hà Hà đi ra, bước tới trước sofa, hỏi: “Bạn nhỏ, con tên là gì a?”

“Ngữ Điện!” Tần Ngữ Điện nhu thuận trả lời: “Dì, nhà dì thật ấm áp a...! Có hương vị mẹ!”

Nhà bé mặc dù lớn, nhưng là đều không có hương vị mẹ nha.

“Ha ha, hương vị mẹ là cái dạng gì?” Tiêu Hà Hà cười hỏi.

“Liên là hương vị dì!” Ngữ Điện then thưng cúi đầu, mặt trắng răng trắng phớt đỏ bưng miệng nhỏ, cực kì câu nệ, bé lại vẫn cho tới bây giờ không cùng đi xa lạ ở chung qua a!

“Mẹ anh trên người thơm quá a..., em có phải hay không nghe thấy được trên người mẹ anh dễ ngửi hương vị?” Thịnh Thịnh tựa như đóng góp kinh nghiệm quý nói với Ngữ Điện.

Ngữ Điện trên mặt phỉếm một tầng mỏng nhạt đỏ ửng, ngo ngác nhìn Tiêu Hà Hà sau một hồi, cực kỳ nhận chân gật đầu.

“Mẹ em trên người có hương vị dễ ngửi như vậy sao?” Thịnh Thịnh lại hỏi.

“Em không có mẹ!” Ngữ Điện thanh âm của thấp hơn tiếp lời.

Tiêu Hà Hà tim thót lại, nhìn về phía Ngữ Điện, đột nhiên cảm thấy được lòng có chút thống khổ, đứa bé nhỏ như vậy làm sao có thể không mẹ đây?

“Cha nói, rất nhanh thì có mẹ rồi!” Ngữ Điện lại nâng lên gương mặt xinh đẹp chống lại Tiêu Hà Hà. Vị đi này thật đẹp nha! Nếu đi là mẹ thì có bao nhiêu tốt a!

“Bé ngoan!” Tiêu Hà Hà đôi mắt đỏ lên.

Tiêu Thừa cũng không nói chuyện rồi. Hóa ra em ấy không mẹ nha, liền như chính mình không cha mà một dạng, hóa ra cũng không phải tất cả mọi người có cha mà a, cũng không phải tất cả mọi người có mẹ nha!

“Dì thật đẹp.” Ngữ Điện nói thực ra, khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ lên, một đôi sáng trong mắt nháy nha nháy, thẳng nhìn chăm chăm Tiêu Hà Hà.

Sờ sờ đầu của bé, Tiêu Hà Hà cười đến có chút lòng chua xót, “Ăn cơm đi! Thịnh Thịnh, đi chuyển ghế cho Ngữ Điện, chúng ta muốn ăn cơm đi!”

“Dạ! Đến đây!” Tiêu Thừa đi chuyển tốt ghế, lại mang Ngữ Điện đi trở lại ngay bàn ăn cơm.”Ngữ Điện, cha em mà vì cái gì đánh em a? Chẳng lẽ là bởi vì không có mẹ mới đánh em chơi sao?”

“Em...”

“Em không nghĩ muốn về nhà sao?”

“Không phải!” Bé chỉ là không nhớ nhà trong không có mẹ, nếu có mẹ mà nói, bé nhất định sẽ trở về.

“Người đi lạc mà cha em sẽ lo lắng!” Thịnh Thịnh hùng hực giảng giải: “Anh đi lạc, mẹ ta cũng sẽ lo lắng, cho nên ăn cơm xong em gọi điện thoại cho cha a..., chúng ta làm bằng hữu tốt, về sau cha em mà lại đánh em, anh để cho mẹ anh cùng đi Mễ Cách đi giáo huấn hẳn có được hay không?”

Ngữ Điện bị hấn nói có chút bận tâm, vạn nhất thật sự có người dạy bảo cha làm sao bây giờ a?

Một bữa cơm ăn xong, Tiêu Hà Hà phát hiện Ngữ Điện là cái bé train rất dễ dàng then thưng, không thích nói chuyện, vừa nói, mặt trước hồng, đứa nhỏ này thật đáng thương, nhỏ như vậy không mẹ, cha mà còn đánh bé, bé nhất định là sợ hãi về nhà mới rồi nhà trốn đi.

Tiêu Hà Hà nội tâm đồng tình tâm bị moi ra, cô nhất định phải nói một chút cha Ngữ Điện, nhất định phải làm cho người nọ biết đánh trẻ nhỏ tính nghiêm

trọng

Làm sao có thể đánh đứa nhỏ như vậy đây? Thật sự là đáng giận cực kỳ!

”Ngữ Điện, nói cho di điện thoại nhà con, gọi điện nói cha con, bảo đảm về sau không cho hấn đánh người!”

”Di, không cần!” Ngữ Điện lắc mạnh đầu, nếu cha mà biết bé nói dối nhất định cực kỳ thương tâm. ”Di, cha con là người tốt, cha con không đánh con!”

Trời ạ! Đứa nhỏ này nhất định là bị đánh hư, vừa nghe đến muốn gọi điện thoại cho cha của bé mà sợ tới mức cũng không dám nói lời nói thật rồi.

”Con sợ cha con dạy bảo con sao? Kia đi không nói lung tung, đi chỉ là nói cho cha con, con hiện tại ở di nơi này, không cho hấn lo lắng có được hay không?”

”Có thật không?”

”Đương nhiên là thật sự!” Tiêu Hà Hà trong lòng nghĩ nhất định là nhà đó dài uy hiếp đứa nhỏ, thật sự là đáng giận cực kỳ.

Xác định Tiêu Hà Hà không ác ý xong, Ngữ Điện suy nghĩ, nói cho Tiêu Hà Hà số điện thoại Tần Trọng Hàn.

Tiêu Hà Hà trực tiếp gọi tới.

Tần Trọng Hàn tìm nhĩ từ tìm được sứt đầu mẻ trán, lại đột nhiên nhận được điện thoại Tiêu Hà Hà, nhìn đến màn hình hiện thị chính là tên Tiêu Hà Hà, ni tâm giữa trán nhũu lại.

Lúc này cô tìm chính mình làm chỉ?

”A lô!” Tần Trọng Hàn trầm thấp tiếng nói vang lên.

Chỉ là một chữ, Tiêu Hà Hà vốn sẽ không có điện thoại Tần Trọng Hàn, cô không lưu số của anh, cho nên cũng không còn nghe được thanh âm của anh, chỉ là nổi lên dũng khí bắt đầu thuyết giáo. ”Vị tiên sinh này, xin hỏi người là cha Ngữ Điện sao?”

Ngữ Điện?

Tần Trọng Hàn kinh ngạc, cô làm sao có thể biết Ngữ Điện?

Còn chưa nói, thanh âm của Tiêu Hà Hà lại truyền lại, rõ ràng bộ dạng cực kỳ không kiên nhẫn: ”Tôi nói cha Ngữ Điện, anh làm sao có thể đánh đứa nhỏ đây? Chẳng lẽ anh không biết đánh đứa nhỏ là đóa hoa của tổ quốc sao? Chẳng lẽ anh không biết đứa nhỏ như vậy không thể đánh sao? Liên tính con có sai anh cũng không thể động thủ đi? Nó nhỏ như vậy, anh đều cho nó có bóng ma tâm lý, anh có biết hay không?”

”Ách!”

”Anh ách cái gì ách? Con của anh ở trong nhà tôi, hiện tại cực kỳ an toàn, tôi sẽ đưa nó cho anh đưa đi, anh trước tiên bảo đảm về sau không thể lại đánh nó! Nếu không, nếu không nghe lời tôi phải báo cho cảnh sát, để cho cảnh sát trừng trị anh cái này ngược đãi con người xấu!”

”Tôi không đánh nó!” Tần Trọng Hàn cau mày, không rõ Tiêu Hà Hà đang nói cái gì, bắt quá Ngữ Điện tìm được liền tốt, chỉ là vì sao lại ở nơi đó Tiêu Hà Hà? Chẳng lẽ đây là thiên ý sao? Thiên ý như vậy!

”Cái gì? Anh lại vẫn nói dối? Trách không được Ngữ Điện không muốn trở về nhà, hóa ra anh thật là một cha mẹ đáng giận, đánh con liền đánh, biết sai làm rồi về sau sửa lại liền là, làm chi không thừa nhận? Anh có biết hay không người bộ dạng này sẽ ở không nhận thức được dạy con cũng đi theo nói dối? Làm cha mẹ anh làm sao có thể như vậy không chịu trách nhiệm?” Tiêu Hà Hà nghe xong anh nói dối lập tức phát hỏa rống lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Anh Có Con Trai

Edit: ĐinhHa.

Beta: Tiểu Mẫn.

”Không biết.”

Tầm mắt Tần Trọng Hàn rơi ở trên bản ghi chép, anh đang chơi trò chơi, Thịnh Thịnh thiết kế một trò chơi, không nghĩ tới một cái đứa nhỏ năm tuổi cư

nhiên thiết kế thú vị như vậy, nếu mở rộng mà nói, nên là bán cái không sai giả đi! Trò chơi này, khơi lên cho Tần Trọng Hàn một kế hoạch.

Đang chơi, đột nhiên nhận được điện thoại ở nhà, Tần Trọng Hàn mở ra điện thoại, đầu kia truyền đến tiếng Tần Lăng Hằng sốt ruột: “Hàn, Ngữ Điện không thấy nữa. Không thấy nữa.” “Cái gì?” Tần Trọng Hàn trong lòng cả kinh: “Sao lại không thấy?”

“Lái xe đi đón nó, nhưng không thấy nó đâu, ta đã báo cảnh sát.” Tần Lăng Hằng không dám chậm trễ một chút. “Con lập tức trở về.” Tần Trọng Hàn nhìn lướt qua Tiêu Hà Hà, thần sắc trang trọng: “Về nước đi, trở về dưỡng thương.”

Tiêu Hà Hà nghe được ngữ khí anh không tốt: “Đã xảy ra chuyện gì sao?” “Con của anh có chuyện.” Tần Trọng Hàn trầm giọng nói.

“Con của anh?” Tiêu Hà Hà tâm run lên: “Anh có con trai?” Tần Trọng Hàn ánh mắt thâm thúy, tầm mắt khóa lại trên mặt Tiêu Hà Hà: “Em bất ngờ sao?” Tiêu Hà Hà mặt đỏ lên, tay cũng theo đó run lên, bối rối nói: “Không...không có. Chúng ta mau trở về đi.” Nói xong cô liền chuẩn bị xuống giường.

“Em không để ý?” Tần Trọng Hàn hỏi. “Tôi vì sao phải để ý?” Tiêu Hà Hà rất nhanh nói. Anh có con trai cùng cô cái gì quan hệ? Thật là. Tần Trọng Hàn không nói gì, về mặt lại phức tạp, chỉ là Tiêu Hà Hà không có nhìn đến mà thôi.

Trong lòng cô nói không nên lời cảm giác lúc này, chỉ là rất kinh ngạc, cực kỳ kinh ngạc chuyện Tần Trọng Hàn lại có con trai, như thế anh nhất định có vợ, đã có vợ, vì cái gì còn phải trêu chọc cô, về sau cô phải tránh xa anh mới được.

Dọc theo đường đi, Tiêu Hà Hà trầm mặc. Xuống máy bay, Tần Trọng Hàn không có đưa Tiêu Hà Hà đi, mà là để cho Tăng Ly đưa cô đi bệnh viện, nhưng Tiêu Hà Hà cảm thấy được không cần phải đi, đến lúc vết thương lành chỉ cần đi bệnh viện cắt chỉ là được, cô chủ yếu là nhớ đến con của mình: “Tăng Ly, anh đưa tôi đến nơi đây thì tốt rồi.

“Ở cửa nhà trọ Mỹ Cách, Tiêu Hà Hà nói với Tăng Ly.” “Hà Hà. Thật sự cảm ơn cô, cảm ơn cứu mạng của tôi.” Tăng Ly trịnh trọng, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Hà Hà cũng rất ôn nhu. Tiêu Hà Hà cười cười, có chút thẹn thùng, cô làm như vậy không phải để cho anh ta cảm ơn mình, chỉ là một loại bản năng.

Bản năng thúc giục cô phải làm như vậy. “Nếu có chuyện thì gọi điện thoại cho tôi, tôi chờ cô đi bệnh viện.” Tăng Ly lúc sắp đi đem điện thoại để lại cho Tiêu Hà Hà. Trước cửa nhà trẻ. “Mẹ.” Thịnh Thịnh thấy được Tiêu Hà Hà, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ chạy tới: “Mẹ, không phải nói phải chờ tôi thật lâu mẹ mới trở về sao? Như thế nào không quá hai ngày liền trở lại?” “Con trai, chúng ta về nhà.” Tiêu Hà Hà dùng cánh tay không bị thương dắt tay con: “Bởi vì mẹ nhớ Thịnh Thịnh a....”

“Mẹ. Mẹ nhìn nơi đó.” Trạm xe bus bên cạnh, Thịnh Thịnh chỉ vào một bé trai khóc đến thương tâm: “Mẹ xem kia em trai đang khóc.” Tiêu Hà Hà quay đầu đi, chính xác nhìn đến một đứa bé trai, cùng Thịnh Thịnh không chênh lệch tuổi lắm, chỉ là đứa bé kia đang khóc, mà còn khóc đến cực kỳ thương tâm.

Đứa nhỏ này rất được, một bé trai xinh đẹp hiếm thấy, cùng Thịnh Thịnh rất giống. Tiêu Hà Hà nắm tay Thịnh Thịnh đi qua, ân cần hỏi han: “Người bạn nhỏ, con làm sao vậy?” Bé trai đang khóc ngẩng đầu lên, thấy được một dì xinh đẹp, bởi vậy cực kỳ thẹn thùng, không dám nói chuyện.

“Con làm sao vậy?” Tiêu Hà Hà kiên nhẫn hỏi. Đứa nhỏ này như trắng tinh tể như sứ được mài ra một loại sáng không tỳ vết long lanh. Rất đẹp, môi hồng răng trắng làm cho người ta kinh diễm, cực kì đáng yêu, chỉ là không biết vì cái gì mà khóc, xem ra giống như bộ dạng cực kỳ hướng nội.

Đi này thật đẹp a! Tần Ngữ Điện trong lòng thần phục, quên mất chuyện khóc, kinh ngạc, đi giống như thiên sứ a: “Con, con... dì, cha con sẽ đánh con, dì có thể bênh vực cho con không?” “Oa? Mẹ, cha của bạn ấy bạo lực gia đình a..., người em trai này thật đáng thương!” Thịnh Thịnh đồng cảm: “Chúng ta mau dẫn em ấy về nhà đi.” Tần Ngữ Điện này mới nhìn đến Thịnh Thịnh, anh trai có mẹ. Mình lại không có. Chu miệng lên, nước mắt lại muốn rơi xuống rồi. Tiêu Hà Hà sùng sốt, mắt nhìn xe, lại nhìn bên ngoài, thời gian sắp muốn tới rồi: “Bạn nhỏ, như vậy đi, con trước tiên cùng dì về nhà, để cho dì với ba con nói chuyện, không cho ba con đánh con, sau đó mang con trở về có được hay không?”

“Không cần. Con không muốn về nhà.” Tần Ngữ Điện cố chấp lắc đầu, trong nhà không có mẹ, chỉ có ông nội, ông nội cũng không cùng cậu chơi, mỗi lần cậu vừa nói muốn mẹ, ông nội liền phát hỏa la cậu. Cậu không về đâu.

Cha đã lâu mới về nhà một lần, nói đem mẹ tìm trở về, nhưng không có. Cậu cũng không kiên nhẫn chờ đợi được. “Trước tiên cùng theo dì về. Trời tối rồi.” Tiêu Hà Hà lo lắng để cậu giờ này ở bên ngoài, hơn nữa nhìn đứa nhỏ này cũng thật đáng yêu, mi thanh mục tú, nhìn thân thiết.

“Được.” Tần Ngữ Điện nghe được có người thu nhận, lập tức vui vẻ, lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên ở nhà người ta a. “Cha em vì sao phải đánh em?” Trên xe bus, Thịnh Thịnh cùng Ngữ Điện hai người ngồi cùng một chỗ, nhìn không được mở miệng hỏi: “Chẳng lẽ cha em không biết pháp luật không cho phép cha mẹ ngược đãi trẻ con sao?” Ngữ Điện có chút chột dạ cúi đầu, nói như vậy về cha hết sức không tốt a..., nhưng là cậu cũng không muốn như vậy, thuận miệng nói, không nghĩ tới người ta tưởng thật.

“Đừng sợ..., để cho anh báo cảnh sát, để cho cảnh sát đem bắt cha em lại, như vậy em sẽ không gặp nguy hiểm rồi.” Thịnh Thịnh vỗ bộ ngực bảo chứng. Ngữ Điện ngăn ra, nuốt nước miếng xuống. Không cần cảnh sát bắt cha, cậu sai lầm rồi, ăn nói lung tung.

Về đến nhà. Tiêu Hà Hà ở trong phòng bếp nấu cơm cho hai đứa nhỏ, nhớ lại cơm nước xong nhất định đem đứa nhỏ này đưa về nhà, người nhà bé nhất định rất lo lắng. Tiêu Hà Hà một mực vội vàng, Ngữ Điện ngồi ở trên ghế sofa vụng trộm nhìn Tiêu Hà Hà, phát hiện cái này dì thật thân thiết, thật tốt, nếu là bé có như vậy mẹ nên có bao nhiêu tốt a.

Tiêu Hà Hà đang vội vàng, ngẩng đầu, xuyên thấu qua kính cửa sổ phòng bếp đột nhiên phát hiện có một cặp mắt đen to tròn đang nhìn trộm cô, Tiêu Hà Hà đi ra, bước tới trước sofa, hỏi: “Bạn nhỏ, con tên là gì a?” “Ngữ Điện.” Tần Ngữ Điện nhu thuận trả lời: “Dì, nhà dì thật ấm áp a... Có hương vị của mẹ.” Nhà bé mặc dù lớn, nhưng là đều không có hương vị của mẹ. “Ha ha, hương vị của mẹ là cái gì?”

Tiêu Hà Hà cười hỏi: “Giống hương vị của dì.” Ngử Điền then thùng cúi đầu, miệng nhỏ mặt trắng răng trắng phớt đỏ bừng, cực kì câu nệ, cậu cho tới bây giờ không cùng đi xa lạ ở chung qua. “Mẹ anh trên người rất thơm... em có phải hay không nghe thấy được trên người mẹ anh có mùi hương dễ chịu?”

Thịnh Thịnh tựa như đóng góp kinh nghiệm quý nói với Ngử Điền. Ngử Điền trên mặt phỉếm một tầng mỏng nhạt đỏ ửng, ngo ngác nhìn Tiêu Hà Hà sau một hồi, rất chân thật mà gật đầu. “Mẹ em trên người có mùi hương dễ ngủ như vậy không?” Thịnh Thịnh lại hỏi. “Em không có mẹ.” Ngử Điền thanh âm thấp hơn tiếp lời.

Tiêu Hà Hà tìm thót lại, nhìn về phía Ngử Điền, đột nhiên cảm thấy được lòng có chút thống khổ, đứa bé nhỏ như vậy làm sao có thể không mẹ? “Cha nói, rất nhanh thì sẽ có mẹ.” Ngử Điền lại nâng lên gương mặt xinh đẹp chống lại ánh mắt Tiêu Hà Hà. Dì này thật đẹp nha. Nếu dì là mẹ thì có bao nhiêu tốt.

“Bé ngoan.” Tiêu Hà Hà đôi mắt đỏ lên. Thịnh Thịnh cũng không nói chuyện nữa. Hóa ra em ấy không mẹ, cũng giống mình không có cha, hóa ra cũng không phải tất cả mọi người có cha mà, cũng không phải tất cả mọi người có mẹ nha.

“Dì thật đẹp.” Ngử Điền nói thực ra, khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ lên, một đôi sáng trong mắt nháy nhìn chăm chăm Tiêu Hà Hà. Sờ sờ đầu của cậu, Tiêu Hà Hà cười đến có chút lòng chua xót: “Ăn cơm đi. Thịnh Thịnh, di chuyển ghế cho Ngử Điền, chúng ta cùng ăn cơm.”

“Dạ. Đến đây.” Tiêu Thừa di chuyển ghế, dẫn Ngử Điền đi đến ngay bàn ăn cơm: “Ngử Điền, cha em vì cái gì đánh em a? Chẳng lẽ là bởi vì không có mẹ mới đánh em chơi sao?” “Em...” “Em không nghĩ muốn về nhà sao?” “Không phải.” Bé chỉ là không nhớ nhà vì trong không có mẹ, nếu có mẹ mà nói, cậu nhất định sẽ trở về.

“Em đi lạc cha e sẽ rất lo lắng.” Thịnh Thịnh hùng hực giảng giải: “Anh đi lạc, mẹ anh cũng sẽ lo lắng, cho nên ăn cơm xong em gọi điện thoại cho cha đi..., chúng ta làm bạn tốt, về sau cha em mà lại đánh em, anh để cho mẹ anh cùng đi Mê Cách đi giáo huấn chú ấy có được hay không?”

Ngử Điền bị cậu nói có chút bận tâm, vạn nhất thật sự có người dạy bảo cha làm sao bây giờ a? Một bữa cơm ăn xong, Tiêu Hà Hà phát hiện Ngử Điền là cái bé trai rất dễ dàng then thùng, không thích nói chuyện, vừa nói, mặt trước hồng, đứa nhỏ này thật đáng thương, nhỏ như vậy không có mẹ, cha còn đánh cậu, cậu nhất định là sợ hãi về nhà mới rời nhà trốn đi.

Tiêu Hà Hà nội tâm đồng tình tâm, cô nhất định phải nói chuyện một chút với cha của Ngử Điền, nhất định phải làm cho người nọ biết đánh trẻ nhỏ rất nghiêm trọng. Làm sao có thể đánh đứa nhỏ như vậy đây? Thật sự là đáng trách.

“Ngử Điền, nói cho dì số điện thoại của nhà con, gọi điện nói cha con, bảo đảm về sau không cho cha con đánh con nữa.” “Dì, không cần.” Ngử Điền lắc mạnh đầu, nếu cha mà biết cậu nói dối nhất định rất thương tâm: “Dì, cha con là người tốt, cha con không đánh con.” Trời ạ! Đứa nhỏ này nhất định là bị đánh hư, vừa nghe đến muốn gọi điện thoại cho cha của bé mà sợ tới mức cũng không dám nói lời nói thật rồi. “Con sợ cha con dạy bảo con sao? Dì không nói lung tung, dì chỉ là nói cho cha con, con hiện tại ở cùng dì, không cho cha con lo lắng có được hay không?” “Có thật không?” “Đương nhiên là thật.”

Tiêu Hà Hà trong lòng nghĩ nhất định là nhà đó dài uy hiếp đứa nhỏ, thật sự là rất đáng giận. Xác định Tiêu Hà Hà không ác ý xong, Ngử Điền suy nghĩ, nói cho Tiêu Hà Hà số điện thoại Tần Trọng Hàn. Tiêu Hà Hà trực tiếp gọi tới.

Tần Trọng Hàn tìm con trai đến sờ đầu mẹ trán, lại đột nhiên nhận được điện thoại của Tiêu Hà Hà, nhìn đến màn hình hiện thị chính là tên Tiêu Hà Hà, mi tâm giữa trán nhú lại. Lúc này cô tìm anh làm gì?

“A lô.” Tần Trọng Hàn trầm thấp tiếng nói vang lên. Chỉ là một chữ, Tiêu Hà Hà vốn sẽ không có điện thoại Tần Trọng Hàn, cô không lưu số của anh, cho nên cũng không còn nghe được thanh âm của anh, chỉ là nổi lên dũng khí bắt đầu thuyết giáo. “Vị tiên sinh này, xin hỏi anh là cha Ngử Điền phải không?” Ngử Điền? Tần Trọng Hàn kinh ngạc, cô làm sao có thể biết Ngử Điền?

Còn chưa nói, thanh âm của Tiêu Hà Hà lại truyền lại, rõ ràng bộ dạng cực kỳ không kiên nhẫn: “Tôi nói cha Ngử Điền này, anh làm sao có thể đánh đứa nhỏ vậy? Chẳng lẽ anh không biết đánh đứa nhỏ là tổn thương đóa hoa của tổ quốc sao?”

Chẳng lẽ anh không biết đứa nhỏ như vậy không thể đánh sao? Dù con có sai anh cũng không thể động thủ. Nó nhỏ như vậy, anh đều cho nó có bóng ma tâm lý, anh có biết hay không?” “Ách!” “Anh ách cái gì mà ách? Con của anh ở trong nhà tôi, hiện tại cực kỳ an toàn, tôi sẽ đưa nó cho anh, anh trước tiên bảo đảm về sau không thể lại đánh nó! Nếu không, nếu không nghe lời tôi phải báo cho cảnh sát, để cho cảnh sát trừng trị anh ngược đãi là kẻ xấu.” “Tôi không đánh nó.”

Tần Trọng Hàn cau mày, không rõ Tiêu Hà Hà đang nói cái gì, bắt quả Ngử Điền tìm được liền tốt, chỉ là vì sao lại ở chỗ Tiêu Hà Hà? Chẳng lẽ đây là ý trời sao? “Cái gì? Anh lại vẫn nói dối? Trách không được Ngử Điền không muốn trở về nhà, hóa ra anh thật là một người cha đáng trách, đánh con liền đánh, biết sai lầm rồi về sau sửa lại liền, sao không thừa nhận? Anh có biết hay không người bộ dạng này sẽ ở không nhận thức được dạy con cũng đi theo nói dối? Làm cha làm mẹ như anh làm sao có thể như vậy không chịu trách nhiệm?” Tiêu Hà Hà nghe anh nói dối lập tức phát hỏa rống lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Chết Vấn Điện Thoại

Edit: DinhHa

Beta: Tiểu Mẫn.

“...” Tần Trọng Hàn bị cô thét tay cầm điện thoại để ra bên ngoài.

“Anh. Có nghe hay không? Xem ra tôi thật sự nên với anh nói một chút đánh đứa nhỏ chỗ hồng, vị này cha mẹ, anh nghe rõ ràng a! Làm cha mẹ dưới con thịnh nộ thường thường nắm giữ không tốt đúng mực, phi thường dễ dàng cho con cái mang đến sinh lý phương diện tổn thương, tỷ như phương diện lỗ tai, quanh lỗ mũi ra máu, răng rụng, thính giác gây tổn thương thần kinh, đánh đòn nhưng lại sẽ bởi vì dưới da tụ huyết mà dẫn đến thậm bị thương, nghiêm trọng sẽ thông qua thần kinh ảnh hưởng xương sống, tạo thành não can tổn thương. Đứa bé phi thường mềm mại, dùng lực đẩy một cái va chạm đến cái gì vật cứng, liền rất có thể dẫn đến bị kích phát sinh.”

“Tôi không đánh con.” Tần Trọng Hàn lại nhắc lại: “Thật sự...”

“Cái gì? Anh lại vẫn nói dối?” Tiêu Hà Hà phát hỏa lại xông ra: “Anh ngậm miệng, hãy nghe tôi nói xong, đánh trẻ nhỏ càng thêm thương tổn nghiêm trọng về phương diện tâm lý, đánh trẻ nhỏ thương tổn không chỉ là thân thể đứa nhỏ, cũng là quan hệ giữa cha mẹ và đứa nhỏ. Thương tổn thân từ quan hệ, đối với cha mẹ cùng con cái mà nói, đều là tai họa vô cùng.”

“...” Tần Trọng Hàn lú lờ, không rõ Ngữ Điện tới cùng nói với Tiêu Hà Hà cái gì?

“Thứ nhất, anh có biết hay không Ngữ Điện bây giờ nhìn lại cực kỳ thẹn thùng? Đây với anh thường xuyên đánh bé nhất định có quan hệ, anh đánh bé mang đến cho bé sợ hãi thật lớn, lúc này để cho bé đánh mất đối tín nhiệm với anh, tiện đà đánh mất đối tất cả hoàn cảnh cùng người khác tín nhiệm, rất nhiều đứa bé liền sẽ mắc chứng uất ức. Mà loại khả năng sợ hãi dẫn đến bọn nhỏ mặc dù sau khi thành niên cũng không dám cùng bất luận kẻ nào đề xuất phản đối ý kiến. Dưới loại tâm lý bóng mờ khiến cho bọn nhỏ vô pháp thành lập cùng duy trì khỏe mạnh tốt đẹp chính là nhân tố quan hệ, cũng khó mà bảo hộ chính mình các loại quyền lợi. Tiên sinh, chẳng lẽ anh hi vọng con của anh biến thành chứng uất ức sao? Anh làm sao có thể như vậy không chịu trách nhiệm?”

“Tôi thật sự không đánh.”

“Anh lại vẫn nói dối? Đây anh, anh có biết hay không nói dối cũng sẽ để cho con anh học, loại này thói quen xấu kiểu ngạo người đều không đối được, bé tự nhiên học không tốt, thừa dịp Ngữ Điện bây giờ còn nhỏ, anh lập tức đem tật xấu của anh sửa lại. Tôi sẽ nói với anh nói đánh hài tử về phương diện khác ngày hai.”

Tần Trọng Hàn nghe đến đó, khóe môi nhếch không được cong lên, xem ra anh nhận thức tiểu nữ nhân còn là một phi thường nhiệt tâm người, ừm, không sai.

“Thứ hai, đánh đứa bé trong lòng đứa bé sản sinh thật lớn oán giận, nếu không chiếm được tốt đẹp chính là tâm lý phụ đạo, loại này oán giận sẽ cùng với bé cả đời, hơn nữa ở mỗi một cái thích hợp điểm mấu chốt đều nhảy ra quấy nhiễu cuộc sống của bé. Đây cỗ lửa giận sớm muộn gì sẽ tìm đến bộc phát, bé sẽ thông qua cái khác phương thức tới phát tiết phần nộ. Có lẽ bé sẽ ở thời kỳ trưởng thành thời gian phản kháng anh, đến lúc đó anh đánh bất động bé, bé cũng không cần ý lại anh sinh tồn, có lẽ bé rõ ràng đem cuộc sống của mình biến thành một đoàn hồngбет, lấy trừng phạt chính mình tới trừng phạt anh. Anh mình bạch loại này tính nghiêm trọng của vấn đề sao?”

“Còn gì nữa không?” Tần Trọng Hàn tỉnh tỉnh nhẩn nại nghe cô tiếp tục nói hết.

Tiêu Hà Hà nghe xong anh này thái độ lại cùng bốc cháy, “Tiên sinh, thái độ của anh thật không tốt, tôi có thể tưởng tượng đến anh hiện tại cực kỳ chẳng thêm ngó tới, tôi có thể lý giải, nhất định anh không có bị người phê bình quá cho nên mới phải đường thành loại này cách đối nhân xử thế chẳng thêm ngó tới thái độ, anh không cần cảm thấy được đứa bé là anh sinh là anh là có thể tùy ý đánh, anh cho là anh người nào a? Đánh lại vẫn không thừa nhận, dám làm không dám chịu người một chút cũng không đàn ông!”

Tần Trọng Hàn mày kiếm lại sức khấn căng, chẳng qua trong lòng lại ở oán thầm, không là đàn ông mà nói làm sao có thể có con trai?

Cô gái chết tiệt, một ngày nào đó anh sẽ làm cho cô biết anh có phải là đàn ông hay không. Cũng mời cô chính mồm cầu xin tha thứ, nói anh là đàn ông Hừ!

“Anh hiểu chưa?” Tiêu Hà Hà nghe đầu dây bên kia không nói, lập tức hỏi.

“Hiểu cái gì?” Tần Trọng Hàn hỏi.

“Anh có nghe không?”

“Nghe xong, miệng anh mới không sai, thật sự!”

Tiêu Hà Hà roạt được đứng lên, cô là ở phòng ngủ gọi điện thoại, sợ bị Ngữ Điện nghe được, ảnh hưởng tâm lý bé khỏe mạnh.

Trách không được đứa nhỏ sợ cha, hóa ra người nam nhân này thật sự rất khó đối phó, cô hảo ý nói anh ta hai câu, anh ta cư nhiên một bộ bộ dạng

chẳng thèm ngó tới.

Không cần đoán cô cũng biết đầu kia nam nhân tất nhiên là rất khinh thường cô loại thuyết giáo: “Tiên sinh, nếu anh không nhận lỗi sai của mình, tôi liền báo cảnh sát.”

“Ừ.” Nghe nói như thế, môi Tần Trọng Hàn hơi nhếch lên, lộ ra một cái tà tứ mỉm cười. Sau đó bất động thanh sắc mà ở dựa vào ở ghế trên xe trên chỗ ngồi trước, lái xe tìm hẻo lánh mấy giờ, xuất động mấy chục người đi tìm, đều không tìm được Ngử Điền, không nghĩ tới chính anh cư nhiên tìm được nơi Tiêu Hà Hà, anh không thể không cảm thán lên trời an bài!

“Người căn bản không nhận thức đến sai lầm của anh, đánh đũa nhỏ không nhận!”

“Tôi không đánh con.”

“Anh nói dối.” Tiêu Hà Hà không nghĩ đến người đàn ông này vô sỉ như vậy: “Tiên sinh, ngẩng đầu ba thước có thần linh. Anh làm sao có thể vô sỉ như vậy?”

“Tôi cũng không nói dối.” Chỉ là ngẫu nhiên không nói thật ra mà thôi.

Đáng chết, cô lại còn nói anh vô sỉ? Anh như thế nào vô sỉ rồi hả? “Con tôi đâu? Kêu con tôi nghe điện thoại.”

Tiêu Hà Hà nghe xong anh ta khả năng muốn đe dọa Ngử Điền, lập tức nói: “Anh bây giờ đang ở nói dối. Anh kêu Ngử Điền làm cái gì? Rõ ràng là anh đánh bé sợ tới mức bé không dám về nhà, anh cư nhiên còn nghĩ muốn đe dọa bé, anh thật sự là đáng giận cực kỳ, tôi cho anh biết tôi thật sự phải báo cho cảnh sát, anh chờ xem Tôi lập tức liền báo cảnh sát.”

“Tiêu Hà Hà.” Tần Trọng Hàn liền chưa thấy qua ngọc như vậy nữ nhân, cô làm sao có thể tin một đứa bé nói?

“Sao.” Trả lời xong, Tiêu Hà Hà đột nhiên dờ dẫm: “Anh, làm sao anh biết tôi là Tiêu Hà Hà?”

Tần Trọng Hàn giữa trán cau chặt, lộ ra một cổ yêu nghiệt một loại khí tức: “Cô cư nhiên không có lưu số điện thoại của tôi. Chết tiệt, cô dám.”

“Tôi vì sao phải lưu số điện thoại của anh? Anh cho là anh người nào a? Làm sao anh biết tên của tôi?” Tiêu Hà Hà không sợ chết tiếp tục nói.

Cái thanh âm này lại vẫn thật sự có chút quen thuộc, người nào? Người nào? Người nào a?

Tần Trọng Hàn thanh âm của trầm xuống: “Tôi chính là biết. Ngử Điền đâu?”

“Mặc danh kỳ diệu, quân anh tại sao biết tên, dù sao anh không thể đánh con của anh, đây là trái pháp luật. Tôi cho anh biết, liên tính anh có biết tên của tôi tôi cũng không sợ, tôi chính là phải báo cảnh sát.”

“Tiêu Hà Hà.” Lần thứ hai nhẫn nại không được, Tần Trọng Hàn trầm giọng quát lạnh.

Tiêu Hà Hà bất thành linh bị một tiếng gào thét dọa người nhảy dựng, điện thoại thiếu chút nữa rơi trên mặt đất, cũng rốt cục nghe ra điện thoại đầu kia người là ai: “Anh, anh, anh là tổng giám đốc?”

Cuối cùng nghe ra anh là ai vậy rồi, Tần Trọng Hàn sắp chịu không nổi nữ nhân này rồi.

“Ừ.” Một đạo băng lãnh mà trầm thấp nam âm theo đầu kia vang lên, trầm thấp, đơn giản một chữ trong nghe không ra một tia cảm xúc, nhưng là Tiêu Hà Hà lại sợ ngây người.

Trời!

Làm sao có thể là tổng giám đốc?

Đúng rồi, nhớ rõ ở Seoul thì anh nói có con trai, chẳng lẽ Ngử Điền là con của anh. Cái này cũng, quá, thật trùng hợp đi?

“Con tôi ở chỗ của cô?” Tần Trọng Hàn hỏi.

“Dạ. Tổng giám đốc, tôi lập tức đưa bé qua đi.”

“Không cần.” Tần Trọng Hàn chưa từng quên trên vai cô bị thương: “Tôi đi đón.”

“Tổng giám đốc, anh có thể hay không đừng đánh Ngử Điền nữa?” Tiêu Hà Hà lại nói tiếp: “Anh có biết hay không bé cực kỳ thương cảm a, một mình ở trạm xe bus khóc, anh sao có thể đánh bé đây?” (Trời ơi, chịu không nổi nữ chính, thật>.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mạ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Cô Hiểu Lâm

Edit:DinhHa

Beta: Tiểu Mẫn.

”Uh”m!” Nghiêm túc gật đầu, Ngử Điền trên mặt tràn đầy nụ cười vui vẻ, về sau cũng có thể nhìn thấy dì, trong lòng bé thật cao hứng a.

Tiêu Hà Hà nhớ lại để cho còn phải giáo dục một phen tổng giám đốc, cũng không thể đe dọa đứa bé, sẽ ở bé còn nhỏ trong lòng lưu lại bóng mờ. Ngử Điền đáng yêu như thế, dễ dàng như vậy thẹn thùng, tám phần là bị Tần Trọng Hàn cái kia quái tính tình sợ tới mức.

Đầu ngõ, Tiêu Hà Hà cùng Ngử Điền đi tới đó thời gian, liền nhìn đến xe màu xanh ngọc cửa xe bên cạnh, nam nhân nghiêng dựa một cái dáng người thon dài, mà người nam nhân kia chính đang đang hút thuốc lá, toàn thân phát ra khí tức, liền là cái cửu ngũ chí tôn nam nhân, khí tràng rất đủ.

Vừa nhìn thấy Tần Trọng Hàn, Ngử Điền lập tức buông ra tay Tiêu Hà Hà, chạy về phía anh đi:”Cha.”

Tần Trọng Hàn ngồi xổm xuống nhất bả ôm lấy con trai, giọng nói ôn nhu: ”Như thế nào rồi nhà đi ra ngoài? Vạn vừa gặp phải người xấu làm sao?”

”Cha, con sai rồi.” Ngử Điền chột dạ nói, cậu chỉ là muốn chính mình xuất lai giải sầu, chính mình tìm mẹ, bởi vì cha bận quá, cũng chưa thời gian, bé đã đợi không kịp.

”Kia như thế nào nói với người cha mà đánh con đây?” Tần Trọng Hàn thanh âm của vẫn cực kỳ ôn nhu.

”Con làm rồi.” Ngử Điền tiếp tục nói áy náy.

”Chỉ cần không có việc gì là tốt.” Tần Trọng Hàn vỗ vỗ phía sau lưng cậu, không quá tự trách cậu.

Tiêu Hà Hà bị một màn này sợ ngây người, không phải đâu, bọn hắn cha con xem ra ở chung cực kỳ hảo a, như thế nào Ngử Điền còn nói Tần Trọng Hàn đánh cậu?

Tần Trọng Hàn hồi đầu nhìn thấy Tiêu Hà Hà, ánh mắt phức tạp mà ái muội. Nhìn thật sâu cô liếc mắt một cái, đem con trai đặt xuống: ”Cùng dì nói, cha mà cho tới bây giờ không đánh qua con.”

”Dạ.” Ngử Điền lập tức ngoan ngoãn đi đến Tiêu Hà Hà trước mặt, thấp cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói: ”Dì, thực xin lỗi, con làm rồi. Ngử Điền nói dối, cha cho tới bây giờ không đánh qua Ngử Điền, là Ngử Điền chính mình nói dối.”

”A.” Tiêu Hà Hà hoàn toàn nán lại:”Thật sự, có thật không?”

Ngử Điền nhận chân gật đầu:”Là Ngử Điền nói dối.”

Tần Trọng Hàn đã đi tới, bóng dáng cao lớn ở Tiêu Hà Hà thân trước đứng ổn, trên mặt là phức tạp thần sắc: ”Tôi không đánh quá nó, chưa từng có.”

Anh nói lời này, như là đang giải thích cái khác cái gì, nhưng là Tiêu Hà Hà lại cảm thấy xấu hổ cực kỳ, không nghĩ tới mình là hiểu lầm

”Tổng giám đốc, thực xin lỗi. Tôi không biết, tôi cho rằng...” Tiêu Hà Hà có chút quần bách mở miệng.

Cô thật sự không nghĩ tới chính mình trong điện thoại cái kia chút chất vấn, những cái này thao thao bất tuyệt cứ nhiên đều thành nhiều lời, hóa ra, hóa ra là như vậy, anh không đánh qua Ngử Điền, đúng nha, bé trên người nhất điểm thương tổn đều không có, xuyên như vậy sạch sẽ xinh đẹp như vậy làm sao có thể như là đứa nhỏ bị đánh a?

”Ngử Điền, đi lên xe cùng cha.” Tần Trọng Hàn nói.

”Dạ.” Lưu luyến không rời mắt nhìn Tiêu Hà Hà, Ngử Điền vào trong xe.

Tiêu Hà Hà cực kỳ quần bách, cô cảm giác mình thật sự là quá lỗ mãng rồi, không có hỏi rõ ràng liền lung tung giáo huấn người, thật là thật là làm cho người ta phát giận.

”Tổng giám đốc.” Tiêu Hà Hà ngẩng đầu nghĩ muốn giải thích, nhìn thấy Tần Trọng Hàn long lanh lượng con người đen nhìn chăm chú vào cô, cô khản trương nín thở.

Ánh sáng dưới đèn neon, âm u không rõ, để cho Tần Trọng Hàn đích biểu tình tựa hồ càng thêm cao lớn, vĩ đại hình chiếu đem đứng ở trước mặt anh Tiêu Hà Hà che đầy kín.

”Tổng giám đốc, tôi đi về, về sau quan tâm nhiều hơn một phen Ngử Điền.” Vừa thấy không khí có chút nặng nề, Tiêu Hà Hà lập tức muốn xoay người.

”Đợi một chút.” Trầm thấp nam âm Tần Trọng Hàn ung lại hướng lên.

Tiêu Hà Hà dừng lại, nhìn đến anh phụt lên mà ra bạch sắc vòng khói tràn ngập bốn phía, âm u ngọn đèn thêm nữa bạch sắc sương khói, cũng làm cho người thấy không rõ lắm giờ phút này biểu tình trên mặt anh, chỉ là một ít đôi mắt ung song hẹp dài lại ở ảm đạm trong bắn ra sắc bén quang mang.

”Tổng giám đốc còn có việc?” Tiêu Hà Hà nín thở.

”Bờ vai cô ra sao?” Tầm mắt của anh rơi vào vết thương trên vai cô.

”Ách! Vẫn còn rất đau.” Tiêu Hà Hà cười cười: “Bất quá tốt hơn nhiều, cảm ơn tổng giám đốc quan tâm.”

”Ngày mai không cần đi làm.” Tần Trọng Hàn trầm giọng nói.

”Được.” Nàng gật đầu, đột nhiên nghĩ đến cái gì lại nói: “Có thể hay không trừ tiền lương?”

Tần Trọng Hàn kinh ngạc: “Cô thiếu tiền?”

”Coi như tôi chưa nói.” Vô nghĩa, đương nhiên thiếu tiền, chỉ là quân tử lấy yêu tiền làm đạo: “Tổng giám đốc ---- “

”Ngày mai giữa trưa tôi tới đón cô.” Tần Trọng Hàn chợt đột nhiên mở miệng, cắt đứt lời của cô, lại không hề vọng hướng cô, chỉ là thâm sâu hút một hơi thuốc, giọng nói nặng nề được truyền đi lên.

Tiêu Hà Hà đột nhiên lập tức sững sốt, không biết theo như lời anh nói là có ý gì, tới đón cô làm chỉ?

Có thể là không có nghe được câu trả lời của cô, cô phút chốc ngẩn đầu, mắt híp lại, trên mặt hiện lên một tia nghi vấn: “Làm sao vậy? Không được?”

Anh nói cái gì ý tứ a? Muốn đón cô làm chỉ?

Xem đến cô trước mặt còn chưa phản ứng kịp, anh lại nhú mày: “Chẳng lẽ ngại ngày mai không thể ra ngoài?”

”A?” Tiêu Hà Hà nghĩ không ra anh rốt cuộc muốn làm chỉ, “Không phải a, tôi có thể ra ngoài, nhưng là tổng giám đốc có ý tứ gì đây? Đón tôi làm cái gì?”

Thế nhưng anh lại như là đột nhiên trong lúc đó có hưng trí, hoặc là chợt đột nhiên tâm tình rộng rãi, thân thể hướng cô dựa qua đây, trên mặt hơi hơi tràn ra cười: “Đáp tạ em thu lưu con tôi, cũng thuận tiện nghe một chút về chiều cô con trai tâm đắc của em.”

Tựa hồ nói đường hoàng, mà cô tựa hồ cũng không có lý do cự tuyệt, nhưng cô lại không nghĩ cùng anh có thâm một tầng kết giao: “Tổng giám đốc, tôi...”

”Quyết định như vậy.” Tần Trọng Hàn lại hít một hơi thuốc lá, sương khói từ từ phun tới. “Có ý kiến?”

”Tôi không đi.” Tiêu Hà Hà gật gật đầu, cũng nhẹ nhàng thờ ra. Cảm giác tựa hồ cự tuyệt trong lòng tựa hồ cũng kiên định rất nhiều.

”Vì cái gì?” Tần Trọng Hàn không chút để ý bộ dạng, nhú mày xem cô: “Không nghĩ muốn theo tôi cùng nhau ăn cơm?”

”Vâng.” Tiêu Hà Hà nặng ra một chữ.

”Em sợ cái gì?” Tần Trọng Hàn toàn thân lộ ra vô hình hết sức ép khí tràng, trầm giọng nói, nữ nhân chết tiệt, lại cự tuyệt.

”Tôi không sợ cái gì hết.” Tiêu Hà Hà đột nhiên cảm giác có chút xấu hổ, có chút không biết làm sao.

”Ngày mai giữa trưa 11 giờ, gặp chỗ này.” Thế nhưng anh lại vẫn chưa buông tha cô, vẫn đang hưng trí nòng hậu, thâm thúy con người thủy chung nhìn ở trên mặt của cô.

Tiêu Hà Hà để cho anh nhìn chăm chú được toàn thân không được tự nhiên, đúng lúc lại nhanh chóng nhớ lại vấn đề của anh: “Được rồi...”

Trả lời cực kỳ không tình nguyện, điều này làm cho Tần Trọng Hàn mày đi theo lại nhăn lại.

”Tổng giám đốc, hẹn gặp lại.” Tiêu Hà Hà không đợi anh nói nữa, rất nhanh chạy trở về trong ngõ nhỏ.

Tần Trọng Hàn mắt nhìn chỗ cô ở, là kiểu cũ cư dân khu, xem ra có chút năm, mấy năm nay nàng như thế nào trôi qua? Vì cái gì có tiền bạc kinh tế lại vẫn như vậy túng quẫn?

Ngữ Điện ghé vào cửa kính, vẫn nhìn bóng lưng Tiêu Hà Hà rời đi, vẫn đang không có thu hồi tầm mắt.

Tần Trọng Hàn mở cửa xe, nhìn qua liền là con trai đối Tiêu Hà Hà lưu luyến ánh mắt, nhưng lại vô pháp mở miệng trách cứ bé rời nhà trốn đi.

”Cha, di thật đẹp a....” Ngử Điền thì thảo nói nhỏ, nếu là mẹ cũng xinh đẹp như vậy ôn nhu nên có bao nhiêu tốt a!

”Ừ.” Tần Trọng Hàn đột nhiên có chút phiền phức, giúp con nịt chặt giây an toàn: ”Ngồi yên, chúng ta đi về nhà.”

”Ông nội có tức giận không?” Ngử Điền cực kỳ an tĩnh hỏi.

”Sẽ.” Tần Trọng Hàn nói.

”Cha giận sao?”

”Không có!”

”Thực xin lỗi.”

”Lần sau không được như vậy.” Tần Trọng Hàn lái xe, sờ sờ đầu Ngử Điền đầu: ”Ngử Điền thích đi sao?”

”Thích.” Ngử Điền trả lời thành thật.

“...”

”Cha, mẹ có xinh đẹp như vậy sao?” Ngử Điền lại hỏi.

”Không kém bao nhiêu đâu.” Tần Trọng Hàn trong lòng càng phiền phức rồi.

”Cha, vì cái gì mẹ không cần Ngử Điền? Là Ngử Điền không ngoan sao?” Nhắc tới cái này, Ngử Điền lóe sáng mắt to thoáng chốc ảm đạm rồi tiếp xuống.

Trong xe, đột nhiên lặng im xuống.

Mẫn cảm Ngử Điền lập tức ý thức được vấn đề của mình hơi nhiều, cha mà không thích người hỏi mẹ: ”Cha, thực xin lỗi.”

Tần Trọng Hàn trong lòng đau xót, lắc đầu: ”Ngử Điền thật sự rất muốn một người mẹ phải hay không?”

”Dạ.” Cực kỳ nhận chân gât đầu, Ngử Điền cực kỳ nhỏ giọng nói: ”Nhưng là cha tức giận không? Nếu là cha mà thương tâm lời nói Điền sẽ không cần, đi đáp ứng Ngử Điền, có thể về sau có thể đến nhà đi chơi! Muốn là có thể thường xuyên có một cái đi nấu cơm cho Ngử Điền ăn nói, kia, không có mẹ cũng được...”

”Cô ấy nấu cơm cho con ăn?” Tần Trọng Hàn nhú mày, có chút kinh ngạc.

”Dạ, đi nấu đồ ăn cùng nhà chúng ta không giống a..., ăn thật ngon, có hương vị nhà.” Ngử Điền nói thật nhỏ: ”So với đại trù sư bá b của ông nội nấu không tồi ăn a....”

”Là sao?” Tần Trọng Hàn đột nhiên hâm mộ Khởi nhi từ đến đây, ”Vậy sau này cha sẽ dẫn con đến nhà của đi ăn cơm.”

”Có thật không?”

”Thật.” Tần Trọng Hàn trong đầu đột nhiên hiện ra một nhà ba người ngồi vây quanh ở một cái bàn ăn bên cạnh vui vẻ hòa thuận bộ dạng, kia từng là anh cực kỳ khát vọng, tuy nhiên nó chung quy không có đã đến quá!

”Trương mục nấu đồ ăn không thể ăn sao?” Tần Trọng Hàn lại hỏi.

Ngử Điền suy nghĩ, lắc đầu: ”Không phải, cha, Trương mục không có hương vị mẹ a..., di có hương vị mẹ.”

Ngử Điền đều không biết rõ vì cái gì, dù sao hôm nay gặp được di thật tốt a...!

Tần Trọng Hàn lại bởi vì Ngử Điền mà nói, lâm vào trong lúc khiếp sợ, hương vị mẹ. Ông trời thật sự cực kỳ sẽ an bài.

Một đêm này, Tiêu Hà Hà không hiểu sao lại mất ngủ, nhớ lại giữa trưa ngày thứ hai tổng giám đốc muốn tới chuyện tình.

Giữa trưa thời gian mười giờ, Tiêu Hà Hà liên càng thêm không yên bất an, trong lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi, khăn trương là không thành bộ dáng, chỉ là liên cô chính mình cũng không biết mình ở khăn trương cái gì.

Mười một giờ a, mười một giờ tổng giám đốc muốn tới rồi.

Sáng sớm, cô đưa Thịnh Thịnh đi vườn trẻ, sau đó trở về liền một mực thờ dài qua.

Nghĩ đến nhiều lần anh bá đạo sợi dây nịt hôn, không có bất kỳ lý do, chính là như vậy tình linh xảy ra hôn cô, sau cô nghĩ muốn chất vấn anh, bọn họ này tính cái gì?

Đúng vậy. Đây quan hệ tính cái gì?

Nghĩ đến nụ hôn của anh, Tiêu Hà Hà cảm giác được trên mặt mình ở phát đỏ lên.

Điện thoại đột nhiên vang lên.

Tiêu Hà Hà hoảng sợ, trong lòng giống thật sự gỗ trống.

Vừa thấy điện thoại, đúng là ngày hôm qua gọi trôi qua, cô khi trở về đưa vào tên của anh ---- Tần tổng giám đốc.

”Alo.” Cô tiếp điện thoại, nín thở nói.

”Mười phút sau đến.” Anh trầm thấp tiếng nói truyền đến, đánh vào Tiêu Hà Hà trong lòng, nhảy dựng không ngừng.

”Không phải mười một giờ sao?” Cô nhỏ giọng hỏi, sao anh tới sớm như thế?

”Trước đi bệnh viện. Chờ tôi.” Cúp điện thoại.

Tiêu Hà Hà nhìn xem y phục, đột nhiên không biết nên mặc cái gì y phục, cảm giác này như là, như là hẹn hò? Ách! Nghĩ như vậy đột nhiên mặt có đỏ lên, hỏa thiêu hỏa thiêu cảm giác.

Vội vàng thay đổi vội vàng thay đổi y phục, bởi vì trên vai thương tổn, cô chỉ ăn mặc quần áo thường.

Tiêu Hà Hà đi ra ngõ nhỏ thời gian, liền nhìn đến Tần Trọng Hàn quần áo trắng, màu đen quần tây bao vây lấy hai chân anh thon dài. Anh tùy ý tựa vào xe, tư thế tiêu sái.

Tóc đen nồng đậm được che cặp kia ưng màu, lại lộ ra một tia long lanh ánh sáng mang, rạng rỡ phát sáng. Anh yên lặng rũ mắt xuống, còn không có đi, vì thế lấy một điều châm đi tới.

Anh không thích chờ phụ nữ, luôn luôn đều là nữ nhân chờ anh, thế nhưng một lần, ngoại lệ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Hễ Kêu Là Tới

Edit: DinhHa.

Beta: Tiểu Mẫn.

Tiêu Hà Hà đứng xa xa nhìn, hít một hơi thật sâu, đi nhanh tới.

”Tổng giám đốc.” Tiêu Hà Hà đi đến trước mặt anh, chào hỏi.

Tần Trọng Hàn ngẩng đầu lên, gặp cô, nhìn quần áo cô mặc, Tần Trọng Hàn có chút kinh ngạc. Cô cư nhiên ăn mặc bình thường, cứ để mặt mộc không trang điểm theo tùy đi ra ngoài.

Bóng dáng Tiêu Hà Hà nhỏ gầy, toàn thân trong bộ quần áo nhẹ nhàng, thoải mái, tóc cũng tùy ý rối tung xõa trên vai, cô giống như một cô em gái nhà bên, đơn giản mà thuần khiết.

Phụ nữ như vậy không phải loại phụ nữ anh thích, bởi vì quá thuần khiết. Nhưng giờ khắc này, nhìn cô đi tới, vậy mà cảm thấy lúc này cô thoải mái, bình tĩnh so với trước kia, đã lâu không có cảm nhận được, lâu đến làm cho anh đối với phụ nữ đều mất hết niềm tin.

”Lên xe.” Tần Trọng Hàn rất nhanh thu lại ưu tư, lịch sự giúp cô mở cửa xe.

Tiêu Hà Hà nhớ lại, đây lần đầu tiên tổng giám đốc mở cửa xe, mấy lần trước anh đều là nhét cô vào trong xe, giống như nhét một hàng hóa nào đó, bây giờ ôn nhu như vậy thật sự có chút không quen.

Tần Trọng Hàn đóng cửa xe, đi vòng qua ghế lái, mở cửa ngồi vào.

Mùi thuốc thoang thoang truyền đến, Tiêu Hà Hà ngăn ra, anh ngồi gần bên cạnh, nghiêng đầu nhìn cô, cô có chút khần trương, ánh mắt chống lại đôi con ngươi thâm thúy màu hổ phách.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa kính xe phát ra hào quang, chiếu sáng lên gương mặt cương nghị, có chút đào hoa của một công tử bất cần đời. Đáy mắt anh mang theo sương mù, trên tức mà mỉm cười: “Cô tinh thần không tốt, tối hôm qua ngủ không ngon?”

”A?” Tiêu Hà Hà không thể tưởng được anh cư nhiên sẽ hỏi cô vấn đề như vậy. Đúng là đêm hôm qua cô mất ngủ, có nên nói thật không, nhưng anh làm sao biết?

Tiêu Hà Hà quần bách cầm chặt túi xách, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi phiểm hồng.

Tiêu Hà Hà vẫn đang trong thời gian ngưng ngừng, Tần Trọng Hàn đột nhiên hưng phấn trên chộc: “Đi ăn cơm cùng tôi cô vui đến không ngủ được sao?”

Lời nói đùa của anh làm cô hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống.

Anh dường như chưa nói đùa, càng có vẻ ái muội vài phần, cô đứng nên là kiên quyết phủ nhận, lại không biết là quý Thủy Thần sai khiến nói: “Phải, bởi vì tổng giám đốc mà tôi mất ngủ.”

Tần Trọng Hàn kinh ngạc, tiện đà nụ cười trên mặt lớn hơn nữa, Tiêu Hà Hà thậm chí nghe được từ trong cổ họng của anh phát ra tiếng cười trầm thấp mà tàn mạn. Đây vẫn là lần đầu tiên, cô nghe được anh như đứa bé cười lớn như vậy, trên mặt cười không có băng lãnh cùng trào phúng, chỉ là thanh âm sung sướng cười sáng khoái, đơn giản như vậy mà khoái hoạt.

”Tổng giám đốc.” Tiêu Hà Hà đều nhanh ngồi không yên. Có tốt như vậy cười sao?

”Vì cái gì?” Tần Trọng Hàn rút cuộc nhin cười, tay cầm tay lái, cũng không vội khởi động xe, mắt mang ý cười không rời khỏi khuôn mặt cô.

Tiêu Hà Hà khuôn mặt đỏ bừng, anh nhìn chăm chú làm toàn thân cô không được tự nhiên, nhanh chóng nhớ lại vấn đề của anh: “Bởi vì không biết tổng giám đốc vừa muốn làm gì? Sợ tổng giám đốc sẽ cho tôi ba trăm ngàn, tôi chỉ sợ cả đời cũng không trả nổi.”

Anh không thể tưởng được câu trả lời của cô lại là như vậy, thất thần chỉ chớp lát, lập tức cười lớn: “Cho nên về sau tôi gọi là cô, muốn hề kêu là tôi!”

”Tôi không phải gái tuyển dụng.” Tiêu Hà Hà chu miên có chút nặng nề.

”Cái gì?” Tần Trọng Hàn hay là nghe đến lời cô nói, ánh mắt giao động.

Cô giương mắt, anh không hề chớp mắt nhìn chăm chăm cô, cô vội vàng cúi đầu: “Tôi nói cầu xin anh tha cho tôi.”

”Ba trăm ngàn.” Anh cười uy hiếp, sau đó cả người đến gần.

”Anh định làm gì?” Tiêu Hà Hà lập tức khăn trương lên, sợ tới mức nhắm hai mắt lại.

Tần Trọng Hàn nhìn cô dáng vẻ khăn trương, lại một lần nữa trầm thấp nở nụ cười.

”Lại vẫn sợ tôi như thế?” Thì thảo mở miệng, trong ánh mắt hiện lên suy nghĩ sâu xa, Tần Trọng Hàn cân nhắc nhìn hướng Tiêu Hà Hà, giờ khắc này, cô ôn nhu nhu thuận, chỉ là cô như vậy, ngẫu nhiên sẽ bạo phát, cực kỳ giống con nhím nhỏ.

Hô hấp của anh phun trên mặt cô, Tiêu Hà Hà mặt nóng rát: “Tôi sợ. Anh có thể cách tôi xa một chút!”

Cô cảm giác mình đã nửa phút không hô hấp, hít thở không thông.

”Mở mắt ra.” Anh trầm giọng nói, ngữ điệu trên tức: “Sợ tôi ăn em hay sao?”

Cô sợ tới mức mở to mắt, nhìn anh gần trong gang tấc trước mặt, anh thở ra hơi thở tươi mát thuộc về anh chui vào trong phổi của cô. Cô sợ tới mức lại một lần nhắm mắt lại, khăn trương khẽ gọi: “Tổng giám đốc, anh cách tôi xa một chút.”

Tần Trọng Hàn bỗng nhiên nhếch môi đơn giản cười rộ lên, trong hai tròng mắt hàm chứa sắc thái thắng lợi. Nhún vai, dung nhan lạnh lùng trước mặt giờ phút này ờ tươi cười nhạt dần, tàn mát ra mị lực mê hoặc lòng người: “Được rồi, tôi giúp cô thắt chặt dây an toàn sau đó cách xa cô ra.”

Nói xong, anh thật sự giúp cô kéo dây an toàn, cài lên rồi ngồi trở lại vị trí của mình.

Sau đó, lại phát ra tiếng cười êm tai dễ nghe: “Tiêu Hà Hà, cô làm gì sợ tôi như vậy?”

Tiêu Hà Hà mở mắt ra, lại càng thêm quần bách, cô giống như hiểu lầm cái gì đi?

”Tổng giám đốc, anh có ý.” Giật mình lời chính mình mới nói ra, Tiêu Hà Hà hận không thể cắn roi đầu lưỡi của mình. Nịnh nọt cười, chống lại gương mặt tuấn mỹ của Tần Trọng Hàn, nuốt nuốt nước miếng, mau chóng nói: “Tổng giám đốc, không cần làm phiền, đi ăn cơm quá phiền toái, tôi muốn về nhà.”

”Ra ngoài ăn phiền toái, thế tôi với cô về nhà ăn như thế nào? Như vậy cô sẽ không cảm thấy phiền toái nữa, nấu thêm một phần cũng sẽ không mệt chết.” Cố nén cười, Tần Trọng Hàn nghiêm trang mở miệng, trong đầu nghĩ đến Ngừ Điền nói cô nấu ăn rất ngon, so với đầu bếp trong nhà nấu ngon

hon, vậy anh thật đúng là muốn ném thử.

”Vẫn là nên ra ngoài ă.” Cô mới sẽ không để cho anh vào nhà cô. Người đàn ông trước mắt này quá mức thông minh lanh lợi, tiếp xúc nhiều hơn, chết như thế nào cũng không biết.

Không thể không nhường mảy, Tần Trọng Hàn khởi động xe, ánh mắt có vẻ đắm chiều, chăm chú nhìn Tiêu Hà Hà: “Xem ra cô cực kỳ bài xích tiếp xúc với tôi, nhưng trái lại cô thành công khơi gợi lên hứng thú của tôi.”

”Không phải, tổng giám đốc là cấp trên của tôi, tôi nên tôn trọng anh.” Tiêu Hà Hà tâm tình thích nhảy dựng lên, anh nói cô thành công dẫn tới hứng thú của anh, trời ạ, cô thật muốn chết đi.

”Tiêu Hà Hà.”

”Ừm.” cô chờ anh nói lời kế tiếp, nhưng là thế nhưng anh lại trầm mặc không nói.

Tiêu Hà Hà len lén nhìn mắt bên người đàn ông kia như đao khắc bên cạnh, đàn ông đặc biệt cương nghị, mà không che giấu được mị lực hơi thở hòa khí càng làm cho phụ nữ vì anh mà điên cuồng mê loạn. Chỉ là cô chưa bao giờ mộng tưởng hảo huyền, cũng sẽ không hy vọng xa vời với tình yêu giáng trên đầu mình. Bởi vì cô đã sớm mất đi tư cách.

”Tiêu Hà Hà, cô cùng những người phụ nữ kia khác nhau.” lời này không nói ra miệng, Tần Trọng Hàn tiếp tục lái xe, nhưng là ở trong lòng, thế nhưng anh lại đối bên người cái này tiểu nữ nhân có nhận thức.

”Ngữ Điện cực kỳ thích cô.” Tần Trọng Hàn nói.

”Tôi cũng rất thích bé.” Tiêu Hà Hà ngẫm lại đứa bé kia, môi hồng răng trắng, cùng Thịnh Thịnh giống nhau đều là đứa bé đáng yêu, chỉ là Thịnh Thịnh rất hoạt bát, còn đứa bé kia căn bản rất hay xấu hổ, mắc cỡ làm cho người đau lòng: “Tổng giám đốc, ngày hôm qua thật sự rất xin lỗi, tôi không biết chân tướng sự tình, nói lời không nên nói, anh đừng để ở trong lòng...”

Giờ phút này nghe cô giải thích, Tần Trọng Hàn bắt động nhìn Tiêu Hà Hà, như có như không nụ cười nhiễm lên khóe miệng, lười biếng mở miệng nói: “Cô nói gì? Tôi đã quên.”

Quên? Tiêu Hà Hà không tin tưởng nhìn Tần Trọng Hàn. Đáng tiếc, nụ cười nhạt hàm chứa trên khuôn mặt nhìn không ra anh có ý gì.

Hồ nghi xoay mặt, Tiêu Hà Hà không nói gì nữa.

Tần Trọng Hàn mang cô đi bệnh viện thay băng, y tá nhìn Tần Trọng Hàn lộ ra ánh mắt si mê với anh, mà Tần Trọng Hàn không quan tâm những ánh mắt ái mộ này.

Trên hành lang hơi đông người, Tần Trọng Hàn một tay vô cùng thân thiết ôm eo Tiêu Hà Hà: “Cẩn thận, đừng để người khác đụng vào.”

”Tổng giám đốc, tôi tự mình có thể đi được.” Tiêu Hà Hà nghĩ muốn tránh thoát.

Thế nhưng anh lại giữ chặt eo của cô, ghé sát vào bên tai cô thấp giọng nói: “Không muốn cho tôi ôm em, thì không nên lộn xộn.”

Tiêu Hà Hà sợ anh thật sự làm như vậy, chỉ canh cho tốt không thềm để ý đến, ôm eo cô cảm giác thật là tốt, Tần Trọng Hàn đen như hồ sâu trong con ngươi lại một lần nữa hiện lên hào quang, cánh tay hơi hơi buộc chặt, để cho Tiêu Hà Hà cả người vô cùng thân thiết dựa vào ở trong lòng anh.

Nhìn đi. Tiêu Hà Hà khuôn mặt nhỏ nhắn xoắn xuýt, mắt hạ xuống, nhìn sàn nhà. nỗ lực xem người đàn ông bên cạnh tượng tượng thành khúc gỗ, chỉ là khúc gỗ.

Thay băng gạc xong, cô nhất định bước nhanh chạy đi.

”Em đi đường thích cúi đầu sao?” Hơi hơi nghiêng đi ánh mắt, nhìn Tiêu Hà Hà cúi đầu nhìn dưới chân, Tần Trọng Hàn trầm thấp mở miệng, xem ra nữ nhân này cực kỳ không tình nguyện khi anh ôm cô.

”Tôi không...Đầu tôi.” Nhanh chóng ngẩng đầu, còn chưa nói xong đầu cô đã va vào cằm Tần Trọng Hàn, Tiêu Hà Hà đau tới mức nguyên rủa một tiếng, cảm anh như thế nào cứng như thép.

Trời ạ! Đau chết được.

”Rất đau sao?” Tần Trọng Hàn xoa đỉnh đầu Tiêu Hà Hà bị va chạm, giọng nói mờ ám hơi có ý cười, đem cô dọa sợ tới mức này, thật thú vị.

”Anh không sao chứ?” Tiêu Hà Hà cảm giác quần bách trên đỉnh đầu tay anh rất nóng, ảo não nhũ này, mau chóng kéo tay Tần Trọng Hàn xuống, cự tuyệt động tác vô cùng thân thiết của anh: “Tổng giám đốc, nên để tôi tự đi.”

Anh như vậy cô căn bản không có biện pháp đi được.

”Dứt khoát như vậy đi.” Thuận thế nắm chặt tay Tiêu Hà Hà, năm ngón tay đan xen nháy mắt cảm thấy thân thể Tiêu Hà Hà rõ ràng cứng ngắt, Tần

Trọng Hàn trong mắt hiện lên ý cười, nắm tay cảm giác cũng thật tốt.

Rốt cuộc thay đổi bằng gạc xong, miệng vết thương khép lại cũng không tệ lắm, không có lây nhiễm.

Tần Trọng Hàn lại nắm tay cô chuẩn bị đi, trong hành lang dài, một bác sĩ nữ mặc áo trắng đi tới. Tiêu Hà Hà nhìn đến bác sĩ áo trắng, hơi hơi nhú mồm, bác sĩ kia thật quen mặt a, đã gặp nhau ở nơi nào?

Tiêu Hà Hà nhất thời nghĩ không ra bác sĩ kia là ai, có lẽ là nhận sai, cô nghĩ. Lắc đầu, có thể là ngủ không ngon, đại não đều đi theo bãi công rồi.

“Tần tiên sinh?” Nào biết kia vị nữ y sinh đi đến bên cạnh bọn họ gặp thoáng qua nháy mắt, đột nhiên hô một tiếng, tựa hồ mang theo chút kinh ngạc, không thể tin được gặp đến Tần Trọng Hàn.

Tần Trọng Hàn cũng hiển nhiên thật bất ngờ: “Bác sĩ Lý, là cô.”

“Tần tiên sinh khỏe không, đã lâu không gặp, không nghĩ tới hôm nay gặp được anh. Thật sự là quá tốt.” Bác sĩ Lý hiển nhiên có chút ngoài bất ngờ, không ngờ Tần Trọng Hàn sẽ đến bệnh viện, mắt nhìn bên cạnh anh là Tiêu Hà Hà, tựa hồ có mấy lời muốn nói, nhưng không nói nữa.

Tiêu Hà Hà không ngốc, lập tức ý thức được chính mình rất dư thừa, nhỏ giọng nói: “Tổng giám đốc, tôi đi ra bên ngoài chờ anh.”

Tần Trọng Hàn chỉ là ừ một tiếng, cô đi tới cuối hành lang, thời gian sắp rẽ ngoặt hồi đầu nhìn xung quanh, phát hiện anh cùng bác sĩ Lý đang nói gì ở đó.

Tiêu Hà Hà đứng xa xa nhìn, đi ra ngoài, lại ngăn cách bởi bức tường thủy tinh, nhìn ra xa, trong đầu thì vẫn còn nhớ lại cái gì đó.

“Tần tiên sinh, Mạc tiểu thư cô ấy gần đây khỏe không?” Bác sĩ Lý hỏi.

Tần Trọng Hàn sững sốt, gật gật đầu: “Rất tốt.”

Anh đã hơn ba năm không gặp cô ấy, chỉ là nghe nói rất tốt, bất quá cũng chỉ là nghe nói mà thôi.

Bác sĩ Lý lại nói: “Trong viện của chúng tôi hiện tại có một thiết bị tân tiến, đối với bệnh của tiểu thư rất có lợi.”

Tần Trọng Hàn thân thể rõ ràng cứng đờ, trên mặt biểu tình cũng đi theo có chút cứng ngắc, sau một chút tạm dừng, anh mới chậm rãi hỏi: “Có thể trị được không?”

“Không dám nói có nắm chắc trăm phần trăm, nhưng ít nhất cũng đã có hi vọng. Chỉ là tôi liên hệ Mạc tiểu thư không được, hôm nay may mắn gặp được Tần tiên sinh.” Bác sĩ Lý cười cười, hiển nhiên còn không biết nội tình.

Tần Trọng Hàn gật gật đầu: “Tôi biết rõ, tôi sẽ cho người thông báo cô ấy. Mời cô ấy tới tìm cô, bác sĩ Lý, chuyện của cô ấy còn cần cô quan tâm nhiều.”

“Tần tiên sinh, người dùng khách khí, Mạc tiểu thư tốt như vậy người nhất định sẽ có báo đáp, anh yên tâm đi, có thể phục vụ cho các vị, là vinh hạnh của tôi. Tần tiên sinh, anh cùng Mạc tiểu thư nhất định sẽ có con của hai người.”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mạ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Người Quen Cũ

Edit: Kiều Anh

Beta: Lan Vy

Tần Trọng Hàn về mặt tựa hồ có chút dờ dẩn, là lời nói bác sĩ Lý để cho anh lâm vào dờ dẩn: “Bác sĩ Lý, tôi sẽ nghĩ biện pháp liên lạc với cô ấy, cảm ơn ông.”

“Được. Hẹn gặp lại.” Bác sĩ Lý nói xong, đi về phía thang máy.

“Cái đó ---” Tiêu Hà Hà bước đến bác sĩ Lý, đột nhiên xông vào hành lang bệnh viện, lớn tiếng hô: “Bác sĩ, chờ một chút.”

Tần Trọng Hàn sững sốt một chút, đứng xa xa nhìn Tiêu Hà Hà chạy tới, trong miệng hô to: “Bác sĩ, chờ một chút, chờ một chút a.”

“Cô làm gì?” Tần Trọng Hàn kinh ngạc.

Tiêu Hà Hà sải bước chạy tới, không để ý Tần Trọng Hàn, chỉ chạy đến bác sĩ Lý đang quay đầu lại, Tiêu Hà Hà đã kích động đến không biết nói gì.

Bác sĩ Lý cùng Tần Trọng Hàn cùng nhau nhìn cô, gật đầu một cái, rất lịch sự hỏi: “Tiểu thư, cô có chuyện?”

“Bác sĩ, tôi muốn hỏi cô, cô có biết hay không một người họ Mao? Năm năm trước có một người họ Mao?” Tiêu Hà Hà nhớ ra rồi, người bác sĩ này năm năm trước giúp cô kiểm tra thân thể, là nữ bác sĩ này.

“Tiểu thư.” Bác sĩ Lý lịch sự cười: “Ta biết rất nhiều người họ Mao, nhưng là không biết tiểu thư nói người nào?”

“Cô còn nhớ tôi không?” Tiêu Hà Hà chỉ mình, thận trọng hỏi.

Bác sĩ Lý nhìn gương mặt của cô, lắc đầu một cái: “Tiểu thư, chúng tôi làm bác sĩ, mỗi ngày tiếp xúc bệnh nhân đếm lấy trăm lần, thật xin lỗi, thật không nhớ nổi tiểu thư.”

Tần Trọng Hàn lúc này ý thức được Tiêu Hà Hà muốn hỏi gì, lập tức đi tới, kéo lấy tay Tiêu Hà Hà: “Đi, không nên trễ nãi bác sĩ Lý làm công việc, cô ấy rất bận rộn.”

“Nhưng là ----” Tiêu Hà Hà lắc đầu: “Tổng giám đốc, mời anh chờ một chút, một chút thôi.”

Tiêu Hà Hà biểu tình như vậy rất là vội vàng, cô phải biết họ Mao kia là ai, có lẽ bác sĩ biết a: “Bác sĩ Lý, cầu xin cô suy nghĩ thật kỹ, cô không còn nhớ tôi sao? Năm năm trước, ông giúp tôi kiểm tra thân thể, ông quên rồi sao?”

Bác sĩ Lý cười cười, lại lần nữa nghiêm túc liếc nhìn Tiêu Hà Hà: “Tiểu thư, tôi thật xin lỗi, bệnh nhân của tôi rất nhiều. Không nhớ được cô, thật xin lỗi.”

Tiêu Hà Hà trên mặt tỏ ra vô cùng thất vọng.

Tần Trọng Hàn kéo cô, lịch sự nói với bác sĩ Lý nói: “Bác sĩ Lý, thật xin lỗi, chúng tôi đi trước.”

“Tần tiên sinh hẹn gặp lại.” Bác sĩ Lý khách khí nói xong, xoay người vào thang máy.

Tiêu Hà Hà tuyệt vọng, người bác sĩ này không nhận ra cô. Vậy cô tìm Mao tiên sinh đến khi nào mới có thể tìm được chứ?

Nghĩ tới bị cướp đi con trai, cô lại nghĩ tới ngày đó ở Tần thị gặp phải Mao tiên sinh, Tiêu Hà Hà rốt cuộc không nhịn được lại lần nữa mở miệng: “Tổng giám đốc, công ty thật không có một người họ Mao nào sao?”

Tần Trọng Hàn mặt biến đổi, gật đầu: “Không có.”

Cô cúi đầu, trong lòng chua xót nhỏ xuống một giọt lệ.

Không có hy vọng.

Tần Trọng Hàn nhìn cô đi ra hành lang bệnh viện dài, anh cũng đi lên theo, Tiêu Hà Hà ngồi xuống ghế nghỉ ngơi trong bệnh viện, tựa hồ rất mệt mỏi.

Tần Trọng Hàn đứng ở dưới ánh nắng chói chan, cúi đầu hít khói thuốc, sau đó ngẩng đầu lên. Anh như một kẻ ngốc đứng ở nơi đó, nhìn về phía cô.

Tần Trọng Hàn rút cuộc đi tới, thuốc kẹp giữa ngón tay thon dài, ngồi xuống bên người cô: “Cô có tâm sự?”

“Không, không có.” Tiêu Hà Hà ý thức được mình thất thố, vội vàng lắc đầu: “Tôi có thể nhận làm người.”

Đối với hành động vừa rồi cô giải thích.

“Tiêu Hà Hà, con trai tôi rất thích cô.” Tần Trọng Hàn lại nói câu này.

“Ừ.” Cô không hiểu.

“Làm người phụ nữ của tôi, cô thấy như thế nào?” Anh lại hút một hơi thuốc.

“Tổng giám đốc.” Tiêu Hà Hà chăm chú nhìn anh, kiên quyết từ chối: “Không được.”

Anh thở dài: “Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm.”

Trên bàn ăn, hai người mang hai tâm sự riêng, ăn không biết ngon.

Chẳng qua ăn vài miếng, Tiêu Hà Hà liền muốn rời khỏi.

Tần Trọng Hàn nhưng vào lúc này mở miệng: “Đi đến nơi này một chút.”

“Nơi nào?” Tiêu Hà Hà không hiểu.

”Đi thì biết.”

Sau đó, hai người không nói thêm gì nữa, Tần Trọng Hàn trực tiếp lái xe chở cô đến một nhà trẻ.

Đổi mặt với ánh mắt ngạc nhiên của cô, Tần Trọng Hàn giải thích: “Con trai tôi không có mẹ, cho nên nó rất hướng nội, rất tự ti, hôm nay tôi hy vọng cô có thể giúp tôi.”

Cô bưng tỉnh, vẫn không hiểu: “Anh muốn tôi giúp anh thế nào?”

”Tạm thời làm mẹ con tôi, có thể không?”

”Tổng giám đốc.” Tiêu Hà Hà biết: “Chuyện này không thích hợp, tôi dù sao cũng không phải là mẹ ruột, mẹ thì làm sao giả được.”

”Tôi xem một chút hẳn cũng có thể chứ?” Tần Trọng Hàn hỏi.

Tiêu Hà Hà nhìn một chút mặt, nghĩ đến Ngữ Điền nói không có mẹ lúc đó đáng vẻ rất mất mát, rốt cuộc không đành lòng, gật đầu một cái: “Được rồi, tôi đi xem một chút.”

Hai người xuống xe, Tần Trọng Hàn không biết cùng cô giáo nói gì, chỉ thấy cô giáo vẻ mặt đầy si mê nhìn Tần Trọng Hàn, sau đó xoay người đi trong lớp học.

Không lâu lắm.

Cả người đứa bé khá ái trong bộ âu phục nhỏ, từ trong phòng học khép nép đi ra, khi nhìn đến hai người hai người đứng ở cửa phòng học. Đầu tiên là sững sốt một chút, tiếp đó trên mặt đột nhiên tràn đầy phấn khởi nở nụ cười sáng lạng, chạy như bay chạy tới.

Tần Trọng Hàn nhìn thân ảnh nho nhỏ, không nhận được gọi lên thân giáp.

Nào nghĩ tới, con trai nhào đến, Tần Trọng Hàn ngồi xổm người xuống chuẩn bị đón lấy thân thể nho nhỏ của con trai, lại không nghĩ rằng Ngữ Điền lại không để ý đến anh mà là chạy đến bên người Tiêu Hà Hà, rất là hưng phấn nói: “Đi... đi làm sao tới?”

Tần Trọng Hàn kinh ngạc, không phải đâu. Rốt cuộc con trai ai a?

Tiêu Hà Hà thấy Ngữ Điền như vậy, trong lòng lại e ẩm. Đứa nhỏ này lớn lên không có mẹ, cho nên thấy cô vui như vậy, hơn nữa chẳng qua chỉ mới gặp qua một lần.

Cô vốn là người mềm lòng, thấy đứa trẻ như vậy thật đáng thương, lại mùi quá, ngồi xổm người xuống trước thân thể nhỏ nhắn: “Ngữ Điền, đi đến thăm con, Ngữ Điền ở nhà trẻ có nghe lời không?”

”Dạ. Di, Ngữ Điền rất ngoan. Vậy lần sau đi có thể cùng cha đến thăm Ngữ Điền hay không?” Lần này vừa mới đến liền bắt đầu nhớ lần sau, đứa nhỏ này a, thật làm cho người ta đau lòng.

Tiêu Hà Hà mắt đỏ lên gật đầu: “Đứa bé ngoan, đi sau này cũng sẽ đến thăm con, Ngữ Điền ngoan.”

Tiêu Hà Hà nhìn Ngữ Điền, trong mắt tràn đầy ôn nhu, đứa trẻ này thật giống Thịnh Thịnh rất đáng yêu. Cô đưa tay sửa lại y phục cho cậu, giúp cậu kéo quần ngay ngắn, chỉnh sửa nếp nhăn trên quần áo. Động tác lo lắng, nhưng tất cả đều lộ ra tình thương của mẹ.

Tần Trọng Hàn thấy một màn này, quay mặt qua chỗ khác, trong mắt cũng hiện lên một tầng hơi nước, chỉ là thoáng một cái liền biến mất, rất nhanh che giấu mình ưu tư: “Ngữ Điền, có đi quên cha luôn sao?”

”Cha.” Có chút ngượng ngừng cúi đầu xuống, Ngữ Điền đi đến chỗ Tần Trọng Hàn, anh ngồi xổm người xuống ôm lấy cậu.

”Con trai, hôm nay cha cho con một điều bất ngờ, có vui không?”

Ngữ Điền có chút ngượng ngừng, dán vào bên tai Tần Trọng Hàn, nhỏ giọng hỏi: “Cha, cô giáo nói cha và mẹ cùng đi đón Ngữ Điền. Cha, giáo viên nói đi là mẹ sao?”

Tần Trọng Hàn cao thâm khó lường gật đầu, cũng giống vậy nhỏ giọng nói: “Không cho phép nói cho đi nha, nếu nói cho đi biết, cô ấy lần sau không tới, biết không?”

”Nhưng là tại sao cha phải nói đi là mẹ?” Tần Trọng Hàn khẽ run, tiếp đó cười.

”Ngữ Điền không phải nói thích đi sao?”

”Dạ thích.”

”Cha con các người đang nói thầm cái gì đó?” Tiêu Hà Hà nhìn hai người bọn họ nói thầm, không nhận được trêu ghẹo.

”Không có gì.”

”Không có gì.”

Cha con hai người họ nói rất ăn ý.

Tiêu Hà Hà cười lên, cùng trẻ con sống chung rất dễ dàng để cho người quên đi phiền não. Lúc này vừa trong thời gian bữa trưa, không biết Thịnh Thịnh có thể được chăm sóc kĩ hay không.

Không cha đứa trẻ đáng thương, không mẹ đứa trẻ càng đáng thương. Tiêu Hà Hà lại nghĩ tới lúc bị cướp đi con trai ruột, không biết đứa trẻ bây giờ ra sao, có được người khác chăm sóc tốt hay không?

Ngữ Điền từ trên người Tần Trọng Hàn trượt xuống, lại chạy tới cầm tay Tiêu Hà Hà.

Ở cửa phòng học có rất nhiều đứa trẻ, đều bị tuần nam người đẹp hấp dẫn, có người bạn nhỏ lại bắt đầu hô to: “Tần Ngữ Điền, cha cậu và mẹ đến đón cậu có phải hay không?”

”Tần Ngữ Điền, cha cậu thật là đẹp trai a.” Có cô bạn nhỏ cũng hét lên: “Oa! So với cha tớ đẹp trai hơn, Tần Ngữ Điền, đem cha cậu cho tớ có được hay không?”

”Cậu có mẹ nha.”

“...”

Nghe bọn nhỏ riu rít hét to, Tần Ngữ Điền ngượng ngùng trộm nhìn Tiêu Hà Hà, di thật tốt, không có nói sự thật.

Vì vậy, cậu đánh bạo nói: “Ai nói tớ không có mẹ, mẹ tớ ở chỗ này, mẹ tớ đến đón tớ.”

Tiêu Hà Hà chợt ngẩn ra, lại lần nữa mù quáng.

Tần Trọng Hàn liếc cô một cái, đến gần cô, ôm eo cô, thấp giọng nói: “Cám ơn, tôi đại diện con trai tôi cám ơn cô hôm nay để cho nó có chút mặt mũi.”

Mặc dù không thích nói dối, nhưng thấy Ngữ Điền thỏa mãn như vậy, trên khuôn mặt non nớt tràn đầy vui vẻ nở nụ cười, cô đột nhiên cảm thấy đến đây hôm nay thật không uổng công.

”Con trai, chúng ta đi ra ngoài chơi được không?” Tần Trọng Hàn dứt khoát nói.

Nghe vậy, Ngữ Điền rất hưng phấn, tiếp đó lại lắc đầu. Cậu mày đứng ở nơi đó trầm tư, Tần Trọng Hàn cùng Tiêu Hà Hà không hiểu nhìn cậu, qua hồi lâu, hần mới ngập ngừng nói: “Hôm nay không phải cuối tuần nha, buổi chiều cô muốn dạy chữ mới, mặc dù Ngữ Điền rất muốn đi. Nhưng ông nội có nói, muốn con học thật giỏi.”

Tần Trọng Hàn có chút kinh ngạc, sau đó cười lên, điểm trên mũi con trai: “Con trai cha nhỏ như vậy cũng biết lấy học nghiệp làm trọng, thật là không đơn giản nha.”

Bởi vì những lời này, Tiêu Hà Hà trong lòng càng đau lòng. Ngữ Điền đứa bé này, làm cho cô nghĩ tới Thịnh Thịnh. Thịnh Thịnh cũng cực khổ như vậy, tuổi còn nhỏ, vốn nên thích vui chơi, nhưng luôn tỏ ra vẻ người lớn, để cho người nghe liên ề âm trong lòng.

Biết bao người đáng yêu đau đứa trẻ a.

”Ừ. Ngữ Điền thật ngoan.” Tiêu Hà Hà cười vỗ vỗ mặt cậu: “Sau này di sẽ bồi thường cho con.”

”Dạ.” Nghe được Tiêu Hà Hà bảo đảm, tiểu tử lập tức lại hưng phấn, phe phẩy tay Tiêu Hà Hà: “Dì, nếu người là mẹ con thì tốt biết bao a.”

Tiêu Hà Hà trong lòng cả kinh, đứng lên, nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cậu, trên mặt nhàn nhạt cười, mới xoay người, liền thấy Tần Trọng Hàn, mắt nhìn cô thâm sâu: “Con tôi đề nghị không tệ. Thử ký Tiêu, cô nên suy nghĩ thật kỹ về vấn đề này.”

Tiêu Hà Hà trong lòng lộp bộp một chút. Trời ạ, tổng giám đốc là người xấu xa như vậy làm sao sinh đứa bé đáng yêu như Ngữ Điền? Thật là gặp phải quý.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Làm Đau Lòng Người

Edit: Kiều Anh

Beta: DinhHa

“Tổng giám đốc buổi chiều anh không đi làm sao?” Ngay ở trước mặt trẻ con, Tiêu Hà Hà da mặt mỏng cười hạ thấp giọng hỏi.

“Có người vinh quang bị thương, tôi muốn bầu bạn canh chừng, làm hộ hoa sứ giả, đi làm là chuyện không gấp. Thử kí Tiêu, liên quan tới chuyện mới vừa rồi con tôi đề nghị, cô suy tính ra sao?”

Vốn là một câu do trẻ con nói, làm sao đến trong miệng anh, nghe mập mờ thay đổi như vậy? Anh ở không lại muốn đi gây sự với cô phải không?

Ngữ Diên tựa hồ nghe hiểu, nhanh như chớp nâng đôi mắt to hết liếc trộm cha rồi lại đến Tiêu Hà Hà, thanh âm cẩn thận thêm run rẩy hỏi Tiêu Hà Hà: “Dì, người không thích Ngữ Diên sao? Ngữ Diên rất biết điều, người làm mẹ con có được hay không? Con bảo đảm nghe lời, ngoan ngoãn, những bạn khác có mẹ, Ngữ Diên không có...”

Tiêu Hà Hà nghe vậy, trong lòng hơi xót xa, nhưng không nói ra lời, chỉ cảm thấy ở ngực rất bức bối, cũng không thờ nổi, đứa bé này giọng cẩn thận như vậy, rất sợ cô sẽ không đồng ý.

Cô không nói chuyện, ngẩng đầu nhìn về bên người kia quát qua bóng người cao lớn, rõ ràng là như vậy hăm dọa, trong mắt cô, nhưng như có cô đơn cùng tịch mịch, dù anh là vạ người ủng hộ Tần tổng giám đốc, anh lúc này, cũng tựa hồ phá lệ tịch mịch.

Đối mặt với Ngữ Diên đầy vẻ mong đợi, Tiêu Hà Hà lại không biết trả lời như thế nào. Tần Trọng Hàn đi tới ôm lấy con trai: “Tốt lắm, chớ ép dì Tiêu, cô ấy cần thời gian.”

Nghe vậy, Ngữ Diên cúi đầu xuống, lộ vẻ mắt mát, tại sao đi không thể làm mẹ con? Con thật thích dì a!

“Dì...” Bên cạnh, Ngữ Diên khẽ gọi.

“Ừ.”

“Có phải hay không Ngữ Diên không đủ ngoan, cho nên đi không muốn làm mẹ Ngữ Diên?”

“...” Tiêu Hà Hà muốn nói điều gì, nhưng nghẹn ngào, như đâm vào yết hầu. Bởi vì đứa bé này quá đáng thương, ăn nói cẩn thận, rất ngây thơ khả ái.

Tần Trọng Hàn quay mặt qua chỗ khác, cũng không nói gì.

“Không phải vậy. Ngữ Diên có mẹ, Ngữ Diên không cần lo lắng, con dễ thương như vậy, mẹ con nhất định không bỏ con, Ngữ Diên thật biết điều, đi rất thích Ngữ Diên.”

“Dì không được sao?” Bị cự tuyệt, Ngữ Diên lập tức núp ở một bên, một bộ dáng ủy khuất, ôm lấy cổ Tần Trọng Hàn, nho nhỏ cúi mặt xuống, trong mắt cũng đã tràn đầy nước mắt, nhưng cũng là kiên cường phải không chịu rót xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn dán vào cổ Tần Trọng Hàn.

Tiêu Hà Hà thấy Ngữ Diên đáng vẻ như vậy, trong lòng lập tức như có dao nhọn đâm vào trong tim, cô phát hiện đứa bé này thật ngoan làm cho đau lòng người, Tần Trọng Hàn tại sao có thể để con mất mẹ a?

Tần Trọng Hàn ánh mắt thâm thúy trong không biết thổi qua cái gì, tầm mắt Tiêu Hà Hà và anh tầm mắt giao nhau, anh bình tĩnh nhìn cô, không nói lời nào.

Nhưng là, nhìn ra ánh mắt anh phức tạp.

Cô than thở, nước mắt từ trong hốc mắt rơi ra, đi tới, từ trong ngực Tần Trọng Hàn đỡ lấy Ngữ Diên: “Thật xin lỗi Ngữ Diên, đi xin lỗi.”

“Dì...” Ngữ Diên cũng ôm cô, lấy tay qua loa lau nước mắt trên mặt cô: “Dì đừng khóc, Ngữ Diên lần sau nữa cũng không khóc... Dì đừng khóc... Ngữ Diên biết lỗi rồi...”

Ngữ Diên a!

Tiêu Hà Hà lòng chận khó chịu: “Đứa bé ngoan, con không sai, không muốn cùng đi nói đúng không, đi đáp ứng làm mẹ nuôi con. Nhưng làm mẹ không được, mẹ không phải ai cũng có thể làm. Bởi vì con có mẹ của mình, chờ mẹ con trở lại, cô ấy nhất định rất thương con. “

Tần Trọng Hàn nhắm hai mắt lại, nghiêng đầu.

“Có thật không?” Ngữ Diên nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn Tiêu Hà Hà: “Mẹ sẽ yêu thương Ngữ Diên sao? Tại sao mẹ không muốn Ngữ Diên rồi?”

Tiêu Hà Hà quay đầu nhìn Tần Trọng Hàn, chuyện này phải hỏi anh chứ? Cô làm sao biết tại sao a? Nhưng là người nọ chẳng qua là đang hút thuốc lá,

bị khói mù vây quanh anh, bóng người càng thêm tịch mịch.

Theo Ngữ Điện chơi một lúc, những người bạn nhỏ đến thời gian đi học, bọn trẻ rời đi.

Sắp đến ngõ nhỏ.

”Thư kí Tiêu, thật không cần nhắc sao?” Tần Trọng Hàn lại hỏi.

Tiêu Hà Hà lòng lại nhảy loạn xạ lên. Cô không để ý tới anh, chờ xe dừng hẳn, Tiêu Hà Hà xuống xe.

”Tiêu Hà Hà...”

Anh cũng đi theo xuống xe, kéo cô lại.

Còn chưa chờ anh nói gì, Tiêu Hà Hà cũng lập tức xoay người, nhìn thẳng anh: “Tổng giám đốc, con trai anh rất đáng thương, anh nên tìm mẹ cho con trai anh, chứ không phải luôn muốn tìm người phụ nữ thỏa mãn mình.”

Anh sợ run lên, không nghĩ tới cô sẽ nói như thế, biểu tình trên mặt biến hóa khó lường, đến cuối cùng chẳng qua là nhú mày: “Cô nói tôi là đang đùa cô?”

”Có phải hay không trong lòng anh tự rõ, còn có tổng giám đốc, tôi muốn cùng anh nói, tôi không phải còn con gái. Tôi từng có con, tôi đã sinh con rồi, tôi không phải người anh nên trêu chọc, làm tình nhân tôi cũng không thích hợp, làm vợ càng không thích hợp.”

Ánh mắt cô kiên quyết, cô cả đời này, có Thịnh Thịnh là đủ rồi. Căn bản không hy vọng xa vời cái gì khác.

Cô chẳng qua là ảo tưởng có một ngày có thể gặp con trai ruột của mình, như vậy đã quá đủ.

Anh đột nhiên cười.

Trong nụ cười không có quá nhiều ấm áp, nhưng cũng không có chút nào lạnh như băng, siết chặt tay cô buông lỏng, sau đó đưa tay xoa xoa cô, trong động tác tựa hồ mang cung chịu, mà cô lập tức mặt đầy ánh nắng đỏ rực, tim đập hô hấp tựa hồ cũng dồn dập. Cô lui về phía sau một bước, muốn tránh động tác của anh, anh cũng không cho cô nguyện ý, tiến lên một bước, đem cô để ở bên thân xe.

”Nếu như tôi nói tôi nghiêm túc, không quan tâm chuyện cô có hay không đã sinh con?”

Cô chột cả kinh, lời nói của anh mang cho cô rung động để cho lòng cô mãnh liệt nhảy cộn lên.

Anh nhìn chằm chằm ánh mắt cô như đuốc, mà cô như kinh hãi lo sợ như con thỏ nhỏ vậy, ánh mắt hốt hoảng.

Cô biết mình căn bản không có thể cùng anh dựa quá gần, trên người anh có khí chất đặc biệt, sẽ để cho cô không biết làm sao, rơi vào trong sương mù, suy nghĩ trống rỗng.

Mà anh còn vô tình hay cố ý, khiêu khích con tim cô một hồ nước mùa xuân, khuấy động trái tim cô không còn bình tĩnh.

Anh nhìn chằm chằm cô, ánh mắt lóe lên, hé mở bờ môi kiều diễm, hô hấp nhẹ nhàng rời rạc, anh cũng có thể cảm nhận được cô hơi rung động ở hai vai, anh cách cô quá gần, anh có thể ngửi được thoang thoang mùi dầu gội đầu trên người cô, mang sự mát mẻ ban đầu, đầu độc tâm hồn anh.

”Như thế nào?” Anh lại hỏi.

”Không.” Cô mãnh liệt lắc đầu, không dám tin tưởng, cái này căn bản không thể.

Khoảng cách của bọn họ thân có cả thân phận và địa vị, đối với một người đã có con, bất kỳ người đàn ông nào cũng không thể tiếp nhận, nhưng anh tại sao còn nói như vậy? Anh biến thái sao? Hay anh bị điên? Anh cho là anh là thượng đế sao? Anh cảm thấy anh thật vĩ đại có phải hay không?

Không. Điều này không thể nào. Tiêu Hà Hà ở đáy lòng phủ nhận.

Anh nhìn cô, cô quật cường, cô kinh hoàng thất thố, cô giả bộ ngu. Mê hoặc cô, anh chỉ muốn như vậy, đem cô vững vàng khóa ở bên trong phạm vi tầm mắt của anh, chỉ như vậy, nhìn cô cả đời.

E Cô trong lòng nghĩ thế nào, anh sâu sắc nhìn cô một lúc lâu, rốt cuộc buông cô ra: “Ngoan, suy nghĩ thật kỹ đi. Nghĩ xong nói cho tôi câu trả lời, nhớ, tôi nghiêm túc.”

Trong đầu cô trống rỗng, giống như là bị anh ném một quả lựu đạn vậy, nhắc lên sóng gió kinh hoàng.

”Mẹ a. Quá tuyệt vời.” Thịnh Thịnh hưng phấn kêu to từ phòng của mình trong chạy ra: “Mẹ, đồ chơi của con có người mua, chú nói muốn mua trò chơi của con a. Mẹ, mẹ,? Mẹ đang suy nghĩ chuyện gì?”

Từ nhà trẻ về, dọc theo đường đi tâm thần mẹ hoảng hốt, lúc ăn cơm cũng đầy tâm sự, bây giờ còn đang ngẩn người, ngay cả cậu nói cũng không nghe

được, Thịnh Thịnh tiến lên ngồi ở trên ghế salon, xích lại gần Tiêu Hà Hà: “Mẹ, người nghĩ gì vậy?”

”Thịnh Thịnh. Con hù chết mẹ.” Tiêu Hà Hà tay vuốt ngực, bị đưa trẻ vừa hò, sợ hết hồn: “Có chuyện gì vậy?”

”Mẹ mới là người có chuyện gì, Thịnh Thịnh cùng mẹ nói chuyện nhưng mẹ không có nghe.” Rất thất vọng a, Thịnh Thịnh bĩu môi, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng chu ra rất ủy khuất nói: “Nói cho con biết mẹ đang suy nghĩ gì?”

”Thật xin lỗi, con trai ngoan, mẹ không có suy nghĩ gì hết.” Tiêu Hà Hà mặt đỏ, hết sức che giấu, nhưng càng chột dạ. Đều là Tần Trọng Hàn, lời hỏi chiều ở cô trong lòng nhấc lên sóng gió kinh hoàng, làm hại cô suốt một buổi chiều đều ở đây suy nghĩ chuyện này.

Anh uy hiếp muốn trêu chọc mình, cô cũng cùng anh nói, cô đã có con, anh lại còn nói không quan tâm. Trời ạ! Anh là người ngu ngốc? Hay cô mới ngu ngốc đây?

”Mẹ nghe con nói.” Thịnh Thịnh lắc lắc cánh tay cô, nhìn mẹ lại một lần nữa như đi vào cõi thần tiên, không tuân theo để giọng oang oang.

”Con nói đi.” Bị kéo về hiện tại, Tiêu Hà Hà rút cuộc nghiêm túc.

”Mẹ còn nhớ chú chim to không? Chú đó nói muốn mua trò chơi của con. Chính là chú trên máy bay.”

Tiêu Hà Hà cả kinh: “Làm sao có thể?”

”Mẹ, là thật, mẹ mau tới đây nhìn này. Chú đang lên mạng, mẹ nhấn tin cùng chú ấy đi. Con không biết bán bao nhiêu tiền.” Thịnh Thịnh kéo Tiêu Hà Hà đi vào nhà.

”Thịnh Thịnh, thật sao?” Tiêu Hà Hà rút cuộc ý thức được chuyện gì, kinh ngạc cùng vui mừng nhìn con trai.

Trên màn hình máy tính, thật hiện ra khung đối thoại.

”Tiểu tử, mẹ con tới sao?” Na Đoan hỏi.

”Xem kìa, mẹ, chính là chú đó, chú chim to đã mua tất cả sáo sáo. Chính là chú, chú nói muốn mở mang trò chơi của con.” Thịnh Thịnh chỉ máy vi tính với Tiêu Hà Hà nói: “Mẹ mau cùng chú nói, con muốn biết có thể bán bao nhiêu tiền.”

Tiêu Hà Hà đơn giản nhìn khung chat một chút, chắc chắn người bên kia máy vi tính muốn mua thiết kế trò chơi của Thịnh Thịnh. Dĩ nhiên trước mắt, còn không thể nói có phải là thật hay không, cô cân nhắc.

”Con trai, mẹ muốn cùng chú nói chuyện một chút.” Tiêu Hà Hà vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai: “Để biết người ta ra giá bao nhiêu được không?”

”Dạ được.” Thịnh Thịnh nhào lên trên giường: “Mẹ nói xong thì cho con biết.”

”Được.” Tiêu Hà Hà bắt đầu đánh chữ.

Thịnh Thịnh ở trên giường lăn lộn, suy nghĩ nếu như trò chơi mua tiền, cậu cùng mẹ cũng không cần khổ cực như vậy, có thể không cần ở tại trong nhà của di Mễ Cách, có thể tự mua nhà, mẹ cũng có thể mua quần áo mới.

”Tiên sinh, ngài thật muốn mua thiết kế trò chơi con trai tôi sao?” Tiêu Hà Hà hỏi.

Na Đoan lập tức trả lời cô: “Dĩ nhiên. Cô là cô Mễ?”

Tiêu Hà Hà tiếp tục trả lời: “Đúng vậy, tôi là mẹ nó. Tiên sinh, tôi muốn biết trò chơi con tôi rất cuộc nơi nào hấp dẫn anh, tôi làm sao chắc chắn anh không phải tên lừa gạt? Xin thứ lỗi tôi hỏi thẳng như vậy.”

Na Đoan tựa hồ có chút bất ngờ khi cô hỏi như vậy, nửa ngày mới trả lời: “Cô rất sắc bén. Tôi rất ngưỡng mộ tính cảnh giác của cô, bất quá tôi chỉ hỏi cô, nếu đối gạt hấn tôi còn ở chỗ này cùng cô nói chuyện này sao? Dứt khoát trực tiếp cầm đi mất mới phải, mà các người không có được một đồng tiền. Cho dù muốn tố cáo tôi xâm quyền cũng chỉ sợ không có bằng chứng có lợi

phải hay không?”

Tiêu Hà Hà thấy tin nhắn trả lời hơi sững sờ, trong lòng đối với Na Đoan người cho phép đứng lên: “Thật xin lỗi tiên sinh, chủ yếu là con trai tôi quá nhỏ, xin thứ lỗi tôi đi thẳng vào vấn đề.”

”Con trai cô rất thông minh.” Na Đoan trả lời.

”Cám ơn.”

”Tôi muốn mở mang trò chơi này, hy vọng có thể cùng các anh gặp mặt nói chuyện một chút!”

”Như vậy cũng được.”

”Cô lúc nào có rảnh rồi?”

”Ngày mai rảnh rồi.” Mấy ngày nay cô vừa vận bởi vì bị thương mà xin nghỉ, cho nên rất rảnh.

”Như vậy đi, trưa mai, tôi để cho tôi trợ lý ở phòng ăn Tỉnh Nhã chờ cô, như thế nào?”

”Được. Nhưng là tôi làm sao liên lạc được.”

”Cô dẫn con trai cô tới, sau khi đến tìm một người họ Tăng.”

”Họ Tăng?” Tiêu Hà Hà sững sốt một chút, họ giống Tăng Ly.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Con Trai Thiên Tài

Edit: Kiều Anh

Beta: DinhHa

”Đúng vậy. Cứ như vậy đi, cụ thể giá cả, ngày mai Tăng tiên sinh sẽ cùng các người thương lượng.”

”Cám ơn ngài, tiên sinh.” Tiêu Hà Hà không nghĩ tới sẽ như vậy.

Sau đó kia off.

Tiêu Hà Hà quay người lại nhìn con trai, vui vẻ, yên tâm cùng đau lòng, đồng thời ở trên mặt hiện ra. Thịnh Thịnh đang nằm ở trên giường tay nhỏ bé vận lấy chân răng nha, chờ đợi kết quả.

”Trời ạ! Con trai, con thật là một thiên tài.” Tiêu Hà Hà đi tới, ôm lấy con trai, dùng sức hôn một cái ở trên mặt con: “Bảo bối, thật sự có người mua trò chơi của con.”

”Mẹ, con nói thật mà. Chú có nói bao nhiêu tiền không?” Thịnh Thịnh ngồi dậy, bởi vì hưng phấn, trong thanh âm vẫn có hết mùi sữa, Tiêu Hà Hà miệng cười toe toét, thái độ này, mới thật là đứa bé.

”Chưa nói, ngày mai mẹ giúp con xin nghỉ, sau đó dẫn con đi gặp người ta nói như thế nào?”

”Thật?”

”Dĩ nhiên.”

”Quá tốt. Đúng rồi mẹ, cô giáo nói con có thể nhảy cấp.”

”Nhảy cấp?”

”Đúng vậy, trực tiếp từ nhà trẻ lên tiểu học.”

”Trời!” Tiêu Hà Hà kêu lên một tiếng, trong thanh âm là không thể tin được, khiếp sợ. Để cho một khuôn mặt khoa trương nhỏ nhắn giờ phút này kinh ngạc: “Nhảy cấp?”

”Đúng vậy.” Thịnh Thịnh không hiểu mẹ tại sao khiếp sợ như vậy.

”Con trai, con còn nhỏ làm sao muốn vượt cấp?” Tiêu Hà Hà đơn giản là khó mà tin tưởng: “Nhưng là con muốn nhảy cấp sao? Học tiểu học cũng không dễ như ở nhà trẻ.”

”Học tiểu học đi mẹ, học tiểu học có thể tiết kiệm rất nhiều học phí, Thịnh Thịnh cũng muốn nhanh lên một chút học xong để nuôi mẹ.”

”Con trai.” Trong lòng đau xót, Tiêu Hà Hà ôm lấy con: “Mẹ không muốn con khổ cực, không nên nhảy cấp, mẹ hy vọng con cùng những đứa trẻ khác vậy vui vẻ, có được hay không?”

”Mẹ, nhưng là con không có khổ cực. Con thích học tiểu học a, bây giờ các bạn ở nhà trẻ cũng thật là trẻ con.”

Trời ạ, con mới năm tuổi đó, còn chê người ta trẻ con: “Thật không khổ cực sao?”

”Thật. Chúng ta bán trò chơi liên nhảy cấp có được hay không?”

Suy nghĩ một chút, Tiêu Hà Hà gật đầu: “Được, chỉ cần con cảm thấy không mệt, cảm thấy vui vẻ, mẹ liền ủng hộ con.”

Giữa trưa ngày thứ hai, Tiêu Hà Hà dẫn con trai Thịnh Thịnh đi đến phòng ăn Tỉnh Nhã.

”Tiểu thư, xin hỏi có một vị họ Tăng ở đây hay không?”

Phục vụ lắc đầu một cái: “Không có.!”

”Mẹ, là nơi này sao?” Thịnh Thịnh cau mày, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Chẳng lẽ là tên lừa đảo? Tiêu Hà Hà cũng có chút lấm bầm, rõ ràng nói là ở chỗ này, nhìn một chút đơn, thời gian cũng đến, tại sao không ai chứ?

”Mẹ, chú không có tới sao?” Thịnh Thịnh lại hỏi.

”Thịnh Thịnh không nên gấp gáp, chúng ta ở chờ một chút.” Tiêu Hà Hà xoa xoa trên khuôn mặt nhỏ bé, trước mặt tiểu nhân đã sớm mặt đầy buồn rầu: “Mẹ... Chú có phải hay không tức cười chơi Thịnh Thịnh a, chú nói Thịnh Thịnh trò chơi chuyện đùa, làm sao còn chưa tới a...”

Đứa nhỏ vừa nói cúi đầu xuống, thanh âm nhẹ đi xuống.

”Đừng nóng, mẹ hỏi lại một chút.”

Ở phòng ăn Tỉnh Nhã đợi mười lăm phút, vẫn không có người đến.

Tiêu Hà Hà đợi thêm chút nữa, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy thất vọng của con trai, không đành lòng nói: “Thịnh Thịnh, mẹ kêu cho con một ly nước trái cây, Thịnh Thịnh uống trước đi.”

”Không muốn.” Thịnh Thịnh lắc đầu, thấp giọng bên tai Tiêu Hà Hà nói: “Mẹ, nơi này nước trái cây thật là đắt, mẹ chúng ta đi thôi Chú có thể đang trên Thịnh Thịnh.”

Trong lòng đau xót, Tiêu Hà Hà bắt đầu trách mình không bán linh, ngay cả ly nước trái cây đều không thể mua, còn phải con trai thay cô tự cân nhắc vấn đề, cô thật rất vô dụng.

Trong lòng áy náy càng sâu, Thịnh Thịnh đi theo cô không thể bị khổ, khổ có thể khổ mình, nhưng là không thể khổ đứa trẻ.

”Con trai, chúng ta chờ một chút, mẹ mua nước trái cây cho con, không cần lo lắng, mẹ mua nôi.”

”Mẹ, con không muốn uống nước trái cây.” Thịnh Thịnh lắc đầu một cái, hiểu chuyện nói: “Quả thật uống không ngon.”

Tiêu Hà Hà quay mặt qua chỗ khác, nước mắt chực trào nơi khóe mi, vẫy tay gọi phục vụ: “Tiểu thư, một ly nước trái cây hạch đào.”

”Mẹ.”

”Thịnh Thịnh thích nhất nước trái cây hạch đào, con trai ngoan, bắt kể trò chơi của con có hay không bị người ta nhìn trộm, nhưng là ở trong mắt mẹ, Thịnh Thịnh là giỏi nhất. Thành công hay thất bại không quan trọng, quan trọng chính là chúng ta cố gắng vượt qua có phải không?” Tiêu Hà Hà lo lắng Thịnh Thịnh bị kích động, an ủi cậu.

”Mẹ, con hiểu.” Thịnh Thịnh khôn khéo gật đầu.

Phục vụ đã đưa nước trái cây tới, nhưng Thịnh Thịnh lại đem nước trái cây đẩy tới trước mặt Tiêu Hà Hà: “Mẹ, người uống nước đi. Người thần giác có chút không.”

Tiêu Hà Hà hơi ngẩn ra, cảm động thiếu chút nữa rơi lệ: “Mẹ không uống.”

”Mẹ không uống, Thịnh Thịnh cũng không uống.” Cậu biết mẹ không có tiền, mẹ cho tới bây giờ không giống khác người bạn nhỏ mẹ vậy giả vờ, mua quần áo mới, mẹ có chút tiền cũng sẽ cho Thịnh Thịnh mua quần áo, cho Thịnh Thịnh mua đồ ăn, từ lúc hiểu chuyện cậu cũng biết mẹ gian khổ.

”Mẹ uống nước đi.” Thịnh Thịnh đã đem ống hút đưa tới gần Tiêu Hà Hà, muốn cô uống.

Tiêu Hà Hà lắc đầu, có thể nhìn khuôn mặt con trai non nớt nhỏ nhắn, trong lòng chua xót, gật đầu một cái: “Được, mẹ uống trước.”

Cô nhẹ nhàng hít một hơi, hương vị chua ngọt rất ngon miệng, thỏa mãn mà hạnh phúc gật đầu, trong mắt rung rung: “Ngon lắm. Thịnh Thịnh cũng uống đi.”

”Dạ.” Thịnh Thịnh lập tức cao hứng, mặt mày hớn hờ uống một hớp: “Mẹ, ngon thật a!”

Tiêu Hà Hà nước mắt suýt nữa rơi xuống, nếu như Thịnh Thịnh không phải ngoan, không phải hiểu chuyện, yêu cầu nhiều một chút. Trong lòng cô có lẽ không khó chịu như vậy, nhưng cậu quá hiểu chuyện, nghe lời để cho cô không nhận được trong lòng chua xót, đau lòng cho đứa con ngoan, Thịnh Thịnh thật sự bảo bối ông trời ban cho cô.

Mẹ con hai người ngồi ở phòng ăn Tỉnh Nhã một góc, nhìn ngoài cửa sổ xe tới xe đi, lại không có phải đợi vị kia Tăng tiên sinh.

Uống xong nước trái cây, Thịnh Thịnh nói: “Mẹ, chú là trêu Thịnh Thịnh, Thịnh Thịnh biết, sau này lại cũng không để cho mẹ đi ra, chúng ta về nhà đi.”

Đây là không vui một trận.

”Con trai, chờ một chút đi.” Tiêu Hà Hà làm sao cũng không muốn buông tha, cô không phải là vì tiền, là không đành lòng nhìn con trai thất vọng. Dù sao cũng là thành quả lao động đầu của cậu, lần đầu tiên rất quan trọng

”Mẹ, con biết chú sẽ không tới, chúng ta đi thôi.” Thịnh Thịnh đã điều chỉnh xong tâm tình.

Hai người đang nói, từ cửa phòng ăn có một cái thân thể cao lớn đi vào.

Người vừa tiến đến liền lập tức hấp dẫn ánh nhìn của phục vụ, cả người mặc bộ âu phục màu xám tro, cà vạt màu tím, khiến cho anh ta đứng địa điểm sinh ra một cái vòng vô hình trung phát sáng, tất cả mọi người ánh mắt đều tập trung vào trên người anh ta.

Tiêu Hà Hà căn bản không chú ý.

Chỉ thấy vội vội vàng vàng đi tới tiếp tân bên kia, còn chưa lên tiếng, trước hết nâng lên một cái nụ cười mê người: “Tiểu thư, xin hỏi có ai tìm người họ Tăng hay không?”

Phục vụ sững sốt một chút, có chút ngây ngô. Thật là một người đàn ông đẹp trai, có một cặp mắt đào hoa.

”Tiểu thư?” Tăng Ly nhìn tính tình vừa cười hỏi một tiếng.

”Tiên sinh, bên kia có hai mẹ con đang đợi.” Chỉ về phía Tiêu Hà Hà bên kia.

Cô đang cúi đầu, giúp con trai sửa sang lại quần áo.

Tăng Ly nhìn sang, đối với phục vụ nói: “Cảm ơn.”

Đi nhanh tới, Thịnh Thịnh trước thấy được Tăng Ly, trông thấy chú này nha, lần đó chú cùng chú chim to cả hai đều đẹp.

”Chú đẹp trai.” Thịnh Thịnh mở miệng trước.

Tăng Ly nhìn đứa bé trai rất đáng yêu lần đó, đứa trẻ để cho Tần Trọng Hàn thiếu chút nữa không xuống đài được, nhìn một cái liền nhịn không được bật cười: “Oa. Là con, người bạn nhỏ.”

Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy thanh âm này có chút quen thuộc, chợt ngừng đầu, thấy được Tăng Ly, kinh ngạc há to mồm: “Tăng Ly, anh làm sao tới đây?”

”Hà Hà, không phải thiên tài nhi đồng là bé chứ?” Tăng Ly liếc nhìn bốn phía, không khác nhi đồng, cảm thấy rất là kinh ngạc.

”Tăng Ly, anh tới đây là?” Cô vẫn không thể chắc chắn Tăng Ly tới nơi này làm gì, không dám tùy tiện hỏi.

”Hàn đột nhiên không giải thích được muốn mở mang trò chơi phần mềm (software), để cho tôi tới nơi này cùng người ta bàn chuyện.”

”Là anh.” Tiêu Hà Hà kinh ngạc, đột nhiên cười lên: “Tôi còn tưởng rằng chúng tôi bị gạt.”

”Thật xin lỗi, tôi bị kẹt xe.” Tăng Ly ở đối diện bọn họ ngồi xuống: “Xem ra chính là các người, thật có duyên.”

”Chú, người là Đại Điều chú phải tới sao?” Thịnh Thịnh đã không kịp đợi lên tiếng.

Tiêu Hà Hà nghe vậy mặt đỏ lên, nhưng trong lòng ở suy nghĩ, cái đó cái gọi là “Chú Đại Điều” sẽ không vừa lúc là Tần Trọng Hàn chứ?

”Ha ha ha...” Tăng Ly đã nhịn không được bật cười.” Đứa trẻ ngoan, tên gọi là gì?”

”Tiêu Thừa.” Thịnh Thịnh không sợ người lạ sinh lớn tiếng trả lời.

Tăng Ly sững sốt một chút: “Họ Tiêu? Hà Hà, đứa nhỏ này là con cô?”

”Con trai tôi” Tiêu Hà Hà cười trả lời.

”Trời!” Một tiếng, Tăng Ly ngẩng người: “Họa, Hà Hà, cô...cô kết hôn rồi?”

Anh ta làm sao cũng không nghĩ tới Tiêu Hà Hà tuổi trẻ lại g

lại có một đứa con lớn như vậy, tin tức này so với bom nguyên tử uy lực nổ tung còn lớn hơn.

Đây là điều làm Tiêu Hà Hà đau lòng, cô không thích ở trước mặt người nói liên quan tới thân thể của Thịnh Thịnh, cũng sẽ không giải thích, gật đầu một cái: “Đúng vậy, Tăng Ly, tôi đã kết hôn.”

Tăng Ly nuốt nước miếng một cái, tiêu hóa tin tức này.

Thịnh Thịnh không hiểu nhìn Tiêu Hà Hà, không hiểu mẹ tại sao nói như vậy.

Tăng Ly gật đầu một cái, trong lúc nhất thời chấn động có chút lớn, không phản ứng kịp: “Đúng rồi, cậu ta biết Thịnh Thịnh là con trai cô chưa.”

Tiêu Hà Hà sững sốt một chút, lắc đầu: “Tôi không biết anh ta có biết hay không. Chắc là không biết.”

”Trời ạ, bây giờ cô nói đứa nhỏ này không phải con cô tôi cũng không tin, cô nhìn đứa nhỏ này rất giống cô.” Tăng Ly nghiêm túc liếc nhìn Thịnh Thịnh, gật đầu nói: “Thật rất giống.”

Tiêu Hà Hà lòng hoảng hốt, môi dưới cứng ngắt hạ xuống, tại sao tất cả mọi người đều nói Thịnh Thịnh lớn lên giống mình chứ? Chuyện này cũng tốt, tiết kiệm người ta nói đứa trẻ không phải con ruột, cô nghĩ như vậy, liếc nhìn Tăng Ly, gật đầu: “Đúng vậy, con trai tôi đáng đáp rất giống tôi.”

”Rất đẹp trai, Thịnh Thịnh, mấy tuổi?”

”Năm tuổi.”

”Hà Hà, cô sớm như vậy liền kết hôn rồi à?” Anh ta nhớ cô xin việc trong lý lịch viết là hai mươi ba tuổi chẵn hay là hai mươi bốn tuổi chẵn tới, nói cách khác, Hà Hà mười bảy mười tám tuổi liền sinh con.

”Ừ!” Tiêu Hà Hà lúng túng gật đầu, cúi đầu, nói láo không đúng, nhưng là cũng không thể nói mình làm người phụ nữ mang thai hộ đi.

”Chú, trò chơi con thật có thể không?” Thịnh Thịnh lúc này rốt cuộc không nhịn được chen vào nói, Thịnh Thịnh có thể không quên hôm nay vẫn để chính đi ra ngoài nhà.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Gia Đình Đơn Thân

Edit: Kiều Anh

Beta: DinhHa

”Chúng ta nói chuyện chính đi.” Tăng Ly vẫy tay: “Phục vụ, chọn món ăn.”

Tiêu Hà Hà sững sốt một chút, không dám lên tiếng.

”Nếu là con trai cô, đứa nhỏ thông minh như vậy, chú thật tốt mời bạn nhỏ thiên tài.” Tăng Ly mở miệng cười, ánh mắt rơi vào trên mặt Tiêu Hà Hà.

”Thịnh Thịnh, nhìn một chút con thích ăn cái gì?” Tăng Ly vừa nhìn thấy đứa nhỏ này cũng rất thích.

Thịnh Thịnh đầu tiên là liếc nhìn Tiêu Hà Hà, không có chút bữa ăn, mẹ không lên tiếng, bé không dám gọi.

Tăng Ly nhìn ánh mắt đứa nhỏ, tựa hồ biết cái gì, thật là một đứa bé hiểu chuyện, hiển nhiên, Hà Hà giáo dục đứa trẻ rất dóc lòng.

”Tăng Ly, bữa cơm này tôi mời.” Tiêu Hà Hà lòng nghĩ nếu như trò chơi của con trai có thể bán lấy tiền, cô lẽ ra phải mời khách.

”Như vậy sao được?” Tăng Ly vội lên tiếng: “Đề cho phụ nữ trả tiền coi sao được. Cô đối với tôi có ân cứu mạng, tôi còn chưa kịp cảm ơn cô đâu. Tôi mời.”

”Tăng Ly, anh như vậy thật khách khí.”

”Là cô khách khí, Hà Hà.” Tăng Ly liếc nhìn cánh tay cô: “Đúng rồi, Hà Hà, vết thương của cô ra sao?”

”Đã tốt hơn nhiều.” Tiêu Hà Hà nói.

”Ngày mai tôi chở cô đi bệnh viện.” Tăng Ly liếc nhìn thực đơn, nhìn mẹ con các cô đều rất cẩn trọng, gọi mấy cái thích hợp để ăn, sau đó nhớ tới Tiêu Hà Hà cần bổ dưỡng, lại gọi món canh cá bổ dưỡng cho Tiêu Hà Hà.

”Đến gọi nước trái cây.” Tăng Ly thấy trên bàn uống không ly nước trái cây, tỉ mỉ lại nói.

”Không cần. Chú.” Thịnh Thịnh mặc dù rất thích uống nước trái cây, nhưng là cũng biết không thể làm càn, nhất là đối với người xa lạ.

”Sao? Giúp chú tiết kiệm tiền a? Đừng, chú đây tiêu tiền thuê của dân, ông chủ sẽ thanh toán. Ha ha ha...”

”Mẹ, con có thể uống nước trái cây không?” Thịnh Thịnh cẩn thận trung cầu ý kiến.

Tăng Ly nhìn tình cảnh này, trong lòng có chút chua xót, đứa nhỏ này thật là hiểu chuyện. Hiểu chuyện làm cho đau lòng người: “Uống nước trái cây còn phải hỏi mẹ, lại không phạm pháp, chú làm chủ.”

Tiêu Hà Hà sớm biết anh ta hài hước, không nói gì nữa.

”Vậy thì đúng rồi, con uống đi.” Tăng Ly đem nước trái cây cho đặt ở trước mặt bé, đứa nhỏ vừa nhìn thấy nước trái cây, lập tức hưng phấn.

”Tăng Ly, thật sự là tổng giám đốc muốn mua trò chơi của Thịnh Thịnh?” Tiêu Hà Hà không xác định hỏi.

”Ừm. Là cậu ấy hôm nay giao phó cho tôi, để cho tôi tới cùng các cô bàn rõ. Không nghĩ người đó là cô.”

Tiêu Hà Hà suy nghĩ tới hôm qua, người cùng cô đối thoại người là Tần Trọng Hàn, không nhận được mặt đỏ lên, hóa ra người đi mua bao cao su là anh ấy a, anh ấy mua nhiều bao cao su như vậy làm gì?

Nhất định là có nhiều phụ nữ, đàn ông đáng chết, lại dùng đồ dùng bảo vệ như vậy, vậy cũng là những thứ học sinh trẻ tuổi thích dùng đồ tốt không tốt?

”Hà Hà?” Tăng Ly nhìn cô rơi vào trầm tư, kêu một tiếng.

”Chú, mẹ con gần đây tâm sự nhiều nha, người không nên ồn ào để mẹ con suy nghĩ, chú có thể cùng con nói chuyện.” Thịnh Thịnh ra vẻ một ông cụ non.

Bị con trai vừa nói như vậy, Tiêu Hà Hà lập tức hoàn hồn lại, thấy Tăng Ly như có điều suy nghĩ trên gương mặt, vội vàng nói: “Thật xin lỗi, đừng để ý, thật xin lỗi.”

”Thất thần rồi à?” Tăng Ly hiểu gật đầu, cười hỏi Thịnh Thịnh: “Thịnh Thịnh, trò chơi của con rất có triển vọng, chú Đại Điều nói cấp cho con một triệu thù lao, con hài lòng không?”

”Rất được ạ, trò chơi người khác cũng là cái giá tiền này sao?” Không đợi Tiêu Hà Hà mở miệng, Thịnh Thịnh đã rất già dặn nói ra vấn đề: “Con muốn biết so với trò chơi của người khác đều là giá tiền này sao?”

Tay bụng ly ngăn ra, Tăng Ly kinh ngạc, ánh mắt do dự nhìn về mặt nghiêm trọng của Thịnh Thịnh, đứa nhỏ này còn rất có đầu óc kinh doanh.

Cái này làm cho anh nhớ tới mười hai năm trước người nào đó, khi đó năm thứ nhất đại học, dường như có người mình thiết kế một khoản trò chơi, xong rồi nói giá tiền thời điểm cũng đã nói lời này.

Tăng Ly kinh ngạc, đứa nhỏ này lại cùng Tần Trọng Hàn thật có đầu óc kinh doanh, chỉ bất quá mười hai năm trước Tần Trọng Hàn mười tám tuổi, mà Thịnh Thịnh bây giờ mới năm tuổi.

Tăng Ly rất nhanh tỉnh hồn, sau đó ôn hòa cười lên: “Ừ, con so với người khác cao hơn.”

Anh cũng không biết tại sao Tần Trọng Hàn sẽ ra giá tiền cao như vậy, anh nói đứa nhỏ này đáng giá.

”Tại sao?” Hà Hà không nhận được lên tiếng.

”Tôi không biết.” Tăng Ly cười cười: “Đây là chi phiếu, đã viết đảng hoàng.”

Tăng Ly từ trong túi công văn cầm một tờ chi phiếu đưa cho Tiêu Hà Hà, số lượng cũng điền xong.

”Mẹ, đây chính là chi phiếu sao?” Thịnh Thịnh cau mày: “Có cái này chúng ta có thể mua nhà phải không?”

Tiêu Hà Hà mặt đỏ lên, nhìn chi phiếu điền xong, kinh ngạc, con trai sáng ra một cái trò chơi mười năm tiền lương của cô cộng lại cũng cao hơn: “Nhưng là Tăng Ly, trò chơi của Thịnh Thịnh thật sự có tiềm lực sao? Đáng giá với giá tiền này sao?”

”Thằng thán nói, trò chơi giống vậy cũng chỉ đáng giá mấy trăm ngàn, nhưng là tổng giám đốc mở ra tấm chi phiếu kék xù, nhất định có dụng ý của cậu ấy, nếu như tôi đoán không lầm, anh ấy nhất định không biết Thịnh Thịnh là con trai cô, cho nên tiền này cô cảm yên tâm đi.” Tăng Ly cho là cô là lo lắng Tần Trọng Hàn có dụng ý khác.

”Mẹ, chúng ta có thể mua nhà, cũng không cần làm phiền người khác nha nữa.” Thịnh Thịnh chỉ muốn mua nhà, để cho mẹ qua ngày tốt.

Tăng Ly nghe được lời của bé, quan tâm hỏi: “Các cô không chỗ ở sao?”

”Không phải, ở phòng của bạn tôi.” Hà Hà giải thích.

”Như vậy nha, số tiền này cũng không đủ mua nhà.”

”Không đủ sao?” Thịnh Thịnh vừa nghe, khuôn mặt nhỏ nhắn thất vọng: “Kia muốn bao nhiêu mới có thể mua nhà mà?”

”Thịnh Thịnh.” Tiêu Hà Hà nhìn mặt của con trai, ôn nhu nói: “Mua nhà là chuyện của mẹ, con con nít không cần quan tâm, được không?”

Thịnh Thịnh hiển nhiên có chút mất mát.

Tăng Ly nghe được bọn họ đối thoại, vô hình lòng lại đau: “Hà Hà, ba con trai cô đâu?”

Câu hỏi này làm mặt Tiêu Hà Hà lập tức thay đổi, âm trầm

”Chú... Cũng không phải mỗi đứa bé đều có cha, giống như cũng không phải mỗi đứa bé đều có mẹ vậy.” Thịnh Thịnh trước mở miệng Tiêu Hà Hà.

Lại là kinh ngạc.

Chẳng lẽ các cô là gia đình đơn thân sao?

Tiêu Hà Hà không có mở miệng giải thích.

”Mẹ, con là nam tử hán, dĩ nhiên muốn mua nhà.”

”Con trai. Bất kể như thế nào, chuyện phòng ốc để cho mẹ tới xử lý, con chỉ là một đứa trẻ, còn không có lớn lên, không cần để ý cái này hay sao?”

Tiêu Hà Hà thấy con trai còn chưa buông tha, ôn hòa trên mặt thần sắc biến đổi, nghiêm nghị mở miệng, đứa trẻ trưởng thành quá sớm quả thực quá khó giải quyết.

”Đứa bé ngoan.” Tăng Ly nghiêm nghị đứng lên, không còn dáng vẻ cà lơ phất phơ: “Thịnh Thịnh, tới, vì con chỉ hướng thật xa cạ ly.”

Thịnh Thịnh lại thật cùng Tăng Ly cụng ly.

Trong bữa tiệc, Tăng Ly lại lấy hộp đồng ra, để cho Tiêu Hà Hà ký tên.

”Thịnh Thịnh, nếu có cần sửa đổi, chú gọi điện thoại tìm con.”

Cơm nước xong Tăng Ly giữ vững đưa Tiêu Hà Hà cùng Thịnh Thịnh về nhà.

”Sáng mai tôi tới đón cô đi bệnh viện.” Tăng Ly không quên cô bị thương nên tháo băng

”Không cần làm phiền, Tăng Ly”

”Chú, mẹ con tại sao phải đi bệnh viện?” Bị cuộc nói chuyện của bọn họ hấp dẫn, Thịnh Thịnh ngây thơ đồng âm hồn nhiên vang lên: “Mẹ sao vậy?”

”Mẹ không có sao.” Tiêu Hà Hà khẩn trương nói: “Mẹ đi bệnh viện thăm một người bạn.”

Nửa tin nửa ngờ gật đầu, chẳng qua là chân mày nhíu chặt, tựa như đang hoài nghi độ chân thực lời nói của Tiêu Hà Hà.

Xuyên qua kính chiếu hậu, Tăng Ly nhìn Thịnh Thịnh, tại sao rõ ràng chỉ là một đứa trẻ năm tuổi, lại thông minh như vậy, ngay cả chuyện phòng ốc đều phải bận tâm. Bọn họ có cuộc sống gian khổ như vậy sao? Nghĩ đến quần áo Tiêu Hà Hà, thật giống như đều là trang phục cứng nhắc, cô chính là tuổi tác đang tốt phong nhã, những người phụ nữ kia người nào không phải là một cái gọn gàng, mà cô, vĩnh viễn đều giản dị.

”Chú Đẹp.” Thịnh Thịnh lại nhớ ra cái gì đó.

”Đừng gọi ta là chú Đẹp? Kêu chú là chú Ly đi.” Tăng Ly phiền nhất là người khác nói anh đẹp.

”Nhưng là con cùng mẹ vậy đẹp.”

”Vậy con cũng không kêu mẹ con đẹp.”

”Được rồi. Kêu chú là chú Ly.” Thịnh Thịnh suy nghĩ ánh mắt sững sốt một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn thuần xinh đẹp ngay sau đó lại khôi phục nụ cười, bữu môi nói: “Chú Ly, tại sao chú Đại Điều không đích thân đến được chứ?”

”Thịnh Thịnh, không cho phép gọi như vậy.” Tiêu Hà Hà ngăn lại.

”Ha ha ha...” Tăng Ly cười thật to.

Tiêu Hà Hà mặt càng đỏ hơn.

”Bởi vì chú ấy có chuyện.”

”Vậy con có thể gặp chú ấy không?”

”Dĩ nhiên có thể, chú ấy là cấp trên mẹ con.”

”Vậy chú thay con cảm ơn chú Đại Điều.”

”Thịnh Thịnh, chúng ta có thể dừng lại không gọi vị kia chú bằng tên đó được không?” Nhức đầu vuốt chân mày, Tiêu Hà Hà hoàn toàn cúi đầu, trắng nõn trên mặt tràn đầy đánh bại, cô thật sợ con trai đi gặp Tần Trọng Hàn, bởi vì chỉ là nghĩ đến bán cho anh ấy một cái rương bao cao su cảm thấy thật là mất mặt, gặp mặt còn không phải lúng túng chết.

”Được rồi.” Thịnh Thịnh gật đầu một cái, nhưng là đã thành thói quen, không tốt sửa lại nha.

”Hà Hà. Tôi lập tức tới ngay.” Tăng Ly điện thoại gọi lại: “Chừng mười phút đồng hồ đi.”

”Nhanh như vậy?” Tiêu Hà Hà kinh ngạc.

”Muốn theo ân nhân cứu mạng tôi đi bệnh viện, tôi dĩ nhiên phải nhanh lên một chút...” Tăng Ly thấp cười khẽ.

”Cảm ơn anh, được, tôi lập tức xuống...” Tiêu Hà Hà tắt máy vì tính, kéo giầy xách tay sẽ mở cửa đi ra ngoài.

Chẳng qua là mới vừa đi tới đầu hẻm, liền thấy xe hơi màu xanh, mà bên cạnh xe tự nhiên đứng đó nam nhân thân hình cao lớn, đang hút thuốc, nhìn bộ dáng kia giống như là đứng yên thật lâu, hơn nữa thủy chung là một cái tư thế.

Anh ấy làm sao tới?

Tiêu Hà Hà không biết anh ấy muốn tới đây.

”Ra cửa?” Thấy cô xách túi đi ra, anh ấy đi tới sau lưng cô nhẹ giọng hỏi cô, trực tiếp hỏi cô.

”Tổng giám đốc, anh tại sao lại ở chỗ này?”

”Chuyện suy tính ra sao?” Anh không trả lời, mà là hỏi cô chuyện kia.

”Chuyện gì?”

”Chuyện tôi chỗ tôi ở đi.” Anh nói!

Kinh ngạc. Đờ đẫn. Không giải thích được.

”Không phải nói phải làm người phụ nữ của tôi sao? Con trai tôi cũng đúng lúc thiếu một người mẹ.” Anh sâu kín nói, đi tới trước mặt cô, cùng sát rất gần cô.

Tiêu Hà Hà ngẩng đầu nhìn anh, anh xinh đẹp trong mắt có hồng hồng tia máu, tựa hồ một đêm không ngủ đáng vẻ, nhưng là nhưng phá lệ có thần, hướng về phía con người cô, lại nhẹ giọng nói: “Được không.”

”Tổng giám đốc, tôi nói tôi đã sinh con, tôi không phải là như anh nghĩ, là phụ nữ độc thân, tôi không có ý định làm vợ người khác hoặc là tình nhân, tôi không thích hợp.” Thấy trong con người của anh đen sẫm cái bóng của mình, như vậy bình tĩnh, lạnh nhạt như vậy, cô rất hài lòng biểu hiện.

Ánh mắt Tần Trọng Hàn khẽ híp lại, nụ cười trên mặt cũng thoáng thu lại, mặc dù rất nhỏ, nhưng Tiêu Hà Hà vẫn thấy được, cô biết anh bắt đầu tức giận, mà cô trên mặt chẳng qua là treo một tia nụ cười thần nhiên, nhưng trong lòng thì hoảng loạn.

Mà lúc này, Tăng Ly đưa xe vừa vắn đến đầu hẻm, thấy xe Tần Trọng Hàn, ánh mắt Tăng Ly buồn bã, làm sao hôm nay bọn họ nghỉ việc rồi hả?

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40: Cũng Tới Đón Cô.

Edit: Kiều Anh

Beta: DinhHa

Lúc này, Tàn Trọng Hàn cũng vừa thấy được xe Tăng Ly, trong lúc nhất thời có chút hoảng sợ, tầm mắt sâu thẳm hướng mắt tới Tiêu Hà Hà: “Cô hẹn anh ta?”

“Không . . . Dạ.”

“Là 'phải' hay 'không phải'?” Anh nhú mày.

Xe Tăng Ly đã quẹo vào ngõ hẻm, rất rõ ràng, ngõ hẻm có chút hẹp. Lập tức ngừng một chiếc xe hơi, lại đi vào một chiếc Mercedes Benz, rất là bắt mắt.

“Tổng giám đốc, không nghĩ cậu cũng tới a.” Tăng Ly từ trong xe chui ra ngoài, cũng không đi tới, chẳng qua là đứng bên cạnh xe, đứng xa xa nhìn bọn họ.

“Không quá rầy các người có hẹn.” Tàn Trọng Hàn thâm thúy con ngươi khẽ nhếch lên, giọng mang một tia mỉa mai.

Tiêu Hà Hà nghe được anh nói như vậy, trong lòng kìm nén đến khó chịu, anh có ý gì? Cô lúc nào có hẹn cùng Tăng Ly?

“Hàn, cậu đi đâu vậy? Tôi đưa Hà Hà đi bệnh viện tháo băng a, anh có đi hay không?” Tăng Ly nhìn Tàn Trọng Hàn phải đi.

“Tôi bề bộn nhiều việc.” Tàn Trọng Hàn trầm giọng nói, sau đó chui vào trong xe.

Xe rất nhanh khởi động, quay đầu hướng ra ngoài đi tới.

Tiêu Hà Hà nhìn chiếc xe kia rất nhanh biến mất ở đầu hẻm, trong lòng cũng tựa hồ bị xe này thổi qua một trận gió sớm thất linh bát lạc.

Tăng Ly cũng quay đầu nhìn sang, trong mắt vạch qua một tia ánh sáng nhạt, lắc đầu một cái: “Hà hà, đi thôi.”

Tiêu Hà Hà gật đầu một cái, đi tới: “Tăng Ly, thật sự là quá phiền anh.”

“Hà Hà, cô có thể hay không đừng gọi tôi Tăng Ly?”

“Được kêu là cái gì?” Cô rất kinh ngạc.

“Anh Tăng hay anh Lê đều được.” Tăng Ly cười nói: “Dù sao cũng so với cái tên tốt hơn nhiều.”

Tiêu Hà Hà có chút quần bách, cô cùng đàn ông chung đụng không nhiều, nhưng thấy Tăng Ly thân thiết như vậy, gật đầu một cái: “Tốt lắm, kêu anh Tăng đi.”

“Vậy thì đúng rồi. Chúng ta mau đi đi.” Tăng Ly cho xe chạy, hai người không nói Tàn Trọng Hàn tại sao tới nơi này.

Từ bệnh viện tháo băng xong, Tiêu Hà Hà chuẩn bị về nhà, nhưng là Tăng Ly lại nói: “Trước đi ăn cơm, ăn xong rồi đưa cô về nhà.”

“Nhưng là . . .”

“Nhưng mà cái gì a? Đi nhanh đi.” Tăng Ly cười càng mê người, làm cho không người nào có thể cự tuyệt. Không đợi Tiêu Hà Hà có phản ứng, đã lái xe hướng nhà hàng đi tới.

Xe dừng ở nội thành một khu nhà rất có nhiều cây trúc xanh tốt um tùm vây quanh.....hướng nhà hàng dừng lại, Tiêu Hà Hà rất là yêu thích cảm giác nơi này.

Chẳng qua là mới vừa xuống xe, liền bị một mùi nước hoa gay mũi sắc ho khan.

“Khụ khụ khụ. . .”

Tăng Ly cũng cau mày. Lúc này, đột nhiên truyền tới thanh âm một phụ nữ nũng nịu: “Là Tăng tiên sinh a, thật là đúng dịp.”

Tiêu Hà Hà cùng Tăng Ly cùng lúc quay đầu, liền thấy một mỹ nhân xinh đẹp kéo cánh tay Tần Trọng Hàn vừa vặn từ bãi đậu xe một đầu khác đi tới.

Mùi nước hoa gay mũi lao thẳng tới, lại lần nữa để cho Tiêu Hà Hà nhẫn không định hít hơi một cái.

Tần Trọng Hàn không có bất kỳ biểu tình gì, chẳng qua là một đôi mắt rất là thâm thúy sắc bén.

“Là Cao tiểu thư. Hàn, thật là khéo a, các người cũng tới Mộng vườn ăn cơm?” Tăng Ly mỉm cười chào hỏi.

“Đúng vậy.” Cao Tư Kỳ cười rất là vui vẻ, bởi vì Tần Trọng Hàn thật lâu không tìm cô.

Tiêu Hà Hà rút mặt giấy lau lỗ mũi, rất là lúng túng cúi đầu xuống.

“Bạn gái anh sao?” Cao Tư Kỳ chỉ Tiêu Hà Hà hỏi Tăng Ly.

“Đây là em gái tôi!” Tăng Ly hài hước cười, tầm mắt không quên nhìn về phía Tần Trọng Hàn, nhưng là người sau trên mặt một mảnh yên tĩnh.

Tiêu Hà Hà thật nhanh giương mắt, nhưng thấy được Cao Tư Kỳ trong cổ lau một cái vết bầm, tựa hồ là dấu răng, nhìn thêm chút nữa Tần Trọng Hàn, anh một bộ không có dáng vẻ gì đặc biệt, Tiêu Hà Hà chỉ là nhìn Cao Tư Kỳ cười một cái, hỏi thăm sức khỏe sau đối với Tăng Ly nói: “Chúng ta vào đi thôi, anh Tăng.”

Đi ngang qua bên người Tần Trọng Hàn, anh đột nhiên nói: “Đi bệnh viện?”

“Đúng vậy tổng giám đốc.” Tiêu Hà Hà nhẹ giọng nói, cúi đầu, giống như là đứa trẻ đã làm sai chuyện gì: “Thứ hai liền có thể đi làm.”

“Không gấp. . .” Tần Trọng Hàn cắt đứt lời cô, mỗi hơi câu lên, từ từ nói.

Tiêu Hà Hà cảm giác lỗ tai hơi nóng, gật đầu một cái.

“Chúng ta vào đi thôi.” Tăng Ly ngăn ra sau khỏi phục mặt mày vui vẻ.

Cao Tư Kỳ nghe được Tần Trọng Hàn cùng Tiêu Hà Hà lúc nói chuyện ánh mắt đột nhiên biến đổi, chăm chú kéo cánh tay Tần Trọng Hàn: “Hàn, các anh... mọi người đều biết nhau?”

“Hà Hà là thư kí của anh ấy.” Tăng Ly giới thiệu.

“Thì ra là như vậy.” Mặt Cao Tư Kỳ cứng lại, tiếp đó cười lên: “Vậy chúng ta cùng nhau ăn chung. Như thế nào, Hàn?”

“Không ý kiến.” Tần Trọng Hàn khạc ra ba chữ.

Tiêu Hà Hà trong lòng nhưng có chút thấp thòm đứng lên, muốn ngồi chung một chỗ ăn cơm.

Vì vậy bốn người vào phòng ăn.

Sau khi tiến vào, Tiêu Hà Hà mới biết nhà này nhà hàng thật là cao cấp, tầng lầu xoay tròn, dựa vào cửa sổ vị trí có thể thưởng thức được rừng trúc bên ngoài xanh um tươi tốt.

Rượu chất rượu ngon, tinh xảo ngon món ngon, nhân viên phục vụ thất nơ tùy thời chờ cản dận, nhạc sĩ kéo đàn violon âm khúc du dương. Trên bàn ăn dụng cụ lóc lên chói mắt chói lọi, đầu nhói cặp mắt.

Tiêu Hà Hà rất là không được tự nhiên, bởi vì nơi này người có địa vị cao cấp, cô không có tới qua, trong lúc nhất thời có chút không biết làm sao.

“Tiên sinh, tiểu thư, chào buổi tối.” Nhân viên phục vụ rất lễ phép chào hỏi, đưa lên thực đơn.

Ngồi ở chỗ gần cửa sổ, Tiêu Hà Hà có thể thấy ngoài cửa sổ rừng trúc, chăm sóc rất tốt.

“Hà Hà, muốn ăn cái gì?” Tăng Ly trước đem thực đơn chuyển để tới trước mặt Tiêu Hà Hà.

Mà người hầu lại cho Cao Tư Kỳ một phần.

Tiêu Hà Hà nhìn vào thực đơn, trong lúc nhất thời có chút kinh ngạc, thật là đắt. Có thức ăn lại mấy con số, trong lúc nhất thời trong lòng bàn tay của cô cũng đỏ mồ hôi theo, tại sao phải tới nơi này ăn cơm chứ? Cô sau này làm sao mời lại Tăng Ly.

Đối diện Cao Tư Kỳ đã bắt đầu chọn món ăn: “Hai phần gan ngỗng Pháp, hai phần thịt bò bít tết, thịt bò bít tết muốn năm phần chín, Hàn, anh uống rượu gì?”

“Một chai 82.”

Tiêu Hà Hà kinh ngạc, bọn họ gọi rượu này, đã đủ tiền lương cô hơn mấy năm.

Tằng Ly tựa hồ ý thức được cái gì, ân cần liếc nhìn Tiêu Hà Hà: “Hà hà, làm sao không gọi?”

Lắc đầu một cái, Tiêu Hà Hà thản nói: “Thật là đắt.”

Tằng Ly xì cười.

Tiêu Hà Hà mặt đỏ lên, cô biết mình như vậy nói sẽ cho mọi người cười nhạo, nhưng là cô thật muốn như vậy.

Cao Tư Kỳ ánh mắt khinh miệt liếc qua tới, đánh giá Tiêu Hà Hà.

Mà Tần Trọng Hàn tầm mắt tựa hồ là lơ đãng lướt qua cô, nhìn về phía phong cảnh ngoài cửa sổ.

“Phải. Thật đắt!” Tăng Ly thấy Hà Hà tựa hồ có chút quần bách, lại thấy trong ánh mắt Cao Tư Kỳ tràn đầy khinh miệt, ánh mắt sắc bén chuyển một cái, đúng lúc nói: “Giống như Hà Hà loại sinh hoạt phái nữ thật không nhiều lắm, ai cưới người cũng sẽ hạnh phúc chết.”

Mặt Cao Tư Kỳ biến đổi, cô nghe ra, Tăng Ly nói cô không sống qua ngày.

“Có đúng hay không a, tổng giám đốc tiên sinh?” Tăng Ly hướng về phía Tần Trọng Hàn.

Tần Trọng Hàn dung nhan anh tuấn mang ánh sáng buổi trưa của mặt trời, góc cạnh phác họa rõ ràng, tầm mắt hơi chuyển qua nhìn Tăng Ly: “Anh nói gì? Tôi không nghe được.”

Tiêu Hà Hà cúi đầu.

Tăng Ly nhận lấy thực đơn, đối với người hầu nói: “Hai phần thịt bò bít tết, Hà Hà, cô muốn mấy phần chín?”

Tiêu Hà Hà lại ngẩng đầu nhìn Tăng Ly, nói: “Tôi muốn chín.”

“Có phải hay không khẩu vị không tốt?” Tăng Ly lo lắng.

“Dù sao cũng không đau bụng là được rồi, làm lỡ công việc không nói, còn phải xem bác sĩ.

”Ừm”

Tăng Ly cố nén cười thật to xúc động: “Được, muốn hai phần sườn bò, thịt bò bít tết, hai phần xoài salad.”

Lại lúc ngẩng đầu, Tiêu Hà Hà thấy Cao Tư Kỳ mặt tựa hồ cũng đi theo vắn vẹo, mà Tần Trọng Hàn khóe miệng tựa hồ cong lên, cô không biết mình nói cái gì để cho bọn họ có biểu cảm như vậy.

Cao Tư Kỳ trên người mùi nước hoa quá đậm, Tiêu Hà Hà quyền kinh qua một đoạn thời gian quá trình thích ứng, vẫn là không được, chỉ cảm thấy giọng sắc thật là khổ sở.

Tần Trọng Hàn tầm mắt vẫn là như có như không quét qua mặt cô, cô lại là như ngồi bàn chông.

“Tôi đi vệ sinh.” Cô đứng lên, gạt đầu sau rồi đi.

Tần Trọng Hàn cũng đứng lên theo: “Tôi đi hút thuốc.”

Cao Tư Kỳ sợ run lên: “Hàn. . .”

Tần Trọng Hàn lại bước lớn rồi đi, hướng phương hướng Tiêu Hà Hà mới vừa đi.

Cao Tư Kỳ không hiểu quay đầu nhìn một chút bên người Tăng Ly, mà Tăng Ly nhưng chỉ là nhú mày, nâng lên kén một cái nụ cười sáng chói: “Cao tiểu thư, đã lâu không gặp, cô vẫn xinh đẹp nha.”

Tiêu Hà Hà đi tới phòng vệ sinh, đóng cửa lại, dựa ở cánh cửa thượng, đột nhiên cảm thấy vô lực, cô trong lòng rối cuộc đang suy nghĩ gì, riêng mình cũng không biết.

Anh ta quả thật chẳng qua là vui đùa một chút với cô, cô mới vừa cự tuyệt anh liền tìm đàn bà khác, không, anh một mực liền không cùng Cao Tư Kỳ dứt đoạn, mà trên cô Cao Tư Kỳ dấu vết, hẳn là anh lưu lại vết hôn đi.

Thôi. Cô nghĩ gì vậy? Có liên quan tới cô sao?

Tiêu Hà Hà đứng ở trước gương, vỗ vỗ mặt mình nóng lên, che giấu không nên nghĩ suy nghĩ, đi ra ngoài.

Chẳng qua là, cửa ra vào phòng rửa tay, một cái thân ảnh cao lớn chặn lại cô ở đường đi, Tiêu Hà Hà theo bản năng né một bên.

Người nọ nhưng ôm eo cô.

”A ----” Cô chợt ngừng đầu, phát hiện là Tần Trọng Hàn: “Tổng...tổng giám đốc.”

Tần Trọng Hàn nhìn cô một cái, mặt nở nụ cười, thanh âm nhưng lạnh như băng như là huyết ma quỷ: “Tiêu Hà Hà. . . Cô rất có bản lĩnh.”

Tiêu Hà Hà không biết anh có ý gì, nhìn dung nhan gần trong gang tấc, một gương mặt lạnh lùng anh tuấn trời cho, khóe môi hơi nhếch lên, tựa như cười mà không phải cười. Hai mắt anh, thâm thúy như thuần mực, nhưng không có một chút ánh sáng, tựa như giấu tình thần như rơi xuống âm đạm, có chút sâu không lường được.

Chỉ là muốn Hà Hà không biết anh nói lời này có ý gì, càng không nghĩ tới anh lại cũng tới phòng vệ sinh, chỉ là anh mang đến Cao Tư Kỳ, tình nhân của anh, giờ khắc này nhưng lại ôm eo nhỏ nhắn của mình, trong lòng cô cười lạnh, sau đó ngước đầu lên, đối mặt anh: “Tổng giám đốc muốn vào phòng vệ sinh sao? Đây là phòng vệ sinh nữ, không nghĩ tới tổng giám đốc vào trong này là tốt, cũng là vui vẻ cùng phụ nữ cướp nhà vệ sinh.”

Cô đang mong đợi thấy anh biến sắc mặt, nhưng là không nghĩ tới cô nhìn thấy là anh nở nụ cười nhưng càng ngày càng lớn, không phải cười nhạt, mà cao thâm khó lường nụ cười âm áp, sau đó anh cúi đầu xuống, cách cô trong gang tấc, hô hấp ở trên mặt cô: “Tôi thích cùng cô cướp. Để cho chúng ta hiểu ra một chút như cảm giác lần trước.”

Vừa nói, anh đem cô lại lần nữa mang vào phòng vệ sinh, đóng cửa lại.

Tiêu Hà Hà sợ thiếu chút nữa hét âm lên, thật may thời gian này không như vậy nhiều người, nếu không người ta nhất định cho là biến thái.

”Làm sao? Sợ?” Anh hướng về phía cô phả lên, để cho cô trong nháy mắt choáng váng, đợi kịp phản ứng ý của anh trong lời nói, mặt cô đẹp cũng lập tức đắp lên đỏ ửng, chính cô cũng có thể cảm giác được kia lửa nóng nhiệt độ, vết sạch cô toàn bộ gương mặt thậm chí còn cần cô.

”Tổng giám đốc, Cao tiểu thư liền ở bên ngoài, ngài không sợ cô ấy tức giận sao?” Cô lui về phía sau vài bước, duy trì khoảng cách với anh. Không nghĩ sẽ cùng anh nói thêm cái gì, nhưng là anh nhưng chặn cửa phòng rửa tay, cô không ra được.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Mặt Nạ Hồ Ly

Edit + Beta: Tiểu Mỹ

Tiêu Hà Hà ăn xong liền đi đến công ty của Ngô Tân Tuyên, sau khi nói chuyện chi tiết thì trở về đã là năm giờ chiều đúng lúc tan ca, cô thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi đón Thịnh Thịnh.

Ra khỏi cao ốc đang chuẩn bị đi đến trạm xe bus, liền thấy có người vừa xuống taxi, mà người kia dĩ nhiên là Mao tiên sinh mà cô tìm kiếm khổ sở bấy lâu nay.

Tiêu Hà Hà mặt lập tức trắng bệch, trong lòng hoảng loạn, cô nắm chặt túi xách, nhanh chóng chạy tới trước mặt Mao Chi Ngôn, “Tiên sinh, tiên sinh xin ngài nói cho tôi biết, người đàn ông mang mặt nạ hồ ly kia đang ở đâu?”

Mao Chi Ngôn không quá kinh ngạc, nhưng là nhìn cô bé trước mặt này, thở dài một tiếng. “Tiểu thư, tôi đã nói rồi, tôi thật sự không biết cô!”

”Tiên sinh, anh tại sao có thể nhẫn tâm như vậy?” Tiêu Hà Hà nhìn thấy đồng nghiệp trong cao ốc đi ra, lập tức nhỏ giọng nói: “Tiên sinh, chỉ có anh mới có thể giúp tôi, van xin anh, nói cho tôi biết anh ấy đang ở đâu, anh làm sao có thể không nhớ chứ? Xin thành toàn cho một người mẹ đáng thương này đi!”

”Tiểu thư, cô rốt cuộc muốn thế nào chứ?” Mao Chi Ngôn nét mặt lộ vẻ khó xử.

Tiêu Hà Hà sợ anh đi mất, lập tức gắt gao nắm chặt tay áo của anh, “Tôi muốn gặp anh ấy, anh nói cho tôi biết anh ấy đang ở đâu đi? Tôi muốn gặp anh ấy!”

”Tiểu tiểu thư, cô gặp anh ấy thì có thể làm gì chứ?” Anh thở dài.

”Anh thừa nhận anh có quen biết tôi?” Tiêu Hà Hà sùng sốt, trên mặt lập tức hiện lên sự kinh ngạc cùng vui mừng, cái này đối với cô mà nói căn bản là hi vọng duy nhất, vốn là đã tuyệt vọng nhưng bây giờ lại dấy lên tia hi vọng này, cô làm sao có thể không vui chứ?

”Tiểu tiểu thư, như vậy đi, tôi hỏi anh ấy một chút, nếu anh ấy đồng ý gặp cô, tôi sẽ gọi điện thoại cho cô được không? Cô đi về trước đi!”

”Không! Anh hỏi ngay bây giờ!” Tiêu Hà Hà liều mạng nắm lấy tay áo của anh. “Tôi muốn gặp anh ấy ngay lập tức, xin anh!”

”VẬY ĐƯỢC RỒI!” Mao Chi Ngôn lấy điện thoại ra, bấm số gọi, “Tiên sinh, Tiêu tiểu thư muốn gặp anh!”

Bên kia không biết nói gì đó chỉ thấy Mao Chi Ngôn gật gật đầu sau đó liền cúp máy. “Tiêu tiểu thư, cô còn nhớ căn biệt thự năm năm trước không?”

Căn biệt thự kia sao?

Cô đâu có biết đâu a! Cô bị người ta kéo đi, sau đó lại được người kia chở đi bệnh viện, từ lâu đã không còn nhớ rõ, nếu có thể nhớ rõ một chút thì cô còn tuyệt vọng như vậy sao ?

”Tôi sẽ ghi địa chỉ cho cô, tối nay cô hãy đến đó, tiên sinh nói, nếu cô muốn gặp anh ấy thì phải trả tất cả mọi giá, tất cả, cô hiểu không?”

Nghe Mao Chi Ngôn nói như vậy, Tiêu Hà Hà cảm thấy tim mình như bị ai lấy ra mất, nước mắt nhịn không được rơi xuống. “Chỉ cần anh ấy đồng ý gặp tôi, đồng ý cho tôi gặp con trai của tôi, tôi cái gì cũng có thể đáp ứng!”

”VẬY ĐƯỢC RỒI!” Mao Chi Ngôn ghi cho cô một cái địa chỉ. “Tối nay chín giờ, cô đi tới chỗ này, tiên sinh ở đây chờ cô, nhớ kỹ là chín giờ không cần sớm cũng không được muộn, nếu không cô sẽ không gặp được anh ấy!”

”Ừ! Anh ấy thật sự đồng ý gặp tôi sao?” Tiêu Hà Hà không tin hỏi lại lần nữa. “Anh đem số điện thoại của anh nói cho tôi biết, tôi không thể hoàn toàn tin tưởng anh, tôi muốn xác định địa chỉ anh cho tôi có đúng hay không!”

Mao Chi Ngôn thờ dài, đem số điện thoại của mình ghi ra giấy. “Như vậy được chưa?”

Tiêu Hà Hà nắm chặt tờ giấy, trong lòng bồi hồi kinh hoàng, cúi thấp đầu. “Cảm ơn, cảm ơn anh!”

Cuối cùng thì cô cũng có thể nhìn thấy con trai rồi!

Tiêu Hà Hà không biết tại sao mình lại ở trên xe bus, cho đến lúc về đến nhà, mới ý thức được mình chưa có đón Thịnh Thịnh về, lập tức gọi điện thoại cho cô giáo ở nhà trẻ nói đêm nay sẽ để Thịnh Thịnh ở lại nhà trẻ, cô không đến đón cậu được.

Cúp máy, Tiêu Hà Hà lấy cuốn sổ tiết kiệm ra, con số phía trên là bảy trăm năm mươi vạn.

Nước mắt nhịn không được mà rơi xuống, lúc đầu chỉ có một hai giọt, tiếp theo là một chuỗi dài chảy xuống, cô lấy tay lau đi, nhưng là lau xong lại chảy, đúng là lau thế nào cũng không thể lau sạch được...

Cuối cùng cô cũng tìm được người kia! Cô phải trả lại sổ tiết kiệm này cho anh, chỉ cần nhìn thấy con trai của cô, xác định nó có cuộc sống tốt hay không thôi!

Tám giờ ba mươi phút. Tiêu Hà Hà lập tức thay quần áo đi ra ngoài, cái địa chỉ kia ở nơi rất hẻo lánh, xe bus không thể đi tới, cô chỉ có thể bắt xe đi.

Xe dừng lại trước biệt thự số 15.

Tiêu Hà Hà bộ dáng vô cùng kích động, bước xuống xe, cơ thể cũng bởi vì kích động mà run rẩy.

Nơi này quả thật là địa điểm trước kia.

Nhìn đồng hồ, đã chín giờ.

Cô nhìn thấy một chiếc Bentley đỗ ở trong sân, không có biển số.

Tiêu Hà Hà đi đến cạnh cửa, hít sâu một hơi, ấn chuông.

Cửa liền mở ra.

Một cỗ mùi thuốc lá nhàn nhạt kéo tới, xen lẫn mùi nước hoa nhàn nhạt, có một tia quen thuộc, có lẽ đàn ông đều có mùi hương này đi.

Cô chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thấy một thân ảnh cao lớn, tây trang trắng thớm không có một chút nếp nhăn, cô nín thở chậm rãi nhìn lại lần nữa, là người đó người luôn xuất hiện trong mơ của cô với cái mặt nạ hồ ly kia...

”Vào đi!” Người đàn ông thanh âm vô cùng trầm thấp, hình như là không có ý dè dặt.

Sau đó, anh xoay người hướng bên trong đi tới.

Tiêu Hà Hà không biết mình đi vào như thế nào, chỉ cảm thấy toàn thân đều bị mất đi sức lực giống như bị rút cạn máu, tầm mắt của cô vẫn không rời đi cái mặt nạ hồ ly kia, vì vậy không có chú ý tới thân ảnh cao lớn kia.

”Ngồi đi!” Hồ ly tiên sinh (tạm thời gọi anh ấy là hồ ly tiên sinh đi, ha ha) trầm giọng nói: “Nghe nói cô muốn gặp tôi?”

Tiêu Hà Hà cơ hồ dùng hết sức lực của cuộc đời này, mới nhìn xuống được nước mắt, chậm rãi nói: “Tiên sinh, tôi muốn gặp con tôi, xin anh để cho tôi gặp nó đi!”

Hồ ly tiên sinh sững sốt, tao nhã điều chỉnh tư thế một chút. “Ngồi đi, tôi không thích có người đứng nói chuyện với tôi, như vậy sẽ khiến tôi có cảm giác bị áp bức, trong lòng sinh ra một cảm giác không được thoải mái!”

Tiêu Hà Hà hít sâu một hơi, sợ sẽ chọc giận anh nên ngoan ngoãn ngồi xuống.

Ánh mắt cùng anh đối diện, phát hiện đằng sau cái mặt nạ hồ ly kia là một đôi mắt vô cùng sắc bén khiến người ta có cảm giác sợ hãi.

Đó là một đôi mắt có tính xâm lược, tuyệt đối không thể dùng ôn hòa để hình dung.

Hồ ly tiên sinh hút một hơi thuốc, phun ra một đoàn sương khói, cả người ẩn trong làn khói màu trắng ẩn ẩn hiện hiện như có như không.

Lúc này Tiêu Hà Hà mới nhìn quanh căn phòng một chút, cùng năm năm trước đều giống nhau, được trang trí với hai tông màu chủ đạo là trắng đen, giới thiệu văn tắt mà thanh thoát nhịp nhàng, vẫn sạch sẽ như trước, giống như chủ nhân rất thích sạch sẽ một loại.

“Tôi muốn gặp con tôi!” Tiêu Hà Hà nhớ tới việc bị anh cướp đi đứa con thì cảm thấy trong mắt tràn ngập cảm giác chua xót, cổ họng cũng đi theo đau đớn.

Hồ ly tiên sinh cười nhẹ. “Dựa vào cái gì chứ?”

Nghe vậy, Tiêu Hà Hà liền ngăn người ra, trên mặt rất nhanh hiện lên một tia buồn bã, run rẩy nắm chặt tay, mở túi xách của mình ra, lấy cuốn sổ tiết kiệm kia ra. “Tiên sinh, đây là toàn bộ số tiền mà ngài đã cho tôi, bảy trăm năm mươi vạn, năm đó nói muốn hủy bỏ hợp đồng nhưng ngài đã cướp đi con trai của tôi rồi...”

Tiêu Hà Hà đem sổ tiết kiệm màu đen đặt ở trên bàn trà bên cạnh anh, đi về ghế đối diện anh ngồi xuống.

Hồ ly tiên sinh hình như có chút kinh ngạc, đôi mắt sau chiếc mặt nạ híp lại, mang theo một tia cảm xúc không nói ra được, anh hỏi: “Cô không dùng số tiền kia?”

“Đúng vậy!” Tiêu Hà Hà gật đầu.

“Tại sao?”

“Tôi muốn gặp con tôi, tiên sinh, tôi không cần tiền, xin anh đem con trả lại cho tôi đi có được không?” Thanh âm của cô mang theo sự cầu xin.

“Cô nghĩ con trai cô bây giờ sẽ nhận ra cô sao?” Hồ ly tiên sinh bí hiểm hỏi. “Cô nghĩ nó sẽ dễ dàng nhận lại cô sao?”

“Tôi...” Cô biết anh nói rất đúng, năm năm, đã năm năm rồi cô không hề ở bên cạnh con cùng nó lớn lên, bây giờ đột nhiên xuất hiện, đứa nhỏ làm sao có thể nhận ra cô?

Nhưng là, tất cả chuyện này đều là một tay anh tạo ra a!

“Tôi hỏi lại, cô có thể nuôi đứa nhỏ lớn lên sao?” Hồ ly tiên sinh giọng nói rất bình thản, hình như còn kèm theo một chút chế giễu. “Hiện tại tiên sinh hoạt mỗi tháng của nó là mấy chục vạn, phải học ở trường tốt nhất, phải có người chăm sóc, cuộc sống rất tốt, cô muốn đem đứa nhỏ về sống cuộc sống khổ cực này với cô sao?”

“Tôi...” Tiêu Hà Hà bị câu nói không nhanh không chậm của anh làm cho trong lòng cô dấy lên sóng to gió lớn.

Đúng vậy a!

Tiền lương của cô mấy năm nay chỉ có mấy chục vạn a!

“Tôi muốn nhìn thấy nó được không? Dù là nhìn từ xa cũng được, chỉ nhìn nó một chút thôi a!” Cô thỏa hiệp, cô chỉ là muốn biết mặt đứa nhỏ thôi, cô muốn nhìn hình dáng của con trai cô khi trưởng thành thì như thế nào, bộ dáng có phải rất đáng yêu hay không, có phải nó rất hạnh phúc hay không!

“Cho dù cô không cần số tiền này, tôi cũng không có nhiệm vụ để cho cô gặp nó!” Hồ ly tiên sinh môi ở phía sau chiếc mặt nạ kia nở một nụ cười thâm sâu, nhìn đến cuốn sổ tiết kiệm này, anh lại có chút không vui, tức giận nắm chặt tay lại.

Tại sao một chút cô cũng không có động tới? Người phụ nữ này thật đúng là không phải gốc bình thường!

“Tiên sinh, van xin anh thông cảm cho lòng dạ của một người làm mẹ đi!” Tiêu Hà Hà đôi mắt liền đỏ lên.

“Ừ! Muốn gặp cũng không phải không có khả năng, trừ khi...” Anh cố ý dừng lại một chút, đôi mắt thâm thúy di chuyển trên khuôn mặt cô.

“Trừ khi cái gì?” Bàn tay nhỏ bé của Tiêu Hà Hà gắt gao nắm chặt túi xách, không biết anh muốn đưa ra điều kiện gì.

“Cô rất khản trương sao?” Hồ ly tiên sinh gạt tắt tàn thuốc, ánh mắt lần thứ hai nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn đang lo lắng của cô. “Tất cả giá cô đều bằng lòng trả sao?”

Cô giật mình.

“Quên đi, cô đi đi, nhìn bộ dạng cô như vậy liền biết cô không thể, bắt quá tôi làm người rất nhân từ có thể nói cho cô biết đứa nhỏ kia bây giờ sống rất tốt, có người chăm sóc sau này lớn lên sẽ rất đẹp trai, tôi nói rồi, cô đi đi!” Hồ ly tiên sinh chăm chú nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của cô, nói ra từng câu từng chữ: “Cô đã biết được tình hình của nó rồi...”

Thanh âm của anh rất thấp, cũng rất rõ ràng, tim Tiêu Hà Hà đột nhiên thắt chặt lại, không, như vậy cô chưa hài lòng! Cô muốn gặp con trai a. “Tiên sinh, xin anh, anh muốn thế nào mới có thể để cho tôi gặp con?”

“Tất cả giá cô đều bằng lòng trả sao?” Anh hỏi lại.

Nghiến răng, Tiêu Hà Hà quyết tâm gạt đầu. “Ừ, tất cả giá!”

“Tôi nay theo tôi, thế nào?” Anh hỏi, trong giọng nói có chút khản khàn.

“...” Oanh...

Tiêu Hà Hà cảm thấy trong đầu nổ tung một cái. “Tiên sinh, cái khác được không? Ngoại trừ cái này!”

Năm năm trước cô vì em trai mà mất đi sự trong trắng, năm năm sau, lẽ nào cô lại vì con trai mà phải ủy thân cho người đàn ông này sao? Ngay cả mặt của anh cô cũng chưa có nhìn thấy.

“Vậy thì quên đi, cô đi đi, tôi không miễn cưỡng!” Giọng nói của anh vô cùng chậm rãi, như chắc chắn là cô sẽ thỏa hiệp, cô biết người đàn ông này nắm giữ rất nhiều quyền lực.

Tiêu Hà Hà cắn cắn môi, trong lòng vô cùng vùng vẫy. “Tôi có thể gặp đứa nhỏ trước được không? Trước tiên để cho tôi nhìn nó một cái có được không?”

“Không được!” Hồ ly tiên sinh giương mắt quan sát cô gái nhỏ trước mặt, bộ dáng của cô lúc này thật sự là rất điềm đạm đáng yêu, làm người ta thấy thương hại.

Hồ ly tiên sinh đôi mắt hẹp dài mà thanh tú nổi lên một trận mê ly, sau đó anh kìm lại hút một hơi thuốc, muốn đem mê loạn trong lòng lòng mình vớt ra.

Tiêu Hà Hà giật mình toàn thân run lên, sau một hồi lâu, không có cách nào đành giương mắt. “Tôi đồng ý rồi thì thật sự có thể gặp con sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mạ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Tối Hôm Qua Không Ngủ

Edit + Beta: Tiểu Mỹ

“Ừ!” Giọng anh trầm thấp mang theo một chút khản khàn. “Không phải cô muốn gặp con sao?”

“Sau đêm nay thì tôi có thể nhìn thấy con sao?” Tiêu Hà Hà cần khẳng định lại.

“Vậy để xem biểu hiện của cô, nói chính xác là tôi không chắc chắn!” Hồ ly tiên sinh ánh mắt chứa đựng một chút ý cười. “Thời hạn ba tháng, làm người phụ nữ của tôi ba tháng thế nào?”

“Anh...” Cô kinh ngạc.

“Cái này rất công bằng, cô có thể không làm, không ai ép buộc cô! Chỉ là cô vĩnh viễn cũng đừng mong gặp được đứa nhỏ, cô có thể không đồng ý!”

Nghe được lời nói này của anh trong nháy mắt cô lại có cảm giác cả người buồn bực, đầu óc một mảnh trống không. “Anh bây giờ là đang đe dọa tôi!”

“Tiểu thư, đây xem như giao dịch, không thể gọi là đe dọa. Tôi là một thương nhân mà đã là thương nhân thì làm sao có thể làm một cuộc giao dịch lỗ vốn được chứ? Đúng hay không?” Hồ ly tiên sinh kẻ sát một chút, ánh mắt thâm thúy nhìn chăm chăm gương mặt Tiêu Hà Hà.

“...” Cô không nói gì, chỉ hận không thể kéo mặt nạ của anh xuống.

”Tiểu thư, nếu cô không làm giao dịch này, mời lập tức đi ra ngoài!” Hồ ly tiên sinh giọng nói đã có chút không kiên nhẫn. “Tôi còn có việc, không muốn lãng phí thời gian!”

Khuất nhục trong lòng Tiêu Hà Hà dấy lên, quay mặt đi chỗ khác, không dám để cho nước mắt rơi xuống. “Không, tôi không đồng ý! Nhưng tôi muốn gặp đứa nhỏ!”

Cô không chịu khuất phục hét lên. “Anh không cho tôi gặp đứa nhỏ, tôi liền quần lấy anh!”

”Quần lấy tôi làm gì?” Anh cười khê. “Này ở trong phòng không có ai, cô nam quả nữ ở cùng một phòng, cô không sợ tôi làm gì cô sao?”

”Anh!” Tiêu Hà Hà nhú mày, bị lời nói của anh làm cho đỏ mặt. Oán hận nhìn anh, cái này nếu mở mặt nạ quả thực cùng người kia rất giống nhau, như vậy đáng hận!

”Hận tôi?” Anh nhú mày.

”Đừng! Tôi hận anh! Hận anh!” Cô gầm nhẹ!

”Hận đi!” Anh cười.

Tiêu Hà Hà cúi đầu, cảm giác được đôi mắt nóng rực.

”Lại đây!” Anh ngồi trên ghế sofa ra lệnh nói, vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình.

Tiêu Hà Hà trong lòng run sợ, lắc đầu.

”Vậy cô ở lại đi, tôi đi trước!” Hồ ly tiên sinh ngay lập tức đứng lên, “Cho cô thời gian một ngày để suy nghĩ, tối mai, nếu cô không thể trả tất cả mọi giá, như vậy tôi cũng không thể bảo đảm còn có thể chào tạm biệt cô hay không!”

Nói xong, anh đứng dậy, nhanh chóng rời đi.

Tiêu Hà Hà trong lòng vụt qua một cái, vội vàng kêu lên: “Tiên sinh, anh không được đi! Tôi muốn gặp con tôi!”

Nhưng mà, người kia đã mở cửa ung dung mà đi ra ngoài, không một chút lưu luyến.

Trong biệt thự một mảnh im lặng, khi Tiêu Hà Hà đuổi theo tới thì chiếc Bentley đã rời khỏi.

Tiêu Hà Hà bây giờ giống như là bị lấy mất trái tim, sau đó lại bị một tầng sương mù che đậy.

Cô khóc.

Trong lòng Tiêu Hà Hà dâng lên một trận ủy khuất cùng đau lòng, cuối cùng không khống chế được chính mình mà khóc thành tiếng, vì sao cô muốn gặp con của cô lại khó như vậy? Vì sao anh phải xử nhục cô như vậy?

Tiêu Hà Hà không biết mình làm sao trở về, tối nay, cô lại mất ngủ!

Tại phòng làm việc.

”Cà phê!” Trong điện thoại truyền đến thanh âm trầm thấp mạnh mẽ.

Tiêu Hà Hà lập tức lắc đầu, bắt buộc chính mình bình tĩnh, hôm nay không có tinh thần, trong đầu cứ hiện lên lời nói của hồ ly tiên sinh tối hôm qua.

Đem cà phê vào, vừa muốn xoay người rời đi, đột nhiên nghe được Tần Trọng Hàn nói: “Tối hôm qua không ngủ?”

”Ách!” Tiêu Hà Hà cơ thể run lên, cô chọn cách im lặng, mà anh có vẻ là rất hứng thú.

”Tại sao tối hôm qua không ngủ?”

Tiêu Hà Hà giương mắt, thấy anh đang nhìn cô.

Mất có chút đau nhức, đêm qua khóc quá lâu, một mình ở trên đường núi đi rất lâu, vất vả lắm mới bắt được xe, trở về nhà lại khóc rất lâu, sau đó mắt cũng sưng lên, gần như không mở ra được.

Cô chỉ thấy lông mày anh khê nhú lại, trong mắt hình như mang theo một chút ý cười khó hiểu. Tiêu Hà Hà nhìn Tần Trọng Hàn, cảm thấy đáy lòng dâng lên một trận bi thương vô hạn.

Cô biết Tần thị luôn luôn coi trọng diện mạo và tinh thần của nhân viên, cho nên thân làm tổng giám đốc như anh thăm hỏi một chút cũng rất bình thường. Cô lập tức rũ mắt xuống: “Thực xin lỗi, sẽ không có lần sau!”

Anh đứng lên, vòng qua bàn làm việc, lập tức kề sát vào cô, mang theo mùi thuốc lá nhân nhát, còn có một mùi nước hoa quen thuộc, nháy mắt cuốn lấy tất cả khứu giác của cô.

Tiêu Hà Hà khẳng định lại một lần nữa, trên người đàn ông đều có mùi thuốc lá, với lại đàn ông đều sống dựa vào nửa thân dưới.

“Cho cô nghỉ nửa ngày, về nhà ngủ đi!” Giọng nói của anh lập tức trầm xuống, mang theo một chút tia tối mập mờ, hơi thở của anh rất nhẹ lướt nhẹ qua da thịt cô như đang trêu chọc. “Tôi cũng không thích thấy phụ nữ không có tinh thần!”

Tiêu Hà Hà lập tức cứng đờ, cũng quên đi phải thở, cô không nghĩ tới Tần Trọng Hàn lại cho cô nghỉ, anh luôn luôn có yêu cầu rất nghiêm khắc. Lần này tại sao lại nhân từ như vậy? Nhưng cô lập tức nói: “Tổng giám đốc, không cần! Tôi sẽ không làm ảnh hưởng đến công việc.”

“Đi về! Cô như vậy sẽ phạm sai lầm, tạo thành tổn thất, công ty lại phải bồi thường!” Anh lạnh lùng nói.

“Nhưng mà thật sự không cần, tôi có thể tiếp tục làm việc!” Trước kia lúc đi làm thêm cô cũng đã làm rất nhiều công việc, mỗi ngày chỉ ngủ hai đến ba tiếng cũng rất bình thường.

“Tiêu Hà Hà, cô có phải rất thích chống lại tôi hay không?” Tần Trọng Hàn nhún mày, giọng nói đã có chút mất kiên nhẫn.

“Tôi không có!” Cô thấp giọng nói, từng bước lui về sau, tổng giám đốc đứng gần cô quá, mặc dù giữa họ dường như là đã hôn môi vài lần rất ám muội, nhưng cuối cùng chỉ là quan hệ cấp trên và cấp dưới. Cô không có nghĩ nhiều, nhưng mà anh lại quan tâm cô như vậy trong lòng cô vẫn là vô cùng cảm kích.

Nhìn cô lui về phía sau, Tần Trọng Hàn khóe miệng nhếch lên tạo thành một nụ cười, mặc dù anh không cảm giác được sự hiện diện của nó. “Vậy lập tức trở về nhà ngủ đi! Nghe lời!”

Giọng nói ôn nhu nhất thời khiến người ta có chút hoảng hốt, nhưng mà Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy lòng đau xót, trong lòng thầm hạ quyết tâm làm xong việc hợp tác cùng WVL thì cô sẽ từ chức.

Tần Trọng Hàn nhìn cô có chút thất thần, ánh mắt phức tạp, cúi đầu nhìn cô. “Đi về nghỉ ngơi đi!”

“Cám ơn tổng giám đốc! Tôi đi về trước!” Tiêu Hà Hà trong lòng cảm kích, thanh âm rất nhỏ, xoay người rời đi.

Tần Trọng Hàn ánh mắt hơi hơi híp lại, nhìn bóng dáng cô rời đi, khóe môi vẽ lên một nụ cười như có như không, trong mắt hiện lên tia sáng kì lạ.

Tiêu Hà Hà không sao ngủ được, cả một buổi chiều đều ở trong nhà đứng ngồi không yên, vẫn như cũ gọi điện cho cô giáo nói tối nay không tới đón Thịnh Thịnh, tối nay cô muốn đi gặp hồ ly tiên sinh, cô biết mình khó mà chạy thoát được kiếp nạn này!

Biết mình không thể né tránh, biết tối nay cô sẽ lại một lần nữa mất đi chính mình! Trong lòng cô giống như rơi vào vết nứt ở Bắc Cực lạnh như vậy.

Chín giờ tối.

Tiêu Hà Hà dựa theo thời gian ngày hôm qua mà xuất hiện trước cửa biệt thự, cửa mở, vẫn như cũ chính là một cái mặt nạ hồ ly, nhưng mà quần áo đã thay đổi một thân tây trang trắng thướt.

Tiêu Hà Hà theo anh đi vào.

Hồ ly tiên sinh vẫn như cũ ngồi trên ghế sofa hút thuốc, tư thế tao nhã giống như một hoàng tử.

Im lặng một lúc, cuối cùng cô cũng bình tĩnh nói: “Tôi đồng ý rồi, ngài phải đồng ý để cho tôi gặp con tôi.”

“Thời gian ba tháng, cô làm tốt một chút, có thể rất nhanh gặp được con! Phải xem biểu hiện của cô rồi!” Giọng anh trầm thấp vang lên, nhưng mà lời của anh, giống như kim châm đâm vào tim cô vô cùng đau đớn.

Tiêu Hà Hà cắn môi, gật gật đầu.

“Vẫn còn một chuyện, thời gian này, cô không được gần gũi với người đàn ông khác, tôi thích phụ nữ sạch sẽ, hiểu chưa?”

Cô vẫn như cũ cắn môi, không có mở miệng, cô từ trước đến nay không có gần gũi với đàn ông a, nhưng mà ngoại trừ Tần Trọng Hàn đã từng hôn cô, sau đó chính là hồ ly tiên sinh.

“Trả lời tôi!”

“Tôi hiểu rồi!” Cô mở miệng, giọng nói nghẹn ngào mang theo chút khàn khàn.

Anh nghe được giọng nói của cô, ánh mắt sắc bén nhìn cô chằm chằm. “Lại đây!”

Cô hướng phía trước đi từng bước, rất chậm rất chậm.

Anh lại một phen kéo cô qua, Tiêu Hà Hà hét lên một tiếng, đã rơi vào lòng anh, nâng mắt nhìn anh, anh cúi đầu xuống xuyên qua mặt nạ ánh mắt của anh khóa lại gương mặt của cô đột nhiên ánh mắt có chút căng thẳng.

Anh thấy được đôi mắt sưng đỏ của cô, trong mắt mang theo tơ máu, chất lỏng trong suốt theo khóe mắt rơi xuống, nước mắt mãnh liệt chảy ra...

"Khóc cái gì?" Thanh âm của anh có chút khó chịu.

Mặt của cô vô lực mà dán vào ngực anh, một cổ cảm giác đau xót, ủy khuất cùng nhục nhã kéo tới, làm cho Tiêu Hà Hà nhìn không được mà khóc thành tiếng.

"Tôi hận anh, tôi hận anh!" Cô khóc, vừa quay đầu lại, dùng sức cắn vào vai hồ ly tiên sinh!

Trong lòng cô tràn ngập đau đớn cùng xấu hổ và tức giận!

Cô cắn thật mạnh vào, anh lại chịu đựng không nói gì, chỉ là ôm cô đi lên lầu hai. Cảm giác giống như buổi tối năm năm trước kia, bắt lực cùng bất đắc dĩ như vậy!

Cuối cùng cô cũng nếm được mùi tanh của máu lập tức buông anh ra liền nhìn thấy trên áo sơ mi của anh có một vết máu cùng dấu răng của cô.

Anh cảm nhận được thân thể gầy yếu của cô đang run rẩy trong lòng anh, cố nén lại hạ bộ đang căng cứng, anh nhắm nghiền hai mắt, nhưng nháy mắt lại mở ra, ôm cô đặt trên giường.

Khuôn mặt của cô tràn đầy nước mắt nhất thời làm cho anh có chút luống cuống liền buông cô ra, anh cũng không làm gì nữa chỉ là đi đến bên cửa sổ, châm một điếu thuốc, mạnh mẽ hút một hơi rồi tiếp tục im lặng.

Cô khóc thút thít, cảm giác được hồ ly tiên sinh không có làm cái gì, cô mở mắt ra, tìm kiếm thân ảnh của anh, mới phát hiện thân ảnh cao lớn kia đang đứng bên cửa sổ, nhưng mà thân ảnh kia tuy cao lớn nhưng lại có vẻ vô cùng cô đơn.

Mùi thuốc lá từ từ truyền tới, trong lòng Tiêu Hà Hà lại cảm thấy có chút phiền muộn, tại sao lại có cảm giác này ngay cả bản thân cô cũng không biết.

Cô đảo mắt nhìn cách trang trí trong phòng, mới hát hiện, vật dụng vẫn như vậy, không có thay đổi, ngoại trừ việc không có một hạt bụi nào, vẫn là không có một hạt bụi nào.

Anh không nói lời nào, chỉ đứng đó hút thuốc, cô ngồi trên giường, cuộn mình lại, nhưng cũng không biết nói cái gì.

Bầu không khí căng thẳng, nặng nề như vậy, làm cho người ta không biết làm sao.

"Đi tắm đi!" Đột nhiên, anh lạnh lùng nói.

Cô sững sốt, mặt nóng lên.

Hồ ly tiên sinh nhìn hai gò má phồng hồng của cô, đẹp đến mức khiến cho đàn ông muốn phạm tội, anh liền quay mặt chỗ khác, cố nén kích động trong lòng, hung hăng hút một hơi thuốc.

Tiêu Hà Hà nuốt xuống một ngụm nước bọt, nhìn lướt qua tấm lưng của anh, cô đứng lên hướng phòng tắm đi tới, sau đó nghe được anh nói: "Trong tủ quần áo có áo ngủ!"

Cô sợ tới mức run cầm cập, không nói gì.

Mở tủ ra, nhìn thấy toàn là quần áo của con gái, cùng năm năm trước giống nhau, cô liền kinh ngạc.

"Những cái này là năm năm trước chuẩn bị cho cô!"

Cô trong lòng hoảng hốt, tại sao không vứt đi chứ?

Anh tiếp tục hút thuốc, thúc giục. "Nhanh lên!"

Cô vào phòng tắm.

Khi trở ra, nhìn thấy trong tay anh vẫn cầm một điếu thuốc như cũ.

Nghe cô mở cửa ra, anh nâng mắt nhìn về phía cô.

Mà cô lấy chính là một chiếc váy ngủ bằng bông khá đơn giản, mang dép lê, đôi chân trắng nõn vẫn còn đọng lại chút nước, tóc ước sũng tùy ý buông xuống trên, liền lo lắng bắt an đứng ở trước cửa phòng tắm.

Căng thẳng, bất an, ngượng ngùng, bắt lực...

Anh nhìn ánh mắt u ám của cô, xoay người ấn nút điều khiển từ xa tắt cả đèn đều tắt!

”Ách!” Bóng tối buông xuống, Tiêu Hà Hà sợ tới mức la lên một tiếng.

Bốn phía yên tĩnh không một tiếng động, cô theo bản năng mà tìm kiếm đến chỗ hồ ly tiên sinh vừa đứng, trong bóng tối, đưa tay không thấy được năm ngón, cho dù nhìn không thấy cái gì như vậy nhưng mà cô vẫn cảm giác được ánh mắt sắc bén thật sâu khóa lại cô, ánh mắt kia, sắc bén giống như dã thú, hận không thể xé nát con mồi như cô ngay tại chỗ.

t

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chạy Trời Không Khỏi Năng

Edit + Beta: Tiểu Mỹ

Trong lòng cô nổi lên một trận sợ hãi, kim lòng không đậu định chạy trốn nhưng mà cơ thể đã bị người đó ôm lấy.

”A...” Cô hét lên một tiếng.

Sợ tới mức hai mắt mở to, bị anh ôm chặt như vậy liền đưa tay muốn đẩy anh ra.

Tay vừa chạm vào ngực anh chỉ cách một lớp áo liền phát hiện nhiệt độ cơ thể anh cao đến mức dọa người, bị anh xiết chặt cơ thể khiến cô cảm thấy kinh ngạc, đột nhiên nghĩ tới lúc bị Tần Trọng Hàn ngăn ở trong WC, tại sao đàn ông đều mạnh mẽ như vậy? Lễ nào đàn ông dễ sống dựa vào nửa thân dưới sao?

”Sợ sao?” Giọng anh khàn khàn khiến người ta sợ hãi.

Cô run rẩy không biết nói cái gì.

Mùi thuốc lá bao phủ lấy tất cả các giác quan của cô khiến cô không hiểu sao lại trầm luân.

Đột nhiên, tay anh mạnh mẽ nâng lấy gáy Tiêu Hà Hà, ghé sát khuôn mặt cô, bắt đầu thô bạo mạnh mẽ mà hôn cô!

Trong lúc hoảng loạn, cô có cảm giác mình không hề đụng vào cái mặt nạ kia, ngược lại là cảm giác da thịt chạm vào nhau, theo bản năng đưa tay lên mặt anh thật sự là không có đụng tới mặt nạ.

Anh ấy không có mang mặt nạ sao?

Đột nhiên cô muốn nhìn khuôn mặt anh một chút, rất muốn biết anh là ai? Làn da của anh rất đẹp, rất mịn, ngoại trừ cảm có chút râu hơi nhám tay.

Anh giống như một con báo đang ẩn nấp nhìn con nai con như cô chăm chăm rất lâu rất lâu rồi, đến giờ phút này mới có cơ hội ra tay, nhất định sẽ không để cho cô toàn thân trở ra...

Nụ hôn của anh ở trên môi cô, vội vàng mà bá đạo như vậy.

”Ừm...” Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy da đầu tê dại, mà nụ hôn của anh dừng ở trên mặt, trên môi, trên cổ rồi một đường đi xuống ngực của cô...

Sau đó cô cảm giác mình bị anh bế lên đi tới đặt lên giường, tiếp sau đó thân thể cường tráng của anh liền đè xuống.

”Không được...” Tiêu Hà Hà cố gắng hé môi ra nói, nhưng nửa câu sau của cô nhanh chóng bị hồ ly tiên sinh nuốt vào nụ hôn vô cùng mãnh liệt và điên cuồng của anh...

Bàn tay của anh rất nhanh luồn ra sau xoa nhẹ tấm lưng của cô, đem cả người cô kim hãm trong ngực. Gắt gao bao vây lấy cô, cảm giác được làn da trơn bóng của cô, đáy lòng anh dâng lên cảm giác vui sướng.

Môi anh giống như có chứa ma lực, nóng rực như muốn đem toàn bộ thân thể cô hòa tan ra vậy, cô nhịn không được nhẹ nhàng “Anh” một tiếng, hé môi, chiếc lưỡi ẩm ướt của anh thừa dịp luồn vào trong khoang miệng cô khuấy động luồng qua từng ngõ ngách trong đó sau đó cuốn lấy lưỡi cô tùy ý mà mút.

Cô có cảm giác nụ hôn này có chút quen thuộc, mùi thuốc lá tươi mát, hơi thở nam tính vô cùng mạnh mẽ chui vào trong mũi cô.

Điều này làm cô chột cảm thấy rất xấu hổ, cô làm sao có thể có cảm giác như vậy được chứ, giữa họ chỉ là một cuộc giao dịch, cô vì muốn gặp con trai nên mới khiến mình ủy khuất mà thực hiện một cuộc giao dịch như vậy thôi!

Nhưng mà, cảm giác tê dại kia làm cho Tiêu Hà Hà vừa không quen vừa xấu hổ, môi của anh cũng đã hôn dọc theo mặt cô hướng xuống đến cổ thẳng đến xương quai xanh của cô bỏ lại một mảng ướt át.

"Ừm..." Cuối cùng Tiêu Hà Hà cũng có được một chút cơ hội mà hít thở không khí, cô bị anh hôn mạnh như vậy khiến cô có cảm giác tê dại, cả người xụi lơ cũng có chút run rẩy.

Chỉ nghe "Xoẹt" một tiếng, áo ngủ của cô đã bị xé thành hai mảnh.

"Không được!" Cô hét lên, bàn tay nhỏ nhắn chống trước ngực anh liền phát hiện anh đã cởi hết quần áo. "Không được..."

"Không muốn gặp con trai sao?" Anh cầm lấy tay cô, ghé sát vào tai cô thấp giọng hỏi.

Tiêu Hà Hà ngẩn người ra, nước mắt chảy ra, tại sao cả đời này, cô đều không thể chạy thoát được số mệnh vậy chứ?

Hơi thở nóng rực của anh phả vào mặt Tiêu Hà Hà, khiến Tiêu Hà Hà sợ tới mức nắm chặt khăn trải giường liền quay mặt tránh đi hơi thở nóng bỏng của anh.

Trong bóng tối, cảm nhận được cô đang lùi lại, khoe miệng xinh đẹp của hồ ly tiên sinh nhìn không được mà vẽ ra một nụ cười trêu tức, vươn tay xoa nhẹ da thịt bóng loáng của cô.

Tay anh mang theo một cảm giác khác thường, cô cảm nhận được toàn thân giống như đang bị thiêu đốt, cô cố che giấu đau thương cùng sự bất đắc dĩ của mình, đầu cũng bắt đầu có một mảnh hỗn độn.

Cuối cùng, tay anh đem hai chân của cô tách ra, cô cắn chặt môi của mình cố gắng phun ra hai chữ, "Không được..."

Nhưng là, hai chữ này vô lực, yếu ớt và đau khổ như vậy...

Trong bóng đêm yên tĩnh, tiếng hít thở của hai người đan xen vào nhau liên tục vang lên.

Trong bóng tối cô không thể nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của hồ ly tiên sinh, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt của anh nó lấp lánh giống như những ngôi sao trong bầu trời đêm, rực rỡ làm mê hoặc lòng người.

Anh dùng vật nóng bỏng và cứng rắn của mình vuốt ve nơi nhạy cảm của cô, cảm nhận được cô vì ngượng ngùng mà tách ra.

Anh ôm chặt lấy eo nhỏ nhắn của cô, từ từ, từng chút từng chút mà tiến vào.

Cô biết chống đối không được, cũng biết là không thể chống đối, cô cảm thấy xấu hổ và nước mắt phiền muộn lần lượt chảy xuống, cơ thể mềm nhũn, có một dòng nước chảy ra, chảy ra, cuối cùng hòa thành xuân thủy.

Nhưng anh lại tiến quân thần tốc khi vừa mới công thành!

Chiếm đất công thành, cảm giác rất quen khiến trong lòng cô càng thêm chua xót!

Hóa ra, anh chính là một con dã thú!

Đã từng sản được rất nhiều con mồi, mà cô chỉ là một con mồi non nớt không có một chút kinh nghiệm gì, cho dù biết rõ là chết không có chỗ chôn nhưng cô vẫn trầm luân như vậy!

Trong bóng tối, hai người dính sát vào nhau không có một khe hở.

Đúng là rất ấm áp, rất chặt chẽ và rất mềm mại khiến anh muốn ngừng mà không được, thậm chí sống kiếp trầm luân! Khâm sâu vào, cuối cùng không thể tự kiềm chế được.

Ai nín thở?

Ai trầm luân?

Ai hòa tan?

Cô hoàn toàn có thể cảm giác được lúc này đây cùng năm năm trước có chút khác nhau, cô thậm chí có thể cảm giác được anh rất ôn nhu, dường như mang theo một tia thương tiếc, thậm chí là cẩn thận từng li từng tí.

Cô vô lực chống đỡ, nhưng cũng không quên dự tính ban đầu, trong nháy mắt anh đạt đến đỉnh điểm, cô đột nhiên mở miệng."Khi nào thì tôi có thể gặp gặp con trai tôi?"

Lời nói của cô dường như nói ra không đúng lúc, làm cho anh lập tức mạnh mẽ tiến sâu vào.

”Ừm...” Anh có chút bực bội, người phụ nữ này cứ nhiên lại ở lúc quan trọng này mà hỏi đến vấn đề đó? Thậm chí còn khiến anh cảm thấy kỹ thuật của mình không tốt, không thể khiến cô trầm luân, anh cúi người xuống, đem đôi môi ấm áp của mình đặt lên đôi môi anh đang run rẩy của cô, dùng sức mút lấy nó.

Anh điên cuồng mút lấy đôi môi đỏ mọng của cô, đầu lưỡi linh hoạt ở trong khoang miệng cô không ngừng khiêu khích dây dưa, khiến cô vốn là đang cảm thấy mơ hồ hấp dẫn dập lại càng thêm mê loạn.

Cuối cùng cô cũng biết, lúc này không nên chọc giận người đàn ông này, bằng không thì sẽ đối lấy điều không hay cho mình.

Tối hôm nay, Tiêu Hà Hà cảm thấy chính mình cơ hồ đã lên chín tầng mây, mà cơ thể của cô bởi vì suốt đêm mất ngủ mà mất đi sự lợi hại của chính mình, lại ngất đi.

Bốn giờ sáng.

Hồ ly tiên sinh bước xuống giường.

Mang mặt nạ vào.

Bật đèn.

Mắt nhìn khuôn mặt đang mê man trên giường, toàn thân để lại chẳng chút những dấu hôn hung bạo của anh, trong mắt hiện lên một chút thương hại.

Sau đó đứng dậy mặc quần áo vào rồi rời khỏi!

Biệt thự trở về sự yên lặng vốn có.

Tiêu Hà Hà theo thói quen đứng sáu giờ sáng thức dậy, mấy năm nay thời gian đều chuẩn như vậy.

Cô mê man mơ màng tỉnh lại, còn chưa tỉnh táo hoàn toàn, nửa mê nửa tỉnh. Mở mắt ra thấy đèn sáng nhưng mà bên cạnh lại không có người kia!

Buổi sáng ở trên núi có chút lạnh, khiến đôi vai của Tiêu Hà Hà phơi bày trong không khí cảm thấy có chút mát lạnh, mà toàn thân của cô có chút đau nhức, nhất là vòng eo mảnh khảnh đau nhức như muốn gãy ra.

Cô có cảm giác thân thể của mình rất nặng nề, mềm nhũn không có một chút sức lực.

Mà thân thể của cô lại đau đớn đến kì lạ, rã rời...Đó là một môi, mang theo một chút ám muội cùng cảm giác kích thích. Một đêm trầm luân, cô lại thất thân!

Lúc này, sau khi đã tỉnh táo cô liền đứng dậy tìm quần áo để mặc vào nhưng lại phát hiện áo ngủ toàn bộ đã bị xé nát, cô toàn thân cứng đờ, sắc mặt trở nên trắng bệch, không thể khống chế mà run rẩy, nước mắt lần lượt chảy xuống!

Vừa chống đỡ thân thể mềm mại suy yếu vô lực đứng lên nhưng lại tiếp tục ngã xuống.

Toàn thân cô đau nhức, không có một chút sức lực, mà**** bởi vì động tác của cô mà nơi đó lại nổi lên một trận đau đớn như bị xé rách! Tuy là cô đã từng sinh con, nhưng là thân thể vẫn còn như một thiếu nữ.

Tiêu Hà Hà suy sụp ngồi trên giường, trong lòng cô vô cùng sợ hãi cùng hối hận, khiến cô không dám đối mặt với chuyện tàn khốc này.

Lại một lần nữa!

Cô muốn gặp con, đến khi nào thì cô mới có thể nhìn thấy con của cô a!

Trong biệt thự không có một bóng người.

Tiêu Hà Hà tìm được quần áo ngày hôm qua liền mặc vào, vừa mặt vừa rơi nước mắt.

Vừa mở cửa, liền thấy năm chàng trai đi tới.”Tiểu thư, tiên sinh đã căn dặn đưa cô xuống núi!”

Tiêu Hà Hà sững sốt, nhìn trời một chút, mặt trời đã mọc rồi, cô phải về nhà thay quần áo đi làm nên không có từ chối để cho tài xế lái xe đưa về.

Hóa ra là một chiếc taxi, lúc xuống xe Tiêu Hà Hà muốn trả tiền, nhưng tài xế kia nói tiên sinh đã bao xe của anh, sau này phụ trách việc đưa đón Tiêu Hà Hà, cũng để lại số điện thoại cho cô.

Nhưng mà Tiêu Hà Hà sau khi thay quần áo xong vẫn ngồi xe bus đi làm.

Vừa vào cao ốc, cô cảm thấy trong lòng càng thêm bất an, nhìn thấy Tần Trọng Hàn không hiểu sao lại sợ hãi.

Vừa ngồi xuống, liền thấy Tần Trọng Hàn từ trong thang máy bước ra.

”Chào tổng giám đốc!” Hương Tinh lên tiếng chào hỏi.

”Chào!” Lần đầu tiên, Tần Trọng Hàn lại nhếch môi cười, cùng Hương Tinh chào hỏi.

Hương Tinh vô cùng kinh ngạc, tổng giám đốc làm sao vậy? Hôm nay cư nhiên lại cùng mình chào hỏi, còn cười nữa! Mẹ ơi, có phải tổng giám đốc trúng số hay không? Hương Tinh nói thầm trong lòng.

Tần Trọng Hàn tâm trạng vô cùng phấn khởi so với Tiêu Hà Hà lúc này giống như sương trên cây cả một dạng, không có một chút tinh thần.

Tần Trọng Hàn hơi nghiêng đầu, thấy Tiêu Hà Hà đang làm việc, dường như có chút kinh ngạc, ánh mắt vừa chuyển lại ngừng lại, Tiêu Hà Hà chỉ cúi đầu, không dám nhìn anh, dường như trải qua đêm qua cô cảm thấy mình làm việc ở đây cùng với mọi người rất chật dạn, cảm thấy mình làm ra vẻ trang nghiêm rất giả dối.

”Thư kí Tiêu, chào!” Thanh âm của Tần Trọng Hàn rất trong trẻo truyền đến.

”Chào...chào tổng giám đốc!” Tiêu Hà Hà đột nhiên đứng lên, xem như chào hỏi, nhưng mà hành động thận trọng của cô khiến người ta rất là nghi hoặc, ánh mắt của Hương Tinh cũng nhìn qua.

Tần Trọng Hàn rất có thâm ý nhìn cô một cái. “Thư kí Tiêu, đưa vào một ly cà phê!”

”Vâng!” Tiêu Hà Hà cơ thể cứng đờ, đột nhiên cảm thấy chua xót một chất lỏng từ trong hốc mắt trượt ra, gấp gáp như vậy, cô nhanh chóng rời khỏi bàn làm việc, trong nháy mắt thoáng qua, ánh mắt Tần Trọng Hàn liền lóe lên một cái.

Trong lúc pha cà phê, Tiêu Hà Hà dùng hai tay xoa nhẹ hai bên gò má, rất là mệt mỏi. Cô cảm thấy hốc mắt chua xót, cảm thấy toàn bộ thế giới lớn như vậy nhưng mà lại không có một người có thể cho cô nương tựa.

Người kia tại sao phải tàn nhẫn mà cướp đi cái quý giá nhất của cô như vậy?! Tại sao?! Trình tiết! Con trai! Cô đều không có!

Rốt cuộc anh ấy muốn thế nào mới cho cô nhìn thấy con trai của mình đây?

Có ai nói cho cô biết, bây giờ cô nên làm gì không?

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Tinh Thần Phấn Khởi

Edit + Beta: Tiểu Mỹ

Nước mắt tuyệt vọng cùng oán hận từ hốc mắt Tiêu Hà Hà mạnh mẽ chảy xuống.

Đau khổ cùng tuyệt vọng kéo tới, Tiêu Hà Hà cảm thấy trái tim nguội lạnh giống như tro tàn. Xa xa không hẹn chính là cảm giác lúc này sao?

Đặt cà phê trên bàn, cô lại ngồi xuống một bên trên ghế sofa, đem đầu vùi sâu vào hai đầu gối, đột nhiên trước mắt lờ mờ xuất hiện một đôi giày da màu đen.

Cô chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thấy một người đàn ông đang đứng trước mặt.

Mà anh ấy đang nhìn mình, cảm rất tròn bóng không có râu, đôi con ngươi lưu chuyển cái gì đó, ánh mắt của cô lập tức đau đớn.

Tần Trọng Hàn hơi nhíu mày. “Cô trốn ở đây khóc?”

Nếu như anh không nói cô khóc thì có lẽ nước mắt của cô không chảy ra nhiều như vậy, nhưng là anh vừa nói như thế thì nước mắt của cô lại chảy xuống không ngừng! Chỉ là nhìn anh một cái, nước mắt trong suốt lại chảy xuống.

Tần Trọng Hàn đột nhiên vươn tay, nhẹ nhàng kéo một cái ôm cô vào lòng.

Cô giống như một con búp bê tùy ý để anh ôm lấy cũng không có nhúc nhích, ngay cả phản kháng cũng không có. Chỉ là cô hiểu rõ, cái ôm này không thuộc về cô! Cho dù anh bá đạo đi nữa, không nói đạo lý đi nữa thì anh cũng sẽ không thuộc về cô!

”Tổng giám đốc, buông tôi ra!” Giọng nói của cô không có một chút độ ấm “Cà phê của ngài được rồi!”

Cô lập tức khôi phục lại thái độ bình thường, ít nhiều gì cô cũng đã đi qua nhiều mưa gió rồi, Tiêu Hà Hà cô có thể đi qua kiếp này!

Nhìn cô chuẩn bị rời khỏi, anh đột nhiên cảm thấy có chút đau lòng.

Tiêu Hà Hà ngửi được mùi nước hoa trên người anh, lúc này không có mùi thuốc lá, chắc là vừa mới thay quần áo cũng không có hút thuốc!

Cô nghiêng người, bung cà phê đi ngang qua người anh.

Anh nhìn lướt qua cô áo của cô thấy trên cổ có nhiều dấu vết, trong mắt hiện lên một chút ánh sáng kì lạ, nhưng mà trong nháy mắt anh cũng đi theo ra ngoài.

Vừa ra khỏi chỗ pha cà phê, liền gặp được Tăng Ly. “Hàn, thời tiết hôm nay rất tốt, cậu có muốn đi bơi một chút không?”

”Được!” Tần Trọng Hàn nhếch môi, rất vui vẻ trả lời.

Tăng Ly kinh ngạc, từ khi nào anh lại nói chuyện như vậy, không hiểu nói. “Hàn! Hôm nay dường như cậu rất vui? Cư nhiên không mắng tở, và lại trên mặt phạm đào hoa, chẳng lẽ cậu ăn lớn?”

Tại hồ bơi.

”Hàn, cậu khẳng định gần đây cậu không có đào hoa sao?” Tăng Ly trên người mặc một chiếc quần bơi kinh ngạc hỏi, cả ngày hôm nay anh cảm thấy thái độ của Tần Trọng Hàn không đúng lắm, đường đường là một người thông minh cùng hay tức giận a!

”Đi chết đi!” Tần Trọng Hàn thay quần bơi xong đi ra, vẻ mặt rất muốn cười nhưng lại không cười.

”Chắc chắc...” Tăng Ly vừa quay đầu lại thấy dáng người của Tần Trọng Hàn, tám tám thờ dài một tiếng: “Không tưởng tượng được dáng người của cậu vẫn còn tốt như vậy!”

Tần Trọng Hàn có được dáng người như người mẫu, không quá cường tráng cũng không quá ốm yếu, rất là gọi cảm làm mê lòng người.

”Cậu cũng như vậy!” Tần Trọng Hàn hôm nay nói hơi nhiều nhưng không có chế giễu nhiều như vậy.

”O? Đợi một chút, vai của cậu bị sao vậy?” Đột nhiên Tăng Ly nhìn thấy trên vai của Tần Trọng Hàn có một vết thương, đến khi nhìn kỹ một chút đột nhiên cười khanh khách. “Ha ha ha ha... Tối hôm qua cậu ở nhà ôn nhu với ai? Xem ra cậu bị tiểu mèo hoang cắn cho một cái a!”

Tần Trọng Hàn cúi đầu nhìn dấu răng trên bả vai một cái, ánh mắt vô cùng ôn nhu.

”Không phải chứ? Chẳng lẽ gần đây ngược rất thịnh hành sao? Có nhỡ sắp đến cày không, còng tay và vắn vắn hay không?” Tăng Ly lập tức thích thú.

”Trí tưởng tượng của cậu vô cùng phong phú!” Tần Trọng Hàn tức giận nghiêng đầu lườm Tăng Ly một cái như người nhảy vào hồ bơi.

”Hàn, cậu thật nhỏ mọn tiết lộ một chút sẽ chết sao?” Tăng Ly lăm nhăm nói, cũng nhảy vào hồ bơi.

Hai người sau khi bơi một vòng thì Tần Trọng Hàn tựa vào cạnh hồ nghỉ ngơi.

”Lê, cậu phụ trách việc phát hành trò chơi của đứa nhỏ kia đi! Phát hành xong liền thoải mái chờ hạ ngục.”

Nhắc tới đứa nhỏ kia, trông mặt Tăng Ly thiếu chút nữa nháy ra. “Hàn, cậu không tò mò là người phụ nữ nào sinh ra một đứa nhỏ có tính cách tinh quái như vậy sao?”

Tần Trọng Hàn trong đầu lập tức hiện ra thân ảnh nhỏ nhỏ kia, chợt mỉm cười. “Đúng là rất tò mò, khi trò chơi phát hành thì mời cha mẹ của nó đến, có thể biết một chút!”

Anh thật sự rất muốn gặp cha mẹ của đứa bé kia một chút.

”Hình như nó không có cha!” Tăng Ly lắc đầu nói.

”Tại sao?” Tần Trọng Hàn nhíu mày.

Tăng Ly thuật lại câu nói của Thịnh Thịnh. “Không phải ai cũng có cha, giống như là không phải ai cũng có mẹ! Lời này là đứa bé kia nói, tôi thuật lại thôi!”

”Ách!” Tần Trọng Hàn trầm ngâm một chút, trong lòng lại co rút lại. “Hóa ra nó không có cha!”

”Đúng vậy! Chỉ có mẹ! Chờ cậu thấy mẹ của nó cậu sẽ biết! Thật sự là mẹ con khiến người ta đau lòng!” Tăng Ly len lén nhìn Tần Trọng Hàn, trong lòng

nghe nhất định là anh không biết đứa bé kia là con của Tiêu Hà Hà, anh đột nhiên có chút mong đợi lúc Tần Trọng Hàn nhìn thấy cảnh Tiêu Hà Hà dẫn theo đứa nhỏ lớn như vậy xuất hiện.

“Cậu thay đổi khẩu vị sao, muốn tiếp nhận dẫn dắt phụ nữ sao?” Tần Trọng Hàn quay qua nhìn Tăng Ly bên cạnh, lời nói mang theo chút trêu tức.

“Ách! Đúng vậy, điều đầu tiên là người phụ nữ kia rất đẹp, xinh đẹp đến mức khiến tớ vừa gặp đã yêu, cậu nghĩ tớ không tốn công mà nhặt được một đứa nhỏ thiên tài như vậy, về sau cũng không cần phải đi kiếm tiền rồi!”

“Cậu đã bắt đầu kế hoạch rồi?”

“Ừ! Có ý định này, có điều đến lúc đó cậu thấy mỹ nữ kia, đừng cướp của tôi thì tốt rồi. Ha ha ha a...” Tăng Ly nói xong cười khanh khách.

“Vô vị!” Tần Trọng Hàn liếc anh một cái. “Này, không phải là cậu thật sự thích người ta?”

“Đừng có nói vậy, thật sự rất có khả năng, cũng không phải việc này không có thể!”

“Thật sự?” Ánh mắt của anh bắt đầu tò mò.

Bị Tần Trọng Hàn nhìn như vậy anh có chút sợ hãi, Tăng Ly chợt dạ nhếch miệng cười. “Cái gì thiệt hay giả, đùa cậu thôi! Có điều đứa bé kia cũng thật là thiên tài!”

Tần Trọng Hàn chịu không nổi bộ dáng của Tăng Ly, quay người lại, nhưng không có vào bên trong hồ bơi.

Trước cửa nhà trẻ.

Tiêu Hà Hà sau khi tan ca thì tới đón Thịnh Thịnh, hai đêm không đón Thịnh Thịnh về nhà, Tiêu Hà Hà cảm thấy trong lòng rất áy náy.

Những đứa nhỏ khác đều về nhà, trong lớp chỉ còn lại mấy người bạn nhỏ.

Mà Thịnh Thịnh đang ngồi một mình trên bàn, Tiêu Hà Hà vừa đến nhà trẻ, rất xa liền nhìn thấy con trai ngồi một mình bộ dáng rất cô đơn. Trong lòng có chút đau xót, trái tim cô giống như bị ai dùng roi quất vào vậy, toàn thân run rẩy, tiếp theo lại tràn đầy đau đớn.

Cô lại để Thịnh Thịnh ở nhà trẻ hai ngày, lúc trước khi nhặt được cậu cô đã thề sẽ đem cậu nuôi thật tốt, đứa nhỏ đáng yêu thân thiết như vậy, cô cứ nhiên bỏ cậu ở đây hai ngày!

Nghiêng đầu một cái, lau đi nước mắt nơi khóe mắt, Tiêu Hà Hà kêu lên một tiếng. “Thịnh Thịnh...”

“Mama!” Thịnh Thịnh đang buồn chán, đột nhiên nghe thấy thanh âm của Tiêu Hà Hà, ngẩng đầu lên, lập tức vui vẻ nhào vào lòng Tiêu Hà Hà. “Mama, mẹ đã trở về à?”

Nhìn thấy con trai phấn khởi như vậy, Tiêu Hà Hà trong lòng càng chua xót. “Con trai, mẹ đã trở về!”

Tiêu Hà Hà ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của con trai, Thịnh Thịnh hôn lên mặt Tiêu Hà Hà một cái. “Mama, mẹ vừa đi công tác về sao? Đây không phải là rất mệt hay sao? Nếu mệt quá, Thịnh Thịnh có thể tiếp tục ở lại nhà trẻ a!”

Tiêu Hà Hà ôm chặt lấy con trai, trong lòng vô cùng áy náy. “Con trai, thực xin lỗi, mẹ không nên bỏ con ở đây lâu như vậy! Mẹ không đi công tác nữa, chúng ta cùng đi nói với cô giáo tối nay chúng ta sẽ về nhà!”

“Thật sự có thể về nhà sao?” Cậu dường như có chút không tin.

Tiêu Hà Hà gật đầu. “Về nhà, con trai, chúng ta về nhà!”

Chỉ một câu đã khiến vẻ mặt cậu vô cùng phấn khởi. “A! Có thể về nhà rồi! Có thể về nhà rồi!”

Cô nhìn đứa nhỏ hồn nhiên tươi cười, nước mắt lại chảy xuống, lặng lẽ rơi trên mặt đất, hòa tan vào mặt đất.

“Mama, tại sao mẹ lại khóc? Có người bắt nạt mẹ sao?” Cậu vừa quay đầu lại liền thấy bộ dáng của Tiêu Hà Hà, lập tức dùng bàn tay nhỏ bé của mình giúp mẹ lau nước mắt, đứa nhỏ thân thiết như vậy khiến tim Tiêu Hà Hà thắt lại, ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Vui vẻ, cô ngồi xổm người xuống, ôm lấy cậu đem mặt vui vào bả vai nhỏ nhắn của con trai, dường như cô đang tìm cái này để dựa vào. “Không có ai bắt nạt mẹ hết, chỉ là mẹ nhìn thấy Thịnh Thịnh trong lòng rất vui, cho nên mới rơi nước mắt...”

Thứ sáu.

Tiêu Hà Hà phụ trách việc hợp tác cùng WVL, buổi tối sẽ tiến hành khai mạc buổi trình diễn thời trang.

Sân khấu cũng đã chuẩn bị xong, chỉ chờ buổi tối khai mạc.

Buổi chiều lúc Tiêu Hà Hà cùng Ngô Tân Tuyên ở phòng thay đồ chuẩn bị công việc cuối cùng, hi vọng buổi biểu diễn không có gì sơ suất.

”Hà Hà, tại sao cô lại gầy như vậy? Mới mấy ngày không gặp, nhìn bộ dáng của cô rất tiều tụy!” Ngô Tân Tuyên lo lắng nói.

Tiêu Hà Hà vỗ vào mặt mình, giật nhẹ khoe môi.”Chị Ngô, tôi không sao, có thể là gần đây bận quá!”

”Vừa phải thôi, thân thể là quan trọng nhất, không nên để mình chịu ủy khuất như vậy!” Ngô Tân Tuyên vỗ vỗ vai cô.”Cô đi đến sofa bên kia ngủ một chút đi, công việc còn lại để tôi làm được rồi.”

”Không cần!” Tiêu Hà Hà rất cảm kích nhưng lại lắc đầu.”Tôi không sao!”

”Đi đi!” Ngô Tân Tuyên khuyên nhủ rất chân thành: ”Nhìn cô tiều tụy như vậy thì biết Tần Trọng Hàn kia ngược đãi cấp dưới của mình như thế nào, thật sự là đáng giận, đem công việc nặng nề như vậy giao cho một cô gái nhỏ bé như cô!”

”Ách, thực ra tổng giám đốc đối với tôi rất tốt!” Tiêu Hà Hà nhớ lại, anh đem công việc quan trọng như vậy giao cho mình làm để rèn luyện khả năng của mình, anh cũng quá mạo hiểm, nếu tạo thành tổn thất chẳng phải Tần Trọng Hàn đang mạo hiểm lớn quá hay sao?

”Cũng chính là cô hiền lành như vậy, phụ nữ mà hiền lành như vậy sẽ bị người khác bắt nạt a!” Ngô Tân Tuyên cười cười.”Được rồi, đi ngủ đi, đến lúc tổng giám đốc hai bên đến tôi sẽ gọi cô!”

”Ừ!” Không thể lay chuyển được Ngô Tân Tuyên, Tiêu Hà Hà liền đi ngủ một chút.

Đã hai ngày, cô không có đi đến căn biệt thự kia, người kia cũng không báo người ta gọi điện thoại cho cô, nhưng là tài xế kia chiều nào lúc cô tan ca cũng đến đón cô, nhưng là Tiêu Hà Hà chưa hề ngồi vào chiếc xe kia.

Sáu giờ tối.

Ánh sáng, sân khấu, toàn bộ nhân viên đã đến đông đủ, chỉ là còn thiếu một người mẫu, bởi vì gần đến giờ biểu diễn thì người mẫu kia bị trật chân nên không thể tới được.

Ngô Tân Tuyên lạnh lùng nhìn người phụ trách của công ty người mẫu.”Tiểu tiên sinh, cô có biết như vậy sẽ ảnh hưởng đến việc phát hành của chúng ta hay không? Chẳng lẽ cô không chuẩn bị một người mẫu dự phòng hay sao? Công ty của các cô chỉ có một vài người mẫu như thế sao?”

Có lẽ là thanh âm của cô quá cao nên đã đánh thức Tiêu Hà Hà, cô đột nhiên đứng lên, nhìn thấy Ngô Tân Tuyên cùng người phụ trách công ty người mẫu đang nói cái gì đó.

”Ngô tiểu thư, bây giờ là mùa đông các buổi trình diễn thời trang đều tiến hành, thành phố A cũng có hai nhà phát hành, toàn bộ người mẫu của công ty chúng tôi đều đi đến đó hết rồi!”

”Tôi mặc kệ, chậm trễ phát hành của chúng tôi tạo thành tổn thất, cô phải bồi thường!”

”Ngô tiểu thư, đây là chuyện ngoài ý muốn! Chúng tôi cũng không muốn như vậy, thiếu một người mẫu cũng không quan trọng mà?”

”Tiên sinh, thiếu một cô người mẫu, ảnh hưởng đến toàn bộ sự sắp xếp của tôi, đội hình khi diễn tập đều bị phá tan, cô bảo tôi làm sao cho họ lên sân khấu?”

”Chị Ngô, xảy ra chuyện gì?” Tiêu Hà Hà cơ bản cũng nghe thấy hết rồi, cảm giác được tính nghiêm trọng của vấn đề.”Rất nghiêm trọng sao?”

”Tina bị trật chân, bọn họ cũng không có người thay thế, toàn bộ đều phải đi hết rồi bây giờ thiếu một người!” Ngô Tân Tuyên làm việc đều cố gắng đạt tới mức hoàn mỹ.

Tiêu Hà Hà vừa nghe như vậy, cũng có chút lo lắng.”Tôi gọi điện thoại hỏi các công ty khác xem có thể điều một người tới đây hay không!”

”Tiêu tiểu thư, cô đừng gọi, cũng như không thôi toàn bộ người mẫu của thành phố K đều bị điều động đi hết rồi, công ty của chúng tôi cũng xem như là công ty người mẫu lớn nhất rồi, người còn không đủ dùng là, chính là các chị tổ chức cùng lúc toàn quốc!”

”Vậy phải làm sao?” Tiêu Hà Hà run rẩy nắm chặt điện thoại trong tay.

Ngô Tân Tuyên nhíu mày, nhìn thấy Tiêu Hà Hà cắn chặt môi, đột nhiên ánh mắt sáng lên. ”Hà Hà, hay là cô lên thay đi!”

} I

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mạ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Công Việc Sai Lầm

Edit + Beta: Tiểu Mỹ

“Cái gì?” Tiểu Hà Hà sợ ngây người, “Tôi...tôi làm sao được? Tôi chỉ có 1m63 a, chiều cao cũng không đủ!”

“Hà Hà! Phong cách của cô cùng trang phục của tôi rất phù hợp, tôi bảo người đem đến số nhỏ hơn chút, cô không cần lo lắng, chúng ta là phát hành quần áo mùa đông khác với buổi trình diễn thời trang trước kia, cho nên cô không cần lo lắng như vậy.”

“Chị Ngô!” Tiểu Hà Hà suýt khóc. “Tôi sẽ đi catwalk a! Tôi cần bản không có kinh nghiệm!”

“Đừng nói nữa, không còn kịp rồi, cứ làm như vậy đi chỉ còn một tiếng nữa thôi cô cũng đã hiểu rõ toàn bộ quá trình diễn tập, đối với cô ai cũng biết hết rồi, cho dù tìm người đến, chúng ta cũng khó có thể hòa hợp với nhau, hiểu không?” Ngô Tân Tuyên rất nghiêm túc nói. “Tôi nói cho cô biết một chút nội dung chính, cô đi theo tôi!”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng gì hết, Hà Hà, công việc lần này là do tôi với cô phụ trách, nếu làm hỏng chúng ta bồi thường không nổi đâu, hiểu không?” Ngô Tân Tuyên nghiêm túc nói: “Tin tôi đi, nếu tôi có thể trẻ lại mười tuổi thì tôi sẽ không để cho cô cứ trợn mắt! Tôi cũng từng cứ trợn mắt rồi, không sao đâu!”

Ngô Tân Tuyên vô cùng bá đạo đẩy Tiểu Hà Hà vào phòng thay đồ, sau đó kêu chuyên gia tạo hình đem cô thay hình đổi dạng, tạo thành toàn thân SPA, trang điểm, làm kiểu tóc xóa ngang vai ngay cả móng tay cũng được sơn màu và vẽ hoa văn lên đó vô cùng lấp lánh.

Tiểu Hà Hà lại lần nữa bị đẩy lên đỉnh sóng nổi bật.

Buổi tối bảy giờ ba mươi phút, phóng viên cùng khán giả lần lượt đi vào sân khấu.

Bảy giờ bốn mươi lăm phút, người phụ trách của các công ty cùng các thương nghiệp lớn cũng đi vào sân khấu.

Bảy giờ năm mươi, cuối cùng Tân Trọng Hàn và Tăng Ly cũng đến.

Hai tên yêu nghiệt vừa ra sân khấu lập tức dẫn đến những ánh sáng chớp nhoáng của phóng viên, không khí đều bị đông cứng lại, đám người kia đang ồ ào, đột nhiên im ắng xuống, không ai mở miệng.

Nhiều người còn nín thở, bởi vì không biết nên dùng từ ngữ gì để hình dung và miêu tả hai chàng trai trước mặt, Tân Trọng Hàn vẻ mặt lạnh lùng không có một tia cảm xúc tuấn mỹ giống như Satan, đôi mắt hẹp dài lơ đãng đang lướt qua một nơi nào đó.

Giờ dưới bầu trời đêm đen kịt, ánh mắt anh thâm thúy ẩn chứa sự quý dị bí hiểm, người đàn ông đã tạo ra thương giới thần thoại xuất hiện khiến người ta nhất thời nín thở sau đó lại bắt đầu thì thầm to nhỏ.

Tân Trọng Hàn đến thật sự gây nên xôn xao. Trước không nói chuyện, theo sau anh là những cận vệ, như vậy cũng đủ khiến người ta đã gặp qua là không quên được.

Nhưng mà chỉ cần nhìn khuôn mặt khôi ngô hoàn mỹ nhưng lạnh khốc của anh cũng có cảm giác bị choáng. Các cô gái ở đây đều bị sức quyến rũ trời sinh của anh làm cho mê muội, còn có các chàng trai đều bị khuất phục trước sự lạnh lùng của anh.

Tất cả mọi người bị sức hấp dẫn đặc biệt tỏa ra từ người của anh làm cho chấn động phản ứng có chút chậm đi nửa nhịp.

Tân Trọng Hàn ngồi xuống, thấp giọng hỏi Hương Tinh bên cạnh. “Thư kí Tiêu đâu?”

Bảy giờ năm mươi chín.

Thời gian là đang đếm ngược, giống như là đang phóng tên lửa.

Đến giờ, ầm một cái, Tiểu Hà Hà có cảm giác ù tai, trong lòng vô cùng khẩn trương lòng bàn tay đã đổ đầy mồ hôi. “Chị Ngô, tôi lên đó không biết phải đi thế nào!”

“Cô cứ đi lên đi, tôi đã sắp xếp người phối hợp với cô, cô không cần đi quá xa về phía trước, Hà Hà, có lên cô có thể làm được!” Ngô Tân Tuyên vỗ vỗ mặt cô. “Nhìn xem, cô rất xinh đẹp, cô như vậy sẽ khiến các chàng trai phải điên cuồng! Giờ thì tự tin lên, khiến cho họ điên lên thôi! Cô phải tin tưởng vào sức hấp dẫn của mình chứ!”

Tiểu Hà Hà trừng mắt nhìn mình trong gương không khỏi ngỡ ngàng, kia là cô thật sao? Cô cũng có thể xinh đẹp như vậy sao? Nhưng mà đây không phải là đang tham gia vũ hội, không phải là khiêu vũ cùng Tân Trọng Hàn lần trước mà đây là đang tham gia buổi trình diễn thời trang, cô chỉ là một người ngoài nghề làm sao có thể lên sân khấu để đi catwalk chứ? “Chị Ngô, tôi không muốn khiến các chàng trai kia phải điên cuồng, tôi chỉ muốn không để cho chính mình bị điên a!”

Trời ạ! Cô thật sự sắp điên rồi!

”Ách! Hà Hà, là cô thật sao?” Thư kí Cao nhìn thấy cách ăn mặc của Tiêu Hà Hà, khó có thể tin mà mở to hai mắt nhìn.

”Thư kí Cao, không đủ người nên nhờ Hà Hà lên sân khấu trình diễn!” Ngô Tân Tuyên cười nói, thấy bộ dáng Tiêu Hà Hà hình như cô cũng đã tự tin, đôi khi có khuôn mặt xinh đẹp, nhã nhặn và mộc mạc như cô so với đám người mẫu kia càng tốt hơn.

”Điều này khiến tôi nhớ tới sân khấu phát hành trang phục mùa xuân sáu năm trước!” Thư kí Cao ánh mắt nhìn xa xưa. “Hiện tại Hà Hà cực kỳ giống cô lúc đó!”

Ngô Tân Tuyên cười cười, khoe miệng có chút cứng nhắc. “Đáng tiếc, nhan sắc của tôi đã không còn như trước!”

”Đã đến giờ rồi!” Nhân viên đã báo thời gian.

”Thư kí Cao, tôi như vậy được không?” Tiêu Hà Hà rất không tự tin hỏi.

”Được, làm sao mà không được chứ?” Thư kí Cao an ủi cô. “Hà Hà, cô làm được mà, lấy hết sự tự tin của cô ra đi!”

”Ừ!” Tiêu Hà Hà gật đầu, sau đó cúi đầu xuống đứng ở trước gương lớn, những người mẫu khác đã bắt đầu lên thương trường.

Hít thở thật sâu vào! Hít thở thật sâu vào! Tiêu Hà Hà nói thầm trong lòng, đây cũng là lần cuối cùng làm việc cho Tân thị, không có gì chỉ là nếu hạng mục này làm xong mà không có chỗ nào sơ xuất thì cô có thể rời khỏi, vốn nghĩ là sẽ không chào tạm biệt Tân Trọng Hàn, cùng hồ ly tiên sinh gặp nhau sau này cô càng không thể đối mặt với Tân Trọng Hàn lạnh lùng kia cho nên không bằng là rời đi.

Ngô Tân Tuyên tại thời điểm Tiêu Hà Hà sắp lên sân khấu thì giữ hất lấy cô mà dặn dò: “Hà Hà, cô không cần nhớ người mẫu nên đi như thế nào, cô chỉ cần thả lỏng, nhớ lại thiết kế của tôi, linh cảm của tôi chúng ta sẽ thành công, tôi nghĩ cô là một cô gái dễ mến, đi thôi, cô có thể mà!”

Tiêu Hà Hà gật đầu.

”Đến lượt cô!” Có người gọi.

Tiêu Hà Hà bị đẩy ra ngoài, trong nháy mắt trong đầu cô trống rỗng.

Nhưng là người vừa lên sân khấu, dường như cô gặp phải huyết gà một dạng, trong lòng cá tính không chịu thua xông ra, không phải chỉ là đi catwalk thôi sao? Chưa ăn qua thịt heo thì chưa thấy heo đi sao? Cô ngoại trừ vóc dáng hơi thấp thì dường như không có khuyết điểm gì mà?

Nghĩ như vậy, tự tin của cô cũng đã tới! Thả lỏng, chậm rãi tiêu soái đi ra.

Tuy là tạm thời học điệu bộ đi trên sân khấu cũng không quen lắm, chỉ là mang trên mặt nụ cười nhàn nhạt khiến người ta xuân phong vào tù.

”Trời ạ! Hàn, kia... kia...Đó không phải là Hà Hà sao?” Tăng Ly thiếu chút nữa là hét âm lên.

Tân Trọng Hàn đang tìm kiếm thân ảnh của Tiêu Hà Hà, lại không nghĩ rằng cô cứ nhiên xuất hiện ở trên sân khấu.

Tân Trọng Hàn không tìm được dấu vết của cô mà gật đầu một cái, ánh mắt thâm thúy lướt qua mọi người. Cuối cùng, ánh mắt nóng rực dừng trên thân ảnh nhỏ nhắn trên sân khấu.

Chết tiệt, người phụ nữ này cô chính là muốn một đêm nổi tiếng sao?

”Hàn, Hà Hà làm sao lại lên trên đó?” Tăng Ly nhảy dựng lên.

Lúc này Hường Tinh đã đi tới, thấp giọng nói: “Tổng giám đốc, là người mẫu của công ty người mẫu xảy ra chút chuyện, không có ai thay thế, tạm thời tìm Hà Hà đi lên thay!”

”Là chủ ý của Ngô Tân Tuyên?” Tăng Ly không cần nghĩ cũng biết là ý kiến của Ngô Tân Tuyên, người phụ nữ kia cố gắng đạt tới mức hoàn mỹ, cứ nhiên sẽ để cho Hà Hà lên sân khấu.

”Thư kí Hường!” Tân Trọng Hàn hướng phía Hường Tinh bên cạnh kêu một tiếng.

Hường Tinh vội vàng đến gần bên cạnh anh, giơ lên khuôn mặt tươi cười, vô cùng vinh hạnh nói, “Xin tổng giám đốc căn dặn!”

”Sau khi kết thúc báo thư kí Tiêu lập tức tới gặp tôi, không cho phép cô ấy nhận phỏng vấn của truyền thông!” Tân Trọng Hàn thờ ơ nói, ánh mắt vẫn như cũ nhìn chăm chăm thân ảnh trên sân khấu.

”Vâng!” Hường Tinh theo chỉ thị đi ra hậu trường.

Tăng Ly quay đầu lại nhìn phóng viên trong bữa tiệc, gần như toàn bộ ánh sáng của máy ảnh đều hướng đến trên sân khấu.

Trên sân khấu Tiêu Hà Hà một thân “Trung Quốc hồng” mùa đông long vũ thời thượng với váy ngắn làm bằng vải nhung kinh điển làm nổi bật tâm tư của

nhân vật, truyền đạt rất nhiều truyền thống văn hóa của Trung Quốc cũng đem tính cách tao nhã của cô một mặt bày ra không sót thứ gì, đôi chân thon dài bày ra dưới ánh đèn, mà giữa váy ngắn màu đỏ với váy trắng đen truyền thống lại có vẻ được mất hơn.

Nhất thời, vô số ánh mắt cùng tia sáng của máy ảnh đều dừng lại trên người Tiêu Hà Hà.

Tiêu Hà Hà nhất thời bị những tia sáng của máy ảnh làm cho cô thiếu chút nữa ngã đi, cũng may cô coi như là người đã đi qua song to gió lớn, những năm gần đây đau khổ khiến cô luyện tập tính cách không quan tâm hơn thua, bình tĩnh xoay người, sau khi làm nổi bật tâm tư của nhân vật, thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn hướng hậu trường đi đến.

Bình tĩnh, Tiêu Hà Hà đi được như vậy coi như không tồi.

Ngô Tân Tuyên nhẹ nhàng thờ ra.

Tần Trọng Hàn lạnh lùng vẻ mặt hiện lên suy nghĩ sâu xa, nhìn bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn kia, đôi môi có một chút hồng đột nhiên không dấu vết mà rời khỏi, chết tiệt người phụ nữ này thật là nên đem cô giam cầm lại!

Tần Trọng Hàn đứng lên, lạnh lùng xoay người, tâm tư lưu chuyển, nhiều phần hiểu rõ và trong đầu vạch ra một kế hoạch.

“Hàn, cậu đi đâu vậy?” Buổi trình diễn thời trang còn chưa kết thúc, lẽ nào anh lại rời buổi trình diễn?

Tần Trọng Hàn rất nhanh rời đi, Tăng Ly nhìn theo phát hiện anh đang hướng phía hậu trường đi tới.

Một tiếng sau buổi trình diễn kết thúc, rất thành công!

Phóng viên đều đi đến hậu trường nghe ngóng chuyện của Tiêu Hà Hà, nhưng là cũng không có phỏng vấn đến người, bởi vì không biết khi nào hậu trường đột nhiên lại có hơn mấy chục tên vệ sĩ.

“Hà Hà, rất thành công!” Ngô Tân Tuyên vui mừng đối với cô gật đầu.

Tiêu Hà Hà đã thay quần áo. “Chị Ngô, cũng may không có bại lộ ra, tôi đem công việc phía sau làm tốt!”

Cô nghĩ phải giải quyết tốt hậu quả công việc, căn bản là không có thời gian để nghỉ ngơi, đương nhiên cô cũng không đem lần làm người mẫu ngoài ý muốn này làm ra một câu chuyện, lên sân khấu một chút thì kết thúc nhiệm vụ, lập tức thay ra đồng phục của chính mình.

“Hà Hà, tổng giám đốc tìm cô đó!” Hường Tĩnh đi đến hậu trường tìm cô, cuối cùng cũng tìm được liền nhấn nhủ Tiêu Hà Hà.

Đột nhiên Tiêu Hà Hà cứng đờ, trong lòng vô cùng bất an.

Cô lại không biết nên đối mặt với Tần Trọng Hàn như thế nào liền lo lắng một trận.

“Hà Hà, nhanh lên, tổng giám đốc đang đợi cô!” Hường Tĩnh thúc giục.

“Biết rồi!” Tiêu Hà Hà gật gật đầu. “Anh ấy đang ở đâu?”

“Trong xe!”

“A!” Tiêu Hà Hà phải đi ra xe gặp Tần Trọng Hàn.

Tần Trọng Hàn ngồi ở ghế sau trong xe, Tiêu Hà Hà vừa lên xe, anh liền ra lệnh tài xế lái xe đi.

“Tổng giám đốc, công việc của tôi còn chưa có làm xong!” Tiêu Hà Hà bình tĩnh nói. Càng khản trương cô càng bình tĩnh.

Ánh mắt của anh lướt qua mặt cô, vẻ mặt khinh thường như vậy. Tiêu Hà Hà sợ run lên, “Tổng giám đốc, công việc của tôi còn chưa có làm xong!”

Cô nói lại lần nữa.

Tần Trọng Hàn nhìn thẳng phía trước, không nói lời nào, vẻ mặt lạnh lùng không có một tia cảm xúc.

Anh coi lời nói của cô như gió thoảng qua tai, xem cô như không khí, Tiêu Hà Hà vô cùng ngạc nhiên, anh bảo cô lên xe để làm gì?

Trong xe, anh kiên quyết lạnh nhạt, từng chút từng chút đi vào trong lòng của cô, đột nhiên cô cảm thấy hình như là anh đang tức giận, cô không biết anh giận cái gì?

“Dừng xe, tôi muốn xuống xe!” Tiêu Hà Hà kêu lên.

Tần Trọng Hàn cuối cùng cũng đem tầm mắt chuyển đến trên mặt của cô, không nhanh không chậm nói: “Ai cho phép cô đi catwalk?”

“Không đủ người mẫu!” Cô nói.

”Cô không phải người mẫu, cô là thư kí của Tần Trọng Hàn tôi, cô dựa vào cái gì mà xuất đầu lộ diện đi catwalk?”

”Tôi chỉ là thư kí của anh, không phải là vợ của anh, tôi lo lắng không làm tốt công việc, lo lắng anh muốn tôi bồi thường ba trăm ngàn, tổng giám đốc những lý do này đủ chưa?” Cô hỏi, ngữ khí bình tĩnh đến mức ngay cả trong lòng mình cũng phát run.

Anh nhìn cô.

Tóc của cô mới vừa làm xong, còn chưa có khôi phục lại, kiểu tóc ôm sát vào hai gò má xinh đẹp, cùng với đôi mắt to linh động dường như ngấm ngấm chịu đựng một nỗi buồn nào đó, cô chính là như vậy, mặc dù mang theo một tia buồn bã nhưng giống như là một tinh linh từ trên trời rơi xuống, đôi mắt lại sáng như vậy.

Anh nhìn cô đột nhiên có chút thất thần.

“...” Tiêu Hà Hà thấy anh không nói lời nào, chỉ là thờ người ra mà nhìn mình chằm chằm. Cả người bị anh nhìn chằm chằm khiến cho cô không được tự nhiên, vô cùng khó chịu.

”Cô có gọi điện thoại xin ý kiến tôi sao?” Tần Trọng Hàn giọng nói lạnh nhạt như vậy.

Tiêu Hà Hà sững sốt.

p;

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Lần Thứ Hai Gọi Tới.

Edit + Beta: Tiểu Mỹ

”Thư kí Tiêu, công việc này của cô ngoại trừ bại lộ, cô muốn cứu giúp có rất nhiều cách mà, cô chỉ vì lợi ích trước mắt muốn một đêm liền nổi tiếng, lên sân khấu biểu diễn thật sự là vì lợi ích của công ty sao?”

Cô kinh ngạc! Trong đầu ong ong một chút. Ý của anh ấy là cô muốn nổi tiếng sao?

Cô đột nhiên nở nụ cười, một nụ cười hư vô như có như không, như là búp bê bằng sứ tùy thời điểm cũng phải rơi vỡ. ”Tổng giám đốc, đúng vậy, tôi muốn nổi tiếng, tôi muốn nổi tiếng thậm chí là muốn điên luôn rồi!”

Anh mỉm cười.

Nhưng là anh giờ lên ánh mắt ôn hòa lại lộ vẻ xa lánh dừng trên mặt Tiêu Hà Hà, trong nháy mắt nhìn thấy vẻ mặt tự giễu của cô lại bắt đầu hối hận vì lời nói vừa rồi của mình.

Tiêu Hà Hà kiềm nén sự đau đớn, nghiêng đầu sang chỗ khác, một giọt nước mắt trong suốt rơi xuống, lạnh lùng nói: “Tổng giám đốc, công việc lần này xong rồi, rất thành công, tôi cũng không có tạo tổn thất cho công ty, tôi có thể từ chức không?”

Tần Trọng Hàn vẻ mặt vốn đã lạnh lùng bây giờ càng lạnh lùng hơn. ”Không được!”

”Tại sao?” Tiêu Hà Hà không tin nhìn anh, anh dựa vào cái gì mà không đồng ý?

”Thời gian cũng không còn sớm nữa có gì thứ hai nói sau, bây giờ thì đưa cô về nhà trước đã!” Anh không thèm nhắc lại.

Xe dừng lại trong hẻm, Tiêu Hà Hà hỏi: “Rốt cuộc anh muốn như thế nào mới chịu buông tha cho tôi?”

Trong đầu lại hiện ra cảnh trên sân khấu T vừa rồi, cô bị mọi người nhìn chăm chú như vậy, Tần Trọng Hàn kiềm chế sự khó chịu trong lòng xuống, tiếp tục nói: “Đừng tưởng là cô cứu giúp một chút là có thể không có tổn thất, dù sao cô cũng không phải người mẫu chuyên nghiệp.”

Quay đầu, Tiêu Hà Hà kinh ngạc chăm chú nhìn Tần Trọng Hàn vẻ mặt gọn gàng không một chút sợ hãi, anh lại bình tĩnh như vậy, dường như quang minh chính đại nói, nhưng là cô biết anh căn bản là không có nói đạo lý, tìm thất lại sắc mặt trở nên trắng bệch.

”Vậy tổng giám đốc cứ cho một thời hạn đi!” Tiêu Hà Hà giọng nói lạnh như băng, vừa rồi cô còn tự nói với chính mình sẽ không hèn nhát, nhưng tại sao lúc này cô lại cảm thấy sợ hãi như vậy?

”Ba tháng!” Bạc mỗi nói ra ba chữ.

Đột nhiên mặt Tiêu Hà Hà trắng bệch, ba chữ kia, khiến cô nhớ tới lời nói của hồ ly tiên sinh, thời hạn giống nhau, dường như cô không thể từ chối.

”Được, hi vọng anh nói phải giữ lời!” Tiêu Hà Hà xoa nhẹ trán thở dài một tiếng, cười thật to, may mà chỉ là công việc nhưng giờ phút này lòng của cô lại cảm giác vô cùng đau đớn và chua xót, tại sao ngay cả Tần Trọng Hàn cũng khi dễ cô?

Tiêu Hà Hà nói xong, mở cửa bước xuống xe, máy móc nói.”Cảm ơn tổng giám đốc đã đưa tôi về!”

Cúi chào sau đó vô lực cười gượng cô xoay người rời đi.

”Tiêu...” Lời còn chưa nói xong cuối cùng cũng bị anh nuốt vào trong. Tần Trọng Hàn không che giấu được sự nhẹ nhõm trên gương mặt, đấm một cái xuống đệm xe, nắm chặt các đốt ngón tay găng gượng đau đớn kìm nén dục vọng đối với Tiêu Hà Hà.

Tài xế ở phía trước sợ tới mức run cầm cập, nhưng không dám nói lời nào.

Nhìn bóng dáng Tiêu Hà Hà rời đi, Tần Trọng Hàn cau mày lại, rốt cuộc anh bị làm sao vậy?

Vừa trong nhà tắm đi ra, Tiêu Hà Hà liền nhận được điện thoại của người tài xế kia.”Tiểu thư, tiên sinh bảo tôi tới đón cô, cô ra đây đi!”

”Tôi rất mệt!” Tiêu Hà Hà lạnh lùng nói, hôm nay là thứ sáu, cô cũng chưa kịp tới đón Thịnh Thịnh. các đứa nhỏ khác chủ nhật cũng về nhà cô lại không có cách đi đón đứa nhỏ, vừa rồi Tần Trọng Hàn nói nhiều như vậy, điều này khiến cô thật sự quá mệt mỏi, quá mệt mỏi!

”Tiểu thư, tiên sinh nói, nếu cô không đi thì tự gánh lấy hậu quả!”

”Tôi biết rồi!” Tiêu Hà Hà chua xót giật giật khóe môi, cái gì đến cũng sẽ đến thôi!

”Mấy ngày không gặp, nhìn em giống như rất chán ghét khi nhìn thấy tôi?” Hồ ly tiên sinh lại thay đổi một thân tây trang màu trắng, ngồi trên ghế sofa màu trắng, trong tay cầm một điều thuốc.

Sau đêm đó, đây là lần đầu tiên Tiêu Hà Hà gặp lại anh, cảm thấy trong lòng vô cùng đau xót, người đàn ông này cùng mình tạo ra một đứa nhỏ, nhưng là anh và cô cũng coi như đã là vợ chồng, trong lúc đó bọn họ giao dịch lạnh nhạt, quan hệ cũng thật kỳ lạ!

”Tôi chỉ muốn gặp con trai của tôi, nghĩ muốn nhanh hơn một chút!” Cô có cảm giác mình sắp chống đỡ không nổi.

Anh hướng về phía cô nói: “Lại đây...đến đây với tôi...”

Tiêu Hà Hà cúi đầu, dường như không có nghe được tiếng nói của hồ ly tiên sinh.

”Lại đây!” Thanh âm của hồ ly tiên sinh tăng lên một chút, thân thể cao lớn của anh có chút lay động, trong giọng nói có chút không kiên nhẫn.

Tiêu Hà Hà chậm rãi đi về phía trước đứng trước mặt hồ ly tiên sinh.

Hồ ly tiên sinh giương mắt nhìn Tiêu Hà Hà, cô đang đứng đầu của anh vừa vặn ở ngay vị trí trước ngực của cô, anh kinh ngạc mà nhìn bộ ngực cao ngất của Tiêu Hà Hà vì hô hấp mà lên xuống kịch liệt.

Bỗng hồ ly tiên sinh đột nhiên ôm lấy Tiêu Hà Hà, tựa đầu cùng mặt vùi sâu vào trong rãnh ngực mềm mại của cô.

Bị anh mạnh mẽ ôm lấy, toàn thân không khỏi run rẩy, ác mộng của cô lại muốn tiếp diễn một lần nữa.

Anh ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, hít lấy mùi hương trên cơ thể ấm áp của cô, hơi thở của anh nóng rực xuyên qua lớp áo của Tiêu Hà Hà, ngấm thẳng vào da thịt trơn bóng nhạy cảm bên trong của cô khiến toàn thân cô run lên.

Cô đưa tay chống đỡ trên vai anh, cơ thể ngã ra sau theo bản năng muốn chạy trốn sự thân mật của anh.

Mà trong lòng cô vẫn đang suy nghĩ muốn tháo mặt nạ của anh xuống, tay chậm rãi di chuyển ra phía sau tai anh, muốn tìm dây thắt của mặt nạ ở phía sau.

Ngay tại thời điểm tay cô lần mò ra thì đột nhiên anh ngăn tay cô lại, “Không được mở ra, nếu không em sẽ không gặp được con của em!”

”Anh...không được nhìn thấy anh!” Cô cắn răng.

”Đừng, em không thể nhìn thấy tôi được!” Anh mỉm cười.

Kéo vai của cô, thêm chút sức lực, thân thể Tiêu Hà Hà lao đảo ngã về phía trước liền ngồi trên đùi của hồ ly tiên sinh.

Mùi rượu!

Anh uống rượu!

Anh đem Tiều Hà Hà ôm vào trong ngực, anh thở dài một tiếng hơi thở nóng rực phả vào khuôn mặt xinh đẹp của Tiều Hà Hà, chỉ là Tiều Hà Hà liền xoay mặt đi.

Mùi rượu trong miệng anh quá nồng, bị anh ôm như vậy có chút ngạt thở, thậm chí cô cũng có chút say.

”Muốn uống chút rượu không?” Anh hỏi.

Sau đó anh đem cô thả trên ghế sofa, đứng lên, lập tức hướng từ rượu đi tới, rót hai ly rượu đỏ.

Anh đứng từ trên cao nhìn xuống đưa cho cô một ly, “Uống chút đi, nhìn bộ dáng của em hôm nay rất mệt mỏi, uống rượu có thể đỡ mệt một chút!”

Nhưng cô không có đón lấy, “Tôi...tôi không uống rượu...”

Tiêu Hà Hà có chút ngập ngừng nói.

Nhưng mà nếu say thật sự có thể giải thiên sầu thì cô rất muốn thử say một lần xem thế nào.

Hồ ly tiên sinh nhìn Tiêu Hà Hà hồi lâu, anh nhìn từ mái tóc đen dài của cô buông xuống đến trên cơ thể cô. Vẻ mặt cô từ trắng bệch nhưng vì ánh mắt gọn sóng của anh mà đỏ ửng, cô cúi đầu dùng hàm răng trắng nõn cắn cắn đôi môi hồng hào của mình, bộ dáng ngượng ngùng rất đáng yêu.

”Em sẽ không uống rượu sao?” Hồ ly tiên sinh nuốt nước bọt, cảm thấy cổ họng của mình khô khốc, toàn thân lại bắt đầu nóng lên.

Anh cúi đầu, giấu đi khóe miệng đang nhếch lên của mình, cầm lấy ly rượu uống một ngụm lớn. Đột nhiên, anh cảm thấy cầm Tiêu Hà Hà đem môi mình đặt lên đôi môi anh đào của cô!

Trong nháy mắt cô vô cùng kinh ngạc, rượu trong miệng của anh từ từ truyền sang miệng cô, Tiêu Hà Hà nhất thời cảm thấy một cỗ cay nồng theo cổ họng chảy thẳng xuống dạ dày của cô, giống như lửa đốt.

”Khụ khụ khụ...” Tiêu Hà Hà cảm thấy rất khó chịu, “Khụ khụ khụ...”

Bị mùi rượu cay nồng làm cho cô không ngừng ho khan vài tiếng, lộ ra khuôn mặt mỹ lệ bởi vì ho kịch liệt mà nhiễm một tầng đỏ ửng, cô giờ lên đôi mắt ngấn nước vì ho, giận giữ trừng mắt nhìn hồ ly tiên sinh đang cố tình giở trò.

Hồ ly tiên sinh nhìn thấy phản ứng này của cô nhin không được cao giọng cười, Tiêu Hà Hà trừng mắt nhìn anh cười mà ngực không ngừng phập phồng, cắn đôi môi đến đỏ bầm, không nói một câu.

”Nhân tài lại không uống rượu sẽ không chịu nổi một đợt tấn công đâu!”

Tiêu Hà Hà cắn môi không chịu khuất phục.

Hồ ly tiên sinh lại cầm ly rượu lên uống một ngụm.

Tiêu Hà Hà nhìn anh, đi qua lấy một ly rượu khác mạnh mẽ uống vào.

Rất cay! Rất nóng!

Lại là một trận ho kịch liệt, nhưng rượu nóng đi vào dạ dày đau thương cùng oán hận trong đầu cô cũng bắt đầu một mảnh hỗn độn.

Đến lúc uống sạch ly rượu thì vẻ mặt trắng bệch của cô dần dần ửng đỏ lên, mà thân thể của anh cũng bắt đầu chậm rãi dựa vào phía sau ghế sofa. “Một ly nữa!”

Hóa ra rượu thật sự có thể làm cho người ta quên đi phiền muộn và ưu sầu!

Hồ ly tiên sinh dứt khoát lấy đến một chai rượu, Tiêu Hà Hà không đợi anh rót ra mà chính mình đoạt lấy trực tiếp uống một hơi mà rượu theo đó cũng giảm bớt đi, đầu của cô cũng càng ngày càng nặng.

Hồ ly tiên sinh rút cuộc không thể ngồi yên mà nhìn được, anh một phen đoạt lấy chai rượu trong tay cô, chết tiệt người phụ nữ này không biết đây chính là XO, cô tưởng đây là nước sao, có lòng giúp cô xua tan phiền muộn lại không nghĩ tới cô lại học người ta uống say!

”Trả lại cho tôi!” Rượu đã khiến đầu óc Tiêu Hà Hà không còn tỉnh táo nữa.

Hồ ly tiên sinh hí hửng nhìn người phụ nữ xinh đẹp đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế sofa, người phụ nữ này rất can đảm, từ trước đến nay chưa từng uống rượu lại dám uống nhanh và nhiều như vậy, hơn nữa XO lại có tác dụng rất chậm!

Giờ đây Tiêu Hà Hà dường như quên mất rất nhiều phiền muộn, đôi mắt lơ lơ mông lung, cô cười khanh khách.

Tiêu Hà Hà cảm thấy hơi choáng đầu cũng rất nặng nề, nâng khuôn mặt đỏ bừng xinh đẹp giống như mây màu, ngã trên ghế sofa. "Nóng quá! Rất chóng mặt! Cũng như đang bay!"

Áo cũng bị cô gỡ ra hai nút. Lúc này mỹ cảnh hiện ra cùng với hương thơm tỏa ra từ cơ thể cô khiến nhịp tim của người đàn ông đang ngồi bên cạnh tăng nhanh, hô hấp cũng dồn dập.

Xương quai xanh xinh đẹp, cái cổ mảnh khảnh duyên dáng, làn da mềm mại như da em bé, trắng mịn như phấn, hồ ly tiên sinh nhìn Tiêu Hà Hà giống như một dòng xuân thủy, cảm thấy yết hầu khô khốc hô hấp trở nên khó khăn.

Hồ ly tiên sinh sững sờ bất động, nhưng Tiêu Hà Hà trên ghế sofa cảm thấy rất nóng kéo lấy tay hồ ly tiên sinh la lên, "Tôi muốn bảo bối của tôi!"

Anh ngẩn người ra, cúi người xuống, thấp giọng bên tai cô nói: "Tôi sẽ trả lại cho em, hi vọng em đừng hận tôi!"

Tiêu Hà Hà ý thức mơ hồ, đôi mắt lim dim, trước mắt như bị sương mù che đầy kiều mị mà mờ to, thấy anh đã tháo mặt nạ xuống, mơ hồ trước mắt người đàn ông này biến hóa thành người tổng giám đốc mà cô phải đối mặt cả ngày - Tần Trọng Hàn.

"Tổng... giám đốc..." Cô mơ màng nói, nước mắt ủy khuất tràn đầy hốc mắt Tiêu Hà Hà, cô ôm lấy cổ hồ ly tiên sinh, không, có thể nói là cô đem khuôn mặt xinh đẹp nóng hổi giấu ở trong ngực rắn chắc cường tráng của Tần Trọng Hàn, cúi đầu gọi anh: "Tổng giám đốc..."

Anh thờ dài, cúi người xuống dùng sức ôm lấy Tiêu Hà Hà, ra lệnh bên tai cô: "Gọi tôi là Hàn!"

"Hàn!" Tiêu Hà Hà ý thức đã tán loạn, cô thờ gấp rên rì, lẩm bẩm nói: "Hàn...Hàn"

Chữ này từ trong cái miệng của cô nói ra, vừa êm tai vừa dễ nghe như vậy.

h 2

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Đêm Mơ Không Dấu Vết

Tần Trọng Hàn nghe cô kêu tên mình, hơi câu môi, sự lạnh lùng vô tình trên mặt dường như bị gió thổi đi, thay vào đó là nụ cười tỏa sáng. Ôm cô lên lầu hai, trên sàn nhà lầu một, hồ ly mặt nạ nằm ở đó, cực kỳ gian trá...

"Tiêu Hà Hà!" Giọng anh khàn khàn trầm thấp kêu tên cô, tay anh ở trên thân thể bóng loáng dịu dàng đáng yêu của cô di chuyển, chuyển động qua cái bụng đang phập phồng của cô, dùng thân thể cường tráng của bản thân bao trùm lấy cô.

"Tổng giám đốc..." Tiêu Hà Hà mê sáng lẩm bẩm, ý thức đã mơ hồ, chỉ còn lại có bản năng.

Anh bắt được hai chân dài của cô, trong nháy mắt lúc cô kinh ngạc, tiến vào bên trong, cô lập tức phát ra âm thanh phức tạp mà thống khổ.

"Nhìn tôi ——" Tần Trọng Hàn thờ hỗn hển, nắm cầm Tiêu Hà Hà, muốn cô ngẩng đầu nhìn anh.

Tiêu Hà Hà mở đôi mắt điểm lệ tựa như muốn nhò ra nước nhìn Tần Trọng Hàn, sắc mặt ửng đỏ, ánh mắt mê ly.

Nhưng ánh mắt cô hoang mang, không có tiêu cự, cô giống như nhìn thấy anh, lại giống như không có nhìn thấy.

"Kêu tên tôi!" Giọng Tần Trọng Hàn trở nên nặng nề, ra lệnh cho Tiêu Hà Hà, "Kêu tôi là Hàn ——"

Trong men say, ý thức của cô mông lung, thần trí bất tỉnh, bị anh ôm như vậy, hôn hấp nóng bỏng của anh phun bên tai cô, mà anh đang không ngừng đình động cô, để cho bên trong cô cảm thấy nóng bỏng khác thường, cảm giác tê dại, kiến cho tứ chi vô lực, đầu óc hôn mê, toàn thân giãn ra lại mang một chút ngượng ngùng, tìm cô đập chậm rãi tăng nhanh, tăng nhanh...

Cô giùng giàng, thờ hỗn hển, theo anh gọi ra tên anh: "Hàn..."

Tần Trọng Hàn kéo đầu ngón tay cô, đem cô như xuân hành hôn từng đầu ngón tay, sau đó kéo vòng qua cổ anh, để cho cô ôm cổ anh thật chặt.

Một đêm này, Tần Trọng Hàn giống như ngựa hoang đứt cương, anh dừng mãnh tiến về trước, một đêm chưa chớp mắt.

Chẳng qua là, lúc trời sáng, Tiêu Hà Hà tỉnh lại, bên người đã không có người kia.

Đầu thật là đau!

Cô giống như có một giấc mộng rất dài, rất dài, trong mộng có Tần Trọng Hàn, đó là một giấc mộng xuân, Tiêu Hà Hà chợt vỗ xuống mặt mình, trời ạ, cô lại đem anh chàng đeo mặt nạ hồ ly tưởng tượng thành Tần Trọng Hàn.

Giấc mộng xuân này thật sự là quá đáng sợ!

”Tiểu thư, tiên sinh phân phó, tiểu thư có thể đi về nghỉ ngơi, hết thứ ba lại đi đón cô!” Lúc Tiêu Hà Hà rời đi tài xế nói như vậy với cô.

Hoi cau mày, Tiêu Hà Hà gật đầu một cái. “Tài xế tiên sinh, tôi muốn hỏi một chút, anh thấy hình dáng vị kia ra sao không?”

Tài xế kia tựa hồ sững sốt một chút, lắc đầu. “Tôi chưa thấy qua tiên sinh, là có người gọi điện thoại cho tôi!”

”Anh chưa thấy qua anh ta?” Tiêu Hà Hà kinh ngạc, một lần nữa chắc chắn tối hôm qua là một giấc mộng, cô đem người đàn ông kia coi thành tổng tài, trời ạ, thật là mắc cỡ chết người!

Tiêu Hà Hà trực tiếp đi đón con trai, sau đó về nhà.

Nhưng ở đầu hẻm, thấy được Tăng Ly cùng chiếc Mercedes Benz của anh. “Tăng đại ca?”

”Nha, chú Ly, sao chú tới đây?” Thịnh Thịnh vừa nhìn thấy Tăng Ly, vô cùng lễ phép chạy tới. “Chú Ly, mấy ngày không thấy, chú càng xinh đẹp nha!”

Tăng Ly nghe được lời của cậu cháu, ôm lấy cậu, lập tức cười lên. “Cái miệng nhỏ hôm nay ăn mật sao? Ngọt như vậy!”

”Thịnh Thịnh nói thật mà!” Thịnh Thịnh rất thích ở cao độ này nhìn Tăng Ly, bởi vì thấy anh, cảm giác thật thân thiết nha.

”Tăng đại ca, sao anh lại tới nơi này?” Tiêu Hà Hà có chút bất ngờ, hôm nay là thứ bảy, anh hẳn nên ở nhà nghỉ ngơi mới đúng.

”Ở nhà quá rảnh rồi, tới xem tiểu Thiên nhà cô một chút, thuận tiện cũng lấy lòng nó một chút, sau này nói không chừng cần tiểu thiên tài đến giúp thì sao!” Tăng Ly nhạo báng mở miệng, vì mình bất ngờ đến thăm đưa ra một lý do hợp lý.

”Tăng đại ca, anh thật sự quá khiêm nhường!”

”Tôi có thể đến nhà hai người sao? Thịnh Thịnh?” Tăng Ly hỏi đứa nhỏ trong ngực, mặc dù không thấy Tiêu Hà Hà, n thể rất ý tứ rõ ràng, cũng giống hỏi cô thôi.

”Mẹ, chú có thể đến nhà chúng ta không?” Thịnh Thịnh quay đầu nhìn Tiêu Hà Hà.

”Dĩ nhiên có thể, Thịnh Thịnh mau xuống đây, dẫn chú đi!”

”Tốt quá! Con thích chú này!” Thịnh Thịnh hô. “Chú, hoan nghênh chú tới nhà của con!”

”Chờ một chút, chú có quà tặng cháu nè!” Tăng Ly mở cửa xe, bên trong một đồng đồ chơi lớn.

Kinh ngạc, Thịnh Thịnh nhìn chỗ ngồi phía sau xe có một đồng đồ chơi, đầu tiên là kinh ngạc, tiếp đó kinh ngạc, sau đó cau mày.

”Trời ạ! Tăng đại ca, mấy thứ này quá tốn kém!” Tiêu Hà Hà đồng thời cũng có chút áy náy, đứa trẻ lớn như vậy, cô thật đúng là không có mua nhiều đồ chơi như vậy cho Thịnh Thịnh đâu, cô thật không phải là một người mẹ đúng mực.

”Chú, cảm ơn chú, nhưng mà con đã qua tuổi chơi đồ chơi rồi!” Thịnh Thịnh tổng kết nói. “Chẳng qua vẫn là cảm ơn chú nha!”

”Hử?” Tăng Ly trợn mắt một cái. “Vậy cháu thích gì?”

”Con thích chú nha!” Thịnh Thịnh cười híp mắt nói.

”Đúng là cái miệng nhỏ a!” Tăng Ly cười lên. “Nhưng mà những thứ này đã mua rồi, làm thế nào đây? Hay là chúng ta trước tiên dọn về nhà đi!”

Thịnh Thịnh quay đầu nhìn mẹ, Tiêu Hà Hà có chút không biết làm sao, cũng rất cảm kích. Tăng đại ca, cảm ơn anh!”

”Khách khí cái gì?” Tăng Ly chẳng qua là cảm thấy đứa trẻ ở trong gia đình đơn thân khiến người khác đau lòng, nhất là đứa trẻ hiểu chuyện và đáng yêu như vậy.

Nhà Tiêu Hà Hà lần đầu tiên nghênh đón khách phái nam, Thịnh Thịnh mặc dù không phải là rất ham mê đồ chơi, nhưng nhìn đến bao nhiêu là đồ chơi tốt như vậy mà trước giờ chưa được chơi qua, vẫn không nhịn được một vừa mở ra túi đựng chậm đứng lên.

Tăng Ly quét mắt hai phòng ở đích nhà, dọn dẹp rất sạch sẽ, rất ấm áp, chẳng qua cũng quả thật không có nam chủ nhân, vì cảm ơn Tăng Ly mua cho con trai nhiều đồ chơi như vậy, Tiêu Hà Hà cố ý làm mấy món ăn chiêu đãi Tăng Ly.

Tiêu Hà Hà ở trong phòng bếp nấu cơm, Tăng Ly ngồi ở trên ghế sa lon nhìn Thịnh Thịnh táy máy đồ chơi, thấp giọng mở miệng. “Thịnh Thịnh, nhà cháu

không có nam chủ nhân sao?”

Thịnh Thịnh ngẩng đầu lên, hơi cau mày, tiếp đó nháy nháy mắt nói: “Chú, chú muốn bắt quái thì cứ nói đi, con không ngại đàn ông bà tám một chút đâu, chỉ cần đối với mẹ con tốt là được!”

“Ách!” Bị lời nói của Thịnh Thịnh chặn cả đởm, Tăng Ly cho tới bây giờ không cho là mình bắt quái, nhưng là giờ khắc này lại có chút hoài nghi. “Nhìn chú giống rất bắt quái sao?”

“Chú, chú thích mẹ con đúng không?” Không đáp mà hỏi ngược lại, Thịnh Thịnh một bộ dáng cụt non.

“Thích a, chú luôn luôn thích người đẹp!” Tăng Ly cũng khai không kiêng kỵ.

“Vậy chú quá hoa tâm, không thích hợp với mẹ con nga! Mẹ con là một cô gái đơn thuần như vậy, chắc có một chuyện nhất định chú tới yêu tài đúng!” Thịnh Thịnh vừa nói vừa quan sát Tăng Ly một chút. “Mặc dù điều kiện của chú nhìn không tệ, đối với con cũng rất tốt, nhưng mà quá hoa tâm, mẹ không có cảm giác an toàn!”

“Trời ạ, rốt cuộc thì cháu mấy tuổi?” Tăng Ly chợt vỗ xuống ót của mình.

“Năm tuổi!” Thịnh Thịnh kiên định nói.

“Năm tuổi, vậy tại sao cháu có thể có loại suy nghĩ này?”

“Cho nên thầy giáo mới nói con là tiểu Thiên Tài mà!”

Trời ạ, đứa nhỏ này có chỉ số thông minh thật không bình thường. Tăng Ly suy nghĩ, ánh mắt sững sờ một chút, quay đầu liếc nhìn bóng người bận rộn trong phòng bếp, hoài nghi Hà Hà loại cô gái đơn thuần thế này rốt cuộc làm sao sanh đứa nhỏ này, thời kỳ mang thai chẳng lẽ cô ăn phải thức ăn gì vượt qua năng lượng dinh dưỡng? “Ý cháu là do chú rất hoa tâm nên không thể theo đuổi mẹ cháu sao?”

Lời vừa nói của Tăng Ly để cho Thịnh Thịnh trước tiên nghiêm nghị đứng lên, con người lưu chuyển thật nhanh, khò khò trên khuôn mặt nhỏ nhắn là thần sắc nghi ngờ, quan sát ánh mắt rơi vào trên mặt Tăng Ly, tựa hồ đang nghiên cứu tính đáng tin trong lời nói của anh, cuối cùng bĩu môi nói: “Chú, nhìn ghen chú không tệ, nếu là cùng mẹ con kết hôn sanh bảo bảo nhất định rất đẹp, lúc con dẫn ra ngoài chơi cũng rất có mặt mũi, nhưng mà chú yêu mẹ con sao?”

(Hóa ra là yêu ngoại hình)

“Ách, cháu nghĩ thật là xa!” Tăng Ly xúc động, thậm chí ngay cả chuyện sau khi cưới cũng nghĩ đầu.

“Chẳng lẽ chú theo đuổi mẹ con không phải là vì kết hôn? Chú chẳng qua là nói yêu thương vui đùa một chút sao?” Thịnh Thịnh thiếu mi. “Vậy chú thật lạ tình nga, tình yêu của ch không thuần khiết chút nào!”

“Thịnh Thịnh, chúng ta có thể dừng cái đề tài thảo luận tình yêu này lại được không?” Nhức đầu vuốt chân mày, Tăng Ly hoàn toàn ủ rũ cúi đầu, trên khuôn mặt đẹp trai tràn đầy thất bại, bởi vì anh đột nhiên phát hiện mình lại bị một tên tiểu quỷ hỏi đến gất gao, không nói ra lời.

“Chú, muốn chơi đùa vui cũng không nên tìm mẹ con nga, con sẽ bảo hộ mẹ con, không cho phép bất kỳ người tổn thương mẹ!” So với Tăng Ly vô lực, Thịnh Thịnh, tiểu quỷ lại nhún vai.

“Ách! cháu đúng là hộ hoa sứ giả nhá!” Tăng Ly mở miệng cười, phát hiện nếu là thật có một đứa con như vậy, cuộc sống nhất định rất thú vị, mỗi ngày hết đầu trí rồi đến so đũa khí, hạnh phúc mà vui vẻ.

“Đứng!” Khẳng định gật đầu, Thịnh Thịnh buông đồ chơi xuống ngồi lên ghế sa lon, một khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ nhưng dị thường kiên định, con người đen tuyền vòng vo chuyển, “Chú, làm đàn ông thì phải có trách nhiệm.”

“Ách!” Có chút nhức đầu, Tăng Ly đột nhiên nghĩ đến ngày đó ở nhà ăn của Mễ Kiệt, cảnh tượng lúc Tàn Trọng Hàn bị cậu hỏi đến quần bách, không kiếm được câu khởi thần giác. “cháu con đáng yêu, chú luôn luôn rất có tinh thần trách nhiệm cùng ái tâm!”

“Được rồi, tin tưởng chú một lần! Nếu như chú cãi tà quy chánh, có thể cho phép chú theo đuổi mẹ con!” Thịnh Thịnh lộ ra nụ cười ấm áp, “Dù sao con cũng thật thích chú!”

Thịnh Thịnh hần đởm thần giác không khỏi thật cao nâng lên, nếu là chú thật sự mẹ, đối với mẹ lại tốt, cậu vẫn vui lòng có người chiều cô mẹ.

“Ăn cơm!” Đứng trong phòng bếp, Tiểu Hà Hà hoàn toàn là không nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ, bụng thức ăn đi ra. “Tăng đại ca, Thịnh Thịnh, rửa tay ăn cơm.”

“Tới!” Thịnh Thịnh thật nhanh đáp ứng, “Con tới lấy đĩa! Chú, rửa tay!”

Đứng dậy, Tăng Ly thấy Tiểu Hà Hà đang cời tạp về, mà trên bàn ăn trưng bày mấy thứ chuyện nhà nhỏ xào, hành bạo thịt dê, cung bạo gà đình, đường thỏ ngư, nam dưa nhỏ bình, cây bắp nòng thang (mấy món này bó chân...)... Màu sắc thức ăn rất đẹp, rất ấm áp, ánh mắt Tăng Ly cũng sáng lên, biết bao lâu anh không về nhà? Thấy Tiểu Hà Hà nấu những thức ăn này anh đột nhiên nghĩ tới mẹ, thật là có mùi vị của nhà.

”Tăng đại ca, ngồi đi!”

”Chú, mời!” Thịnh Thịnh kéo ghế ra để cho Tăng Ly ngồi.

”Hà Hà, cô thật đúng là hiền huệ!” Tăng Ly từ trong thâm tâm thở dài nói.

”Đúng nha, mẹ con là người mẹ tốt nhất!” Thịnh Thịnh rất chân chó tăng bốc.

”Ăn cơm!” Tiêu Hà Hà điếm xuống lỗ mũi con trai.

Ăn thật ngon, Tăng Ly phá lệ ăn thêm một chén cơm. Đến khi cơm nước no nê sau, Tăng Ly nói: “Hà Hà, thật ra thì tới hôm nay còn có chuyện phải nói cho hai người.”

”Ừ?”

”Thứ ba cô phải dẫn Thịnh Thịnh đi tham gia hội nghị khai thác phần mềm (software) trò chơi của công ty, nhà thiết kế đặc biệt muốn cùng Thịnh Thịnh tham khảo một ít chi tiết!” Tăng Ly đem ý của Tần Trọng Hàn chuyển đạt. “Hạng mục này là giao cho tôi phụ trách! Đến khi phát triển còn cần Thịnh Thịnh tới phối hợp tuyên truyền một chút!”

”Thứ ba?” Tiêu Hà Hà suy nghĩ một chút. “Tốt! Tôi sẽ mang nó đi.”

Nếu là buôn bán vận hành, cô nghĩ hay là tham dự. Thứ ba ngày đó cô cùng Tần Trọng Hàn xin nghỉ tốt rồi.

”Chú, vậy con có thể thấy chú chim to?” Thịnh Thịnh vừa nghe đến thứ ba có thể đi công ty của mẹ, tỏ ra rất là hưng phấn.

”Ách! Cái này cũng không nhất định nữa!” Tăng Ly đột nhiên không muốn để cho Tần Trọng Hàn biết Thịnh Thịnh là con trai Hà Hà, nhưng anh lại muốn để cho Tần Trọng Hàn biết, muốn nhìn một chút anh ta thấy thư kí Tiêu Hà Hà của anh có một đứa con năm tuổi, cái loại biểu tình lúc đó, đoán chừng là ngàn năm mới gặp đi.

Thật rất mong đợi!

Tăng Ly suy nghĩ, mắt nheo lại.

”Vậy chú ấy sẽ đi làm sao?” Thịnh Thịnh lại hỏi.

Thứ hai.

”Hà Hà, tôi ở đây!” Vừa vào công ty, liền gặp Hường Tĩnh. “Thứ sáu cô biểu hiện rung động toàn trường a, rất nhiều ký giả ở đây hỏi dò tin tức của cô đó, hỏi xem cô là người mẫu của công ty nào!”

”Đó là chuyện không có cách nào khác nha!” Tiêu Hà Hà có chút không biết làm sao, miễn cưỡng cười cười.

Hai người vừa trò chuyện vừa đi tới thang máy.

Bên kia, đột nhiên nghe được nhân viên xì xào bàn tán, mà thính chỗ lui tới các nhân viên lại lập tức đứng thẳng tắp, hướng ông đồng đang đi tới nói: “Tổng giám đốc, chào buổi sáng!”

Tần Trọng Hàn gật đầu một cái, quét mắt phòng khách, không nhìn ra ưu tư tới, chẳng qua là khi nhìn đến bóng dáng Tiêu Hà Hà, ánh mắt nhanh chóng hạ xuống.

”Oa! Tổng tài quá đẹp trai!” Hường Tĩnh cảm thán.

Tiêu Hà Hà xoay người vào thang máy, đúng vậy, rất tuần tú! Cũng rất bá đạo, không nói phải trái!

Tần Trọng Hàn thẳng hướng thang máy đi đến, chẳng qua là thần giác không nhận được sáng lạn.

”Tâm tình của tổng giám đốc gần đây dường như không tệ!” Máy cô nàng tiếp tân ở lúc Tần Trọng Hàn vào thang máy bắt đầu nghị luận.

”Dáng vẻ tổng giám đốc khi cười lên thật mê người!”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Nhận Được Lễ Vật

Thời gian nghỉ ngơi buổi trưa, Tiêu Hà Hà cùng Hường Tĩnh hai người ngồi ở phòng ăn nhân viên cùng trên một cái bàn, từ từ ăn bữa trưa.

Mọi người trong công ty thấy Tiêu Hà Hà thì xì xào bàn tán, nhưng cô cũng đã không thấy kinh ngạc gì, yên lặng, cô với Tần Trọng Hàn không có quan hệ đặc biệt gì, cho nên cũng không sợ bọn họ nhai đầu lưỡi.

Ánh mặt trời vừa vắn chiếu ánh sáng, chiếu sáng ở gò má Tiêu Hà Hà, cũng chiếu sáng ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Hường Tĩnh. “Hà Hà, tôi nghe nói tổng giám đốc xa thả thư kí Cao, lần này không biết nguyên nhân tại sao!”

“Ách!” Tiêu Hà Hà sững sốt một chút. “Làm sao cái gì cô cũng biết hết vậy?”

“Chuyện lớn như vậy, mọi người đều đang đồn ầm xuy đoán a, gần đây tổng giám đốc thật giống như không có đi săn a!”

“Ừ!” Tiêu Hà Hà chẳng qua là ừ một tiếng, cái này thật giống như không liên quan đến chuyện của cô, cô cũng lười hỏi thăm.

“Tổng giám đốc chỉ thích gái trinh, không biết người kế tiếp sẽ là người phụ nữ nào, Hà Hà, tôi cảm giác ánh mắt tổng giám đốc nhìn cô có chút không đúng?” Hường Tĩnh vừa nói vừa liếc mắt Tiêu Hà Hà. “Thật là kỳ quái, nhưng tôi nhìn cô giống như rất bình tĩnh, Hà Hà, cô thành thật nói xem tổng giám đốc nhìn cô bằng ánh mắt quyền rũ thật không?”

Hường Tĩnh càng nói càng nhiều chuyện, Tiêu Hà Hà lại không có tâm tư lắng nghe. Chẳng qua là cúi đầu ăn cơm, luôn luôn ngẩng đầu nhìn cô một cái, lẳng lặng lắng nghe.

Cô hỏi cái gì, Tiêu Hà Hà chẳng qua là cười cười, không trả lời.

“Hà Hà, cô vẫn là gái trinh sao?” Hường Tĩnh đột nhiên hỏi.

Tay Tiêu Hà Hà đang cầm cái muỗng khẽ run một cái, lập tức không ăn nữa, mặt cũng ửng hồng lên.

Hường Tĩnh đặt vấn đề thật sự là quá trực tiếp, Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy ngực mơ hồ đau, lực phủ ngũ tạng đều co quắp, tựa như dạ dày trở thành một cá động sâu, chỉ sợ vào một chút gì đó, sẽ phun ra một ngụm máu.

Cái vấn đề này để cho cô cảm thấy mình lâm vào hầm băng, cả người cũng trở nên lạnh lẽo, cô thật vất vả đóng băng lại kí ức, không nghĩ tới là Hường Tĩnh lại kéo ra ngoài.

Vừa vặn lúc này, Tăng Ly đi vào, ngồi ở bên cạnh bọn họ, Tiêu Hà Hà đứng lên nói: “Các anh ăn đi, tôi ăn no rồi!”

Hai người đều rất kinh ngạc, Tăng Ly nhún nhún vai, “Hà Hà sắc mặt sao lại tái nhợt như vậy?”

“Tôi không biết a, Tăng Ly, anh giống như rất quan tâm Hà Hà nha!” Hường Tĩnh tiếp tục nhiều chuyện.

“Tôi cũng rất quan tâm cô a, tiểu nha đầu, mặt của cô cũng rất tái nhợt, cần bồi bổ rồi!” Tăng Ly cười nói.

“Tổng giám đốc, ngày mai tôi muốn xin nghỉ một ngày!” Buổi chiều sắp đến giờ tan việc, Tiêu Hà Hà đi tới phòng làm việc của Tần Trọng Hàn xin nghỉ.

“Có chuyện gì?” Tần Trọng Hàn từ phía sau bàn làm việc ngẩng mặt, một gương mặt tuấn tú đẹp đến giống như tạc tượng.

Tiêu Hà Hà thấy mặt anh, một trận hoảng hốt, đột nhiên nghĩ đến ngày đó cái đó xuân mộng, cô lại đem Mao tiên sinh coi thành Tần Trọng Hàn.

Nhanh chóng cúi đầu, Tiêu Hà Hà che giấu sự đỏ mặt cùng suy nghĩ bậy bạ của mình.

“Tiêu thư kí, tôi đang hỏi cô!” Tần Trọng Hàn nâng cao thanh âm, tin chắc cô ngày đó đã uống say, lại không có nghĩ đứng lên truy hỏi anh chuyện của Mao

Xem ra anh còn phải tìm cơ hội mà nói cho cô về chân tướng sự thật, chẳng qua là cô lại là như thế nào một loại phản ứng chứ?

“Cái... Cái gì?” Tiêu Hà Hà có trong nháy mắt kinh ngạc.

“Tôi hỏi cô có chuyện gì nhất định phải xin nghỉ?”

“Chuyện riêng!” Tiêu Hà Hà thần nhiên nói.

“Được rồi! cho phép cô!” Tần Trọng Hàn ở tự định giá mấy giây sau trả lời.

“Cám ơn!” Tiêu Hà Hà xoay người muốn đi.

“Chờ một chút!” Tần Trọng Hàn nói tiếng.

”Tổng giám đốc tôi còn có việc?”

”Con trai tôi đưa lễ vật cho cô!” Vừa nói, Tần Trọng Hàn từ bàn làm việc trong ngăn kéo cầm ra một cái hộp.

Tiêu Hà Hà có chút kinh ngạc, đầu nhớ tới khuôn mặt nỏ nhẩn của Ngữ Điền.

”Mở ra đi!” Tần Trọng Hàn nói, có vẻ cũng có chút mong đợi.

Tiêu Hà Hà lắc đầu một cái. “Tổng giám đốc thay tôi cảm ơn Ngữ Điền đi, không cần lễ vật, ngày khác tôi sẽ đi gặp nó!”

”Nếu như con tôi biết cô từ chối lòng thành của nó, nó sẽ rất khó chịu!” Tần Trọng Hàn ngón tay thon dài bấu mặt bàn, không nhanh không chậm phải nói, “Cô nhìn tâm thần nó buồn bã sao?”

”Tôi...” Tiêu Hà Hà có chút khó xử, cô làm sao có thể muốn một đứa bé tặng lễ vật đây?

”Mở ra đi!” Anh cười mà không phải cười nhìn nàng.

Tiêu Hà Hà không thể làm gì khác hơn là đi tới, cái đó cái hộp kia, mở ra, phát hiện là một cái khăn lụa rất đẹp, Ngữ Điền làm sao có thể đưa khăn lụa cho cô chứ? Tiêu Hà Hà có chút kinh ngạc.

”Chớ hoài nghi, con trai của tôi chọn, ngày hôm qua đi cửa hàng tổng hợp, nó sau khi thấy nói muốn đưa cho cô, thời tiết vừa lạnh, có thể dùng!” Tần Trọng Hàn lãnh đạm giải thích.

”Tổng giám đốc, con trai anh thật tâm lý, nhưng là lễ vật này tôi không thể nhận!” Tiêu Hà Hà chỉ cảm thấy trong lòng thật ảm áp, bởi vì Ngữ Điền đứa nhỏ này cùng Thịnh Thịnh rất thân thiết, là một đứa bé ngoan. Cô cũng từ trong thâm tâm cảm kích Ngữ Điền nhớ cô cái này chỉ có hai mặt duyên, nhưng lại không thể muốn lễ vật này.

”Tiêu thư kí, cô không muốn, là muốn tôi chọn lựa phương thức đặc biệt sao?” Ánh mắt Tần Trọng Hàn nguy hiểm híp lại, “Tôi không ngại dùng phương thức đặc biệt nha!”

Anh nhìn chằm chằm vào môi đỏ mọng của cô nói, ánh mắt mập mờ để cho Tiêu Hà Hà run lên: “Được, tôi nhận, tổng giám đốc, gặp lại anh sau!”

Sáng sớm, Tiêu Hà Hà mang Thịnh Thịnh đi tới công ty, cô ý mua cho con trai một bộ quần áo mới, âu phục màu đen nhỏ, phối hợp với áo sơ mi nhỏ màu trắng, thật nơ con bướm, tiểu thân sĩ trần ngập tinh thần cứ như vậy ra đời.

Chẳng qua là vừa đi vào phòng khách, trước đài đều sưng sốt.”Tiêu thư kí, con cái nhà ai vậy, rất dễ thương?”

Tiêu Hà Hà chẳng qua là cười nói: “Sáng sớm tốt lành, Thịnh Thịnh chào đi đi!”

Thịnh Thịnh lập tức khôn khéo dừng lại. “Dì mạnh khỏe! Dì thật là đẹp nha!”

”Trời ạ! Con trai thật là đáng yêu quá đi!” Cô gái được khen xinh đẹp trước cửa lập tức đứng lên.

”Dì, hẹn gặp lại!” Chào hỏi xong, Tiêu Hà Hà mang con trai vào thang máy, chạy thẳng tới phòng tiếp khách ở lầu năm mươi sáu, Tăng Ly nói muốn ở lầu năm mươi sáu bàn chi tiết.

Bận rộn qua lại trong đám người, Tiêu Hà Hà mang đứa trẻ thành công hấp dẫn những bước chân vội vã của các đồng nghiệp, Thịnh Thịnh không có một chút khăn trương nào, nhìn khu làm việc chính tề, mặt đầy bình tĩnh, đây chính là chỗ làm việc của mẹ sao? Tương lai cậu cũng phải mở một công ty lớn như vậy để cho mẹ không khổ cực nữa. Thịnh Thịnh ở đây lòng thề!

Tần Trọng Hàn đối với Cao thư kí giao phó một phen, sau đó đi tới tầng năm mươi sáu.

Hôm nay cái đó tiểu Thiên tài tới, anh vừa vặn có chút thời gian, cố ý xuống xem một chút.

Trong phòng họp, mẹ con Tiêu Hà Hà ngồi ở trên ghế chờ nhân viên đến đông đủ.

Không lâu lắm, Tăng Ly cũng tới. “Hà Hà, các người tới rồi?”

Tiêu Hà Hà gật đầu một cái, lên tiếng chào hỏi.

”Nhân viên tất cả đến đông đủ chưa?” Tăng Ly hỏi.

”Đến đông đủ!” Nhà tạo kiểu cũng rất kỳ quái, bé trai bên người Tiêu Hà Hà rút cuộc là ai.

”Được, nếu đều đến đông đủ, chúng ta có thể bắt đầu rồi!” Tăng Ly mở ra hội nghị ghi chép, chuẩn bị nói yếu điểm.

Tần Trọng Hàn vẫn là cả người tây trang màu đen trắng tắp, làm nổi bật ra bóng người anh thật cao, gương mặt lạnh lùng uy nghiêm, khác hẳn mà ánh

mất sắc bén, quanh thân không chỗ không tản ra thuộc về thành công đàn ông tự tin, cứ như vậy đi tới cửa phòng họp.

Đẩy cửa ra, Tần Trọng Hàn xuất hiện để cho cả phòng người người cũng cả kinh đứng lên.

"Mọi người ngồi!" Tần Trọng Hàn đi vào.

"Chú!" Thịnh Thịnh vốn là ngồi ở trên ghế, đột nhiên thấy Tần Trọng Hàn, lập tức hưng phấn kêu một tiếng, mọi người cũng không nghĩ tới, tổng tài lại đích thân đến.

Nhưng khi nhìn thấy một lớn một nhỏ hai tấm trên gương mặt hai cặp mắt lúc, tất cả mọi người đều có chút kinh ngạc, của đứa nhỏ này ánh mắt, sao nó với tổng giám đốc có chút giống a?

Tiêu Hà Hà cũng nhìn về phía cửa bóng người cao lớn, cô không nghĩ tới Tần Trọng Hàn sẽ đến.

"ừ! Chú khỏe!" Tần Trọng Hàn thấy Thịnh Thịnh, hơi câu môi, "Ngồi đi!"

Tần Trọng Hàn đi tới một bên, ngồi xuống, theo bản năng quét hạ toàn trường, đột nhiên thấy Tiêu Hà Hà, ánh mắt hơi kinh ngạc, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Hà Hà. "Tiêu thư kí, cô không phải xin nghỉ sao?"

"Đúng vậy tổng giám đốc, tôi xin nghỉ tới cùng con trai tôi tham dự lần hội nghị này!" Tiêu Hà Hà khẽ mỉm cười, đứng lên, tay theo bản năng sờ một cái đầu của đứa bé.

Ông phải một tiếng, trong đầu Tần Trọng Hàn nổi lên một tiếng sét. Cô nói gì?

Tầm mắt dời đi, Tần Trọng Hàn cau mày nhìn về phía bên cạnh bé trai bên cạnh cô, quanh năm lạnh lùng mà mặt nghiêm túc lần đầu tiên lộ ra khiếp sợ, thật kinh ngạc, thậm chí ngay cả môi vừa để ở trên bàn văn kiện giáp cũng trượt rơi trên mặt đất.

Giá hai nờ mặt lại như vậy tương tự, đáng chết, cô lúc nào có một đứa con trai?

Ánh mắt Tần Trọng Hàn vốn đã sắc bén giờ phút này lại không thể tin, kinh ngạc, lần nữa nhìn một đứa bé trai tựa như Tiêu Hà Hà, cả người cao lớn phút chốc đứng lên, đem tầm mắt nghi ngờ lại chuyển hướng Tiêu Hà Hà.

Tầng Ly rốt cuộc thấy được Tần Trọng Hàn quanh năm lạnh lùng mà trấn tĩnh trên khuôn mặt xuất hiện loại biểu tình thứ ba, đột nhiên phát hiện, để cho anh biết Hà Hà có một đứa con trai lớn như vậy rất đáng giá, bởi vì biểu tình Hàn quá buồn cười!

"Tiêu thư kí, cô nói nó là con trai cô?" Giọng lạnh như băng, nhưng khi lúc mở miệng, Tần Trọng Hàn mới phát giác mình thanh âm thậm chí không kiềm chế được run rẩy, đáng chết, cô lại có một đứa bé, của cha đứa bé này là ai?

Tần Trọng Hàn suy nghĩ trong nháy mắt thật nhanh lưu chuyển, năm năm trước, anh nhớ rõ cô chỉ sinh một đứa bé, nhưng trước mắt tại sao lại thêm một đứa, đứa bé này mấy tuổi?

"Đúng vậy, tổng giám đốc, Tiêu Thừa là con trai tôi!" Tiêu Hà Hà liếc nhìn Tần Trọng Hàn, không hiểu anh vì sao cái biểu tình này, thật giống như cô có con trai không nên tựa.

"Hàn, chúng ta đang họp! Muốn thảo luận chi tiết trò chơi, anh làm chi một mực hỏi thăm chuyện nhà Tiêu thư kí?" Tầng Ly đứng lúc mở miệng.

Thịnh Thịnh cũng có chút kinh ngạc, cái này chú Tầng Ly biểu tình thật kỳ quái nha, thật giống như rất tức giận rất khiếp sợ mà!

"Tổng giám đốc, có thể đi họp sao?" Tiêu Hà Hà nhàn nhạt hỏi.

Tần Trọng Hàn nhìn cô, nhìn thêm mặt bé trai thêm chút nữa, một lần nữa chắc chắn đứa trẻ là con của Tiêu Hà Hà.

Người phụ nữ đáng chết, người đàn bà này nhất định là mới vừa sinh Ngừ Diên liền lại tìm đàn ông khác, đứa nhỏ này bao lớn? Bốn tuổi chứ? Mặc dù đáng đáp cùng Ngừ Diên không sai biệt bao cao, nhưng bây giờ đứa trẻ đều cao hơn rất mau nha, nhìn một cái chính là đứa trẻ của Tiêu Hà Hà, mà Ngừ Diên đã làm DNA giám định, anh vô cùng khẳng định loại bỏ không có thể sai.

Như vậy, nói cách khác, Tiêu Hà Hà lại tìm một người đàn ông, hơn nữa còn là rất nhanh liền sinh đứa bé này.

Vốn dĩ cô là loại đàn bà này, thua thiệt anh còn tưởng rằng cô là thuần khiết không ganh đua, làm hại anh còn tưởng rằng cô có thể làm chủ nhân của Tân thị, có thể làm mẹ Ngừ Diên, nhưng bây giờ, cô mang một đứa trẻ của người đàn ông khác đứng ở trước mặt anh lúc này, anh đột nhiên phát hiện hết thảy như sấm vậy, bổ vào tim của cô ở trong lòng anh nhắc lên sóng gió kinh hoàng, mà trong lòng anh, cũng có một chút quặn đau.

"Hủy bỏ hội nghị!" Tần Trọng Hàn đột nhiên mở miệng. "Cái trò chơi này không nữa mở nữa!"

"Tại sao?" Tiêu Hà Hà kinh ngạc.

"Hàn, đây là ký hợp đồng, anh làm gì vậy?" Tầng Ly cũng rất kinh ngạc Tần Trọng Hàn đích không lý trí, anh thế nào? Bị đá kích ảo?

Thịnh Thịnh nghe được thanh âm Tần Trọng Hàn lạnh lùng, quật cường mím môi, mà Tiêu Hà Hà cũng có vẻ mặt như vậy.

Tần Trọng Hàn trợn mắt nhìn bọn họ, đáng chết, thậm chí ngay cả biểu tình đều giống nhau, cũng quật cường như vậy trợn mắt nhìn anh, thật giống như anh là tội nhân!

Không có ai biết ý của tổng giám đốc như thế nào, chẳng qua là đột nhiên nghe được tổng giám đốc chỉ thị, rất kinh ngạc, hạng mục này không phải tổng giám đốc hạ lệnh sao? Mờ thế nào mới gặp đối tác, anh đột nhiên lại nói ngừng?

Đây là tình huống gì a?

”Hàn, anh bộ dáng này sẽ dọa đứa bé sợ!” Tăng Ly liếc nhìn Thịnh Thịnh, ánh mắt đứa bé kia quật cường trực nhìn chăm chăm Tần Trọng Hàn, đáng về tựa hồ có chút bi thương.

”Các người tất cả đi ra ngoài, Tiêu thư kí ở lại!” Tần Trọng Hàn lạnh giọng nói.

Tăng Ly sửng sốt một chút, tỏ ý mọi người tất cả đi ra ngoài.

Rời đi trong kinh ngạc, tất cả mọi người đều không dám lên tiếng, tựa hồ có loại cảm giác gió thổi báo giông tố sắp đến.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mẹ Đánh Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.